இந்தியப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்றம்

பதினோராவது கருத்தரங்கு

ஆய்வுக்கோவை

தொகுதி - 2

உஸ்மானியப் பல்கலைக்கழகம்
ஹைதராபாத்

இந்தியப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்ற வெளியீடு
1979

விலை ரூ. 32-00 முதல் தொகுதி
ரூ. 20-00 இரண்டாவது தொகுதி
ரூ. 8-00 மூன்றாவது தொகுதி

கிடைக்குமிடம்:

1. பாரி நிலையம், 59 பிராட்வே, சென்னை-1
2. மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மேலக்கோபுரத்தெரு, மதுரை-1
3. செயலர், இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம் அண்ணாமலைநகர்

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீ வேலன் பிரஸ்
சிதம்பரம் - 608 001

முன்னுரை

சுந்தரத் தெலுங்கு வழங்கும் ஆந்திர மாநிலத்தின் தலைநகரமும், இந்தியாவின் இரட்டை நகரம் எனப்புகழ் பெற்றதுமாகிய ஹைதராபாத் (செகந்திராபாத்) நகரிலுள்ள உஸ்மானியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறையின் சார்பாக, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்தின் பதினோராவது மாநாடு — கருத்தரங்கு 1979, ஜூன் மாதம் நடைபெறுகிறது. ஆந்திர மாநிலத்தில் இக் கருத்தரங்கு நடைபெறுவது இதுவே முதல் தடவையாகும்.

இவ்வாண்டுக் கருத்தரங்கில் படிப்பதற்காகப் பேராளர்கள் எழுதியனுப்பிய ஆய்வுக்கட்டுரைகளின் இனிய தொகுப்பே இந்த ஆய்வுக்கோவையாகும். இவ்வாண்டு ஆய்வுக்கோவையை மூன்று தொகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளோம். முதல் தொகுதியில் இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகளும், இரண்டாம் தொகுதியில் இலக்கணம், மொழியியல் பற்றிய கட்டுரைகளும், மூன்றாவது தொகுதியில் வரலாறு, அறிவியல் முதலிய பல துறைகளைப் பற்றிய கட்டுரைகளும் உள்ளன. தமிழறிஞர்கள் தங்கள் நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு துருவி ஆராய்ந்து இக்கட்டுரைகளை எழுதி உள்ளனர். தமிழியல் ஆய்வு இக்காலத்தே அடைந்துள்ள முன்னேற்றங்களையும், வளர்ச்சியினையும் ஓரளவு இக் கட்டுரைகள் எடுத்தியம்பும் பெற்றியன ஆகும். இவற்றைத் தொகுத்து பதினோராவது கருத்தரங்கு மலராக உங்கள் முன் வழங்குவதில் உண்மையிலேயே உவகையும் பெருமையும் கொள்கிறோம்.

இம்மலரை உருவாக்கும் முயற்சியில் உறுதுணையாக நின்றோர் பலர். அவர்களில் இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றப்பொருளாளர் டாக்டர் சுப. திண்ணப்பன், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறையைச் சார்ந்த டாக்டர் சு. சக்திவேல், ஆராய்ச்சி மாணவர்கள் செல்வி எம். சுசீலா திரு. எம். ஞானம் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களின் அயரா உழைப்பாலும், இடையறு முயற்சியாலும்தான் இவ்வாய்வுக்கோவை எழிலுருக் கொள்கிறது. இதனைக் குறித்த காலத்தில் அச்சு ஏற்றி உயர்ந்ததோர் உருக் கொடுத்து அமைத்து தந்துள்ள பெருமை சிதம்பரம் வேலன் அச்சகத்தாரைச் சாரும். இவர்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் நன்றி உரியதாகுக.

அண்ணாமலைநகர்
26—4—1979

ச. அகத்தியலிங்கம்
தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி
செயலாளர்கள்

CONTENTS

1 Conditional Participle in Old Tamil 1
S. Agesthialingom

2 Correlation of Sex with the Speech 6
P. M. Ajmal Khan

3 Traditional Concept of Nominative case in Tamil 10
V. S. Arul Raj

4 வினைப் பண்புப்பெயர் 17
ஏ. ஆதித்தன்

5 தமிழில் உகரச்சுட்டு 21
மோ. இசரயேல்

6 செயப்பாட்டு வினையா ? 27
ஜி. இந்திராபாய் ஜாதவ்

7 கலைச்சொல் ஒலிபெயர்ப்பில் மெய்ம்மயக்கங்கள் 32
இராதா செல்லப்பன்

8 Social & Structural Constraints in Linguistic Choice 38
M. Irulappan

9 The Final 'nu', 'nu:' 'vu', and 'vu:' 43
M. Elayaperumal

10 Onomatopoeia — Compared 46
Kathir Mahadevan

11 தமிழ் வளர்ச்சி 51
கி. கருணாகரன்

12 A:tticu:ti and Konrai Ve:ntan — A comparison 55
T. M. Kameswari

13 Compound words in Tamil 59
A. Karthikeyan

14 குறுந்தொகையில் முரண்தொடை 64

கா. காளிமுத்து

15 Auxiliary verbs in Telugu 69

N. P. Kilary

16 Speech Act Pronouns 75

N. Kumaraswami Raja

17 Two Problems 81

P. Kothandaraman

18 Agreement Markers in K. Verbals 85

R. Kothandaraman

19 Animate — Inanimate Distinction in Malayalam Cases 91

V. P. Gopinathan

20 Muslim Dialect of Tamil 95

S. Sakthivel

21 சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார் 101

க. வா. சச்சிதானந்தம்

22 தொல்காப்பிய எழுத்தியல் 104

செ. வை. சண்முகம்

23 A Linguistic Approach to the Language and Logic of Periyar Ramaswamy 109

R. Shanmugam

24 மொழியும், மரபிலக்கணமும், மொழியியலும் 115

சு. சரோஜாமேரி

25 தினத்தந்தியின் தலைப்பிடும் உத்திகள் 120

அ. சாந்தா

26 Adjectives and Relative Participles in Tamil Folksongs 125

G. Santhi

27 Ablative Case 131

P. Sam Daniel

28 Historical study of Tamil Relative Participles — 137
H. Chithiraputhiran

29 மூன்று மீட்டுருவாக்கத்தில் ஒரு மறு பரிசிலனை — 143
வே. சிதம்பரநாதன்

30 Status Marking in the study of Linguistic Variation — 146
C. Sivashanmugam

31 Irregular verbs in Sangam Tamil — 152
C. Sivathanu

32 ஆவே எதிர்மறை — 158
ஆ. சிவலிங்கனர்

33 உடம்படுமெய் — ஓர் ஒப்பீடு — 163
தி. இரா. சின்னப்பன்

34 Pachaimalai Dialect of Tamil — 169
G. Srinivasa Varma

35 Syntactical Future Tense Expression in Tamil — 175
M. Suseela

36 Some Cryptotypes in Tamil — 181
M. A. Susila

37 Difficulties in learning Tamil by Native Speakers — 187
K. Suseela Bai

38 Teaching of Tamil Composition in Second Language Teaching situation — 192
G. Subbiah

39 Some Malayalam influence on Tamil — 197
K. Subbiah Pillai

40 Demonstratives in Se:re:r and Dravidian — 201
Souleymane Faye

41 தமிழில் ஐயவுறவுகள் — 207
சு. செயராசு நத்தானியல்

42 விரவுத்திணை — ஒரு மீள்பார்வை 213
தூ. சேதுபாண்டியன்

43 தமிழும் தெலுங்கும் 219
சோமலெ

44 Code — Mixing in Modern Tamil Literature 225
M. Gnanam

45 செய்யும் என்னும் ஏவல் வினைமுற்று 231
சுப. திண்ணப்பன்

46 தொல்காப்பியர் ஏழாம் வேற்றுமைக்குத் தந்திருப்பவை உருபுகளா, பொருள்களா ? 237
க. திலகவதி

47 தமிழின் உயிர் 242
சி. கோ. தெய்வநாயகம்

48 A Classification of Tamil Verbs on the basis of the Contextual features 248
N. Nataraja Pillai

49 'சாவ' என்னும் வினையெஞ்சு கிளவி 252
தி. நடராசன்

50 னகர மகரப் போலி: சில விளக்கங்கள் 256
கி. நாச்சிமுத்து

51 Auxiliary verbs in Kannada 262
V. G. Bhat

52 சொல்லுக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்கள் 267
இரா. பாலகிருஷ்ணன்

53 அமுதசாகரம் என்றொரு "நூல்" உண்டா ? 272
அ. பிச்சை

54 பேச்சுத்தமிழில் வேற்றுமையமைப்பு 278
க புஷ்பவல்லி

55 விளம்பரங்களில் குறைத் தொடர்கள் 284
தங்க மணியன்

56 இலக்கண வரலாற்றில் வினைபற்றிய கலைச்சொற்கள் 292
V. மல்லிகா

57 பாடாண் எட்டு 295
வ. சுப. மாணிக்கம்

58 செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் 299
பெ. மாதையன்

59 The Complementizer *je* and *bole* in Bengali and *enru* in Tamil 305
K. Meenakshi

60 Style in Tamil Speech 309
P. Muthuswami Pillai

61 தொடர்புடைப் பதிலி 313
சண்முக. முருகானந்தம்

62 Experimental Techniques in Analysing speech sounds 319
K. Murugaiyan

63 யார் என்னும் வினுப்பெயர் 324
சி. மைக்கேல் சரோஜினிபாய்

64 Negatives in Old Tamil 328
D. Renganathan

65 Generic use of Determiners in Tamil 332
S. Radhakrishnan

66 Madras Fishermen Dialect of Tamil 336
Mrs. K. V. Rajakumari Varma

67 A Note on Causativization in Tamil 342
S. Rajendren

68 வினையாலணையும் பெயர் — வினையா ? பெயரா ? 346
J. K. வாஸந்தி

69 பேச்சில் விகாரங்கள் 351
திருமதி. விஜயலட்சுமி பாலகிருட்டிணன்

70 Some of the Phonological Features of Medieval Tamil (600 A, D. 900 A. D.) 356

S. Vaidyanathan

71 A Note on Completive Auxiliaries in Tulu 360

K. V. Jalajakshi

72 Reflexive Pronouns in Tamil 366

W. Jensey Beula

73 A Brief study of Co-ordination in Paniya 372

S Jean Lawrence

74 Modal Auxiliaries in Tamil 377

N. Joseph

Conditional Participle in Old Tamil

S. Agesthialingom
Annamalai University

0. *Introduction*

In old Tamil (OT) the notion of 'condition' is expressed in two ways.

1. Syntactically by making use of expressions like *en̲in̲*, 'if it is so', *en̲il* 'if it is so', *a:yin̲* 'if it is so' etc in certain periphrastic constructions.

2. Morphologically by adding various suffixes like *-in̲*, *-il*, *-a:l*, and *-e:l* to various stems. *-in̲* and *-il* are added to the verbal stems as in

ka:ṇkin̲ 'if sees'

ka:ṇil 'if sees'

and it has to be noted here that both of them are in free variation. *-a:l* is added to the stem with past markers as in

kaṇṭa:l 'if sees'

and *-e:l* is added to the finite verbs as in

uṇṭe:l 'if it is'

Tholkappiyam (TOL) in cu:tiram (CU) 713 lists *ceyin̲* pattern with other verbal participles and he does not mention

whether this is a conditional participle or not. From the way he has listed all the participles together, it seems that he does not intend to do so. His main purpose was just to list all the participles which are in construction with the verbs. But commentators like Cenavaraiyar (Cen. Cu. 228) consider this as a conditional participle and they give examples like

maḻai peyyiṟ kuḷa niṟaiyum 'if it rains the tank will be full'

(Cen. Cu. 228) is of the opinion that this pattern of verbal participle denotes only the future tense. This is also the stand taken by Naccinarkkiniyar (Nac. Cu. 230) and Deivaccilaiyar (Dei. Cu. 222).

The commentators like Nac (Cu. 230) had given *-um*, *-a:l*, *-e:l* and *e ṉ* as conditional markers of which *-um* seems to be highly doubtful.

1.0. *-iṉ*

Of all the markers *-iṉ* is found to be more predominant (See chart) and it is found to occur in all the OT texts.

aṟiyiṉ	'if someone knows'	*Puṟana:ṉu:ṟu* (PR) 20-5
peṟiṉ	'if someone gets'	*Kuṟumtokai* (KR) 29-7
aṟiyiṉ	'if someone knows'	*Patiṟṟuppattu* (PT) 24-16
peṟiṉ	'if someone gets'	*Akana:ṉu:ṟu* (AK) 8-18
variṉ	'if someone comes'	*Aiṅkuṟuṉu:ṟu* (IN) 542-6
variṉ	'if someone comes'	*Naṟṟiṇai* (NR) 136-7
ceyyiṉ	'if someone does'	*Kalittokai* (KL) 73-14
aṇiyiṉ	'if someone dresses'	*Paripa:ṭal* (PAR) VI-26
celiṉ	'if someone goes'	*Pattuppa:ṭṭu* (PP) 3-269
uṇṇiṉ	'if someone eats'	*Thirukkuṟaḷ* (TK) 945
variṉ	'if someone comes'	*Cilappatika:ram* (CIL) 2-3
ve:ṇṭiṉ	'if someone requests'	*Maṇime:kalai* (MM) 154-7

In the case of strong verbs *-pp-* is generally added to the verbal roots before *-in̲* and also *-il*. However it is to be mentioned here that there are few occurrences (PR (2), IN (2), CIL (1)) where we can find *-(k)k-*

kiṭakkin̲	if it remains	PR 332-4
karakkin̲	if it is hidden	PR 1-8
kal̲ikkin̲	if someone spends	IN 415-3
ke:ṭkin̲	if someone hears	IN 81-5
mar̲ikkin̲	if someone retires	CIL 28-160

2.0. *- il*

As mentioned earlier *- il* is found to be made use of in a few cases (AK-(5) NR (1) KL (4) PAR (1) TK (1) CIL (8) MM (21) as a conditional marker and it behaves exactly like *-in̲* and both of them are found to be in free variation.

iruppil	if someone remained	AK 280-10
a:kil	if it is so	NR 350-9
eṇṇil	if someone counts	KL 95-12
kan̲r̲iṭil	if something grows intense	PAR VI-98
uṇil	if someone eats	TK 922
eytil	if someone attains	CIL 25-101
ku:r̲il	if someone says	MM 29-189
ka:ṭṭil	if someone shows	MM 29-444
tantaruḷil	if someone gives	MM 6-154[1]

Note that in PAR *-il* is used after the auxiliary *iṭu*. In MM also the auxiliary *aruḷ* is attested.

1 See also AK 149-2; 160-9; 230-9; 352-11; KL 140-13 14; 22; CIL 5-115; 7-49-3; 16-152; 200; 21-30; 26-15; 21-27; MM 14-94; 29-344; 29-369 etc.

3.0. *-a:l*

-a:l is also found to occur in seven of the OT texts and totally there are forty occurrences. In this connection it has to be noted that *-a:l* always occurs after various past tense markers and this is not the case with *-in̲* and *-il*.

kaṇṭa:l	if someone sees	PR 390–25
en̲r̲a:l	if it is so	IN 248–3
el̲unta:l	if someone proceeds	KL 118–3
maṭutta:l	if someone joins	PAR-XX-42
kaṇṭa:l	if someone sees	TK 1246
uraitta:l	if someone says	CIL 11–122
po:n̲a:l	if someone goes	MM 6-158

It is found to occur in PR (1), IN (1), KL (2), PAR (2), TK (15), CIL (13) and MM (6).

4.0 *-e:l*

-e:l is also another marker which denotes condition and it is found to occur in KL (11), TK (13), CIL (7) and MM (3) and it is generally added to various finite verbs. This might have sprung from *en̲in̲*.

viṭuva:ye:l	if you leave	KL 93–33
ceyva:n̲e:l	if he does	TK 655
varume:l	if it comes	CIL 17–19–2
en̲r̲iye:l	if you ask	MM 3–73[1]

1 See also KL 3–10; 38–13; 38–17: 38–21; 60–21; 91–81; 142–19; 144–28; 144-43; 147–50; TK 18; 308; 368; 556; 573; 577; 926; 1014; 1075; 1118; 1144; 1151; CIL 7–9–4; 7–10–4; 14–57; 19–13; 17–202; 17–21–2, MM 23-74: 23–76.

5.0 *-ka:l*

Expressions like *-ka:l*, *-kaṭai* (*vantakka:l* 'if someone comes etc are considered by many (Ramaswamy Aiyar, L V. 1938) as conditional expressions. It is true that they also denote conditional but in OT texts under analysis, these forms do not generally denote condition. However there is a solitary instance in AK where it denotes negative conditional.

varutta:kka:l if someone does not make suffer, AK 74–17

6.0 *Chart*

	-in̲	*-il*	*-a:l*	*-e:l*	*-ka:l*
PR	156	...	1	...	...
KR	141	...	...	...	...
PT	41	...	...	...	...
AK	264	5	...	...	1
IN	97	...	1	...	...
NR	86	1	...	...	...
KL	136	4	2	11	...
PAR	14	1	2	...	...
PP	56	...	...	...	...
TK	217	1	15	13	...
CIL	100	8	13	7	...
MM	63	21	6	3	...

Ramaswamy Aiyar, L. V. 1938 'The morphology of Old Tamil verbs' Anthropos, 33.

Correlation of Sex with the Speech

P. M. Ajmal Khan
Madurai Kamaraj University, Madras

1.0 Linguistic variations are correlated simultaneously with other factors in the social and cultural context. There are some important social factors viz., ethnic group or caste, sex, socio-economic status etc., that have been found to influence linguistic rules in one sociolinguistic context. This essay explains the correlation of sex with the speech.

2.0 In Sakkiliyankulam *kaḷḷars* Tamil Dialect (Madurai District) some of the linguistic variations are correlated on the basis of the sex with the identity of the person spoken to and the identity of the person speaking. A good example for establishing the correlation of the sex with the speech is the interjections found in *kaḷḷars* dialect.

2.1 Men and Women of Sakkiliyankulam *kaḷḷars* use different forms of interjections to express the same feelings. For instance, let us take the interjections expressing relief or relax.

2.1.1 Mostly, after having indulged in hard works or after finishing a conceived action, when one relaxes, some interjections are used to indicate that the person is relieved from the work. For this type of expression Sakkiliyankulam

kaḷḷars use distinct interjections according to the masculine and feminine gender distinctions.

appa:ṭa: 'an exclamation of relief'

amma:ṭi 'an exclamation of relief'

The first one is used by men and the second interjection by women. But the interfection *appa:ṭi* 'an exclamation of relief' is used by both men and women to express the feeling of relief or relax.

2.1.1.1. All these three interjections are kinship terms joined with the suffixes of masculine gender and feminine gender.

appa: + *ṭa:* > *appa:ṭa:*

amma: + *ṭi* > *amma:ṭi*

appa: + *ṭi* > *appa:ṭi*

Among these interjections, in the case of first one the form '*appa:*' and the gender suffix -*ṭa:* refer to masculine gender and hence the interjection '*appa:ṭa:*' is used only by men. In the same manner the form '*amma:*' and the suffix -*ṭi* found in '*amma:ṭi*' refer to the feminine gender, and hence this interjection is used only by women. But in the interjection '*appa:ṭi*' the form '*appa:*' refers to the masculine gender and the gender suffix -*ṭi* refers to the feminine gender and hence this interjection formed by the combination of these two different gender forms is used by both men and women.

2.1.2. The another example is the interjections expressing surprise. In the course of conversation, if the speaker's information is surprising or when one sees a surprising event, this type of interjections are used.

appe! 'oh'

a:tta:ṭi! 'oh'

Of these two interjections of expressing surprise, the first one is used by men and the second one is used only by women. In this dialect the word 'appe' is also used as an address term to refer to a male. Perhaps this may be the reason for the usage of this interjection by men. We can take the interjection '*a:tta:ṭi*' as the form derived from the kinship term *a:tta:* 'mother' by adding the feminine gender suffix - *ṭi*.

a:tta: + *ṭi* > *a:tt:ṭi*

As the word '*a:tta:*' is a kinship term referring to feminine gender, the interjection derived from this word is also used only by women.

2.2 Similarly the form *enna:ṇke* 'look here please' is used as a vocative form in Sakkiliyankulam *Kaḷḷar* Tamil. Though men and women are using this form, a man can use this only while addressing another man of higher social or economic status.

addresser	addressee
enna:ṇke	'look here please'
(male)	± kinship ± affection ± intimacy
	+ social or economic status.

Though it is common to both sexes a man can never use this vocative form to address a woman of any higher status. In such circumstances a man can use the following vocative form.

enna: mma;	'look here please'
	+ social or economic status
	— Kinship ± affection – intimacy
	+ female.

Similarly a woman can use the vocative from '*enna:ṅke*' only to address her husband. She never uses this at any other situation to address another man or woman. The usage of different suffixes according to their gender distiction is also familiar example for the correlation of sex with the speech.

3.0 Therefore let us conclude that in Sakkiliyankulam *Kaḷḷar* Tamil, the masculine and feminine gender distinctions which are found used unconsciously in all the levels of the linguistic structure simply reflect the society's deep involment in the distinction of men and women. Sociolinguistic analysis supports this view strongly.

Traditional Concept of Nominative Case in Tamil

V. S. Arul Raj
Annamalai University

The cases in Tamil are traditionally considered to be eight in number. Generally there are two kinds of definition for case. One of the definitions is as follows. "Case means the distinguishing of the capacities of the nouns in a sentence". The other definition is "case means the expression of the different relationships that may obtain between noun and verb". The purpose of this paper is to bring out the different views of the Tamil grammarians about Nominative case For this purpose I have referred the following books. *Tolka:ppiyam*, *vi:raco:ḻiyam*, *Ne:mina:tam*, *Nan̲n̲u:l*, *Ilakkaṇaviḷakkam*, *Ilakkaṇakkottu*, *Pirayo:kavive:kam*, *Ton̲n̲u:lviḷakkam*, *Muttuvi:riyam* and *Swa:mina:tam*.

Ce:n̲a:varaiyar says Nominative is that which does not address anyone nor take any case-sign. Except *vi:raco:ḻiyam*, *Ilakkaṇakkottu* and *Pirayo:kavive:kam* all the other grammarians say that the Nominative case has no marker and said that the nominal base itself gives the Nominative sense. *Vi:raco:ḻiyam* gives the following markers.

-cu -ar -a:r -a:rkaḷ

-a:rkaḷ -kaḷ -ma:r.

Vi:raco:ḻiyam author says that *-cu* will occur in singular alone. In the neuter plural *-cu* or *-kaḷ* occurs. In all the other places *-cu* is lost. The other six markers occur in the epicine plural and also in the masculine and feminine plural.

According to *Ilakkaṇakkottu* author the case markers for nominative are thus of three kinds.

1. the alternation of the word itself, as *taṉ* becoming *ta:ṉ* etc.
2. suffixes as in *iṟaivaṉ* etc.
3. *a:yavaṉ a:ṉavaṉ a:va:ṉ a:kiṉṟavaṉ* etc.

According to the author of *pirayo:kavive:kam* the following markers are considered to be the Nominative case.

-aṉ -ar -a:ḷ -a:r -kaḷ

It also refers to *vaṉai, varai, varo:ṭu, vaṉku, varkku, vaṉiṉ, variṉ, varatu, vaṉkaṇ, vaṟkaṇ* as case markers.

Tolka:ppiyam S 550 and *Ne:mina:tam* S. 16 enumerate the types of predicate which the subjects take. They are as follows.

1. Verbs denoting Existence of things. Ex. *a: uṇṭu.*
2. Optative verbs. Ex. *a: celka.*
3. Verbs expressing the action in the Past, Present and Future. Ex. *a: kiṭantatu.*
4. Interrogative words Ex. *a: ya:tu.*
5. Words denoting quality. Ex. *a: karitu.*
6. Noun. Ex. *a: pala.*

Vi:raco:l̲iyam S. 40 speaks of Five kinds of Agent.

1. *ka:raṇak karutta:* Ex. *ca:ttan̲ kor̲r̲an̲ai añcuvitta:n̲*
2. *ta:n̲ teri karutta:* Ex. *ca:ttan̲a:l er̲iyappaṭṭatu kal.*
3. *ta:n̲ teriya:k karutta:* Ex. *te:vatattan̲ co:r̲r̲ai aṭukin̲r̲a:n̲.*
4. *karumak karutta:* Ex. *nan̲maiyaic ca:ttan̲ veḷippaṭuttin̲a:n̲*
5. *talaimaik karutta:* Ex. *ca:ttan̲ uṇṭa:n̲*

Nan̲n̲u:l S. 295 states that the predicate for the first case may be a verb, noun or an interrogative. Examples are given below.

Ca:ttan̲ vanta:n̲	[verb takes predicate]
Ca:ttan̲ ivan̲	[Noun takes predicate]
avan̲ ya:r	[Interrogative takes predicate]

Ilakkaṇaviḷakkam s. 198 says that in some cases the Nominative case is not explicitly seen. For instance,

Karuvu:rukku cella:yo: catta:
gives the answer
Celval.

Here the Agent *na:n̲* is not explicitly seen.

Regarding Nominative case, *Ilakkaṇakkottu* gives the following types of Agent.

1. Objects as Agent:- [Intransitive]
   Ex. *in̲n̲a: ta:me: varum.*
2. Objects as Agent:- [transitive]
   Ex. *tiṇṇai mel̲ukir̲r̲u.*

3. Cause Agent:- Ex. *ka:ṟṟu paḻam utirttatu.*

4. Voluntary Agent:- Ex. *Ca:ttaṉ uṇṭa:ṉ*

5. Implicit Agent:- Ex. *ma:ṭam ceyappaṭṭatu.*

6. Confusing Agent:- Ex. *otta kiḻavaṉum kiḻattiyum ka:ṇpa.*

7. verbal Noun Agent:- Ex. *kolla:mai aṟaviṉai ella:m tarum.*

In s. 26 it gives three types of Agent.

1. *karuvi karutta:* Ex. *kaṇ ka:ṇum*

2. *iṭam karutta:* Ex. *tu:ṇ po:tikaiyait toṭṭatu.*

3. *koḷvo:ṉ karutta:* Ex. *irappavar eṉ peṟiṉuṅ koḷvar.*

It also says in s. 27 that one action may result from 2 Agents.

Ex. *ta:y makavukku u:ṭṭiṉa:ḷ.*

In S. 28 it says that the Agents may be

1. *e:vutal viṉaimutal* (Commanding Agent)

   Ex. *aracaṉ te:r ceyta:ṉ.*

2. *iyaṟṟutal viṉaimutal* (Executing Agent)

   Ex. *taccaṉ te:r ceyta:ṉ.*

3. *ivaṟṟiṉ ve:ṟa:m viṉaimutal* (The Agent which is neither commanding nor Executing).

   Ex. *ca:ttaṉ uṟaṅkiṉa:ṉ.*

Pirayo:kavive:kam S. 11 speaks of the varieties of Agent.

1. *apikita karutta:* 2. *anapikita karutta:*

apikita karutta: is of three types.

1. *karumak karutta:* Ex. *ku:rai ve:yntatu.*

2. *cutantira karutta:* Ex. *te:vatattan co:rrai atta:n*

3. *e:tu karutta* Ex. *a:ca:riyan ma:na:kkanai arivitta:n*

anapikita karutta: is of two types.

1. *pa:va karutta:* Ex. *ko:ral piravinai ella:m tarum*

2. *tatuma:ri nirral* Ex. *otta kilavanum kilattiyum ka:npa*

Tonnu:l vilakkam shows *vinaimutal, karutta:* and *ceypavan* are Synonyms. Here also it says that the Nominative case takes verbs, nouns and interrogatives as its predicate. Examples are same as in *Nannu:l.*

Muttuvi:riyam S. 510 gives that some of the nouns will not take the other case markers except the Nominative sense. They are *ni:yir, ni:vir* and *na:n.* It gives the meanings of the Nominative case are as follows.

1. *viyanko:l* Ex. *a: va:lka.*

2. *vinainilai* Ex. *a: vantatu.*

3. *vina:* Ex. *a: ya:tu.*

4. *peyar* Ex. *a: kanru.*

5. *panpu* Ex. *a: karitu.*

Swa:mina:tam follows mainly *ilakkanakkottu.* It states that the Agent will take verbs as well as nouns as its predicate. Examples are given below.

avan vanta:n (Agent takes verb as its predicate)

ca:ttan nanpan (Agent takes noun as its predicate)

S. No.	Texts	Nominative Case Markers
1	*Tolka:ppiyam*	ø
2	*Vi:raco:ḻiyam*	*–cu -ar –a:r –arkaḷ –a:rkaḷ –kaḷ –ma:r*
3	*Ne:mina:tam*	ø
4	*Naṉṉu:l*	ø
5	*Ilakkaṇaviḷakkam*	ø
6	*Ilakkaṇakkottu*	*a:yavaṉ, a:ṉavaṉ, a:kiṉṟavaṉ, a:va:ṉ etc.*
7	*Pirayo:kavive:kam*	*–aṉ –ar -a:ḷ –a:r -kaḷ*
8	*Toṉṉ:l viḷakkam*	ø
9	*Muttuvi:riyam*	ø
10	*Swa:mina:tam*	ø

வினைப் பண்புப் பெயர்

ஏ. ஆதித்தன்
காமராஜ் பல்கலைக் கழகம், மதுரை

பெயர்களைத் தொடரியல் நிலையில் வினையடை, வினையெச்சம் ஆகியவற்றை ஏற்று வரும் பெயர்களெனவும், பெயரெச்சம், பெயரடை ஆகியவற்றை ஏற்றுவரும் பெயர்களெனவும் இருவகையாகப் பகுப்பர் அறிஞர். இவற்றில் வினையடை வினையெச்சம் ஆகியவற்றை ஏற்றுவரும் பெயர்கள் வினையாலணையும் பெயரும் தொழிற்பெயருமாகும். அமைப்பு நிலையில் இவ்விரு பெயர்களையும் பால்காட்டும் ஈறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வேறுபடுத்திக் காட்டுவர் இலக்கண அறிஞர். இம்முறையில் அனைத்து வினையாலணையும் பெயர்களையும் தொழிற் பெயர்களையும் வேறுபடுத்துதல் இயலாத ஒன்றாகும். என்னவோ வெனின் அஃறிணை ஒன்றன்பால், அஃறிணைப் பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயரின் அமைப்பினைக் கொண்ட தொழிற் பெயரும் காணக்கிடைக்கின்றன. (செய்வது – நற்றிணை : 27, பிறழ்வன – களவழி : 33)

மாற்றிலக்கண மொழியியலார் 'செய்வது' எனும் அமைப்பில் வரும் இறுதி '– (அ)து' என்னும் பகுதியின் antecedent 'செய் –' என்னும் வினையாக அமையுமாயின் 'செய்வது' அமைப்பினைத் தொழிற்பெயரெனவும், அதுவல்லாது இவ்விறுதி '– (அ)து' என்னும் பகுதியின் antecedent தொடரின் எழுவாயாக அமையுமாயின் 'செய்வது' அமைப்பினை வினையாலணையும் பெயரெனவும் விளக்கம் தந்து ஒரே வடிவத்தினைக் கொண்ட தொழிற்பெயரையும் வினையாலணையும் பெயரையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவர்.

இன்னமும் புதை வடிவத்தினைச் சுட்டும் பான்மையில் வினையாலணையும் பெயர்களைப் பெயரெச்சத் தொடரின் சுருங்கிய வடிவமாகவும் கொள்வர். ஆனால் எல்லோராலும் தொழிற்பெயர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட 'வந்தமை' 'சென்றமை' போன்ற வடிவங்கள் மேலே காட்டப்பெற்ற இலக்கணத்தினின்றும் முரண்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. இத்தகு வடிவங்களை ஆய்வதே இக் கட்டுரை.

'வந்தமை' என்னும் அமைப்பில் வரும் இறுதி '-மை' எனும் பகுதியின் antecedent 'வந்த் –' எனும் வினையாகவே அமைகின்றது. எனவே இதனைத் தொழிற்பெயராகக் கருதலாம். இன்னமும் பெயரெச்சத் தொடரின் சுருங்கிய வடிவமே வினையாலணையும் பெயரெனக் கொண்டால் 'வந்த தன்மை' என்ற பெயரெச்சத்தொடரின் சுருங்கிய வடிவமாகிய இவ் 'வந்தமைப் என்ற வடிவத்தினை வினையாலணையும் பெயராகவும் கொள்ளலாம். எனவே 'வந்தமை' என்ற வடிவம் தொழிற்பெயரா அன்றி வினையாலணையும் பெயரா என்பது ஆய்வுக்குரிய ஒன்றாக அமைகின்றது. மரபு நிலையில் இத்தன்மையாய வடிவங்களை '– மை' யீற்றுத் தொழிற் பெயராகக் கொண்டுள்ளோம். ஆயின் இம் '- மை' யீற்று வடிவம் வினையாலணையும் பெயராகச் செயல்படுவதனைக் கீழ்க்கணக்கு நூற்களில் ஒன்றாகிய முதுமொழிக் காஞ்சியில் காணமுடிகின்றது. (செய்யாமை; முதுமொழிக்காஞ்சி, 35:1)

தொழிற்பெயரையும், வினையாலணையும் பெயரையும் பொருண்மைநிலையில் எளிதாகப் பிரித்தறிதல் இயலும். தொழிற் பெயர் என்பது தொழில் நிகழ்வாகிய வினை (doing of an action தொடரில் பெயராகச் (noun) செயல்படுவதாகும். இந்நிலையில் வினையடி என்று கருதப்படுபவைகளிலிருந்து தோன்றி தொழில் நிகழ்வினைச் சுட்டும் எந்த அமைப்பும் தொழிற்பெயராகச் செயல் படலாம். வினை ஒன்றற்கு உரித்தாகி, அவ்வாறு உரித்தாகி வரும் பெயர் வினையினை அணைந்து வருவதே வினையாலணையும் பெயரெனப்படும்.

தொழிற்பெயர், வினையாலணையும்பெயர் என்ற இரண்டினது பொருளணுக்களை (semantic atoms) ஈண்டுக் குறிப்பிடுதும்.

தொழிற்பெயர்		வினையாலணையும் பெயர்	
+	தொழில்	+	தொழில்
∓	எதிர்மறை	∓	எதிர்மறை
+	காரணம்	+	காரணம்
—	காலம்	+	காலம்
—	கருத்தா	+	கருத்தா
—	உரித்தாகும் நிலை	+	உரித்தாகும் நிலை
—	(திடப்) பொருள் நிலை	+	(திடப்) பொருள் நிலை
+	வினை நிலை	+	பெயர் நிலை
+	நிகழ் நிலை	—	நிகழ் நிலை

'வந்தமை' என்ற வடிவம் 'வந்த தன்மை' என்ற பொருண்மையில் செயல்பட்டு தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர் ஆகியவற்றினின்று வேறுபட்டு நிற்றலை அறிகுதும். தொழிற்பெயர் தொழில் நிகழ்வினை மட்டும் சுட்டிநிற்கின்றது. ஆனால் 'வந்தமை' என்ற வடிவம் தொழில் நிகழ்வோடு வேறுசில பண்புகளையும் சுட்டி நிற்றலைக் காண்குதும். இப்பண்புகளே இவ்வடிவத்தினைத் தொழிற்பெயரினின்றும் வேறுபடுத்துவதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. இவ்வடிவம் தொழில் நிகழ்வினை மட்டுமே சுட்டிநின்று தொழிற்பெயராகச் செயலாற்றும் இடனும் உண்டு. பெரும்பான்மையும் இவ்வடிவம் எதிர்மறைப் பொருண்மையில்தான் தொழிற்பெயராகச் செயல்படுகின்றது.

'அவள் நடந்து வந்தமை இனிது'. இத்தொடரில் வரும் 'வந்தமை' என்ற வடிவம் தொழில் நிகழ்வோடு தொழில் நிகழ்வின் பண்பு, தொழில் நிகழ்வின் முறைமை, தொழில் நிகழ்வின் நிறைவு நிலை என்ற மூன்று பண்புகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு தொழிற்பெயரினின்றும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது. இவ்வமைப்பு சில பண்புகளில் தொழிற்பெயர்களினின்று வேறுபட்டும் பல பண்புகளில் வினையாலணையும் பெயர்களினின்றும் வேறுபட்டு நிற்றலையும் அறிகின்றோம்.

ஈண்டு 'வந்தமை' என்ற வடிவத்தின் பொருளணுக்களைக் குறிப்பிடுதும்.

வந்தமை

+ தொழில்

+ காலம்

+ காரணம்

∓ எதிர்மறை

— கருத்தா

+ உரித்தாம் நிலை

+ பெயர் நிலை

+ முறைமை

+ நிகழ்வு நிலைப் பண்பு

+ நிறைவு நிலை

இவ்வாறு தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயரினின்றும் வேறுபட்டு தொழில் நிகழ்வின் பண்பினைச் சுட்டி நிற்கும் பெயர் களை ஈண்டு வினைப்பண்புப் பெயர் (verbal qualitatives) எனக் குறிப்பிடுதும். ஆகவே வினையடை, வினையெச்சம் ஆகியவற்றை ஏற்றுவரும் பெயர்களைத் தொழிற்பெயர், வினையாலணையும் பெயர் என்பனவற்றோடு வினைப்பண்புப் பெயரினையும் சேர்த்து மூன்றாகக் கொள்ளலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

அண்ணாமலை, இ., 'தமிழில் வினையாலணையும் பெயர்', திராவிட மொழியியல் மூன்றாவது கருத்தரங்கு, (1972), பக் – 93–122.

ஆதித்தன், ஏ., 'வினையாலணையும் பெயரா? தொழிற் பெயரா?' தமிழ்ப்பொழில், 51; 586 (1977), பக். 153–154.

இசரயேல், மோ., 'தொல்காப்பியத்தில் தொழிற்பெயர்'. தென்மொழி, 2(1961), பக். 35–38.

இசரயேல், மோ., 'வினையாலணையும் பெயர்', தமிழ்ப் பொழில், 39(1964), பக். 300-304.

முத்துச்சண்முகன், 'வினையாலணையும் பெயர்', இக் காலத்தமிழ், பக். 125-136, மதுரை, 1967,

தமிழில் உகரச் சுட்டு

மோ. இசரயேல்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் மதுரை

முன்னுரை

தமிழ்மொழியில் மரபுவழியில் வந்த சுட்டுக்களில் உகரமும் ஒன்று. இது இன்றைய மொழியில் வழக்கிறந்துவிட்டது. உகரச் சுட்டு தொல்காப்பியத்தில் பல இடங்களில் சுட்டப்படுதலும் அன்றி, சங்க இலக்கியங்களிலும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, இரட்டைக் காப்பியங்கள் போன்ற சங்கம் மருவிய கால நூற்களிலும், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், திருக்கோவையார், சீவகசிந்தாமணி, கந்தபுராணம், சேதுபுராணம் போன்ற பிற்கால இலக்கியங்களிலும் ஓரளவு ஆட்சி பெற்றுள்ளது. உகரச் சுட்டிற்கு இதுகாறும் கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற பொருளைச் சுட்டிக்காட்டி, அதன் உண்மைப் பொருளை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

உகரத்தின் பொருள்

இன்று பலர் இகரம் அண்மையினையும், அகரம் சேய்மையினையும், உகரம் இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட நடுவிடத்தினையும் சுட்டுகின்றனவாகக் கருதுகின்றனர். இலக்கியங்களில் உகரச்சுட்டு பெரும்பாலும் நடுவிடம், சிலவிடங்களில் மேலிடம், ஒரோவிடங்களில் அப்பால் உள்ள இடம் ஆகியவற்றைச் சுட்டுவதாகப் பொருள் கூறப்படுகின்றது. இகரமும் அகரமும் இன்றைய மொழியிலும் ஆட்சி பெற்றுள்ளன. உகரத்திற்கு உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கமும் பல அறிஞர்கள் தரும் கருத்துக்களும், பழந்

தமிழ் இலக்கியங்களையும் உகரச்சுட்டின் பிற திராவிடமொழி வழக்குகளையும் கூர்ந்து நோக்கி ஆயுங்கால் ஏற்புடையனவாக அமையவில்லை.

உகரச்சுட்டின் வழக்கு

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியனுர் உகரச் சுட்டிற்குப் பொருள் சுட்டவில்லை. அவர்,

'அஇ உ அம் மூன்றும் சுட்டு' (தொ. எ. 31)

என்கிருர். மேலும் அவர் உகர ஈற்றுப் புணர்ச்சிக்கண் இச் சுட்டும் புணர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ருர் (தொ. எ. 255-257); சொல்லதிகாரத்தில் உவன், உவள், உவர் (தொ. சொ. 192), உது, உவை, உவ் (தொ. சொ. 197) போன்ற சொற்களையும் தந்து உள்ளார். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதி (தொ. எ. 159) உதோளி என்ற சொல்லையும், 'சுட்டுச்சினை நீடிய ஐயென் இறுதி' (தொ. எ. 159) என்பதற்கு ஊண்டை, ஊங்கவை போன்ற சொற்களையும், சுட்டு முதல் உகரம் அன்ஞேடு சிவணுதற்கு (தொ. எ. 176) உதன் என்ற வடிவத்தையும் ஐகார ஈற்று உகரப்புணர்ச்சிக்கு (தொ. எ. 177, 183, 263, 281) உவற்றை என்பதையும், சுட்டு முதலாகிய வகர இறுதிச் சொற்கள் (தொ. எ. 378-381) புணர்தல் பற்றிக் கூறுங் கால் உஃகடியது, உஞ்ஞாண், உவ்யாது போன்ற எடுத்துக்காட்டுக் களையும், சுட்டுச்சினை நீடிய மென்ருெடர் மொழியின்கண் (தொ. எ. 427, 429) ஊங்கு என்ற சொல்லையும் தருகின்றனர்.

சங்க இலக்கியம்

சங்ககாலத்தில் எட்டுத்தொகையில் இச்சுட்டடியாகப் பிறந்த உம்பர், ஊங்கு, உதுக்காண், உவக்காண், உது, ஊங்கண், ஊங்கணோர், உவன், உவள், உவ், உப்பால், உம்மை போன்ற சொற்கள் மட்டுமே ஆட்சிபெற்றுள்ளன. உம்பர் என்னும் சொல் நன்னுட்டும்பர் (அகம். 113.17; 311.12; 386.16; 393.19; குறு. 11.6), வேங்கடத்தும்பர் (அகம். 209.9; 211; 213.3). குன்றத்

தும்பர் (அகம். 215.1), ஊணூர் உம்பர் (அகம். 227.18), ஏழிலும்பர் (குறு. 138.1) என்னுமிடத்தில் அப்பால் – சேய்மையில் உள்ள (கண்ணுக்கு எட்டாத) இடங்களையும் முன்னுள் உம்பர் (நற். 198.3) என்னும் .இடத்தில் கடந்த காலத்தையும், உம்பர் (ஐங். 401.5) என்னும் இடத்தில் தேவருலகத்தையும் சுட்டுகின்றது. ஊங்கு என்னும் சொல் காண வூங்கே (நற். 101.9; 160 10; 199.11; குறு. 352.6; புறம். 88.6; 141.7), மணவா வூங்கே (குறு. 357.8), தணவாவூங்கே (குறு.386.6) உணரா வூங்கே (குறு. 297.7). இல்லா வூங்கே (நற். 145.5) என்னுமிடங்களில் கழிந்தது போயது – முன்பு என்ற பொருளிலும், நகர் வூங்கே (நற். 135·9), ஈங்கு ஊங்கு (பரி. 4.5) இருங்கடல் ஊங்கு (பரி. 16.27), பரவா ஊங்கே (பதிற். 29.15) என்னும் இடங்களில் சேய்மை இடம் என்ற பொருளிலும் ஆட்சி பெற்றுள்ளது. உது (குறு 179.3; நற். 963; 415.2) சேய்மையான அன்றேல் காண இயலாத இடத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது.

ஊங்கண் (நற். 246. 1) சேய்மையான மூன்றும் இடத்தை யும், ஊங்கணோர் (புறம். 39.6) முன்னுள்ளோர்—மறைந்தோரை யும் குறிக்கின்றது. பரிபாடலில் உவன் (பரி. 11.12) உவள் (பரி. 12.55) உவ் (பரி 2. 58, 59) என்பவையும் மூன்றும் நிலை யிலுள்ள ஆள் அல்லது இடத்தைக் குறிப்பனவாக உள்ளன. உப்பால் (பரி. 11.8) மேலிடத்தையும், உம்மை (புறம். 236.10) மறுமையையும் குறிப்பனவாக உள்ளன.

உதுக்காண்:, உவக்காண்:

எட்டுத்தொகை நூற்களில் உதுக்காண் என்ற தொடர் 16 இடங்களிலும் உவக்காண் 6 இடங்களிலும் ஆட்சி பெற்றுள்ளன- உதுக்காண் என்பது ஓரிடத்தில் உதுவக்காண் (அகம். 330.11) என்ற வடிவில் உள்ளது.

இத்தொடர்களில் உது என்னும்சொல் தேர் (அகம். 380.9) வான் (நற். 387.9) பொழுது (அகம். 204:8), புலவிநிலை (குறு. 191.1), உழி (= அப்பொழுது, கலி. 144.32), கருவி (= மேகம், நற். 329.9), குறுஞ்சுனை (கலி. 108.39), சிறுநல்லூர் (குறு.

81.4), பிரிய ஓர்பிழிபு (நிகழ்ச்சி, ஐங். 101.1), கார் (ஐங். 453.2), தேர் (ஐங். 453.4) போதல் (புறம். 210.12), படர்தந்தோன் (புறம். 301.11), எந்தை (புறம். 307.3), பெருந்தகுநிலை(நற். 21.5), தேர் (அகம். 330.11) ஆகியவற்றையும், உவ என்னும் சொல் சிறுநல்லூர் (அகம். 350. 15), நளிசுடர் (அகம். 114.8), சுவண் (= சேய்மை, குறு. 367.3). மாரிக்குளத்துக் காப்பாளன் (ஐங். 206.1), குன்று (ஐங். 207.2), குறும்பொறைநாடன் (அகம். 4.13) ஆகியவற்றையும் சுட்டுவனவாகச் சங்க இலக்கியத்தில் காணப் படுகின்றன. இவ்விடங்களில் எல்லாம் இவை மிகச் சேய்மையான அல்லது கடந்து போன ஓரிடத்தை, ஒருகாட்சியை அல்லது பொழுதை அன்றேல் ஒருவனைச் சுட்டுவனவாகவே உள்ளன.

உதுக்காண் தெய்ய உள்ளல் வேண்டும்
நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத்திரை
கடலும் கானலும் தோன்றும்
மடல்தாழ் பெண்ணையெந் சிறுநல்லூரே (குறு. 84. 1-4)

உவக்காண் தோன்றுமெஞ் சிறுநல்லூரே (அகம். 350. 15)

இவண் உதுக்காண், உவக்காண் என்னும் இருதொடர்களும் சிறுநல்லூரைச் சுட்டுவனவாக அமைகின்றன. இவற்றையும் பிற வழக்குகளையும் ஆயுங்கால் இவை தம்முள் பொருள் வேறுபாடு உடையன அல்ல எனத் தோன்றுகிறது.

எனவே சங்க இலக்கிய வழக்குகளின் அடிப்படையில் உகரச் சுட்டு பெரும்பாலும் மூன்றும் நிலையிலுள்ள அதாவது அகரத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட சேய்மையிடத்தைக் குறிப்பிடவும் இறந்தகால நிகழ்ச்சியை எண்ணிப் பார்க்கின்ற நிலையினை விளக்கவும், அப்போதைய நிலையில் காண முடியாத ஒருபொருளை (இடத்தை) அன்றேல் ஆளைக் குறித்துச் சுட்டவும், நடந்து அனுபவித்த இறந்தகால நிகழ்ச்சியைக் கூறவும், ஒரேவிடங்களில் விளக்க முடியாத - கண்ணுக்கு எட்டாத மேலுலகத்தைச் சுட்டவும் பயன் பட்டது என அறியலாம். எனவே, உகரச்சுட்டு இடம், காலம் ஆகியவற்றின் அகரச்சுட்டு சுட்டுதற்கப்பாற்பட்ட சேய்மையைச் சுட்டவே வழங்கிற்று எனலாம்.

பிற்கால இலக்கியங்கள்

உகரச் சுட்டடியாகப் பிறந்த சொற்கள் பலவும் பிற்கால இலக்கியங்களில் மிகச்சேய்மையில் உள்ள - கண்ணுக்கெட்டாத விண்ணுலகத் தொடர்பானவற்றைக் குறிக்கப் பெரும்பாலும் பயன்படலாயிற்று. எனவே, உகரச்சுட்டு காலப்போக்கில் சமயக் கருத்தை உணர்த்துவதாக - சமயச் சார்புடையதாக ஆட்சி பெற்று சமயச்சார்புப் பொருளை ஓரளவு ஏற்றுக்கொண்டது எனலாம். எ-டு. உம்மை (மறுமை), உம்பர் (மேலுகம், தேவர்), உம்பரான் (தேவர்), உப்பால் (மேல் உலகம்). இத்தகைய சமயக் சார்பு வழக்கிற்கு அடிப்படை பரிபாடலில் அமைந்துவிட்டது என்று எண்ண வாய்ப்பு உள்ளது.

உம்மை வினைவந் துருத்த லொழியாது (மணி. 26.32)

எம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர் கொல் (நாலடி. 58, 2, 3)

உம்மையே என்பார் ஓரார் காண் (திணைமாலைநூற். 123.2)

உம்ப ருறையு மொளிகிளர்வானூர் படும் (பரி. 11.70)

வாய்வாய் மீபோய் உம்பர் இமைபிறப்ப (பரி. 17.31)

ஆறைங் காத நம்மனுட் டும்பர் (சிலம். 10.42)

உம்ப ரில்வழி யிம்பரில் பல்பிறப்பு (மணி. 26.38)

உம்பர்க் கிடந்து உண்ணப் படும் (நாலடி. 37.4)

உம்பர் உறைவான் பதி (நாலடி. 137.4)

ஒலிகடல் சூழு லகாளு மும்பர் தாமே (திவ். பெரியதிருமொ. 7.8.10)

யான் வருந்தி யும்பரிழைத்த நூல்வலயம் (பெரியபு. கோச் செங். 5)

இல்லத் துணைக்குப் பால்எய்த இறையவள் (பரி. 11.8)

உப்பா லுயர்ந்த வுலகம் புகும் (நான்மணி. 27)

இவண் உம்மை மறுமையையும், உம்பர் பெரும்பாலும் தேவர் அன்றேல் தேவருலகத்தையும், உப்பால் விண்ணுலகத்தையும் குறித்து வழங்குதல் காண்க மேலும் உவன் (சீவ. 28.5), மேலுலகத்தையும், உங்ஙனம் (கந்தபு. தக்கன். மக 52), விண்ணுலகத்தையும், உம்பர்கோன் இறையவர் தலைவனையும் (திவ். பெரியதிருமொ. 5.4.5), உம்பரர் (சீவ. 16.78) உம்பரான் (கந்தபு. மாயை. 33) ஆகியன இறையவனையும் குறித்து வழங்குகின்றன. உங்ஙன் (திருக்கோ. 16) உவ்வாறு என்ற பொருளிலும், ஊங்கண் (சேதுபு. அக்கினி. 32) உவ்விடம் (சேய்மையிடம்) என்ற பொருளிலும் அமைகின்றன.

முடிவுரை

எனவே உகரச்சுட்டு நடுவிடத்தைச் சுட்டவில்லை எனவும், அது அகரத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட சேய்மையை-மூன்ரும் நிலையான சேய்மையைச் சுட்டப் பயன்பட்டது எனவும் காணுதற்கியலாத இறந்தகால நிகழ்ச்சி சேய்மையான இடம் கடந்தகால எண்ணங்கள் ஆகியவற்றையும் சுட்ட வழங்கியது எனவும், காலப்போக்கில் கண்ணுக்கு எட்டாத இறைவனையும் விண்ணுலகத்தைச் சுட்ட மிகுதியும் பயன்படுத்தப்பட்டு, சமயத்தொடர்பான சொல்லாக மிகுதியும் ஆட்சிபெற்று விட்டது எனவும் அறிகின்ரேம்.

இலங்கைத் தமிழில் இச்சுட்டு இன்று ஆட்சி பெற்றுள்ளது. அங்கு இது மூன்ருவது ஆளை / பொருளைச் சுட்டப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. சுட்டப்படுகின்றது அண்மையிலும் சேய்மையிலும் இருக்கலாம்; அல்லது அது பற்றிய செய்தி உரையாடலில் இடம் பெறலாம். இங்கும் உகரம் நடுவிடத்தைச் சுட்டவில்லை; ஆனல் மூன்ரும் நிலையினதைச் சுட்டப்பயன்படுகிறது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

செயப்பாட்டு வினையா?

ஜி. இந்திராபாய் ஜாதவ்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

முகப்பு:

செயப்பாட்டு வினை, பல்வேறு வினைவடிவங்களுள் ஒன்றாகும். 'பட்ட' என்றமையும் வடிவம் இதனைத் தெரிவிக்கும் உருபனாகும். நீல. பத்மநாபன் மொழியில் கையாளப்படும் இவ்வடிவம் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளிலேயே அமைந்து வருகிறதா என்று காணலே இவ் ஆய்வின் நோக்கம்,

செயப்பாட்டு வினைத்தோற்றம்:

திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டு வினை இல்லை என்பதும் ஐரோப்பிய மொழிகளில் அமைந்துள்ளது போன்று அவ்வினைக்குரிய பொருட் சிறப்பு இல்லை என்பதும் கால்டுவெல் கருத்து, ஆங்கிலத்தில் இது Passive voice என்ற சொல்லால் குறிக்கப் பெறும். இச்சொல் இலத்தீன் மொழியிலிருந்து உருவானது என்பர் டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதன்.[1]

செயப்பாட்டு வினை விளக்கம்:

செய்வினையாக அமைந்த தொடரின்,

1) எழுவாய் கருவிப்பொருளாக

2) செயப்படுபொருள் எழுவாயாக

வரும்போது அது செயப்பாட்டு வினையெனப்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டு:

கண்ணன் கம்சனைக் கொன்றான்

கம்சன் கண்ணனால் கொல்லப்பட்டான்.

செய்வினை – செயப்பாட்டுவினை – வேறுபாடு:

செய்வினை நிலையில் வினைசெய்பவனே எழுவாயாக வரும். செயப்பாட்டு வினையில் செயப்படுபொருளே எழுவாயாகும். செய்வினையின் எழுவாய், செயப்பாட்டு வினையில் மூன்றாம் வேற்றுமை கருவிப்பொருள் உருபைப் பெறும். செயப்படு பொருளுக்குச் சிறப்புக் கொடுக்க எண்ணும் போதும், எழுவாய் தெரியாத நிலையிலும், எழுவாயை அறிவிக்க வேண்டாத நிலையிலும் செயப்பாட்டு வினையமைப்புக்கள் தமிழில் இடம் பெறுகின்றன.

தொல்காப்பியக் குறிப்பு:

''செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழங்கியல் மரபே''[2] என்பர் காப்பியர். இதற்குக் காட்டாக,

"சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே"[3] என்பது அகச் சான்றாக அமைந்த நூற்பா வரியாகும்.

நில. பத்மநாபனின் ஆளுகை:

'பட்ட' என்ற சொல் வழக்கு, நீல. பத்மநாபனிடம் மிகுதியாக (தலைமுறைகளில் மிக அதிகமாக) இடம் பெறுவது நோக்கியே இவ் ஆய்வு மேற் கொள்ளப்படுகிறது.

மூவகை நிலைகள்:

இவ்வமைப்பு,

1) எச்சங்களுடன் இணைந்து வரல் –(t_1) Infinitive + *Paṭṭa*

2) செயப்படு பொருள் குன்றா வினையுடன் இணைந்துவரல் -(t_2) Transitive + *Paṭṭa*

3) செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையுடன் இணைந்துவரல் -(t_3) intransitive + *Patta*

என்ற மூவகை நிலைகளில் வரக் காணலாம்.

உணர்த்தும் பொருள்:

இவை உணர்த்தும் பொருளும் மூவகையாக அமைந்துள்ளது

	M_1 Infinitive + *Patta* Passivity
Patta	M_2 Transitive + *Patta* Non - Passivity
	M_3 Intransitive + *Patta* Unwanted or deceptive passivity

எச்சங்களுடன் இணைந்து வரல்:

எச்சங்களுடன் 'பட்ட' என்னும் வடிவம் இணைந்து வரும்போது அவை செயப்பாட்டு வினைப் பொருளையே தருகின்றன.

எடுத்துக்காட்டு:

பிரிக்கப்பட்ட பாட்டப் பணம் – த. மு. ப. 109
அடக்கி ஆளப்பட்ட உணர்வு - ப. கொ. பு. 113
எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்க்கப்பட்டது – உறவு – ப. 30

செயப்படு பொருள் குன்று வினையுடன் இணைந்து வரல்:

எடுத்துக்காட்டு;

1. "பண்டே தீங்க கூடெக் கூடெச் சொல்லப்பட்ட மாதிரி உங்களுக்கு இஷ்டமான ஒரு டாக்டர் கிட்டே அக்காளைக் கூட்பிட்டுப் போய் கேட்டுப் பாருங்களேன்" (த. மு. ப – 355)

2. பள்ளிக்கூடம் தெறக்கப்பட்ட நாள் நெருங்கியதும் (ச. ச. ப - 124)

3. இந்த நாப்பது வருசமா நா கிருசி செய்யப்பட்ட நிலம் (மு. நா. ப – 11!)

மேற்கண்ட இடங்களில் இடம் பெறுகின்ற செயப்பாட்டு வினை உருபன் தேவையற்றதாகத் தோன்றுகிறது. 'சொன்னமாதிரி', 'திறக்கக்கூடிய நாள்' 'செய்த நிலம்' என்று அமைப்பதே பொது இயல்பு. அதை மீறி அமைகின்ற இவ்வியல்பு குமரி வாழ்நர் பலருடைய பேச்சு வழக்கில் காணப்படுகிறது. ஆசிரியரின் 'தனியார் பேச்சுமொழி' (idiolect) யிலும் வருகின்ற இவ்வமைப்பு உரையாடலில் (conversation) இடம் பெறுகின்றது.

செயப்படு பொருள் குன்றிய வினையுடன் இணைந்துவரல்

இவ்வமைப்பு தலைமுறைகள் நாவலில் மட்டும் 44 இடங்களில் இடம் பெறுகிறது. பிறவற்றிலும் இவ்வமைப்பு உண்டு. ஆயின் அவற்றில் வருகை (frequency) குறைவே.

எடுத்துக்காட்டு:

1. வலிய வரப்பட்ட சீதேவி சவிட்டித்தள்ளக்கூடாது
– த. மு ப 332

2. உயிரோடே இருக்கப்பட்ட ஆளுக்கு பசிருசி இல்லாமையா இருக்கும்? மூ. நா. ப – 26.

இவ்வமைப்பு செய்வினையாக அமைந்திருந்தாலே விளக்க வேண்டிய செய்தியினை விளக்கிவிடும். இது பெரும்பாலும் விவரிப்பு நடையிலும் (narrative style) உரையாடலிலும் (conversation) இடம் பெறுகின்றது.

பேச்சு வழக்கு வடிவங்கள்:

ஆனனப்பட்ட

லேசுப்பட்ட

எப்படிப்பட்ட

என அமைந்து வரும் பேச்சு வழக்கு வடிவங்கள் மேற்கண்ட மூவகைப் பகுப்பினுள்ளும் அடங்கா.

சில முடிவுகள்:

1. எச்சங்களுடன் இணைந்து வரும் 'பட்ட' என்ற அமைப்பு செயப்பாட்டுப் பொருளைப் பெறுகின்றது. செயப்படுபொருள் குன்றிய, குன்ரு வினைகளுடன் இணைகின்ற இவ்வமைப்பு செயப்பாட்டு வினைப்பொருளையும், அமைப்பையும் பெறவில்லை.

2. இது பிறமொழித் தாக்கத்தால் ஏற்பட்டதன்று. ஆசிரியர் நன்கறிந்த மொழியான மலையாளத்தில் இவ்வமைப்பு இல்லை.

3. இவ்வமைப்பு கூடிய என்பதற்கு நிகராகவும், நிகழ்காலக் குறிப்பிற்கு ஏற்றதாகவும் அமைகிறது.

4. இவ்வமைப்பு வட்டார வழக்கின் செல்வாக்கால் ஏற்பட்டதாகும்.

5. 'தலைமுறைக'ளில் இவ்வமைப்பின் வருகை (frequency) மிகுதி. அது வட்டார நாவல் என்ற தகுதியைப் பெறுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும்.

குறிப்புக்கள்:

1. Chidambaranathan Chettiar A., "Passive Voice in Tamil", *Journal of the Annamalai University. Vol.* VII. No. 2.

2. தொல்-சொல்-246

3. தொல்-பொருள்-253.

கலைச்சொல் ஒலிபெயர்ப்பில் மெய்ம்மயக்கங்கள்

இராதா செல்லப்பன்
பூ. சா. கோ. கலைக்கல்லூரி, கோவை

அறிவியல் வளர்ச்சியின் வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்கப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் காலம் இது. இவ்வளர்ச்சியைத் தத்தம் மொழிகளின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துவதற்காக மொழியில், மொழியைப் பயன்படுத்துவதில் தேவையான மாறுதல்களை ஏற்படுத்த வேண்டியதாக இருக்கிறது எல்லாமொழிகளும் காலத்திற்குக் காலம் மாறிவந்துள்ளன என்பது மறக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாத ஒரு உண்மையாகும். தமிழ் மொழியும் அதற்கு விலக்கு அன்று. தமிழ்மொழி அமைப்பு பண்டைக் காலத்தில் இருந்ததுபோல் தற்காலத்தில் இல்லை. எழுத்து, சொல், சொற்றொடர் ஆகிய பலநிலைகளிலும் பலவித மாறுதல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டதே இன்றைய தமிழ்.

அறிவியல் தமிழும் இலக்கியத் தமிழும்

அறிவியல் தமிழ் இலக்கியத் தமிழினின்றும் தேவையான இடத்தில் வேறுபடும் என்ற உண்மை ஒலிபெயர்ப்பில் ஒரு முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. இலக்கியம் படைக்கும் ஆசிரியர்கள் எழுத்திலக்கணத்தைப் பின்பற்றுதல் ஒப்புடையது. ஆனால் அறிவியல் படைப்பில் ஒலிகள் அதாவது எழுத்துக்கள் இலக்கண முறை வழுவாது அமைந்திருக்க வேண்டுவதில்லை. தமிழில்

முன்வரா ஒலிகள், பின்வரா ஒலிகள் என ஒலிகள் வரையறுக்கப் பட்டுள்ளன. இவ்விதிப்படி tangent என்ற சொல் ·தேன்செண்டு என்று ஒலிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது அறிவியல் தமிழில் இவ்விதி முறைகளைக் கையாளுவதில் பல இடர்ப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. எனவே தேவையான இடத்தில் அவற்றிற்கு விதி விலக்குகள் அளித்தல் இன்றியமையாததாகும்

கலைச்சொற்கள்

அறிவியல் கருத்துக்களைத் தமிழில் தருவதில் கலைச்சொற்களே உயிர்நாடியாக விளங்குகின்றன. பிறமொழிக் கலைச்சொற்களுக்கு இணையான தமிழ்ச் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ள நாம் இருமுறை களைக் கையாளுகிறோம். 1) ஒலி பெயர்ப்பு 2) மொழி பெயர்ப்பு மொழி பெயர்ப்பு என்பதில் சொல்லாக்கமும் அடங்கும். பிற மொழிச் சொற்களைக் கடன் வாங்கும்போது அம்மொழியின் சிறப்பு ஒலிகளைத் தமிழில் எழுதுவதே ஒலிபெயர்ப்பாகும். அங்ஙனம் பெயர்க்கும் போது தமிழோசைப் படுத்தி ஒலிபெயர்க்க வேண்டும்.

வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே (தொல். 401)

தொல்காப்பியர் கூறும், வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்ப் படுத்தும் இம்முறையை நாமெல்லாம் பிறமொழிச் சொற்களுக்கும் பொதுவாக்கிக் கையாளலாம். தொல்காப்பியம் முதலான ஏனைய இலக்கண நூல்கள் கூறும் இலக்கண விதிகளைத் தொகுத்து ஆராய வேண்டும். இம் முயற்சியில் ஏற்கனவே வழக்கிற்கு வந்துவிட்ட ஆனால் இலக்கண நூல்கள் கூறாத ஒலியமைப்புக்களையும் தொகுத்து ஆராயவேண்டும். இவ்வகையான ஆய்வு, ஒலி பெயர்ப்பு விதிமுறைகளை ஆக்கிக் கொள்ளப் பெரிதும் உதவும். தொல்காப்பியம் கூறும் மெய்ம்மயக்கங்களையும், தற்போது கலைச் சொல் ஒலிபெயர்ப்பில் பயன்படுத்தப்படும் மெய்ம்மயக்கங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் குறிக்கோள். இக்கட்டுரை யில் தமிழ்நாடு பாடநூல் நிறுவனம் வெளியிட்ட கலைச்சொல் தொகுதிகளிலுள்ள ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களில் காணப்படும் மெய்ம்மயக்கங்களும், தொல்காப்பியம் கூறும் மெய்ம்மயக்கங்களும் ஒப்பு நோக்கப்பட்டுள்ளன.

தனிமொழியா? புணர்மொழியா?

தொல்காப்பியர் கூறும் மெய்ம்மயக்கங்கள் தனிமொழிக்கு உரியனவா? புணர்மொழிக்கு உரியனவா? அல்லது தனிமொழிக்கும் புணர்மொழிக்கும் பொதுவானதா என்பதில் உரையாசிரியர்கள் வேறுபடுகின்றனர். இம்மெய்ம்மயக்கங்கள் தனிமொழிக்கே உரியன என்பது நச்சினர்க்கினியம். ஆனல் சில ஒற்றிணைகளுக்கு, அவர் புணர் மொழிகளையே சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளார். இளம்பூரணரோ மெய்ம்மயக்கம் ஒருமொழிக்கும், புணர்மொழிக்கும் பொது என்று கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியர், தனிமொழி, இரு மொழி என்ற பாகுபாடில்லாது, புணர்ச்சியில் மாற்றமில்லாது இயல்பாய் நிற்கும் ஒற்றிணைகள் எல்லாவற்றையும் குறிப்பிடுகிருர் என்பது பேராசிரியர் டாக்டர். மா. இளையபெருமாள் அவர்களின் கருத்து.

மொழியிடை மெய்ம்மயக்கம்

தொல்காப்பியர் கூறும் விதிகளிலிருந்து மெய்ம்மயக்கங்கள் மொழியிடையிலும், மொழி இறுதியிலுமே இடம் பெறுகின்றன என்பதை உணரலாம். மொழியிறுதி என்ற நிலையிலும் செய்யுளில் அமைகின்ற 'போன்ம்' என்ற ஒரே ஒரு மெய்ம்மயக்கச் சொல்லைத் தான் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். தமிழ் ஒலியமைப்பில் தொல்காப்பிய விதிப்படி, மொழி முதல் மெய்கள் மயங்குவதில்லை. கலைச்சொல் பெயர்ப்பில் மொழி முதல், இடை, ஈறு ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மெய்கள் மயங்குவதைக் காண்கிறேம். சில சொற்களில், வேற்றுமொழிச் சொற்களிலுள்ள மொழி முதல் மயக்கங்கள், தமிழ் ஒலியமைப்பிற்கேற்ப பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதையும் காணலாம். (எ.டு) chlorine – குளோரின்.

உடனிலை மெய்ம்மயக்கம்

ஒரு மெய்யெழுத்து அதே மெய்யோடு மயங்கி வருவது உடனிலை மெய்ம்மயக்கமாகும். 18 மெய்களுள் ர, ழ நீங்கிய ஏனைய 16 மெய்களும் உடனிலை மெய்ம்மயக்கத்தையே பெறும் என்பது தொல்காப்பியம் (எழு. 30). கலைச் சொற் பெயர்ப்புகளிலும் 'ழ்ழ்' என்ற உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் கையாளப்படவில்லை. 'ர்ர்'

என்பது மிகக் குறைந்த அளவில்தான் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (berry - பெர்ரி என்ற ஒரே ஒரு சொல்தான் கட்டுரையாளரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது). 'கசதப' வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்தைப் பெருது உடனிலை மயக்கத்தையே பெறும் என்பது இலக்கணம் கூறும் விதி 'கசதப' வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்தையும் பெற்று அறிவியல் தமிழில் பரவலாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம்

ஒரு மெய் பிற மெய்யோடு மயங்குவது மெய்ம்மயங்கு அதாவது வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் எனப்படும். இவ்வகை மயக்கத்தில், இலக்கணம் கூறும் மயக்கங்களுக்கும், ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களில் கையாளப்படும் மயக்கங்களுக்குமிடையே பல வேறு பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் கூறும் பல மெய்ம்மயங்கங்கள் கலைச்சொற் பெயர்ப்பில் இடம் பெறவில்லை. ஆனல் அவற்றுள் பலவற்றிற்கும் உரையாசிரியர்கள் தொடர்மொழிகளையே எடுத்துக் காட்டுகளாகத் தருகின்றனர். கலைச் சொற்களில் பெரும்பாலான தனிமொழிச் சொற்களே. எனவே இம்மெய்ம்மயக்கங்கள் கலைச்சொல் ஒலி பெயர்ப்பில் இடம் பெருததில் வியப்பில்லை. ட்ச், ட்ப், ற்க், ற்ச், ற்ப், ல்ய், ள்க், ள்ச். ள்ப். ள்ய், ள்வ், ண்க், ண்ச், ண்ஞ், ண்ப், ண்ம், ண்ய், ண்வ், ன்ற், ன்ஞ், ன்ப், ன்ம், ன்ய், ன்வ், ஞ்ச், ஞ்ய், ந்ய், ம்ய், வ்ய், ம்வ், ய்க், ய்ச், ய்ச், யஞ், ய்த், ய்ந ய்ப், ய்ம், ய்வ், ர்ங், ர்ஞ், ர்த், ர்ந், ழக், ழ்ங், ழ்ச், ழ்ஞ், ழ்த், ழ்ப், ழ்ம், ழ்வ், ழ்ய் ஆகியவை தொல்காப்பியரால் கூறப்பட்ட, ஆனல் கலைச் சொல் பெயர்ப்பில் காணப்பெருத மெய்ம்மயங்களாகும்.

மெய்ம் மயங்கங் கள்	உரையாசிரியர்கள் கூறும் எடுத்துக் காட்டுகள்	கலைச்சொல் ஒலிபெயர்ப்பில் இடம் பெறும் சொற்கள்
1 டக்	கட்க	கேட்கின் '*catkin*'
2 ல்க்	செல்க	ஆல்கா '*alga*'
3 ல்ச்	வல்சி	கால்சியம் '*calcium*'
4 ல்ப்	செல்ப	ஆல்புமின் '*albumen*'
5 ல்வ்	செல்வம்	பல்வைனஸ் '*pulvinus*'

மெய்ம் மயக்கங் கள்	உரையாசிரியர்கள் கூறும் எடுத்துக் காட்டுகள்	கலைச்சொல் ஒலிபெயர்ப்பில் இடம் பெறும் சொற்கள்
6 ங்க்	கங்கன்	கோலங்கைமா '*collenchyma*'
7 ண்ட்	கண்டன்	ஆண்ட்ரோஸைட் '*androcyte*'
8 ந்த்	கந்தன்	ஆந்தரோஸாயிட்'*antherozaid*'
9 ம்ப்	கம்பன்	அக்கும்பன்ட் '*accumbent*'
10 ன்க்	புன்கு	கேன்கர் '*cankar*'
11 ன்ச்	புன்செய்	சின்சின்னஸ் '*cincinnus*'
12 ர்க்	ஆர்க	கார்க் '*cork*'
13 ர்ச்	வேர்சாலே	கார்செருலஸ் '*carcerulus*'
14 ர்ப்	ஆர்பவை	அலிலோமார்ப் '*allelomorph*'
15 ர்ம்	நேர்மை	எண்டோதெர்மிக் '*endothermic*'
16 ர்ய்	போர்யானே	
17 ர்வ்	சேர்வது	கேர்யோகமி '*karyogamy*'
		டார்வினிஸம் '*Darvinisim*'

தொல்காப்பியரால் கூறப்படாத, ஆனல் கலைச்சொல் ஒலி பெயர்ப்பில் காணப்படும் மெய்ம்மயக்கங்கள்

1 ட்ர்	நைட்ரஜன்	*nitrogen*
2 ட்ம்	காட்மியம்	*cadmium*
3 ல்ட்	வோல்டேஜ்	*voltage*
4 ல்ம்	பால்மெல்லா	*palmella*
5 ண்ட்	ஆண்டிஜென்	*antigen*
6 ம்ன்	ஹைபோலிம்னியன்	*hypolimnion*
7 ய்ட்	ஆல்கலாய்ட்	*alkaloid*
8 ர்ட்	கார்டிகேஷன்	*cartication*
9 ர்ன்	அல்பர்னம்	*alburnum*
10 க்ர்	அக்ரோகைனஸ்	*acrogynous*
11 க்ட்	எக்டோபிளாசம்	*ectoplasm*
12 க்ல்	ஸ்பைக்லட்	*spikelet*
13 க்ம்	டெக்மன்	*tegmen*
14 க்ய்	வாக்யூல்	*vacuole*
15 க்ன்	டைக்னசிஸ்	*diakonesis*
16 க்ள்	நூக்ளியஸ்	*nucleus*
17 ப்ள்	அப்ளனோ கேமீட்	*aplanogamete*
18 ப்ர்	கேப்ரிர்கேஷன்	*cabrification*
19 ப்ட்	கான்ஸெப்டகிள்	*conceptacle*

ஞ், வ், ற், ழ் ஆகிய மெய்கள் பிறமெய்களோடு மயங்கும் நிலை ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களில் காணப்படவில்லை. வேற்றுமொழிச் சொற்களில் தமிழின் சிறப்பு எழுத்துக்களில் ஒன்றான 'ழ்' இடம் பெறுவதில்லையாதலால், 'ழ்' தனிநிலையிலோ, உடனிலை மெய்ம் மயக்கத்திலோ, வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்திலோ ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களில் இடம் பெறவில்லை என்னும் உண்மை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

வடமெய்க் கலப்பு

தமிழ்மொழி மெய்கள் வடமொழி மெய்களோடும், வடமொழி மெய்கள் தமிழ் மெய்களோடும் மயங்கும் நிலை ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களில் காணப்படுகிறது.

(எ.டு)	க்ஸ்	அடேக்ஸியல்	adaxial
	ப்ஸ்	கேப்ஸீல்	capsule
	ர்ஜ்	ஸைனர்ஜிட்	synergid
	ன்ஸ்	என்சைம்	enzyme
	ஸ்ப்	பாஸ்பேட்	phosphate
	ஸ்ட்	அமைலோபிளாஸ்ட்	amyloplast
	ஸ்க்	அஸ்கோஸ்போர்	ascospore
	ஸ்ம்	கயாஸ்மா	chaisma

மும்மெய்ம்மயக்கம் (three consonantal cluster)

ய, ர, ழ ஆகிய மூன்று மெய்களும், க, ச, த, ப, ங, ஞ, ந, ம ஆகிய மெய்கள் ஈரொற்றாக அமைய மயங்கும் என்கிறார் தொல் காப்பியர். (எ–48) இவற்றுள் ர்த்த், ர்ப்ப் ஆகிய மூவொற்றுக்களே ஒலிபெயர்ப்புச் சொற்களில் காணப்படுகின்றன.

(எ.டு)	ர்த்த்	பார்த்தனோகார்ப்பி	parthenocorpy
	ர்ப்ப்	கார்ப்போகோனியம்	corpogonium

தொல்காப்பியர் சுட்டாத 'ர்ட்ட்' ஒலிபெயர்ப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது.

Social & Structural Constraints in Linguistic Choice

K. M. Irulappan
Annamalai University

1. Introduction

The realization of variation in the speech behavior is not a noval factor. Saussures' concept of *parole* explains the actual speech behavior which includes linguistic variation. In modern sociolinguistic terminologies *language structure* and *language use* are not more than synonyms to the concept of Saussures' *langue* and *parole* respectively. The speech behavior (*language use* or *parole*) is neither homogeneous, rather heterogenous in nature and more over in a continuum. Sociolinguists claim that the linguistic heterogeneity is in a patterned co-variation with a social structure in which it is being employed. Patterned linguistic variations signal the patterned constraints over the selecting units, which select the linguistic elements. In a broader view. one can assume the possibility of two major constraints viz. 1) linguistic constraints or *structural constraints* and ii) *social constraints*, - which is of two types namely i) *social constraints* and ii) *stylistic constraints*. In this paper, it is attempted to find out the effect of social (societal) and structural constraints in selecting the linguistic choices, with special reference to the Tamil speech behavior of a village

(Bhuvanagiri, Chidambaram Taluk, South Arcot District) community.

2. Linguistic choices and constraints

The heterogeneity of the speech behavior, and the existence of patterned linguistic varieties can be explained on the basis of the structural pressure of the linguistic constraints and the co-determination of the social groups. On the basis of the differential roles of the constraints, they are selecting their appropriate linguistic choice from the available linguistic choices. This can be diagramated as follows.

```
L. C 1                                       L. Ch.  1-1
...... 2  —>    ┌              ┐    —>   ......      1-2
..... 3         │  Linguistic  │          ......     1-3
               ─┤              ├─
S. C 1          │   choices    │         L. Ch.  2-1
...... 2  —>    └              ┘    —>   ......      2-2
...... 3                                 ......      2-3
```

The linguistic choices are representing a norm, of course the norm is an abstract entity. The nature of linguistic choices can be analysed in all levels of linguistic structure like phonology (vowel, consonant) morphology, syntax. However, this paper concentrates only the vowel selection.

3. Vowel choices

In the common core of the Bhuvanagiri speech behavior there are five short vowels i, e, a, o, u and corresponding five long vowels. The choices of the corresponding vowel norm are tabulated below.

Chart—1 Vowel choices

	Front	Central	Back
High	‖ i ‖→ {e,a,u,i:,o:}		‖u‖→{i,a,o} ‖u:‖→{o:}
Mid	‖ e ‖→ {i,a,o,a:,e:,i:} ‖ e ‖→ {i:,a:,o:}		‖o‖→{e,a,u,o;}
Low		‖a‖→{i,a:,o:} ‖a:‖→{u}	

For instance, as it has been given in the chart, the vowel ‖ i ‖ has five variables viz. {e, a, u, i:, o:} and so altogether six choices including the norm. But, as far as the norm is concerned, the constraints have only negative potential value over the norm. The choice from these five choices are constrained by the structural and social constraints.

4. Constraints and Vowel choices - an illustration

The norm vowel ‖e:‖ has four choices viz. {e:, i:, a:, o:}, among them {e:} has negative constraint value. As far as the remaining three choices are concerned, the effect of constraints over them is tabulated as follows.

Chart – 2 Constraints and Vowel choices

Norm	Vowel choices	Constroints	
		Linguistic	Social
	i:	# v – *ṇḍ*	*S yc*
	a:	# –	*y y H*
lle:ll	o:	# *m – ḍ*	*MuMH, YOS, SOP*
		# *m - ḷ*	*SOS, C OP, MYS*

e. g.

e: —> i: *ve:NDa:va:don —> vi:NDa:va:don* 'unnecessary arguement'

e: —> a: *e:rkkanave:* —> *a:rkkanave:* 'already'

e: —> o: *me:ḍe* —> *mo:ḍe* 'stage'
me:ḷon —> *mo:lon* 'musical drum'

5. *Conclusion*

It is true that the linguistic elements are choiced on the basis of the appropriate constraints. But, it is also true that the selection process is not the same, in the same linguistic and social constraints, in many cases. So, it is not possible

to give a clear-cut conclusion regarding the selectional restrictions and hence the linguistic choices of this type may be considered as *ongoing choices* in contrast to the *categorical choices* where the selection of linguistic choices are uniform in the given constraint condition and not like the earlier which are less specific. For instance the selection of /a/ in the place of /e/ in the word initial position is a categorical choice, like *ella:m* —> *alla:m* 'all' etc. Since language is dynamic and not static, there are more *ongoing choices* rather than *categorical choices.*

The Final 'nu', 'nu:', 'vu' and 'vu:'

M. Elayaperumal
University of Kerala, Trivandrum

The *Su:tra* of *Tolka:ppiyam* for which a new interpretation is attempted runs thus:-

"*u u:ka:ram na vavvoṭu navila:*"[1]

This *su:tra* prohibits '*nu*', '*nu:*', '*vu*' and '*vu:*' occurring in the final position of Tamil words. *Iḷampu:raṇar*,[2] the earliest commentator adds that the occurrences of the final '*vu*' are few. His examples are '*novvum kavvum*'. The letters '*no*' and '*ka*' are referred to as '*navvu*' and *kavvu* respectively. These are quotatives which will not be normally cited as examples.

On the other hand, *Naccina:rkkiniyar*,[3] another commentator of *Eluttatika:ram* refers to the words ending in '*vu*' like '*katavu*'-door, '*turavu*'-well, '*puṇarvu*'-union, '*nukarvu*'-enjoying, and also '*novvu*' and '*kavvu*' which are quoted by *Iḷampu:raṇar*. *Naccina:rkkiniyar* admits that words like these

1. T. E. I. 74.
2. ibid.
3. T. E. N. 74.

occur in large numbers. *Tolka:ppiyar* himself has used as many as 40 words ending in '*vu*' in his work *Tolka:ppiyam* in 172 places (vide index).

Regarding the ending of '*nu*' in sangam literature, only one example is found. '*verinuccen̲r̲en̲n̲a*' (An 65:4) is the form referred to and the '*u*' is due to Sandhi. Of '*nu:*' and '*vu:*' reconstruction of verbal participles like '*porunu:u*'- having resembled, '*kavvu:u*'- having plucked and '*vavvu:u*'- having seized, are possible.

Having considered the fewness of the examples, it is necessary to think about the context in which the *su:tra* was written.

1. It refers to the final letters of 'two lettered' words. It is a continuation of the preceding *su:tras*[4] which deal with the final letters, '*cu*' and '*pu*'.

2. The necessity to write this *su:tra* may have been due to the fact that there might have been a confusion in deciding the form of the ending '*v*' and '*vu*'. This confusion is referred to in *Li:la:tilakam*[5] of the 14th century, which quotes the *Tolka:ppiya su:tra*,

"*Vakarakkiḷavi na:n̲ moḻi i:r̲r̲atu*"

to clarify that there are only four words in Tamil ending in '*v*', i.e. '*av*', '*iv*', '*uv*' and '*tev*'.

3. There might have been a wrong tendency to pronounce these words like '*avu*', '*ivu*', '*avu:*' and '*ivu*' in any one of the caste or reginal dialects of Tamilnad at the time of

---

4. T. E. I. 75-76.
5. *Li:latilakam*, p. 81- Tamil Translation by M. Elayaperumal.

Tolka:ppiyar due to the influence of other languages. Words like '*ave*' and '*ivu*' of kannada illustrate this. To safeguard Tamil from such tendencies, *Tolka:ppiyar* might have prohibited the use of the final '*vu*' of this type.

For '*nu*' also the same reasons apply. Since the North. Indian scripts lack separate characters for *n* and *n̲*, sanskrit words ending in '*nu*' might have been written in Tamil with dental '*n*' in the final position. Words like *anu*, *manu*, *dhanu*, *manu*: and *dhanu*: (vocative) might have been written with dental '*n*' in parts of Tamilnad which is against the nature of Tamil, owing to the influence of other languages like kannada. It is to be noted that kannada also did not have a separate character for alveolar '*n̲*' since Keci Raja has not referred to it as a special sound of kannada in his '*karna:ṭaka sapta maṇi tarppaṇam*'.[6]

Therefore here the interpretation for the *su:tra* should be in two letter words (in which the first one is a short vowel), '*nu*', '*nu:*', '*vu*' and '*vu:*' do not occur finally. It is wrong to pronounce the words '*av*' and '*iv*' as '*avu*' and '*ivu*'. It is also against the nature of Tamil writing system to write dental '*nu*' and '*nu:*' finally when sanskrit words are written in Tamil.

---

6. *Li:la:tilakam* – Tamil Translation, p. 59.

Onomatopoeia - Compared

Kathir Mahadevan
Madurai Kamaraj University, Madurai

Introduction:

You should have observed rhythm in all activities. For instance, walking has a rhythmic sequence. Swinging of arms while walking creates a sense of rhythm. If two or more soldiers march, the rhyme in them can well be brought out with beats of drum. In churning, milking, cleaning. raining etc., rhythmic sound is produced without delibrate efforts. Music is an exposition of rhyme and rhythm. 'Rhythm poetry' exists in all languages and literatures.

Rhythm in Tamil Poems:

There are poems in Tamil, known as "Santappa" i. e., Rhythm Poetry. The sound texture of the poem is so composed that they echo the sense when recited. One need not be a singer to identify these poems. If one could read these poems aloud, the required effect in rhythm could be achieved; All the more, the sound texture becomes clear when the meaning of the poem is clearly percieved. Language is not a barrier to differentiate the various types of these poems. Each type of rhythmic poem has its own distinct sound producing effect.

Rhythm & Reason:

In Tamil, the technique of composition of poem changes according to the elements of production. In the early stages the composition of rhythmic poems were natural in all languages, because languages themselves owe their growth to rhythmic music and dance. Later, the most important element facilitating composition is the grammatical formula. Metrical language employed by the poets is to be analysed for the rhythmical effect. Onomatopoeia can only occur when the writer is imitating the sound pattern.

Normally in Tamil the metrical language employed by the poets, is to be analysed for the rhythmical effect. Then only it is possible to identify the rhythm and reasoning in poetry.

How metre is composed?

A brief description of the formalistic analysis of poems and the metre effect may be given here. For our purpose the relevant constituents that treat the strictly metrical aspect are sufficient.

1) Alphabets and the duration/quantity of sounds.

2) Letters producing phonetical sounds.

3) The movement resulting from the joining of phonetical sounds.

4) The 'stictching' of these syllables into feet.

5) A line or feet in the poetry.

6) A line which evokes sense.

7) Intonations that help to determine the different types of poems.

8) *The peculiar rhythmic flow in a metre which can be distinguished by ear.*

Expert Opinion:

These eight elements may be said to cover the formalistic aspects of a poem expounded by the great grammarian, Tolkappiyana:r. A commentator by name Pe:ra:ciriyar explains the Tamil Word '*Pa*:', meaning poetry. According to him '*Pa*:' has a special 'rhythmic flow'. It is this distinct all-embracing sound-pattern, that distinguishes the different rhythmic sounds in poetry. The 'rhythmic flow' is the basis of comprehension. Tolkappiana:r further explains, rhythmic flow in "*vaṇṇam*" and "*vaṉappu*".

Causes of rhythmic effect:

The reasons for sound effects in all rhythmic poems are as follows:

Aliteration,	Logopoetia
Assonance,	Melopoeia
Cacophony,	Phanopoia
Consonance,	Synaesthesia
Euphony,	Tone colour

The sound effects of rhythmic poems can be divided as visual and aural. In English, 'The Highway man' of Alfred Noyes was examined, to reason out the sound producing effects. When the explosives K's and T's suggest the sound of a horses' hoofs on the cobble stones: "over the cobbles he

clattered and clashed in the dark inyard" the short 'i' sound with smallness is said to have produced the required sound effect. But this theory is still unproven.

Alfred Tennyson is to have employed all the skill, colour, beauty, cadence and onomotopoeically effective elements, in his lyrical poems.

In Tamil, *Ilaṅgo:vaḍikaḷ* gives rhythmic effect in many places in his great epic. He employs sound echoing sense tactics in three stanzas. They are really great. When we recite the poem we could actually imagine the situation, wherein the ball goes up and down in the hands of the maidens.

"*Pon̲ ilaṅku pu:ṇkoṭi*
Polam cey ko:tai villiṭa
Min̲ ilaṅku me:kalaikaḷ
A:rppa a:rppa eṅkaṇum
Ten̲n̲avan̲ va:ḻka va:ḻka
En̲ṟu cen̲ṟu pantu aṭiṭṭume:
Te:varara ma:rpan̲ vaḻka
En̲ṟu cen̲ṟu pantu aṭittume:

Even a foreigner understands the formation of use of words employed in the above poem to unite sounds.

"In true art the emotions are not only stirred they are also brought into artistic relation with other elements of the experience by the power of the poet's words". (Gurrey: The Appreciation of Poetry, page 38) Tolkappiyana:r calls the

experience of the emotion or the feeling, *Meyppa:ṭu*, which appears in the body. It does not matter what the poet expresses, it is the cause effect felt by the reader is important Even a few lines, where this kind of figure of speech i. e. onomatopoeia, employed by the poets, testify their skill of expression.

தமிழ் வளர்ச்சி

கி. கருணாகரன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

இந்திய மொழிகளின் வரலாற்றினைப் பார்க்கும்பொழுது பல மொழிகள் மொழிப் பயனில் உரிய பங்கினைப் பெறுமல் பல்லாண்டு காலமாகச் செயல்பட்டு வந்ததை நம்மால் அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக, முக்கிய துறைகள் எனக் கருதப்படும் கல்வி, ஆட்சி, பரவல் செய்தித் தொடர்பு போன்றவைகளில் இந்திய மொழிகள் மிகக் குறைந்த அளவு மொழிப் பயனையே பெற்று வழக்கில் இருந்து வந்தன. இந்நிலை இருபதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதி வரை தொடர்ந்து நீடித்து வந்ததையும் வரலாறு நமக்குக் காட்டுகிறது. இந்நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியின் தொடக்கத்தில் தான் இந்திய மொழிகள், சில சமுதாயப் பணிகளை மேற்கொள்வ தில் ஓரளவிற்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஈடுபடுத்தப்பட்டன. மேலும், இம்மொழிகளின் வளர்ச்சி குறித்து சில திட்டங்கள் கொள்கையளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஓரளவிற்கு இன்று செயல்படுத்தப்பட்டு வருவதையும் காண்கிறோம்.

உலக மொழிகளில் வளர்ச்சி அடைந்த மொழிகள் (Developed Languages), வளர்ந்து வரும் மொழிகள் (Developing Languages) என இருபெரும் பிரிவுகள் அடங்குகின்றன. இப்பிரிவிற்கான அடிப்படை மொழிப்பயனேயாகும். ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகள் வளர்ச்சியடைந்த மொழிப் பிரிவையும் தமிழ், இந்தி போன்ற இந்திய மொழிகள் வளர்ந்து வரும் மொழிப் பிரிவினையும் சார்ந்து நிற்கும். ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகள் அவை சார்ந்துள்ள

சமுதாயங்களின் பணிகளையும் நிறைவேற்றுவதோடு வேறுபல சமுதாயங்களின் பணிகளையும் நிறைவேற்றுவதாக அமைந்துள்ளது. இன்னும் சில மொழிகள் ஓரிரண்டு சமுதாயப் பணிகளைத் தவிர மற்றவற்றை நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபடுத்தப் படுவதில்லை. இதற்குக் காரணம், வளர்ச்சி அடைந்த மொழிகளைக் கொண்டு சமுதாயப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதுபோல இம்மொழிகளைக் கொண்டு அதே பணிகளை நிறைவேற்ற முடியாத சூழலேயாகும். ஆகவேதான் இதுபோன்ற தன்னிறைவு பெருத மொழிகள் வளர்ச்சி பெற சில திட்டமிட்ட ஆக்கப்பணிகள் மேற்கொள்ள வேண்டியது தேவையாகிறது.

மொழி வளர்ச்சியில் சமுதாயத்தின் பங்கு மிகவும் முக்கிய மானதும் தேவையானதும் ஆகும். ஒரு மொழியை உணர்ச்சி யடையச் செய்வதன் மூலம் அது சார்ந்துள்ள சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியும் மேம்படும் என்றே சொல்லலாம். மொழிகளில் அவ்வப்போது தோன்றிவரும் வளர்ச்சி சமுதாயத்தின் பொருளாதார அறிவியல் மற்றும் பண்பாட்டு வளர்ச்சிகளுக்கும் துணை நிற்கும் என்பர் சமுதாய மொழியியலார். மொழி வளர்ச்சிக்கான திட்டங்கள் ஒருநாட்டின் மொழிக்கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே செயல் படுத்தப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் மொழி வளர்ச்சியில் அரசாங்கத்தைத் தவிர வேறு சில நிறுவனங்களும் தனி நபர்களும் கூட பங்கு கொண்டு உண்மையான சமுதாய வளர்ச்சிக்கு வழி காண முடியும். மொழி வளர்ச்சிக்காக மேற்கொள்ளப்படும் ஆக்கப்பணிகள் ஒரு நாட்டின் மொழி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளை, குறிப்பாக மொழிக் கொள்கைகளை பலமொழி வழக்குச் சூழல், பரவல் செய்தித் தொடர்பு போன்ற மிக முக்கியமான துறைகளில் தோன்றி வரும் மிகவும் சிக்கலான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் பயன்படவேண்டும் - பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே வளர்ந்து வரும் நாடுகளில் தோன்றிவரும் மொழிப் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதில் சமுதாய மொழியியலார் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டிவரு கின்றனர். இவர்களுடைய கொள்கைகளும் கருத்துக்களும் மொழிகளைத் திட்டமிட்ட மொழிப்பயனில் ஈடுபடுத்துவதற்கு

ஏதுவாக அமைந்துள்ளதை சில ஆய்வுரைகள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மேலும், மொழிப் பிரச்சினைகளை சமுதாய கண்ணோட்டத்தோடு அணுக வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை யும் இவர்கள் வெகுவாக சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

தமிழ் நீண்ட நெடிய வரலாற்றினையும் சிறந்ததொரு பாரம் பரியத்தினையும் கொண்டு விளங்கிவருகிறது தமிழ் மொழியின் வரலாறு மொழிப்பயனில் அவ்வப்போது தோன்றி வந்துள்ள பல்வேறு மாற்றங்களை நமக்கு விளக்கி நிற்கிறது. மொழிப்பயனை எடுத்துக்கொண்டு நோக்கும் பொழுது தமிழ் வளர்ச்சி பெற வேண்டிய மொழி என்பது தெளிவாகிறது. இதே போன்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் வளர்ச்சி பெற வேண்டிய மொழிகள் என்றே கொள்ளப்படுகின்றன. இந்திய அரசாங்கமும் மாநில அரசாங்கங்களும் இந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சியில் சில ஆண்டுகளாகவே மிகுந்த அக்கறை கொண்டு அதற்கான சில ஆக்கப்பணிகளையும் மேற்கொண்டு வருவதைக் காண்கிறோம். இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் ஆக்கப் பணிகளைத் திட்டமிட்டுச் செயல்படுத்த வேண்டியது மொழி வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவும் என்பர் இன்றைய மொழித்திட்ட மிடுதலின் முன்னோடிகள். மொழித் திட்டமிடுதல் என்பது மொழி வளர்ச்சிக்காக மொழிப்பயனில் மொழிகளைத் திறன் மிக்கவையாக தன்னிறைவு பெற்றவையாக ஆக்கவும், பல்வேறுபட்ட சமுதாயப் பணிகளை நிறைவேற்ற மொழிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கவும், மொழிப் பயனுக்கேற்ப மொழிக் கூறுகளையும் ஏற்புடையதாக எளியமுறை யில் பயன்படுத்தக் கூடியவையாகவும், ஆற்றல் மிக்க வகையில் கருத்துக்களை வெளியிட ஏற்றவைகளாக மாற்றியமைக்கவும் ஏற் படுத்தப்பட்ட பயனுள்ள சமுதாய மொழியியலின் ஒரு பிரிவாகும்.

இன்று தமிழ் மொழியின்நிலை வளர்ந்துவிட்ட சூழலை நிச்சயம் காட்டவில்லை; வளர்ச்சியடையாத சூழலையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. சில சமுதாயப் பணிகளை நிறைவேற்ற முயலும்பொழுது தமிழின் தன்னிறைவின்மை நமக்குப் புலனாகிறது. மொழிப் பயனுக்கேற்ப மொழிக்கூறுகள் நிலையாக்கம் செய்யப்படாமை, வளர்ந்து வரும் சமுதாயத் தேவைகளுக்கேற்ப மொழியில் புதுமையாக்கம் பெரு மளவில் மேற்கொள்ளப்படாமை, மொழி பயில்வோர், குறிப்பிட்ட

சில சமுதாயப் பணிகளை மட்டுமே மேற்கொள்வோர் ஆகியோருக்கு ஏற்றவாறு மொழியில் எளிமையாக்கம் செய்யப்படாமை போன்றவை தமிழ் தன்னிறைவு பெறவேண்டியதன் அவசியத்தினை உணர்த்துகின்றன. குறிப்பாக புதிய சொற்களஞ்சியங்கள், எளிமையாக்கம் செய்யப்பட்ட இலக்கணங்கள், பல்வேறு துறை சம்பந்தப்பட்ட கலைச்சொல்லகராதிகள், எழுத்துச்சீர்மை போன்றவை ஒருமொழி தன்னிறைவு பெறப் பெரிதும் உதவக் கூடியன. இன்றைய நிலையில் உயர்க்கல்வி தமிழ் மூலம் சிறப்பாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமானுல் தற்போதுள்ள சூழலில் தமிழில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வேண்டியது – ஏற்படுத்த வேண்டியது அனைவரின் கடமையாகும். இதை எப்படிச்செய்வது, யார்செய்வது என்பன முக்கியமான கேள்விகள். ஆனுலும் நிச்சயம் இவை மொழி வளர்ச்சிக்காக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய பணிகள் என்பதால் மொழித்துறைகளைச் சார்ந்தோரும், மற்ற பல்வேறு துறையாளர்களும் தங்களை இந்நற்பணியில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமானதாகும். இவர்களின் ஒருமித்த ஈடுபாடு அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் மொழி வளர்ச்சிக்கான ஆக்கப் பணிகளுக்குத் துணைநிற்கும் என்று பெரிதும் நம்பலாம்.

'தமிழால் முடியும்' என்று பல்லாண்டு காலமாகவே குரல் கொடுக்கப்படுகிறது. அவ்வப்போது மேற்கொள்ளப்பட்ட சில மொழிவளர்ச்சிப் பணிகள் தங்கு தடையின்றி நடைபெறவில்லை; நடைபெறக் கூடிய சூழ்நிலையும் சரியாக உருவாக்கப்படவில்லை. ஆகவே இந்நிலையை உண்டாக்குவதும் 'தமிழால் முடியும்' என்ற சொற்றொடரின் முழுப்பொருளையும் ஆக்கப்பணிகளின் மூலம் நிறைவேற்றிக் காட்டுவதும் நம் கடமையாகும்.

A:tticu:ti and Konrai Ve:ntan - A Comparison

T. M. Kameswari
Annamalai University

Konrai Ve:ntan, apart from the invocation of two lines, consists of ninety one lines, each standing separate. Each line has a separate sutra or ethical epigram. either making a a statement or issuing a command. The lines are so arranged that, taken as a whole, the lines begin in succession in the order of the Tamil alphabet. First twelve exhaust the twelve vowels. Then aaytam should begin. But since it does not occur initially, the thirteenth sutra begins with the word *akkam* as in *aatti cuṭi* where aaytam occurs immediately after *a*. *Atticu:ṭi* gives eighteen sutras for the eighteen consonants, but followed with *a*, *ṭ*, *ṇ*, y, ṛ, !, *ḻ*, *ḷ*, *ṟ* and n; these do not occur initially. Therefore as was done in the case of *akkam*, *a:tticu:ṭi* mentions these letters preceded by a vowel. *iṭam*, *iṇakkam*, *iyalpu*, *aravam*, *ilavam*, *aḻaku*, *iḷamai*, *aṟaṉ*, *aṉantal*. These vowels are not prothetic vowels, which come when foreign words with these consonants are tamilized, though on the surface, these vowels may mislead as such prothetic vowels. But *konrai ve:ntan*, omits these eighteen consonants and it proceeds to give the *uyir-mey eḻuttu* i.e. each consonant coming immediately followed by the twelve vowels in their order. This *a:tticu:ṭi* also does. Probably *konrai ve:ntan* thought that the

eighteen consonants will be superfluous in view of the eighteen consonants being given as followed immediately by the twelve vowels in order.

In the *k* series, *a:tticu:ṭi* omits *kav*, but *konrai ve:ntan* gives it. In the *c* series, there is no *cav*, either in *a:tticu:ṭi* or *konrai ve:ntan*. Though *atticu:ṭi* as already explained gives *t, ṇ, y, r, l, ḻ, ḷ, ṉ* when giving the consonants with vowel series, these are omitted both in *a:tticu:ṭi* and *konrai ve:ntan*. *A:tticu:ṭi* is better as a book for learning or strengthening the knowledge of the Tamil alphabets, in that it gives in some way the 18 consonants which is not attempted that way in *konrai ve:ntan*. *t, n, p* and *m* in these series also, there is no consonant immediately followed by *au*, both in *konrai ve:ntan* and *a:tticu:ṭi*. As for the *v* series, according to Tamil usage, as pointed out by Tamil grammars, *v* cannot occur initially followed by *u, u:, o, o:*. But in modern pronunciation, *u, u:, o, o:* are pronounced as *vu, vu:, vo, vo:*. It is surprising that *konrai ve:ntan* which gives *kau* does not give *vau*.

In the modern pronounciation *i, i:, e, e:*, are pronounced *yi, yi:, ye, ye:* respectively. But neither *a:tticu:ṭi* nor *konrai ve:ntan* give them as they did *vu, vu:, vo, vo:*. Perhaps *i, i:, e, e:*, had not developed the modern pronunciation at the time of *a:tticu:ṭi* and *konrai ve:ntan*. In any case *ya:* occurs initially in Tamil all through its history and this has not been given. The *a:tticu:ṭi* has given *ñayam* for *ñ* occurring initially *konrai ve:ntan* does not do so. It is because that in the dialect of the author *ñ* has become dental *n*.

A:tticu:ṭi gives one hundred and eight sutras. If we take out the eighteen consonants, we get ninety. If we add *kau* which is given in *konrai ve:ntan* and not in *a:tticu:ṭi* we get 90+1=91 ninety plus one equal to ninety one sutras in *konrai ve:ntan*.

In *konrai ve:ntan*, eaeh line consists of four feet, each foot consists of two acais or units either *neer* or *nirai*. *kurriyalukaram* words like *anru*, etc. are treated as consisting of two acais, and not as *neerpu* or *niraipu*, as in the cankam age. There is no restriction to *talai*. There is one peculiarity which has to be noted as being very important. The verb in the singular imperative mood, even when consisting only of one *acai neer* or *nirai*, because of the emphasis it receives, is found equal to two *acai* of one foot which usually occurs in other places in this work, *ayyam pukinum ceyvana cey* 9, 10, 16, 17, 51, (But you can scan it without making it an exception – *u:ra kattiru*) 52, 60 (This can also be scanned regularly) 63, 68, 70. 89, 90 (this can also be scanned rather forcibly). If this idea of emphasis making an *acai*, a foot is accepted, then one can understand a finite verb like '*takum*' coming as one complete final foot, 7, 42, 61 and '*malai*' 72.

With this idea in mind we can understand similar thing happening in *a:tticu:ṭi* 15: the imperative, *vaḷai*; 17: *urai*; 20: *pe:ṇ* (It is possible to take 'tay' with *pe:ṇ*) 29: *kal* (We can scan it regularly also). 32 *mara*; 38: *oḻi*; 39 *muyal*; 42: *oḻi*; 52: *paṭe:l* 70: *kal*; 71: *viḷai*; 75: *koṭe:l*;. In *konrai ve:ntan*, though it was stated that one foot usually consists of two acai, there are places (30, 38, 49, 73 and 91) where we have three acais *currattir(ku)* *cirantatoru*, *ke:ṭonrum*, *na:ṭeṅkum*, *o:ṭatu*, *o:ta:ta:r*. In *a:tticu:ṭi* also though usually a foot consists of 2 *acais*, there are feet with three *acais*. 6: *uukkamatu*; 14: *kaṇṭonru*; 19: *iṇakkama-rin(tu)*, 22: *paruvatte:* 25: *ilavampañ(cu)*; 491 *tiruntaccey*, 52: *corco:rvu*; 56: *tirumaaluk(ku)*; 58: *tunpattir(ku)* 61: *teecat-too(ṭu)*, 62: *tayyal col*; 80: *pukaḻntaaray* 82: *periyaaray*: 88: *maarraanukku* 91, *munaimukattu*. 93: *mellinnalla:l*, 94. *meen-makkaḷ*, 95. *may viḻiyaar* 107. *onnaarai* There are other feet also. But they can be scanned regularly. In *A:tticu:ṭi*, in some places we have no alliteration or assonance. But there

is alliteration in 7, 8, 11, 20, 22, 31, 40, 49, 69, 73, 76, 77, 80, 86, 86, 90, 95, 100 and 105. There is assonance in 19, 23, 24, 30, 61, 93, 96. Assonance is not *etukai* alone. In *konrai ve:ntan* there is usually *etukai* in the same line usually of the first and the third feet. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8. 9, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24 (*valleluttu etukai*) 25, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 34, 35 (*valleluttu etukai*) but second and third feet have ordinary *etukai* 51, 52, 54, 55, 56, 57, 58, 58 (third and fourth feet) 59, 60, 61, 62, 63 (first and second feet) 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 74, 75, 76, 77, 79, 80, 81, 82, 83. 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90.

In addition, in 3, 31 and 48 there is *etukai* in three feet. There is alliteration in 10, 12, 24, 29, 30, 39, 43, 46, 59, 62, 78, 91 (in three feet). 53 will be considered as *centoṭai* i. e. absence of any alliteration etc. (It is under consideration that originally there might not have been a reading where there might have been an *etukai* with *ciila* something like *nuula* or *nuulin*. For e. g. *nuulai terintu ciilattoluku*). As for 73 it may be a *centoṭai* or a *vallina etukai* where *k* and *t* come in *miikaaman* and *oṭaatu*. In *canta kulippu* both will be represented by *taa taana*.

In 1920, the Tamil Cankam of the Pachaiyappa's College published a work from manuscripts available with Prof. T, Celvakesavaya Mudaliyar. The title was *konrai ve:ntan*. But the sutras were all as in modern *a:tticu:ṭi*. But the invocation was as in the present *konrai ve:ntan*, but instead of *ve:ntan*, the reading was *veeynta*. *konrai ve:ntan celvan* is interpreated as the *celvan* or the loving child of the Lord of *Konrai* flowers i. e. *vinaayaka*. But *konrai veeynta celvan* will mean the dear lord who adorns himself with *konrai* flowers. Then the invocation will be to Siva himself.

Compound words in Tamil

A. Karthikeyan
Annamalai University

The present paper attempts to explain as to what a compound is and to list the types of compounds in Tamil.

Webster's Third New International Dictionary gives the meaning for the word compound as follows:

1. 'to form or make up (as a composite product) by combining different elements ingredients or parts',

2. 'to put together (as elements ingredients or forms) to form a whole'. So we can say. from the above, that a compound should have more than one element. i. e. we can say two or more elements combine together to form a compound.

Scheurweghs (1959, p. 411) defines a compound as 'a word consisting of two or more words that are so united that they form a new unit and are equivalent to a single word". Zandvoort (1961, p. 325) defines it as, "vocables which though felt and used single words, are made up of two or more elements each of which may also be said as a separate word". So it is clear that the formation of a compound is by the union of two words and it gives single meaning in translation.

In Tamil there are compound words which are mainly divided into two types.

1. $X_1 + X_2 \rightarrow X_1 X_2$ and

2. $X + Y \rightarrow X Y$

1. $X_1 + X_2 \rightarrow X_1 X_2$ type:

In this type two different words of the same category are combined together to form a compound.

a) $Nominal_1 + Nominal_2$: Two nouns or an adjective + noun may combine together to form a compound of this type.

Ex.	*marap peṭṭi*	'wooden box'
	tuṇip pai	'cloth bag'
	paṇap peṭṭi	'cash box'
	ka:ṭṭu ya:ṉai	'wild elephant'
	uṭal uḻaippu	'physical labour'
	u:r cuṟṟi	'a wanderer'
	karumpalakai	'black board'
	aruñ ceyal	'rare act'
	ceñ ña:yiṟu	'red Sun'

This type of compounds belongs to the first type.

b) $Verbal_1 + Verbal_2$: This type of compounds also belongs to the first type. In this type two verbs join together to form a compound word. A verbal participle or verb root may combine with another verb to form a compound.

Ex.	*e<u>l</u>unt iru*	'get up'
	kaṇṭu piṭi	'discover'
	ottukkoḷ	'agree'
	viṭṭukkoṭu	'give in'
	kolluṇ	'be killed'
	putai uṇ	'be buried'
	aṭi paṭu	'be beaten'

Some of the auxiliary verbs denoting aspectuals, modals, voice are also joined with some main verbs resulting in a compound word.

Ex.

paṭittukkoṇṭiru	'be reading'
varappo:	'going to come'
kollappaṭu	'be killed'
o:ṭap pa:r	'try to run'

2. x + *y* → *xy type*

In this type different words of different categories are combined to form a compound. There are some verbs in Tamil which are derived from nouns by this type of compounding. These verbs are called as verbalizers. Some of the verbs which are used as verbalizers are, *aṭi*, *aḷi*, *a:ku*, *a:kku*, *u<u>r</u>u*, *paṭu*, *paṭuttu*, *cey*, *paṇṇu* etc.

acc aṭi	'print'
pa:<u>l</u> aṭi	'destroy'
ti:rppaḷi	'justify'

a:ṟutal aḷi	'console'
cariy a:ku	'mend'
cariy a:kku	'to correct'
iṉp uṟu	'be happy'
kaṭiṉap paṭu	'suffer'
aṟimukap paṭuttu	'introduce'
i:ṭu cey	'compensate'
ka:tal paṇṇu	'love'

The verbs *cey* and *paṇṇu*, are mainly used as verbalizers in verbalizing non-native items.

Ex.

accuse paṇṇu	'accuse'
allow paṇṇu	'allow'
act paṇṇu	'act'
imitate cey	'immitate'
arrest cey	'arrest'
repair cey	'repair'

In the above examples the verbs *aṭi*, *aḷi*, *a:ku*, *a:kku*, *uṟu*, *paṭu*, *paṭuttu*, *cey*, *paṇṇu* are combined with nouns like *accu*, *pa:l*, *iṉpu*, *a:ṟutal*, *i:ṭu*, *ka:tal*, *kaṭiṉam* to form compounds.

References

Kothandaraman, p. 1977 'A note on Tamil verbalizers' *Aiutta*, 9, 2 pp. 84-88 Annamalai Nagar.

——. 1977, *The Verb in Modern Tamil*, pulamai publications, Madras.

Kumarasami Raja, N. 1977 'Tamil Verbalizers and the causative verb', *Aiutta*, 9, 2 pp. (73-77), Annamalai Nagar.

Vijayavenugopal, G. 1974. *Nominal composition in Tamil.* Unpublished Ph. D. thesis. Annamalai University, Annamalai Nagar.

Scheurweghs, G. 1959 Present - day English Syntax, Longmans, London.

Zandvoort, R. W. 1961 *A hand book of English grammer* Groningen, 8th ed

குறுந்தொகையில் முரண்தொடை

கா. காளிமுத்து
(உள்ளாட்சித்துறை அமைச்சர், தமிழக அரசு)
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

1.0 தொல்காப்பியர் மோனை எதுகைகளுக்கும் முரண் தொடைக்கும் முதலிடம் தருகிறார்.[1] சொல்லும் பொருளும் தம்முள் முரணுமாறு, மாறுபட்டவற்றை வைத்துத் தொடுப்பது என இத் தொடை நலம் பற்றி அவர் விளக்கமும் தருகிறார்.[2]

1.1 தொல்காப்பியர் ஓரடியுள் வரும் தொடையழகு பற்றியே முதலில் விளக்கம் தருகிறார்.[3] மோனை பற்றிக் குறிக்க வந்த இடத்தில் 'அடிதோறும் தலையெடுத்து ஒப்பது மோனை' என்பார் அவர்.[4]

1.2 ஓரடியுள் வருவனவற்றுள் பொழிப்பும், ஒரூவுமே அவரால் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.[5] பொழிப்பு ஒரு சீர் இடையிட்டு வருவது. ஒரூஉ இருசீர் இடையிட்டு வருவது. தொல்காப்பியர் சுட்டாத மற்ற பல வளர்ச்சி நிலைகளையும் நாம் சங்கப்பாடல்களில் காணுகிறோம்.

---

1. தொல் 1345
2. தொல் 1352
3. தொல் 1290
4. தொல் 1349
5. தொல் 1347, 1355, 1357

2.1 தொல்காப்பியர் சுட்டிய இலக்கணத்திற்குச் சில எடுத்துக் காட்டுகள் காண்போம்.

அடிமுரண்

"அமைதற்கு அமைந்தநம் காதலர்
அமைவிலர் ஆகுதல் நோம்என் நெஞ்சே" (குறு. 4)

பொழிப்பு

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும் (குறு. 49)

ஒரூஉ

எம்இல் பெருமொழி கூறித் தம்மில் (குறு. 8)

2.2 தொல்காப்பியர் சுட்டாத வளர்ச்சி நிலைகளையும், இக் குறுந்தொகைப் பாடல்களிற் காணலாம்.

இணை

சிறு கோட்டுப் பெருப்பழம் தூங்கு யாங்கு இவள் (குறு.18

பின் முரண்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே (குறு. 18)

கடைமுரண்

பெருந்தண் வாடையும் வாரார்
இஃதோ தோழி நம் காதலர் வரவே (குறு. 160)

நிரல்நிறை முரண்

நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத்திரை
கடலும் கானலும் தோன்றும் (குறு. 80)

இங்ஙனம் குறுந்தொகை 400 பாடல்களிலும் ஏறத்தாழ 100 இடங்களில் இம்முரண் தொடை அமையக் காண்கிறோம். இங்கு அவை எம்முறையில் பாடலிற் பொதிந்துள்ளன என்பதே கருதத் தக்கது.

3.1 குறுந்தொகையில் அமைந்துள்ள முரண்தொடைப் பகுதி களை உற்று நோக்கும் பொழுது, அவை மிக இயல்பாகவுள்ளன. அணிநலன் என மிகைப்படுத்தித் தோற்றுவாறு பாடலுடன் இணைந்து காணப்படுகின்றன. 'உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே' என்றும், 'உரவோர் உரவோர் ஆக, மடவம் ஆக மடந்தை நாமே' என்றும் காணப்படும் தொடர்களில் எல்லாம் (18, 20) எவ்வளவு இயல்பாக இத்தொடை அமைந்துள்ளன என்பதையும், முரண்தொடையா? எனச் சிறப்பாக நோக்கும் போதுதான் அது தன்னைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறது என்பதையும் அறிதல் கூடும். "அவர் அறிவுடையவர் என்ருல் அப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும், நாம் முட்டாளாகவே இருப்போம்" என்னும் பேச்சு நடையைப்போல இஃதமைந்துள தன்றே?

3.2 பாட்டின் மையக் கருத்தாகிய பொருளுணர்ச்சிக்கு இம் முரண்தொடை மிகுதியும் உதவுவதாயுளது. 'சிறுகோட்டுப் பெரும் பழம் தூங்கியாங்கு இவள் உயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே' (18) என்னும் போது சிறுமை, பெருமையாகிய முரண் சொற்களால், காமம் தாங்க மாட்டாது நலியும் உயிரின் மென்மையையும் காமத்தின் வன்மையையும் உவமையில் வைத்து உணர்த்தும் இம் முரண் பாடலுக்கு மிக இன்றியமையாததாகப் படுகிறது. 'வாராது உரையுநர் வால் நசைஇ' (65) என்ருல் வாராமையால் ஏற்படும் வருத்தம் மாறவேண்டும் என்ற மாற்றம் பற்றிய உணர்வை, இம்முரணுல் உணர்த்த முடிகிறது. பொருள் உணர்ச்சியின்றி, வெறும் சொல் முரணுய் அமைந்து, பாட்டுத் தொடையை அழகு படுத்துவன சங்கப்பாடல்களில் மிகக் குறைவேயாம்.

3.3 இம்முரண்தொடைகள் பாடலில் சந்த இனிமையைத் தந்து நிற்பதும் கருதத்தக்கது. அப்போது இவை முரண் தொடை யாக மட்டுமின்றி, மோனையையும், எதுகையையும் உடன்பெற்று விளங்குவது முண்டு. ஒருவிதமான சந்த அமைப்பை (Rhythamic Pattern) இவை பல்வேறு சாயல்களில் தருகின்றன.

எம்இல் பெருமொழி கூறித் தம் இல் (குறு. 8)
கொன்னூர் துஞ்சினும் யாம்துஞ் சலமே (குறு. 138)

> 'பெருந்தண் வாடையும் வாரார்
> இஃதோ தோழி நம் காதலர் வரவே! (குறு. 160)

இவைபோல முரணமைந்துள்ள பகுதிகளைச் சந்தத்தோடு வாய் விட்டுப் படித்துப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். ஒரூஉவாகவோ, பின் இணையாகவோ, கடைப்புணர் ஆகவோ இவைபோல ஏதேனும் ஓரமைப்பில் அவை இயங்குவதால் ஆசிரியப்பா ஓசை நலமும் பெறுகிறது என்பது, 'தொடை நலம்' என்ற பெயருக்குப் பொருந்தி வருகிறது அன்றோ?

4.1 பாடலின் 'நடையமைப்பைத்' தருவனவாக, இம்முறைகள் அமைதலுமுண்டு.

> 'முதைப்புனம் கொன்ற ஆர்கலி உழவர்
> விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப்
> பொழுதோ தான் வந் தன்றே'; மெழுகான்று
> ஊதுலைப் பெய்த பகுவாய்த் தெண்மணி
> மரம்பயில் இறும்பின் ஆர்ப்பச் சுரன் இழிபு
> மாலை நனிவிருந்து அயர்மார்
> தேர்வரும் என்னும் உரைவா ராதே (குறு. 155)

உழவர் குறுவட்டியில் போதுகளைத் தொகுத்து, எடுத்து வரும் பொழுது வந்துவிட்டது. ஆனல் மாலைப்பயனை அனுபவிக்குமாறு அவருடைய தேர்வரும் என்னும் சொல்கூட இன்னும் வரவில்லையே! என்ற முரணமைப்பு பாட்டு நடைக்கு உதவி செய்வதைக் காண லாம். சொல்லும் செய்தியை இத்தகைய நடையழகு படச் சொல் வதற்குத் தொடையழகு பயன்படுமாற்றைப் பிறபல பாடல்களிலும் காண்கிறேம்.

4.2 பாடலின் கற்பனை நயத்திற்கு அடிப்படையாக, முரண் தொடை அமையும் இடங்களும் உண்டு.

> நள்ளென் றன்றே யாமம்; சொல்லவிந்து
> இனிதடங்கினரே மாக்கள்; முனிவின்று
> நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்
> ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே. (குறு. 6)

துஞ்சும் துஞ்சாதேன் எனக் கடை முரண் எனக் கருதுமாறு, அதனோடு ஒப்புமைப்பட யாக்கப்பட்டுள்ள, இக்குறுந்தொகை ஆசிரியத்துள் 'உலகமே உறங்கும் போது, ஒரு தனியாய் விழித் திருந்து அவலிக்கும்' பெண் ஒருத்தி காட்டப்படுகின்றுள். இக் கற்பனைக் காட்சியுள், பின்னணி முழுவதும் அயர்ந்துறங்கும் உலகாக ஆக்கி, தலைவியை உறக்கமின்றித் தவிப்பவளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் உளவியல் சார்ந்து, கற்பனைப் பின்னல்களைத் தரவும் இம்முரண் தொடை பயன்பட்டு வளர்ச்சி யுற்றிருக்கிறது.

5. முரண்தொடை தொல்காப்பியர் கால நிலையைக் காட்டிலும் சங்கப்பாடல்களில் வளர்ச்சி நிலையிலிருப்பதை, இம்முரண்தொடைக் கல்வியால் நாம் அறிகிறோம். மேலும் மிக இயல்பாக அமைந்தும், பொருளுணர்ச்சிக்கு உதவியும், சந்த இனிமை மிகுவித்தும், நடை யழகைத் தந்தும், கற்பனைக்கே ஊற்றாய் உறுதுணை செய்தும் இம்முரண் தொடை பல்வேறு வகைகளில் குறுந்தொகைப் பாடல் களில் பயன்படுகிறது.

Auxiliary Verbs in Telugu

N. P. Kilary
Annamalai University

An attempt is made in this paper to present a brief account of the auxiliary verbs of Telugu.

1.0. As in many other natural languages there are two classes of verbs and Auxiliary verbs. This classification is based on the nature of the function of the verb. The main verb functions as the core of the predication. The auxiliary verb on the other hand functions as a helper to the main verb, as it were, and contributes some shade of meaning to the predication. It denotes, for example, different modes or attitudes of the speaker.

Examples:

1 *rangaḍu annam tinna:ḍu*
ranga rice ate
'Ranga ate rice.'

2 *rangaḍu annam* tinavaccu
ranga rice eat may
Ranga may eat rice - permission

In sentence 1) predicate consists of main verb only - *tinu* 'eat' and in 2) main verb and auxiliary verb - *vaccu* permission.

This *vaccu* 'permission' is used to denote the attitude of the speaker towards the event. Those auxiliary verbs which are used to denote attitudes of the speaker are termed as modals. They occur in predication after the infinitive of the main verb.

1.1. Telugu language employs auxiliary verbs not only to denote different modal meanings but also different aspects of the main verb. Aspects can be explained as that which denotes the different relations of predication to the passage of time.

Examples:

3 *rangaḍu annam tinna:ḍu*
ranga rice ate
'Ranga ate rice.'

4 *rangaḍu annam tine:sa:ḍu*
ranga rice ate — completion
'Ranga ate rice.' — Completion

In sentence (4) predicate consists of the main verb - *tinu* 'eat' and the auxiliary *e:s> ve:yi* 'completion'. This *ve:yi* shows the relation of the predicate to the passage of time. Such kinds of auxiliary verbs are called aspectuals. They generally occur after verbal participle of the main verb.

1.2. Furthermore, auxiliary verbs are used to express different grammatical processes: passivization. reflexivization, receprocation, benefactivization, negativization. As they are employed just to denote different grammatical meanings they can be called grammatical auxiliary verbs.

Examples: *paḍu* is the passive auxiliary verb.

5 *koṭṭa:ḍu* 'He beat'
6 *koṭṭabaḍindi* 'It was beaten' - Passive

Reflexivization is denoted by the auxiliary verb, *-kon–* Some times *-kon* is pronounced as *-kun.*

7 *va:ḍu* (*x*) *ni koṭṭa:ḍu* 'He beat (x)'

8 *va;ḍu koṭṭukunna:ḍu* 'He beat himself'

The auxiliary verb *konu* is also used to denote reciprocation.

9 *va:ḷḷu koṭṭukunna:ru* 'They beat among themselves'

Causativization is conveyed by the auxiliary verbs: *ce:yi, peṭṭu, ve:yi, paracu, koṭṭu, po:yi,* and *ti:yu.*

10	*andace:yi*	'to make (x) reach'
11	*sukhapeṭṭu*	'to make (x) happy'
12	*padave:yi*	'to make (x) fall'
13	*teliyaparacu*	'to make (x) known'
13	*ra:lakoṭṭu*	'to make (x) fall down'
15	*a:rabo:yi*	'to make (x) dry'
16	*viḍaṭi:yu*	'to make (x) separate'

The auxiliary verbs listed under causativization above can also be used to denote transitive grammatical notion, for example, *andu* 'reach' is a intransitive verb and by adding *cey:yi* to it the transitive base, *andace:yi* is derived. This is applicable to the other cases as well.

As verbalizing auxiliary verbs, *paḍu, peṭṭu,*[1] and *paracu,*[1] are used.

17	*bhayapaḍu*	'be afraid'
18	*sukhapeṭṭu*	'make (x) happy'
19	*dhruḍhaparacu*	'to establish'

bhayam 'fear' is a noun. By adding *paḍu* a verb, *bhayapaḍu* 'be afraid' is derived. In the same way the forms (18) and (19) are derived:

The notion of benefaction is expressed by the auxiliary verb *peṭṭu*$_2$

20	(*x*) *vanḍindi*	'(x) cooked'
21	(x) *vanḍukundi*	'(x) cooked for x's sake.'
22	(*x*) (*y*) *koraku vanḍipeṭṭindi*	'(x) cooked for the benefit of (y)'

Negativization: *vaddu*, *ku:ḍadu*, *le:* and *le:*$_1$ are negative auxiliary verbs. They occur after idfinitive form of the main verb

23	*veḷḷavaddu*	'do not go'
24	*veḷḷaku:ḍadu*	'should not go'
25	*va:ḍu veḷḷale:ḍu*	'He cannot go'
26	*va:ḍu veḷḷale:ḍu*	'He did not go'

The following appendix consists of almost all auxiliary verbs used in Telugu with their different nuances.

APPENDIX

Model auxiliary verbs:

vaccu 'permission,' 'possibility,' 'probability,' 'long habit.'

(*x*) *inṭiki veḷḷavaccu* '(x) may go home' permission
(*x*) *ka:rulo: po:te banḍi dorakavaccu*

'If (x) go by car (x) may get train' - possibility

(x) *donga ayiundavaccu* '(x) may be thief' - probability
va:ru ji:vitamanta: kadhalu ra:stu:vacca:ru
'He (honorific) has been writing stories through out his life' -long habit

a:li 'desire,' or 'want,' 'obligation,' 'inference'.

kamala pa:ḍa:li 'Kamala must sing' -desire or want

ne:nu na: pani ce:yali 'I should do my work - obligation

rangaḍu i:pa:ṭiki sinima:ki po:tu: unḍa:li
'Ranga must be going to cinema now' – inference

iccu, i:

va:ḍu (x) ni ceppanicca:ḍu 'He allowed (x) to tell' – permission

(nuvvu) (x) ni ceppani: '(You) allow (x) to tell' - permission

gala

ceppagalaḍu 'He can tell' – capability

Aspectual auxiliary verbs:

po:

va:ḍu veḷḷipo:yaḍu 'He went' – completion

ve:yi

va:ḍu tinive:sa:ḍu 'He ate' – completion

bo:

va:ḍu veḷḷabo:ya:ḍu 'He was about to go' - inception

unḍu 'progressive', 'perfective'.

vastu:unna:ḍu 'He is coming' – progressive

vacciunna:ḍu 'He has come' – perfective

Grammatical auxiliary verbs:

paḍu

koṭṭabaḍindi 'It was beaten' – passive

konu

vanḍukondi 'cooked for one's own sake' - reflexive

konu$_1$

koṭṭukunna:ru 'They beat among themselves' - reciprocation

Causative and Transitive auxiliary verbs:

ce:yi, peṭṭu, ve:yi, paracu, koṭṭu, po:yi, and *ti:yu.* For examples see sentences (10) to (16).

Verbalization:

paḍu$_1$, *peṭṭu*$_1$, *paracu*$_1$. For examples see sentences (17) to (19).

peṭṭu 'benefactive'. For examples see sentences (20) to (22)

Negative auxiliary verbs:

vaddu 'not', *kuḍadu* 'should not', *le:* 'negative potentiality' and *le:*$_1$ 'not existing'. For examples see sentences (23) to (26).

References:

Arden A. H. 1955

A Progressive Grammar of the Telugu Language. The Christian Literary Society, Park Town, Madras-3

Nirmala P. 1976

Syntax and Semantics of auxiliary verbs in Telugu Dissertation submitted in requirement of Part II M. Litt Examination (unpublished) Osmania University Hydrabad.

Subrahmanyam P. S. 1974

An indroduction to Modern Telugu. Department of Linguistics, Publication No. 34. Annamalainagar,

—— 1976

'Model Auxiliaries in Telugu' Seminar on Auxiliaries in Dravidian, Annamalainagar.

Speech Act Pronouns

N. Kumaraswami Raja
Annamalai University

There is a saying in Latin 'Cogito ergo sum', which means "I think, therefore I am". The existence of the ego is thus attributed to thinking. According to this, there is no 'me' without thinking. Thinking is so much interrelated to language that we can venture now to say that the concept 'I' is created by language. The new saying is 'I speak, therefore I am'. When someone says 'I came', we automatically understand that the speaker of that utterance did the act of coming. Thus, in order to understand who the 'I' is, we would have to know who uttered the expression 'I'. The following is set up as the deep structure for the Tamil sentence *na:n vante:n* 'I came'.

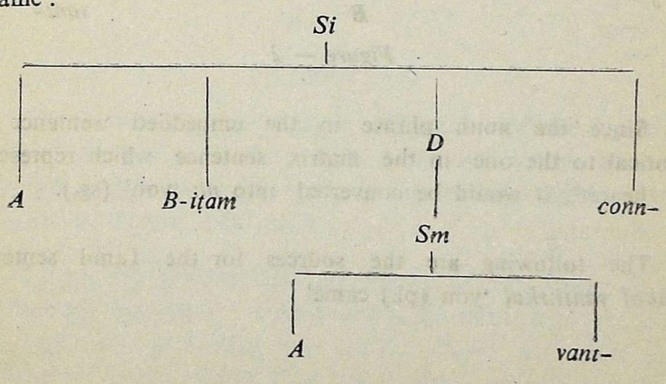

Figure — 1

Since A in the embedded sentence is identical to the A in the implicit matrix sentence which represents the 'speaker', the second A will become *na:n* 'I' in Tamil. From this we understand that the expression *na:n* 'I' refers here to A, the speaker.

We propose here that all the first and second person pronouns in Tamil, whether singular or plural, can be derived, thus, from noun phrases of the type A, B or both found in the embedded sentence, with an implicit matrix sentence dominating it, containing a verb like *col* 'say'. We shall now derive the Tamil sentence *ni: vanta:y* 'you (sg.) came'.

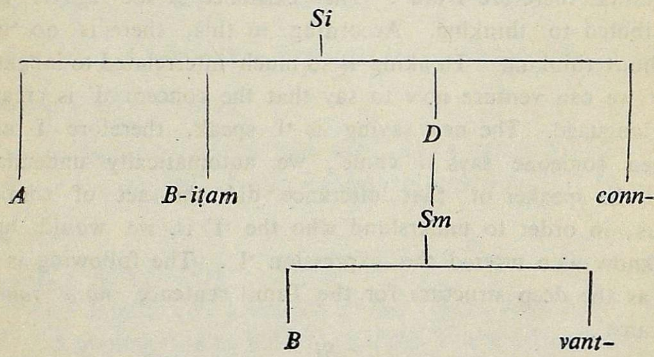

Figure — 2

Since the noun phrase in the embedded sentence is identical to the one in the matrix sentence which represents the 'hearer', it would be converted into *ni:* 'you' (sg.).

The following are the sources for the Tamil sentence *ni:ṅkaḷ vanti:rkaḷ* 'you (pl.) came'

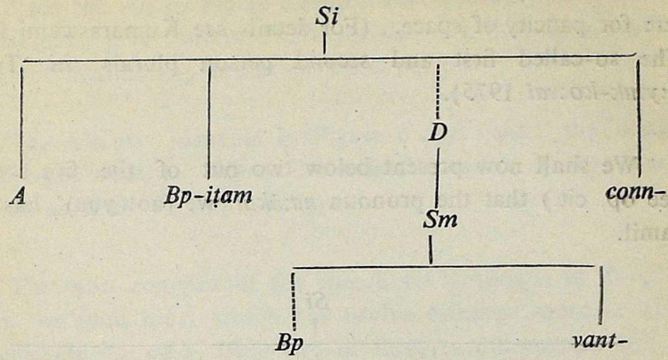

Figure — 3

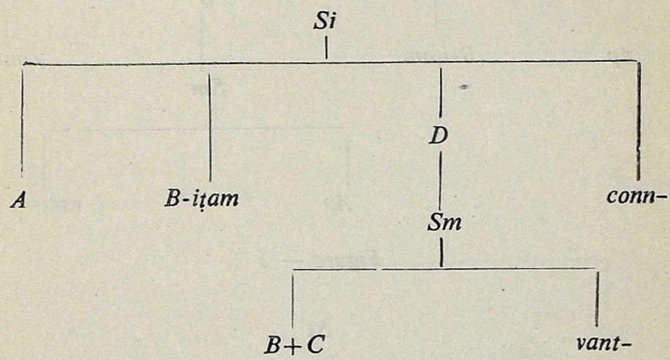

Figure — 4

The subscript p under B in Figure 3 indicates that the concerned noun phrase is plural. Since Bp in the embedded sentence is idential to the one in the matrix sentence it is realized as *ni:ṅkaḷ* 'you' (pl.)

As the B's are identical in Figure 4, the lower B will become *ni*: 'you (sg.)'. Combining C (a third person) to *ni:* 'you (sg.)' we get *ni*:*ṅkaḷ* 'you (pl.)'. There are three more sources for Tamil *ni*:*ṅkaḷ* 'you (pl.)' which are not represented

here for paucity of space. (For details see Kumaraswami Raja, 'The so-called first and second person plurals in Tamil' *A:yvuk-ko:vai* 1975).

We shall now present below two out of the five sources (see op. cit.) that the pronoun *na:ṅkaḷ* 'we (not you)' has in Tamil.

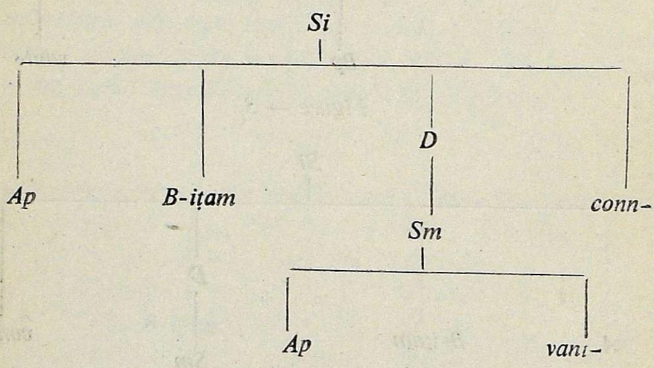

Figure — 5

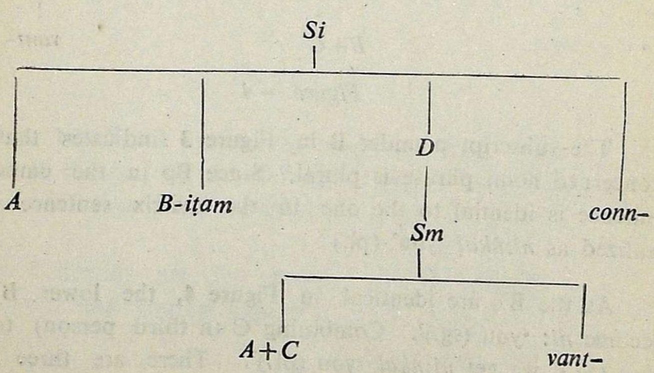

Figure — 6

Since the Ap in Figure 5 represents a plurality of speakers, the second Ap is converted into *na:ṅkaḷ* 'we (not you)' which does not include any hearer or third person.

The A's are identical in Figure 6 and hence the second A becomes *na:n* 'I'. When C (a third person) is combined, we get *na:ṅkaḷ* 'we (not you)'.

The most eomplex of the speech act pronouns in Tamil is *na:m* 'we (you too)', which has twelve different sources. (For details, see op. cit.) Only two of these twelve sources will be represented below.

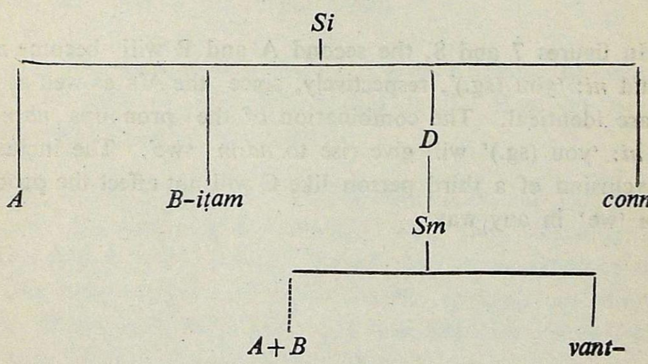

Figure — 7

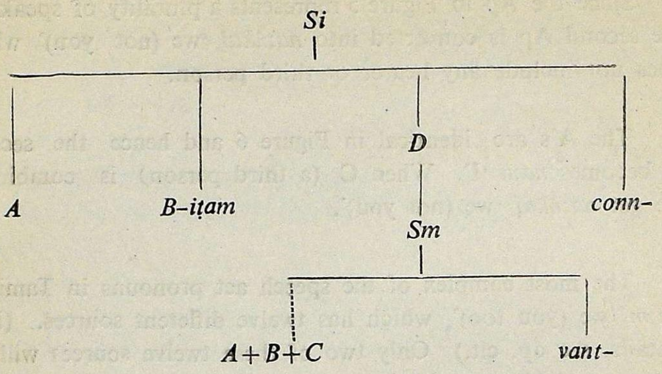

Figure — 8

In figures 7 and 8, the second A and B will become *na:n* 'I' and *ni*: 'you (sg.)', respectively, since the A's as well as the B's are identical. The combination of the pronouns *na:n* 'I' and *ni*: 'you (sg.)' will give rise to *na:m* 'we'. The inclusion or exclusion of a third person like C will not affect the product *na:m* 'we' in any way.

Two Problems

P. Kothandaraman
University of Madras

1. I would like to concentrate on two problems in the teaching of Tamil to the mixed group.

1.1. The non-cognate learner is always behind the cognate learner especially in the performance level. How to enable him to overcome the difficulties?

1.2. If the students are taught only colloquial Tamil they are rather unhappy and discontented with their learning. If they are taught only literary Tamil they face embarrassing situations when they talk to the native speakers in literary Tamil. Hence they are discouraged and feel discontented with their job. How to handle this problem?

2. The non-cognate learner faces the following difficulties, hence he is always behind the cognate learner.

2.1. *Phonological Aspect*: The non-cognate learner finds it difficult to maintain the difference between *ṭṭ*, tt and *ṟṟ* and *v̂* and *v*: while pronouncing them. This difficulty can be overcome only by giving suitable drills.

2.2. *Grammatical Aspect*: The non-cognate learner is not able to use suitable postpositions. In order to overcome

this difficulty, it appears to me, it is essential to make a contrastive study of Tamil postposition and the preposition, case or postposition, as the case may be in the student's mother-tongue and it may be used while teaching postpositions.

Another difficulty worth mentioning here is the modals and aspectual system in Tamil. The teacher might make a detailed analysis of modals and aspectuals and collect as many examples as possible. If the teacher gives a number of examples for every aspect and modal it may be of immense help to the students to overcome the difficulty.

2.3. *Lexical Aspect*: One of the important difficulties the non-cognate learners face is learning and retaining the lexical items. Obviously, dictionaries may help him a great deal. Unfortunately, Tamil dictionaries in existence do not give all colloquial words. Therefore, the students may be taught (a) how to put questions in order to know the name for a thing and (b) how to put questions in order to know the meaning for a word.

Eg. a) 'tiger'-*ukku tamil ennanka*?

'tiger' *enpatarku tamil ennanka*?

b) *iyakkunar enral ennanka*?

iyakkunar enral enna arttam?

2.4. *Graphemic Aspect:* Before teaching the letters, the teacher may prepare a graphemic analysis and find out the irregular graphemes which he can teach after teaching the regular ones.

In the beginning the students read every letter and then make out the word. In order to improve their speed 1) the teacher may write a few words on the blackboard and erase them after allowing a few seconds for the students to identify the word and ask them to write down the meanings of those words and 2) the teacher may read a passage a copy of which every student has, stop suddenly at some point and ask a a student to continue to read. These exercises need certain modification when such exercises are repeated many times.

3. Regarding the second problem, the only solution would be to teach both literary and colloquial styles. If both styles are taught the students can talk to the native speakers in the colloquial style and enrich their vocabulary while they live in Tamilnadu and they can write and read and thus retain and improve their Tamil knowledge when they are outside Tamilnadu.

3.1. Which may be taught first?

It is true that the colloquial forms, in most of the cases, can be derived from the literary forms. From this point of view one may argue that literary Tamil may be taught first. The only drawback to this is that the students who learn literary Tamil first tend to make only literary utterances unless they conciously convert them into colloquial ones (very often erroneously) in normal conversations. Therefore, it seems better to teach colloquial style first and use only transliteration and not traditional graphemics.

3.2. It is easier to teach graphemes after teaching the colloquial style in transliteration. The words which are common to literary and colloquial may be used to teach the graphemes. If traditional graphemes are used to teach colloquial styles the

students tend to mix both the styles in the same sentence which is not accepted in Tamil.

3.3. While teaching the literary style we can introduce certain rules and show how the colloquial forms are derived from the literary ones. Now the students will be able to understand and appreciate the relationship between the literary and colloquial styles and thus they will be able to talk, read, write and understand the language.

Agreement Markers in K. Verbals

R. Kothandaraman
Madurai Kamaraj University, Madurai

The traditional school has been consistently maintaining the dichotomy of Tamil verbals in terms of *terinilai* verbals (shortly, T. Verbals) and *kuṟippu* verbals (shortly, K. Verbals). The tense reference is by and large explicit in T. Verbals, whereas the same remains to be captured in K. Varbals from the environs. The verbals *naṭantanaḷ* and *kaṇikai-y-aḷ* in (1) and (2) below are designated as T and K verbals respectively.

1 *avaḷ naṭantanaḷ* 'she walked'

2 *avaḷ kaṇikai -y-aḷ* 'she is/was (a) prostitute'

The present study primarily based on the agreement markers in the K. Verbals is associated with the following premise.

3 *Stative (= Existential) markers losing or without losing their meaning are capable of absorbing syntactically relevant semantic material.*

Consider the following examples, where the asterisk constituents are non-textual ones.

4 *a:yar makaḷ-e:n* (*maṟṟu*) *ya:n* (*Kalittokai*, 113.7)
'I am the daughter of shepherd tribe'

5 1) **ya:m kuṟavar makaḷir-e:m* (*Naṟṟinai*, 276.4)
'We are the daughters of Kuravas'

2) **ya:m ya:r–e:m*? (*Kalittokai*, 95.29)
'Who are we?'

6 1) *ni:yum ta:y-ai ivaṟku* (*Akam*, 16.13)
'You too are the mother to him'

2) (*emakku*) *ni: ya:r-ai*? (*Kalittokai*, 88.3)
'Who are you?'

7 **ni:r ya:r -i:r* (*-o:*)? (*Puṟam* 141.5, 150.23)
'Who are you (pl)?'

8 *ni: (nayantu) uraiyappaṭṭo:ḷ, ya:v-aḷ (-o:)*
(*Ainkurunu:ṟu*, 370.3 & 4)
'who is/was she with whom you lived?'

The agreement markers *e:n* (4), *–e:m* (5), *ai* (6), *–i:r* (7) and *-aḷ* (8) figuring in these citations are semantically identical with the *a:ku–* based stative constructions namely, *a:ve:n*, *a:ve:m*, *a:va:y*, *a:vi:r* and *a:va:ḷ* respectively. The fact that the agreement markers in (4)–(8) are semantically identical with these *a:ku–* based verbals testifies that the semantic structure of the former, in addition to agreement features, includes *Stative* and *Tense* meanings. This enables us to treat the agreement markers in the K. Verbals in (4)-(8) as stative verbals characterised by the following semantic structure:

9 [Stative - Tense - Agreement Feature(s)]

Of the three specified in (9), *Stative* is inherent and the remaining are acquired. All these three have separate phonological manifestations in the stative verbals such as *a:ve:n*, *a:vo:m* etc. The semantic structure of the agreement markers in (4)-(8) is not extendable to the agreement markers figuring in

a:ku- based stative constructions such as *a:ve:n*, *a:ve:m* etc. This makes it obligatory to maintain more than one class of agreement markers with different semantic structures in the linguistic system obtained in Tamil. It is in contexts of this type the stative premise in (3) assumes significance. The stative phenomenon noticed in the agreement markers in (4)-(8) necessitates to partially associate them with the stative base *a:ku.* On the basis of this partial association we formulate the hypothesis that *the stative marker a:ku assumes different phonological forms absorbing syntactically relevant semantic material without losing its basic meaning.* The agreement markers in (4)-(8) are the outputs resulting from this absorption process. This might be schematised thus:

10 *a:ku* + (Tense - Agreement Feature) > X,

where X represents the agreement markers in the K. Verbals in (4)-(8). This however is not satisfactory on two grounds. First, the semantic prime *Stative* is not made available explicitly. Second, the output of (10) is not differentiated from the agreement markers figuring in *a:ku-* based stative verbals. The agreement markers available in *a:ku-* based stative verbals are devoid of Stative and *Tense.* This situation enables us to expand the scope of the Stative hypothesis thus: *The stative marker a:ku being susceptible to semantic loss is capable of assuming different phonological forms by absorbing syntactically relevant semantic material.* This is schematised in (4) below.

11 *a:ku* + [Agreement Feature(s)] > X,

where X represents the agreement markers figuring in *a:ku-* based stative verbals such as *a:ve:n*, *a:ve:m* etc. This scheme too is quite vague and clumsy as it fails to speak of the fact that the semantic absorber *a:ku* is devoid of its *Stative* meaning.

Rules of the type available in (10) and (11) are to be treated as instances of Lexicalization Rules (shortly L. Rules). The L. Rules under reference must explicate two things explicitly. One, the outputs of (10), and (11) are associable with the stative marker *a:ku*. Two, there is scope for the inclusion of *Stative* meaning in (10) besides *Tense* and *Agreement Feature(s)* and no such possibility in (11). To rectify the shortcomings in rules (10) and (11) in the light of the above observation, we posit in the L. Rules a hypothetical semantic absorber which is not only semantically empty but also capable of assuming different phonological forms by absorbing syntactically relevant semantic material. This semantic absorber is *a:ku* which shall not be confused with the stative *a:ku*. This hypothetical constituent is made available in the underlying structure. The syntactically relevant semantic material is transformationally added after the semantic absorber so as to be lexicalized in association with the latter. Incidentally, the semantic absorber we have proposed not only offers the motivation to the semantic material occurring in its neighbourhood to assume the phonologoical form but also implies that the outputs of the L. Rules are in one way or other associable with Stative phenomenon. The L. Rules may be either context sensitive or context free. Following these observations the L. Rules in (10) and (11) may be collapsed into a single rule and restated thus:

$$12 \quad a{:}ku + \left\{ \begin{array}{l} \text{(Stative–Tense–Agreement Features)} \\ \text{(Agreement Feature (s))} \end{array} \right\} > X/(Y\text{–}),$$

where X represents two sets of agreement markers and Y- as an optional feature refers to the context.

Tolkappiyam speaks of eight types of K. Verbals each underlying the notion of *possession.* (Eg: (*karum*) *ku:ntal-aḷ*), *Location* (Eg: *ce:y-aḷ*), *Comparison* (Eg: *anai-y-an*), *Quality* (Eg: *kari-tu*), *Negation-1* (Eg: *all-an*), *Negation-2* (Eg: *il-an*),

Stative (Eg: *uḷ-an*) and *Ability* (Eg: *vall-an*) (*Collatika:ram*, Nacc. 215 & 216). The agreement markers figuring in these K. Verbals excepting *possession* are derivable from the earlier structure available in (12).

Not always the semantic structure of the agreement markers in K. Verbals is tripartite namely, (Stative-Tense-Agreement Feature [s]). In the possessive K. Verbal (*karum*) *ku:ntal-aḷ* for example the agreement marker *-aḷ* additionally denotes the meaning *Possession*. As such it will be derived from the following L. Rule.

13 *a:ku* + (Possession - Stative - Tense - Agreement Feature) > *aḷ*

The K. verbal *ku:ntal-aḷ* is semantically identical with *ku:ntal-ai uṭaiyaḷ* the K. verbal *uṭaiyaḷ* of which is semantically associable with *uṭaivaḷ a:va:ḷ*. Thus it might be noticed that the agreement marker *-aḷ* in *ku:ntal-aḷ* is expandable into yet another K. Verbal namely *uṭaiyaḷ*, the agreement marker in which is derivable from the earlier structure in (12). When K. Verbals are followed by *a:ku-* based verbals such as *a:ve:n a:ve:m* etc, the agreement marker in the former reflects agreement feature only which is duplicated so as to occur in the latter i.e. *a:ve:n*, *a:ve:m* etc. This may be exemplified on the basis of the personal verbal *va:r-e:m* and *a:ku-tum* figuring in the following example

14 *ninakku ya:m ya:r-e:m a:kutum* (*Kalittokai*, 82. 18)
'Who are we to you ? (Literally)

The agreement marker *-e:m* in *ya:r-e:m* in (14) is deprived of the *stative* and *Tense* meanings as they are taken care of by separate phonological forms *a:ku* and *-t* of *a,ku-t-um* respectively. The traditional scholarship will treat *a:kutum* as a bimorphemic verbal i.e *a:ku-tum*, where *-tum* is a non-past agreement marker.

If we are to accept this, the single occurrence of the semantic absorber in the underlying structure will be copied twice thus yielding three instances of *a:ku*. The first occurence of *a:ku* will absorb the agreement feature alone to produce the agreement marker *e:m* after *ya:r*. While the second occurrence of *a:ku* will absorb *Stative* to produce *a ku*, the third will absorb *Tense* and *Agreement Feature* to produce *-tum* after *a:ku*. If *a:kutum* is viewed as a trimorphemic verbal, the single occurrence of the semantic absorber in the underlying structure will be copied thrice yielding four instances of *a:ku*. Of these the first and second occurrence of *a:ku* will absorb the same semantic material refered to above to produce *e:m* after *ya:r* and *a:ku*. The third and fourth occurrence of a:ku *will* absorb *Tense* and *Agreement Feature* respectively to produce *t* after *a:ku* and *um* after *t* respectively. This type of analysis is applicable to derive the *uṭai-* based K. verbals such as *uṭai y-an*, *uṭai-y-aḷ* etc. where the constituents *uṭai* and the agreement marker will be derived from the structures *a:ku* + (*possession* and *a:ku* + (*Stative-Tense-Agreement Feature* [*s*]) respectively.

As for the *uḷ-* based stative verbals such as *uḷ-an*, *uḷ-ar* etc, traditional approach treating them as instances of K verbals is not convincing, since the meanings *Stative* and *Present* are inherently associated with *uḷ*. If *uḷ-an* is an instance of K. Verbal, then *iru-kkinṟ-a:n* also must be treated so which, however, is not the case. The stative base *uḷ* is actually derivable from the structure *a:ku* + (*Stative Present* . As for the agreement markers in stative verbals, we held earlier redundant the assignment of *Stative* and *Tense* meanings to them. The present analysis supersedes our earlier view in this respect. The agreement markers in K. Verbals and Stative verbals are constrained from being assigned the *Stative* and *Tense* meanings only when these two types of verbals happen to occur side by side.

Animate-Inanimate Distinction in Malayalam Cases

V. P. Gopinathan
Annamalai University

The relationship that exist between the noun (nounphrase) and the verb is said to be the case. This relationship is expressed by adding suffixes to the nouns and such suffixes are called case suffixes. Generally each case has seperate suffixes to show the relationship though not always a must. What is more, a same case can be expressed by more than one suffix. Sometimes that may be allomorphs of a single case. Similarly it is not uncommon that one and the same suffix is capable of denoting more than one case (relationship). So much care is needed in the analysis of cases.

Just as two different suffixes are expressed to denote one and the same case, when they are allomorphs. Dative and Genitive are the examples. Though they are having two suffixes, mention has to be made here that one can be derived from the other.[1] Thus the Dative has to allomorphs *-kkə* and *-e* in Malayalam and has the complementary distribution. This

---

1 In old Malayalam there was only one suffix each to Dative and Genitive . ie. *-kkə* and *-uṭe* respectively. The other is the later developed one.

is the situation found in Genitive case[2] allomorphs *-uṭe* and *ṭe*. What is intersting here is not the complementary distribution exhibited but the correlation between them. The correlation is this : Wherever the Dative *-kkə* occures, in Genitive *-uṭe* occurs. Similarly wherever the Dative *-ə* occurs, in Genitive *-ṭe* occurs.

Considering these, there are scholars who made attempts to derive one allomorph from the other either with respect to Dative or with respect to Genitive historically. Consequently if Dative is taken as deep case, naturally the Genitive need not be given a separate status as deep case. Moreover Dative is not the only source from which Genitive is derived.

Now two allomorphs of a single case suffix denoting one case relation has been explicitly made clear. But there are instances where we can find two different suffixes to denote one and the same case. Here an attempt is mainly focussed on that point (with reference to Accusative and Comitative).

	Case	Animate	Inanimate
1.	Accusative	*-e*	∅
2.	Comitative	*-o:ṭuku:ṭe*	*-oṭe*

Unlike the above pairs of suffixes (allomorphs) these pairs of suffixes are semantically distinct.

2 Surface realisation.

1. *Accusative*: The suffix *–e* is used obligatorily[3] with animate nouns. For eg. (a). *avan̲ ba:buvn̲ie kaṇṭu* 'He saw Babu', If the noun is inanimate generally the suffix is not made use of. For eg, (b). *avan̲ na:ṭakam kaṇṭu.* 'He saw the drama'. So we have to set up the animate inanimate distinction in this case.

2. *Comitative:* The case marker *-o:ṭuka:ṭe* is obligatorily used with animate nouns. For eg. (c) *ra:dha ra:ṇiyo:ṭuku:ṭe sin̲imakke po:yi* 'Radha went to the Movie with Rani'. If the noun is .inanimate the suffix is *-o:ṭe* (which is a contracted form of *-o:ṭuku:ṭe*). For eg. (d). *ra:dha santo:ṣatto:ṭe sin̲imakkə po:yi* 'Radha went to the movie with happy'. So we have to set up the animate inanimate distinction in this case too.

Even in this animate – inanimate distinction, we can see exceptions but that can be explained. First and foremost consider Accusative case. If we personify the object which is inanimate, then the marker is used. Again if the object (in-animate has importance in the sentence and only if we want to stress on it, the marker is made use of.

Coming to the Comitative, though *-o:ṭuku:ṭe* is used with animate nouns, very rarely we can see with inanimate.

---

3. The noted exceptions are: 1) *peṇṇə keṭṭuka* 'to marry' 2) *peṇṇə ka:ṇuka* 'to see the bride'. 3) *mi:n̲ piṭikkuka* to catch the fish 4) *a:ḷayakkuka* 'to send a man' 5) *aṭu me:ykkuka* 'to herd the goat'. I consider they are peculiar styles (usages) in the language. In such constructions it is verbs that play a very important role in the sense, that decides the presence or absence of the case marker. Even the loss of case marker is not strange to Malayalam.

Its occurence is considerably very less. From this we can assume that this distinction is a later development.

From this paper it is obvious that the semantic restriction (animate/inanimate) within a case prevails in Malayalam atleast in two cases.

Muslim Dialect of Tamil

S. Sakthivel
Annamalai University

Linguistic problems of the Tamil language are of great interest to linguists especially in dialectology and sociolinguistics. Topography, literacy, industrialisation, socio-economic differences have had their roles in discriminating the speech pattern of Tamil. The distributional pattern of Tamil dialects is of unique nature which is not found in the western countries. Tamil dialects may be placed both on the vertical and horizontal levels. Apart from the standard spoken dialect, there is number of regional and caste dialects. Tamil dialects may be represented like this i) standard spoken variety ii) regional dialect and iii) Social dialect, caste or religion being the dominant criterian to decide the social status of those dialects in Indian situation. Language is realised in its dialects. The dialect is realised in its idiolects. Every language is important for the study of language family and every dialect is important for the history of language.

Indian socity is the segmentation of population into ethnically distinct, endogamous groups or castes. Linguistic diversity can be studied along three synchronic dimensions, geographical, social and stylistic. Social factors are as important as geographical factors in determining linguistic variation.

An attempt is made here to present briefly salient feature of Muslim dialect and differences between different regional Muslim dialects at lexical level. Muslim dialect of Tamil is unique due to its different socioethnic nature. Muslim dialect has its own peculiarity due to the influence of Urdu in which Holy Kuran is recited. Muslims in Tamil Nadu can be classified into two groups: i) bilingual Muslims whose mother tongue is Urdu at home and ii) monolingual Muslims. Loan words occur even in the monolingual muslim speech. The same situation is prevalent in the monolingual Muslims in the Bangala Desh. Linguistic innovations help for group identification. Muslim dialect of Tamil has some uniformity through out Tamil Nadu like Brahmin dialect except few lexical items. Inspite of uniformity in the grammatical features of Muslim dialects we find differences in the different regional Muslim dialects at lexical level.

A few distinct phonological features are noticed in the Muslim dialect.

i Voiceless glottal slit fricative /h/ occur as a phoneme in the Muslim dialect of Tamil.

ka:ji	'leader of muslim'
ha:ji	'person who gone to Mecca'
havju	'a tank inside the mosque'
hajarat	'father in the mosque'
re:ha:li	'stand for keeping Kuran'
sahane	'big plate'
luhar	'second prayer'

ii *n̲r̲* changes into *ṇḍ* in Muslim dialect

nin̲r̲u	→	*niṇḍu*	'having stood'
en̲r̲u	→	*eṇḍu*	'like that'

iii *ḻ* is changed into *ḷ*

e:ḻu	→	*e:ḷu*	'seven'
kiḻavan	→	*kiḷavan*	'old man'

This kind of change occur in the northern Tamil dialect also.

iv. Voiced stops occur as phonemes in the Muslim dialect due to influence of Urdu through Persian.

ba:va	'saint'
ba:ngu	'calling for prayer'
makaribbu	'fourth prayer'
kudduba	'Friday prayer'
cinja:kku	'for urine'
jumma	'Friday prayer'
re:vaḍi	'harbour'
go:ri	'tomb'
nafi:lu	'prayer'
kafaru	'death pit' etc.

At lexical level we find differences between Muslim dialects.

Difference between Muslim Dialects

Meaning	*Tanjore Muslim Dialect*	*Lalpettai Muslim Dialect*
'smelling thing'	*va:sanaporuḷ*	*api:ru*
'watch'	*keḍiha:ram*	*urlisu*
'worship'	*pattiha:*	*pattiya:*
'leg ornament'	*ka:ppu*	*paṭṭi*
'invitation'	*pattirike*	*ta:vuttu*
'quick'	*caṭṭuṇṇu*	*jalti*
'plait'	*pinnal*	*jo:ṭṭi*

'mosquito net'	*kosuta:ngi*	*kela:mpu*
'neck ornament'	*kijjaṭṭi*	*kejalu*
'mat used in worship'	*musalla*	*musala*

Meaning	*Tanjore Muslim Dialect*	*Portonovo Muslim Dialect*
'mother's mother'	*mu:ma*	*ummamma:*
'father's mother'	*mu:ma*	*ceccimma:*
'elder sister'	*akka:/a:cci*	*ra:ta/bu*
'illegal wife'	*vappa:ṭṭi*	*opṭiya*
'father in the mosque'	*hajrat*	*pesima:m*
'ear ornament'	*allikottu*	*tandi:l*
'tumbler'	*ṭamlaru*	*bohani*
'leg ornament'	*kolucu*	*paṭṭi*
'Dinner given to the new couples'	—	*sukriya viruntu*
'Dinner after marriage'	—	*valima: viruntu*

Meaning	*Tanjore Muslim Dialect*	*Nannan Pillaiyar Muslim Dialect*
'mother's younger sister'	*cinnamma*	*ka:lamma*
'father's father'	*appa:*	*ra:ta*
'mother's father'	*appa:*	*nannatta*
'mother's mother'	*mu:ma*	*nannimma*
'brother-in-law's sister'	*macci*	*macca:l*
'wife's brother'	*maccinan*	*ma:ppillai*
'spitting pot'	*paṭikkan*	*ko:la:mbi*
'harbour'	*re:vaḍi*	*turaimukam*
'death tomb of saint'	*taruha*	*taykka*
'chapter in kura;n'	*ju:du*	*ju:cu*

'burial gronnd'	*maiyattu koḷḷa*	*kabarsta:n*
'marriage badge'	*karuvamaṇi*	*ta:li*

Meaning	*Tanjore Ravuttar Muslim Dialect*	*Karaikkal Maraikkayar Muslim Dialect*
'mother'	*amma:*	*umma:*
'elder sister'	*akka:*	*la:tta:*
'father'	*atta:*	*va:ppa:*
'elder brother'	*aṇṇan*	*na:na:*
'friend'	*ku:ṭṭa:li*	*to:la*
'friend's mother'	*ku:ṭṭa:li amma*	*to:lamma*
'measurement'	*ka:ppuḍi*	*ma:ni*

Meaning	*Tanjore Muslim Dialect*	*Nagarcoil Muslim Dialect*
'brother's wife'	*macci*	*matani*
'brother's wife's sister'	*na:ttuna:*	*kolunti*
'brother's wife's brother'	*macca:n*	*koluntan*
'mother's mother'	*mu:ma:*	*ummamma:*
'father's mother'	*mu:ma:*	*vappamma:*
'father in mosque'	*hajrat*	*usta:t*
'liquid food'	*a:nam*	*kulambu*
'Third prayer'	*acar*	*ajar*
'Fourth prayer'	*ica:*	*ija:*
'Learned man'	*ulama:*	*a:lim*
'marriage badge'	*karuvamaṇi*	*karusumaṇi*
calling for prayer'	*ba:ngu*	*va:ngu*
'Ramzan festival'	*no:mbu peruna:ḷ*	*cinna peruna:ḷ*
'father's wife'	*bu:vu*	*lappamma*

'Special prayer at Ramzan'	*taravih*	*traviya:*
'divorce'	*talakku viṭutal*	*etava:du ti:kkiratu*
'dead'	*mouttu*	*marippu*
'charity'	*jakkattu*	*cakka:ttu*
'chapter in kuran'	*ju:tu*	*ticu*
'facing towards holy'	*kibla*	*hibula:*
'Stand for Kuran'	*re:ha:li*	*royya:l*

It is essential to carry out a detailed survey of the Tamil dialects both regional as well as social which will enrich and contribute to the Tamil language and its vocabulary. A detailed survey of Muslim dialect spoken by monolingual and bilingual Muslims will throw light on the sociolinguistic study of Tamil.

சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்

க. வா. சச்சிதானந்தம்
சென்னை

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் செய்யுள் செய்தற்காகும் சொற்களாக இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என நான்கு வகைச்சொற்களைக் கூறினர். அவற்றின் இலக்கணங்களாக

அவற்றுள்,

இயற்சொற் றாமே,
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குச் சொல்லே, (398)

ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்,
வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல் லாகியும்,
இருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி, (399)

'செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி' (400

'வடசொல் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்தசொல்லா கும்மே'
(தொல் - சொல் - எச்சவியல் 2,3,4, & 5 (401)

என்றார், பின்னர்

''சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்''

என்ற நூற்பாவைக் கூறினர். இந்நூற்பா மேற்கூறப்பட்ட 'வட சொற் கிளவி' என்ற நூற்பாவைத் தழுவியதாகக் கொண்டு உரையாசிரியர் யாவரும் உரையெழுதினர்.

சேனவரையர், "பொது வெழுத்தானியன்றனவேயன்றி, வடவெழுத்தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும், பொருத்த முடையன, செய்யுளிடத்து வரையார்" என உரையெழுதி எடுத்துக் காட்டுகளாக, அரமியம் (அகம் 424 தசம் நெடுநல் 115) என்பன வற்றைக் காட்டினர்.

"சிதைந்தன வரினும்" என்ற நூற்பா மேற்குறிப்பிட்ட நால்வகைச் சொற்களையும் தழுவியதாகக் கொள்ளலாம் என்பது எனது கருத்து.

"செய்யுள் ஈட்டச் சொற்களாக இயற்சொல் முதலிய நான்குமே யன்றி அவற்றின் சிதைவுச் சொற்களும் பொருத்தமுடையன வரையப்படா' என்பது அந்நூற்பாவின் பொருளாகக் கொள்ளலாம்.

உலக வழக்கில் எளிதிற்பொருள் விளங்கும் "நிலம், நீர்" முதலிய இயற்சொற்கள் போலவே இயற்சொற்களின் சிதைவுச் சொற்களும் உலக வழக்கில் எளிதில் பொருள் உணர்த்துவனவும் உண்டு. அவை இலக்கணப்போலி, மரூஉ வகையில் வரும் சொற்கள். கோயில், பொதியில், முன்றில் என்பன இலக்கணப்போலிகள் இவையும் சொற்களில் ஆளப்பட்டன.

"அருமருந்தன்ன" என்ற சொற்றொடர், "அருமந்த" என வருவது மரூஉ "அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோ"

(பெரிய புராணம் 4-14)

எனச் செய்யுளில் ஆளப்பட்டமை காணலாம்

இனி, திரிசொல் என்பது திரித்துக் கொள்ளப்பட்ட சொல் என்பார் சேனவரையர். அப்படியாயின், அது சிதைவுச்சொல் என்பதில் ஐயமில்லை. 'கிளி'யை யுணர்த்தும் 'கிள்ளை'யென்பது உறுப்புச் சிதைந்தது; மலையை உணர்த்தும் விலங்கல் என்பது

முழுவதும் சிதைந்தது என்பர் அவர். நாம் எழுத்துச் சிதை வில்லாத 'விலங்கல், வெற்பு என்பன போன்ற சொற்களைத் திரி சொற்கள் என்றும், 'கிள்ளை, மஞ்ஞை' போன்ற சொற்களைத் திரிசொற் சிதைவுகள் என்றும் கொள்ளலாம். எனவே, இவ்விரு வகைச் சொற்களும் செய்யுள் ஈட்டச்சொற்களே ஆகும்.

திசைச் சொல்லிலும் சிதைவுச் சொற்கள் உண்டு. ஆவினைப் 'பெற்றம்' என்பது தென்பாண்டி நாட்டார் கூறுவது. அந்நாட்டாரே தாயைத் தள்ளை என்றும் கூறுவர். 'தள்ளை' என்னும் சொல், தெலுங்கில் 'தல்லி' என்று வழங்குகிறது. எனவே, தல்லி என்ற தெலுங்குச் சொல் தென்பாண்டி நாட்டில் தள்ளை எனச் சிதைந்து வழங்கியது, என்னலாம். (தமிழில் தாய்க்குத் தள்ளை என்பது பெருவழக்கன்று) எனவே, சிதைவின்றியும் சிதைந்தும் வழங்கும் திசைச் சொற்களும் செய்யுள் ஈட்டச் சொற்களாகும்,

வாரி, குங்குமம், மணி முதலியன போன்ற சொற்கள் தமிழ்க்கும் வடமொழிக்கும் பொதுவான எழுத்துகளால் ஆன வட சொற்களாம். 'சுகி, போகி' போன்ற சொற்கள் வடமொழிச் சிறப்பு எழுத்துகளால் ஆனவை, 'நட்டம்' ஈசுவரன் போன்ற சொற்கள் சிறப்பும் பொதுவுமான எழுத்துகளால் ஆன சொற்கள். இம்மூவகைச் சொற்களுள் ''வடசொற் கிளவி'' என்ற நூற்பாவிற்கு 'வாரி, குங்குமம்' போன்ற சொற்களையும்.

''சிதைந்தன வரினும்'' என்ற நூற்பாவுக்கு சுகி, போகி, நட்டம் ஈசுவரன் போன்ற சொற்களையும் எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம்.

எனவே, ''சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்'' என்னும் நூற்பா, ''வட சொற்கிளவி''என்ற நூற்பாவை மட்டும் நோக்காமல், ''இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் என்பவை பற்றிய மூன்று நூற்பாக்களையும் சேர்த்தே நோக்குவதாகும்.

தொல்காப்பிய எழுத்தியல்

செ. வை. சண்முகம்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

எழுத்ததிகாரத்தைப் பிற்கால ஆசிரியர்கள் எழுத்தியல், பதவியல், புணரியல் என்று மூன்று பெரும் பிரிவாகப் பிரித்துப் பேசியுள்ளார்கள். தொன்னூல் விளக்க வீரமாமுனிவருடைய தோற்றம், வகுப்பு, விகாரம் என்று மூன்றுவகை பிரிப்பைப் பிறப்பியல், எழுத்தியல், புணரியல் என்று கொள்ளலாம். ஆனால், தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தை மட்டுமின்றி சொல்லதிகாரத்தையும் பொருளதிகாரத்தையும்கூட ஒன்பது இயலாகப் பிரித்து விளக்கியுள்ளார். எனவே, எழுத்ததிகாரத்தைச் சுருக்கமாக எப்படிப் பிரிக்கலாம் என்பது ஆராய வேண்டியுள்ளது. எழுத்ததிகாரத்தின் கடைசி ஆறு இயல்களையும் புணரியல் என்றும், மூன்றாவது இயலான பிறப்பியலை மற்றொரு பிரிவு என்றும் பெரும் பிரிவாகப் பிரித்துப் பேசலாம். அப்படியானால், முதல் இரண்டு இயல்களையும் எழுத்தியல் என்று கொள்வது ஓரளவுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும். ஆயினும் நன்னூலார் போன்ற பிற்கால ஆசிரியர்கள் கொண்ட எழுத்தியலுக்கும் தொல்காப்பியரின் எழுத்தியலுக்கும் சிறிது வேறுபாடு உள்ளது என்பதை உணர்ந்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் தொல்காப்பிய எழுத்தியல் பிறப்பியலை உள்ளடக்காதது; நன்னூலின் எழுத்தியல் பிறப்பியலையும் தன்னகத்தே கொண்டது.

பிறப்பியலுக்கு உரிய இடவேறுபாடு மொழியாராய்ச்சிக் கோட்பாட்டின் ஒரு கூறாகக் கொள்ளலாம். வீரமாமுனிவர் பிறப்பிய

லுக்கு முதலிடம் கொடுத்தது பழக்கமில்லாத புதிய ஒரு மொழியை ஆராயப் புகுவோர் மேற்கொள்ளும் முறையை ஒத்தது. அதாவது ஆராய எடுத்துக்கொண்ட மொழியில் நூற்றுக்கணக்கான சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு, அவற்றில் வரும் ஒலிகளைத் தொகுத்து அறிந்து கொள்வது. எனவே, ஒலியியல் அறிவு அடிப்படையானது. ஆனால், தொல்காப்பியர் முறை முன்னரே அறிந்த மொழியை- தாய் மொழியை ஆராயும்போது, அதில் வழங்கும் வேறுபடுத்தி அறியக்கூடிய ஒலிகளை, அதாவது ஒலியன்களை அறிந்து பின்னரே அவைகளுக்குரிய மாற்று ஒலிகளையும், ஒலியன்களின் ஒலியியல் தன்மையையும் அறிந்து கொள்வது, அதாவது ஒலியியலுக்கு இரண்டாவது இடமே தரப்படும் முறையாகும்.

தொல்காப்பிய நூன்மரபு, மொழிமரபு என்ற இரண்டு இயலில் பேசியுள்ள எழுத்தியல் கருத்துகள் என்னென்ன என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனால், இயலில் தலைப்பு பொருத்தம் பற்றியும், இயலில் கூறப்பட்ட செய்திகளைப் பொதுமைப் படுத்திக் கூறும் முறையிலும் கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

நூன்மரபு என்ற தொடரின் பொருளுக்கும், அங்குக் கூறப்பட்ட செய்திக்கும் பொருத்தம் இன்னும் சரியாகப் புலப்படவில்லை. நூன்மரபு கூறும் செய்திபற்றி இளம்பூரணர், 'தனி எழுத்துக்கு இலக்கணம் கூறுகிறது' (மொழியிடை நின்ற எழுத்திற்கன்றித் தனிநின்ற எழுத்திற்கு' என உணர்க) என்று விளக்குகிருர். நச்சிஞர்க்கினியர் 'எழுத்துக்களது பெயரும் முறையும் தொகையும் அளவும் குறையும் கூட்டமும் இனமும் மயக்கமும்' கூறுகின்றது என்று பட்டியல் போட்டு காண்பித்து விட்டார்.

இளம்பூரணர் கருத்துப்படி மெய்மயக்கம் நூன்மரபில் கூறியது பொருத்தமாக அமையாது. இதைப்பற்றி முன்னரே விவாதிக்கப் பட்டுள்ளது (சண்முகம், 1977). மெய்மயக்கத்தை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் நூன்மரபு தனி எழுத்துகளின் இலக்கணம் கூறுகின்றது என்றாலும், அவைகளின் எந்த இலக்கணம் என்பது விளக்க வேண்டும். எழுத்துகளைப் பலவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம். அந்த பாகுபாட்டிற்குரிய காரணம் என்ன என்பதும் முக்கியமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து என்பது ஒரு பாகுபாடு. இவை களையும் சிறு சிறு பிரிவுகளாகவும் பகுத்துக் காட்டியுள்ளார். தொல் காப்பியர் கருத்தை ஒட்டி எழுத்து அல்எழுத்து என்ற இரண்டு பெரும்பிரிவாகப் பிரித்து, அதில் 'எழுத்து' என்பதை எழுத்தெனப் படுப, எழுத்தோரன்ன என்று இரண்டாகப் பிரிக்கலாம் என்றும் 'அல் எழுத்து' என்பதை ஐகாரக்குறுக்கம், மகரக் குறுக்கம் என்றும் முன்னரே விளக்கப்பட்டுள்ளது. (சண்முகம், 1975)

இந்தப் பாகுபாட்டில் 'எழுத்து' என்றதன் உட்பாகுபாட்டின் விளக்கமே நூன்மரபில் முதல் இரண்டு சூத்திரத்திலும் தரப் பட்டுள்ளது. எனவே, நூன்மரபில் எழுத்துகளில் பயனிலைப் பாகுபாடு (functional Classification) என்று கூற முடியும். இந்த கருத்தையொட்டி ஏனைய சூத்திரங்களையும் விளக்க முடியும். ஏனைய சூத்திரங்களில் ஐ,ஔ என்ற ஈருயிர்களை நெடிலாகக் கொண்டு நெட்டெழுத்து ஏழு என்றது ஒருவகையான செயல் பாட்டு விளக்கமே. ஏனெனில், ஐ என்பதை தனி ஒலியனாக எடுத்ததன்மூலம் சந்தியில் ஏற்படும் சிக்கலை நீக்க முடியும் (சண்முகம், 1972). அப்படியே மெய்யெழுத்துகளில் வல்லினம், மெல்லினம் என்பது ஒலியியல் அடிப்படையில் அமைந்தது. ஆயினும், இடையினம் என்ற பிரிவு செயற்பாட்டு அடிப்படையில் அமைந்தது. அவற்றின் பண்புகளிடையே ஒற்றுமை குறைவு. எனவே, நூன்மரபில் எழுத்துகளின் பயனிலைப் பாகுபாடு பேசப் படுவதாகக் கொள்ளலாம்.

மொழிமரபில், மொழியிடை (நின்ற) எழுத்திற்கு, இலக்கணம் உணர்த்தியுள்ளதாக இளம்பூரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் மொழிகளுக்கு (அதாவது சொற்களுக்கு) எழுத்தான் வரும் மரபு உணர்த்துவதாகவும் விளக்கியுள்ளார். இதையே சொற்களின் எழுத்தமைதி (Morpheme Structure rules) என்று விதிமுறை ஒலி யனியலார் விளக்குவார்கள். சொற்களைப் பலவேறு நிலையில் விளக்கமுடியும்; அதாவது இலக்கண நிலை (grammatical level) உருபனியல் பண்பு, தொடரியல் பண்பு ஆகியவற்றின் அடிப் படையில் விளக்குவது (முழு விளக்கத்திற்கு, Meenakshisundaran, 1965: 39—78 பார்க்க).

சொற்களை எழுத்து நிலையில் விளக்குவதற்குத் தொல் காப்பியர் எழுத்து எண்ணிக்கை அடிப்படையில்

ஓரெழுத் தொரு மொழி, ஈ ரெழுத் தொரு மொழி
இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழி (தொல். எழுத்து. 45)

என்று பாகுபாடு செய்து கொள்கிறார். இந்தப் பாகுபாட்டின் காரணம் பற்றியும் உரையாசிரியர்கள் சில சிக்கல்களை எழுப்பி யுள்ளார்கள். ஓரெழுத்து ஒரு மொழி, தொடர் எழுத்து ஒரு மொழி என்று இரண்டாகப் பகுக்காது ஏன் மூன்றாகப் பகுத்தார் என்று நச்சினார்க்கினியர் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார். ஆனால், அதற்கு மொழி அமைப்பு முறையில் பதில் கூறாது பொருள் நிலையில் விளக்கம் கூறியுள்ளார். சில, பல என்ற தமிழ் வழக்கு நோக்கி பகுத்தார் என்பது நச்சினார்க்கினியர் வாதம். இந்தப் பாகுபாடு பிற மொழிகளில் காணப்படுவதுதான். உதாரணமாக ஆங்கிலத்தில் சம் (some,) மெனி (many) என்ற வேறுபாடும் ஹிந்தியில் குச் (kuch), அநேக் (*ane:k*) என்ற வேறுபாடும் இதே அடிப்படையில் அமைந்ததுதான், எனவே வேறு ஏதாவது காரணம் – அதுவும் சிறப்பாக இலக்கண அமைப்பை விளக்கும் வகையான காரணம் இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும்.

இன்னொரு கருத்தும் இந்தப் பாகுபாட்டைக்கூறும் முறையில் அமைந்திருக்கிறது. எழுத்துகளால் சொற்கள் ஆக்கப்படுகின் றனவா அல்லது சொற்கள் எழுத்துகளைக் கொண்டிருக் கின்றனவா என்பது அது. நன்னூலார் 'எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின் பதமாம்' (128) என்று கூறும்போது ஆக்கப்படுகின்ற தொடர்பு-ஆக்கப்பாட்டுத் தொடர்பு உடையதாகக் கூறலாம். இதையே மொழியியலார் ஆங்கிலத்தில் composed of relation (Hockett 1961) என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். தொல் காப்பியர் கூறும் முறைப்படிப் பார்த்தால், கொண்டிருக்கிற தொடர்பு-கொண்டமை தொடர்பே அவர் கருதுகிறார் என்று முடிவு செய்யலாம். இதையே 'represented by' என்று கூறுகிறார்கள் (Hockett, 1961). பொதுவாக சொற்கள் எழுத்துக்களின் சேர்க்கையால் உருவாவதில்லை. எனவே, ஆக்கப்பாடு உறவு பொருந்தாது என்பதே மொழியியலார் வாதம். அடுத்து மொழி

மரபில் எழுத்துக்களின் வரன் முறையை விரிவாகப்பேசியுள்ளார். எழுத்து அடிப்படையில் சொற்களின் அமைப்பு முறையை விளக்கிய பிறகு அந்தச் சொற்களில் முதலில், கடைசியில், நடுவில் வரும் எழுத்துகளை விளக்கியதும் சொல்லின் எழுத்து அமைப்பு முறையை ஒட்டியதே.

துணை செய்த நூல்கள்

1 Hockett, 1961 "Linguistic elements and their relation" *Language*, 37, 29-53

2 Meenakshisundran, T. P. 1965 *Prof. T. P. Meenakshisundaran sixtyfifth Birthday commemoration volume*, Annamalainagar.

3 சண்முகம், செ. வை. 1972 'பழந்தமிழில் ஐகார ஔகாரங்கள்' ஆய்வுக்கோவை, 4, 368–73 திருவனந்தபுரம்.

4 —— 1975 "தொல்காப்பியரின் 'எழுத்து' " ஆய்வுக்கோவை, 7, 495–500, நாகர்கோயில்

5 —— 1977 "எழுத்தலகு", ஆய்வுக்கோவை, 9, 105–109, மதுரை.

A Lingustic approach to The Language and Logic of Periyar Ramaswamy

R. Shanmugam
Madurai Kamaraj University, Madurai

Periyar Ramaswamy, the head and source of rationalistic philosophy and modern social reformist movement was a sort of electric leader of the Southern India in the mid-twentieth Century. He had the power of eloquance fired with the Zeal of a Crusader against evil as he understood it. To every reflecting mind and virtuous soul the well-phrased, cogent, persuassive language of Periyar Ramaswamy set a new vision. Periyar's eloquent speeches and skillful writings drew close to him men and money that needed to organize a fully devoted band of followers under the banner of Self-respect Movement.

With the advent of Periyar Ramaswamy on the political scene of Southern India in the first quarter of this Century the scientific approach, the rationalist argumentation and the logical thinking re-emerged in the day-to-day human life. Following is an example of Periyar Ramaswamy's *deductive leap*.

"கடவுள் அன்பே உருவானவன், கருணையே வடிவானவன் என்று கூறுகிருய். அந்த அன்பும் கருணையும் வடிவான

கடவுளுக்கு நீ என்ன கையில் கொடுத்திருக்கின்றாய்? அரிவாள், கொடுவாள், வெட்டுக் கத்தி, ஈட்டி, சூலம், வேலாயுதம்..........அதுகளெல்லால் அன்பான கடவுளுக்கு எதற்கு? முத்தம் கொடுக்கவா? சுத்த கொலக்காரப் பசங்கள், திருட்டுப் பசங்கள் முதலியவர்கள் கையில் இருக்க வேண்டிய ஆயுதம் எல்லாம் அல்லவா கொடுத்திருக்கிறாய்!''

(உண்மை, 14—3—1972, பக் 3)

Here there is no slip in the reasoning of Periyar; the major premise, the minor premise and the conclusion rest on sound relations among classes and solid syllogism.

Periyar Ramaswamy's favourite syllogical pattern was the *Implied Syllogism*. It's technical name is 'Enthymeme', The following is an example for it.

''கடவுள் இருப்பதால் துஷ்ட ஜந்துக்கள் தோற்றுவிக்கப் படாமல் இருக்கின்றனவா ?''

(உண்மை, 14—8—1970, பக். 13)

The '*Disjunctive Syllogism*' (reasoning by *either-or*) and the '*Hypothetical Syllogism*' (resoning by *if-then*) played a prominent part in the writings as well as the speeches of Periyar Ramaswamy. The following illustrates these syllogisms :

''ஒரு மனிதன் இறந்தால் உடனே அவன் செய்த நல்வினை தீவினைக்குத் தகுந்தபடி உயர்ந்த பிறப்பையோ தாழ்ந்த பிறப்பையோ அடைகிறான்'', என்று இந்து மதம் சொல்லு கிறது. இது உண்மையாக இருக்குமானால் நீங்கள் கொடுக்கும் சிரார்த்தம் அவர்களைச் சேருவது எப்படி?''

(உண்மை. 14—8—1970, பக். 8)

An extended argument was usually presented with careful planning in all the writings of Periyar Ramaswamy. He knew that random thoughts, no matter how important in themselves, would not carry conviction. Therefore he would always think (sometimes boldly too) through an argument before beginning

the actual writing. To prepare a systematic outline of the argument is the best way to be sure that the subject is covered and the realationship among the parts is clear. Periyar was well acquainted with the process of drawing with a brief (i. e. the systematic outline of the argument) which can not however dispense with the requirements of logical sequence, logical relationship and completeness.

In the introduction of an essay, or a speach, Periyar Ramaswamy would present whatever information might be necessary for an understanding of the situation: i. e , proposition, definition of terms, history of the problem, immediate occasion of the problem, statement of admissions and issues. In the main body of his essay or speech he would present all evidences step by step as one does in building an argument to lead to the single conclusion desired by him. When such were demanded he would also present refutations of opposing views and answer possible objections to his own. In the conclusion he would summarize the fundamental points of the argument in the problem and when necessary show how they relate to the question at stake.

Certain basic types of logical propositions are to be seen in his elloquance.

> "சிந்தனையாளர் கழகம் என்றாலே அறிவாளிகள் கழகம்; அறிவுடையோர் கழகம் என்பது மனிதர்கள் கழகம் என்று பொருள்படும். மனிதன் என்றாலே அறிவாளி"
>
> (உண்மை, 14—2—1972, பக். 3)

The example cited above belongs to the following logical prepositional type:

All *X* is in *Y*.

The following instance falls under the logical prepositional type:

All *X* is excluded from *Y*.

"இந்தக் கழகத்தில் (-சிந்தனையாளர் கழகத்தில்) இல்லாதவர்கள் எல்லாம் மனிதர்களே அல்ல; மிருகங்கள் என்று தான் கூறவேண்டும்".

(உண்மை, 14—2—1972, பக். 3)

Periyar Ramaswamy's rich and varied personal experience in life is reflected all through his writings and speeches.

The great linguist, Roman Jackobson, commenting on this aspect of language mentions that cognitive preference is reflected in the stylistic preference. In fact, the ordering of experience of individuals is reflected in their writings and saying. This ordering is based on two modes of arrangement: *Combination* and *Selection*. A speaker or writer combines phonemes or graphemic units into words, words into sentences, sentences into conversational or discourse units. Simulataneously he selects the units to be combined from group of possible alternatives that are partly different. Here words of the same grammatical category are considered as equivalents. Sameness of grammatical class encourages the listener or reader to dwell on the sameness of meaning. If the units of a series are phrases or clauses, syntax does the same job that word-classes does for the singlewords. This noteworthy aspect available in the Tamil language was exploited by Periyar Ramaswamy. Here is an illustration from one of the Periyar's Writings:

"கடவுள் அன்பே உருவானவன். கருணையே வடிவானவன் என்று கூறுகிறாய். அந்த அன்பும் கருணையும் வடிவான கடவுளுக்கு நீ என்ன கையில் கொடுத்திருக்கிறாய்?"

(உண்மை)

The matching of phrase against phrase, clause against clause lends an unmistakable eloquance to prose. Periyar indulges in this kind of parallelism in the following ;

"நாம் சூரியனை வணங்குகிறோம்; சந்திரனை வணங்குகிறோம்; கணபதியை வணங்குகிறோம்; நதி தீர்த்தங்களை வணங்குகிறோம்......"

(உண்மை, 14—4—1972, பக். 3)

Periyar usually invoked a significant similarity merely by the justaposition of several phrases. In these catalogue-type frames, the suggestion of likeness gains a good deal of strength from the fact that the members share some obvious syntactical characteristics. The following illustrates this character.

"இதன் மூலம் ஒரு சந்தோஷமான, கவலை தூக்கம் அற்ற, தெளிவான வாழ்க்கை மக்களுக்குக் கிட்டுகிறது".

(உண்மை. 14—2—1972, பக். 7)

The pharases cited above in the illustrated material have more in common than grammatical class. They are all abstract, mental conditions; they all have favourable connotations. They hint at semantic equivalence.

As sentence openers, Periyar employed either the time or the place adverbials very often in his speeches and writings.

"இன்று இங்கு...................."

Within Periyar's repertoire there are some typical connectives such as "ஆகையினாலே..........", "எனவே" ....

"எது எப்படி இருந்தாலும்.............", etc.,

These phrases, 'let's-get-on-with-it' transition caters to Periyar's penchant for rapid movement. For example, Periyar closes a long paragraph on superstition in social practice with a sentence beginning with :

"ஆகையினாலே இன்னும் நாம் முட்டாள்கள் என்பதற்கு உதாரணம் வேண்டுமா ?"

(உண்மை, 14—2—1972, பக். 5)

This sentence makes explicit a conclusion that had been implicit in the preceding ones. In fact it shifts the argument from evidence to inference.

The nouns, "பகுத்தறிவு", "கடவுள்", "மதம்", "சிந்தனை'. and the infinitives "சிந்திக்க", "சீர்திருத்த" act as unique markers of Periyar's prose-style and occur so often as to be virtually Periyar's signature.

In this century, in Tamil Nadu Periyar Ramaswamy started questioning the basic tennets of traditional morality and social practices of the middle-class, the back-bone of the Tamil society. He insisted that there should be an intellectual basis for moral principles and social practices. According to Periyar, knowledge is the integral part of correct social norm and social action. Periyar Ramaswamy's language and rhetoric, therefore, closely followed a deductive system of logic usually attributed to rationalism.

மொழியும் மரபிலக்கணமும் மொழியியலும்

சு. சரோஜா மேரி
கோயமுத்தூர்

மொழியும் மரபிலக்கணமும் மொழியியலும் சிலரைக் குழப்புகிறது. ஆனல் இவற்றை எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். புதிய துறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இவற்றைப் புரிந்து கொள்வது நலம்.

ஒலி, குறியீடு, படம், சைகை முதலியவற்ருல் ஒருவர் தம் கருத்தை மற்றவர்க்குத் தெரிவித்தலும் மொழி என்ற பரந்த விளக்கம் பெறும். எனவே ஒருவர் அல்லது ஒன்று முறையே மற்ருெருவர் அல்லது மற்ருென்று புரிந்து கொள்ளுமாறு கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளப் பயன்படுத்துவதே மொழி என்று கூறலாம்.[1]

தேனி பல்வேறு கோணங்களில் நடனமாடித் தன் கருத்துக்களைத் தன் இனத்திற்குத் தெரிவிக்கிறது என்று கண்டிருக்கிருர்கள். விலங்குகள் ஒலிக்குறிப்புகளை வெளிப்படுத்தித் தம் இனத்திற்குக் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றன. என்ருலும், அவை புறத்தூண்டலால் உணர்ச்சி கொண்டு ஒலி செய்பவைகளே. அதுவும் ஓரசை ஒலிக்கூறுகளையே அவை உருவாக்குகின்றன.

'கிளி பேசுகிறதே' என்று சிலர் கூறலாம். என்ருலும் 'சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை' என்ற பழமொழியை

1 (சு. இராசாராம் எம். ஏ., 1973, 'மொழியும் மொழியியலும்', சிவகாமி அச்சகம் தமிழ்நாடு).

அறியாதோர் இல்லை. அது எப்படிச் சொல்லிப் பழக்குகிறோமோ அப்படியே கூறும். ஆனால் அதுவாக எக்கருத்தையும் புதிதாகப் பேசி வெளிப்படுத்த முடியாது.

மனிதனே எவ்விதப் புறத்தூண்டல் இன்றியும் பேசக் கூடியவன். அதற்குப் பகுத்தறிவும் துணை புரிகிறது. இச்சிறப்பு ஏனைய விலங்குகளுக்கு – உயிரினங்களுக்கு இல்லை.

ஆனால் இங்கு வசதிக்காக மொழி என்றால் வரிவடிவாலும் ஒலிவடிவாலும் உருவான எழுத்து மொழி பேச்சுமொழிகளைப் பற்றியே கருத்தில் கொள்ளல் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

மொழி எண்ணத்தின் வடிவம் என்பதால் ஏனையவற்றைக் காட்டிலும் சிறப்புமிக்கது. இத்தகைய மொழியைப் படைத்துக் கொண்டவன் மனிதனே. பேச்சுகளுக்குரிய உறுப்புகளை அளித் தமையே கடவுள் செயல் எனலாம்.

பொதுவாக இதனை அறியாது ஒவ்வொரு இனத்திலும் புராணக் கதைகள் மொழியின் தோற்றத்திற்குக் கடவுளைக் காரண மாக்கும். 'தங்கள் தங்கள் மொழியே சிறந்தது; பழமையானது' என்று காட்டுவதற்கு விரும்பி இவ்வாறு கூறி இருக்கலாம்.

சிவபெருமான் உடுக்கை அடிக்கும்போது அதன் ஒரு புறத்தில் இருந்து புறப்பட்ட ஒலியிலிருந்து வடமொழியும் மற்றொரு புறத் திலிருந்து புறப்பட்ட ஒலியிலிருந்து தமிழ் மொழியும் தோன்றின என்று நம்நாட்டு புராணம் கூறும். இன்னும் சில புராணம் பாணினிக்கு இமயத்தில் வடமொழியும், அகத்தியருக்குப் பொதி கையில் தமிழ்மொழியும் போதித்தார் என்று கூறும்.

மேலை நாடுகளில் ஈப்ரு மொழியே உலகின் முதல் மொழி என முன்பு எண்ணினர். இந்தியாவில் சமஸ்கிருதமே முதல் மொழி என எண்ணுவோரும் உளர். துருக்கிய மொழியே உலகின் முது மொழி என்பாரும் உளர். இவற்றிற்கெல்லாம் சிறிதும் தொடர்பில்லா மொழிகள் ஏராளமாக உள்ளன. மொழியியல் ஆராய்ச்சி இத்தகைய தவறான எண்ணங்களை எல்லாம் போக்கியது.

இன்று எந்த ஒரு மொழியும் மற்றெரு மொழிக்குத் தாழ்ந்ததில்லை என்ற நிலைக்கு வந்திருக்கிறது. ஏனெனில் எம்மொழியாயினும் அது தனிப்பட்ட மனிதனையும் சமுதாயத்தையும் இணைக்கின்ற பாலமாகும். மொழி வாயிலாக மனிதன் சமுதாயத்தில் உறுப்பினனுகிருன்.

இம்மொழி வளரும் தன்மைக்கொண்டது; மாறும் தன்மை உடையது. அதில்

'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னுனே' (நன். 462)

என்பது முழு உண்மை.

கால வளர்ச்சியில் எல்லாமே வளர்ச்சி கொள்ளும்போது மொழி மட்டும் அப்படியே இருந்து விடுவதில்லை. அது அப்படி இருந்தவாறே இருக்கவேண்டும்; குறிப்பிட்டபடிதான் பேச வேண்டும் என்ருல் சமஸ்கிருதம் போன்று மறை மொழியாகி மறைந்துவிடும்.

ஆனல் தமிழ்மொழி வளர்ந்த மொழி; வளரும் மொழி.

'முன்னேர் நூலின் முற்பொருள் கொத்துப்
பின்னேர் வேண்டும் விகற்பம் கூறி' (நன். 11.7)

மொழியும் வளர அதன் இலக்கணமும் வளர்ந்தது; இன்றும் வளர்ந்து வருகிறது.

இலக்கண நூல்கள் காலத்திற்கேற்ப வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. அதனல் தொல்காப்பியம் இருக்க நன்னூல் தோன்றக் காரணமாகிறது.

காலப்போக்கில் வளர்ந்து வந்த மரபு இலக்கணத்துறை பலவகைக் கலைச்சொற்களை உள்ளடக்கிப் புதிய கருத்துக்களையும், கொண்டு மொழியியலாக உருவாகியுள்ளது என்றும் கூறுவர்.

என்ருலும் மரபு இலக்கணத்திற்கும் மொழியியலுக்கும் நுட்பமான வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவற்றைத் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

1 மரபு இலக்கண நூல் 'இவ்வாறு பேசுக; இவ்வாறு எழுதுக' என்று கட்டளையிடுவதாக அமையும்.

மொழியியல், 'குறிப்பிட்ட மொழி இவ்வாறு பேசப்படுகிறது; அதன் இயல்பு இது' என விளக்கம் மட்டும் சொல்லுகிறது.

2 மரபு வழிநின்று விதிகளைக் கூறுவதில் ஆர்வம் காட்டும். அதன் காரணங்களை ஆராயாது.

பின்னது நடப்புமுறை கண்டு அதற்கான காரணங்களை ஆராயும்.

3 மரபு இலக்கண நூல் எழுத்துமொழிகளையே ஆராயும். மொழியியல் பேச்சு மொழிக்கே முதலிடம் தரும்.

4 ஒரு குறிப்பிட்ட மொழிக்கு மரபு இலக்கண நூல் பயன்படுகிறது. மொழியியல் உலக மொழிகளுக்குப் பொதுமை காண்கிறது.

மொழியியல் இருக்கும் போது இலக்கணம் தேவைதானா என்று சிலர் ஐயம் எழுப்பலாம், எல்லாரும் இடது பக்கம் செல்லும் முறையைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று விதி இருப்பதால் அதன்படி நடப்பதால் ஓர் ஒழுங்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. இல்லையென்றால் கட்டுப்பாடு குலைந்துவிடும். அதே போல் இலக்கணம் மொழியில் ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்கிறது. சிற்சில சமயங்களில் ஏதேனும் கோளாறு காரணமாக ஏதேனும் ஓர் ஊர்தி இடது பக்கத்தில் சென்று மனிதன்மேல் ஏற முயலும் போது அவன் நடைபாதை விதிகளை மீறிச் செல்வது வழக்கம். இவ்வாறு விதி வகுத்துக் காத்தாலும் மொழியின் குறிப்பிட்ட சூழ் நிலையில் பேசும் திறத்தையும் நன்கு ஆராய்வது மொழியியல். எனவே இரண்டும் மொழிக்குத் தேவை. இலக்கண அறிவின்றி மொழியியல் ஆராய்ச்சியும் முழுமை பெறாது.

இத்தகைய மொழியியல் பல துறைகளைக் கொண்டது. மொழி விளக்க இயல், வரலாற்று மொழியியல், ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஒப்புநிலை மொழியியல் எனச் சிறப்பாக நான்கு துறைகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் இப்படிப் பேசினர்கள் அல்லது இப்படிப் பேசுகிறார்கள் என்று மொழியின் நிலையை அப்படியே ஆராய்ந்து விளக்குவது விளக்கமுறை மொழியியல் ஆகும். தொல்காப்பியம் இம்முறையில் விளக்க முறை மொழியியல் நூல் ஆகும்.

மொழியில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஏற்படும் மாறுதல்களை ஆராய்ந்து இந்த இந்தக் காலத்தில் இவ்வாறு இம்மொழி வழங்கியது என்று காட்டுவது வரலாற்று மொழியியல் ஆகும்.

ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பல மொழிகளை ஒப்பிட்டு எவ்வாறு ஒரே மொழியிலிருந்து மற்ற மொழிகள் கிளைத்தன என்று ஆராய்வது ஒப்பீட்டு மொழியியல் எனப்படும்.

ஏதேனும் இருமொழிகளை எடுத்து அவற்றிற்கிடையே காணப் படும் வேற்றுமைகளைக்கணித்து ஒப்புமைகளையும் கண்டு ஆராய்வது ஒப்புநிலை மொழியியல் எனப்படும்.

இவ்வாறு மொழியியல் பல்வேறு துறைகளில் மொழியாய்வு செய்து வருவது மொழி ஆராய்ச்சியில் சிறந்த பயன் விளைவிக்கும்.

எனவே மரபிலக்கணத்தைப் போற்றுவோரும் மொழியிய லாரும் இணைந்து செயலாற்றி மொழியினை ஆராய்வது மொழி யாராய்ச்சியைச் சிறப்புறச் செய்யும்.

தினத்தந்தியின் தலைப்பிடும் உத்திகள்

அ. சாந்தா
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

0.0 ஒரு செய்தித்தாளின் தனித்தன்மையை உணர்த்தும் முக்கியமான கூறுகளில் ஒன்று தலைப்பு ஆகும். தலைப்புக்கான செய்திகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும், அச்செய்திகளை தலைப்பில் எழுதவேண்டிய விஷயங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் செய்தித்தாள் களுக்கிடையே வேறுபாடு காணப்படுகிறது. அவற்றுள் 'தினத் தந்தி' கையாளும் சில உத்திகளை இக்கட்டுரை காண முயல்கிறது.

தலைப்புக்கான செய்திகள்

1.1 எட்டுப்பத்திச் செய்திக்கும் பிற செய்திகளுக்கும் பரபரப்பூட்டும் விஷயங்களே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றன. மக்களிடையே மிகவும் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டு வரும் ஒரு நிகழ்ச்சி எட்டுப்பத்திக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றது. அந் நிகழ்ச்சிக்கான முன்னேற்பாடுகளும், பின் விளைவுகளும் தொடர்ச்சி யாக எட்டுப் பத்தியில் இடம் பெறுகின்றன. சான்றாக இந்திரா காந்தி பாராளுமன்ற இடைத் தேர்தலில் போட்டியிடப் போகிறார் என்பதிலிருந்து தொடங்கி தேர்தல் முடிவடைந்த நாள் வரை 12 நாட்கள் இது சம்பந்தமான செய்திகள் எட்டுப்பத்தியாக வெளி வந்தன.

1) 5—10—'78 : இந்திராகாந்தி..தேர்தல் பிரச்சாரத்தை நாளை தொடங்குகிறார்.

2) 6—10—'78 : ஜனதா சார்பில் வீரேந்திர பட்டீல் போட்டி

3) 12—10—'78 : இந்திராகாந்திக்கு அண்ணு தி. மு. க. ஆதரவு

4) 14—10—'78 : இந்திராகாந்தியை எதிர்த்து 46 பேர் போட்டி

5) 15—10—'78 : இந்திராகாந்தியை எதிர்த்து ஒரே நாளில் 100 கூட்டம்

6) 19—10—'78 : சிக்மகளூர் தொகுதியில்...... போலீஸ் குவிகிறது.

7) 25—10—'78 : 'எனக்கு பாதுகாப்பு இல்லே'...இந்திரா புகார்

8) 26—10—'78 : அந்தோணி ராஜினுமா! இந்திராவை காங்கிரஸ் ஆதரிப்பதற்கு எதிர்ப்பு

9) 2—11—'78 : சிக்மகளூர்தொகுதியில்...துப்பாக்கி சூடு

10) 3—11—'78 : சிக்மகளூர் தொகுதிக்கு புதிய போலீஸ் விரைந்தது

11) 4—11—'78 : சிக்மகளூர் தொகுதில் பிரச்சாரம் ஓய்ந்தது

12) 5—11—'78 : ......இந்திரா வெற்றி

1.2 இவ்வாறு ஒரே நிகழ்ச்சியின் பல்வேறு படிநிலேகளே எட்டுப்பத்தியாக அமைக்கும்போது அவற்றிடையே தொடர்ச்சி காணப்படுகின்றது. முந்தைய தலேப்பில் பயன்படுத்தப்பட்ட தொடர்கள் பின்னுல் வெளிவரும் தலேப்பில் மீண்டும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

13) 21—10—'78 : எதிர்கட்சிகள் முழு அடைப்பு பற்றி அரசு அறிக்கை: பஸ்கள் ஓடும்!

14) 23—10—'78 : கடைகளே திறந்து வையுங்கள்! பாதுகாப்பு கொடுப்போம்! ரேடியோவில் எம். ஜி. ஆர். பேச்சு.

15) 24—10—'78 : கடைகள் திறந்து இருந்தன.
பஸ்கள் ஓடின.
முழு அடைப்பு தோல்வி
தமிழக அரசு அறிக்கை

இவற்றை நோக்கும்போது 'பஸ்கள் ஓடும்' என்ற அரசு அறிக்கைக்கும், 'கடைகளைத் திறந்து வையுங்கள்' என்ற எம். ஜி. ஆரின் வேண்டுகோளுக்கும் விடையளிக்கும் வண்ணமாக 'கடைகள் திறந்து இருந்தன' 'பஸ்கள் ஓடின' என்று இறுதி வெளிவந்திருப்பது புலனாகும்.

1.3 ஒரு பரபரப்பான நிகழ்ச்சி ஒருநாள் நடந்திருக்குமானால் அந்நிகழ்ச்சி முழுமையும் ஒரே செய்தியாகத் தினத்தந்தியில் வெளிவருவதில்லை. அதன் பல்வேறு கூறுகள் வெவ்வேறு இடங்களில் தனித்தனிச் செய்தியாகத் தரப்படுகின்றன. சான்றாக டெல்லி கொலைவழக்கில் பிடிப்பட்ட பில்லா கைதான அன்று (10—9—'78) அச்செய்தி 5-இடங்களில் வெளிவந்தது.

16)	கொலையாளி பிடிப்பட்டான்	8 பத்தி	ப—1
17)	பில்லாவைப் பிடித்த 4 ராணுவத் தினருக்கு ரூ. 50 ஆயிரம்	2 பத்தி	ப—3
18)	கைதான பில்லாவுக்கு 10நாள் ஜெயில்	4 பத்தி	ப—6
19)	நடிகர் ராஜ்குமார் மகனைக் கடத்த முயன்றவன்	2 பத்தி	ப—6
20)	ரெயிலில் நடந்தது என்ன	3 பத்தி	ப—7

இதனால் பரபரப்பாகப் பேசப்படும் ஒரு குறிப்பிட்டசெய்தியைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதைத் தொடர்ச்சியாக எட்டுப்பத்தியில் வெளியிடுவதன் மூலம் அதற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது என்பதும் அத்தகைய நிகழ்ச்சி நடைபெறும் நாட்களில் அதை ஒரே செய்தியாகத் தராமல் தனித்தனியாக செய்தித்தாள் முழுவதிலும் பரவலாக வெளியிடுவதன் மூலம் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது என்பதும் புலனாகும்.

தலைப்பிற்கான விஷயங்கள்

2.0 ஒரு குறிப்பிட்ட செய்தியின் எந்த விஷயங்களைத் தலைப்பிலே கொண்டுவர வேண்டும், அச்செய்தியைஎந்தக் கோணத்திலிருந்து காணவேண்டும் என்ற கொள்கைகளிலும் செய்தித்தாள்களுக்கிடையே வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. தினத்தந்தியில், தலைப்பில் வெளிவரும் விஷயங்கள் (i) பரபரப்பூட்டுதல் (ii) வட்டாரத்துக் குரியதாக்குதல் (iii) குறிப்பிட்டு எழுதுதல் ஆகிய மூன்று உத்திகளின் அடிப்படையில் எழுதப்படுகின்றன.

கீழ்க்காணும் தினத்தந்தியின் தலைப்புக்கள் இம்மூன்றுவித உத்திகளுக்கும் சான்றுகளாய் அமைகின்றன.

21) 10—9—'78 : சின்னப்பா தேவர் இறுதி ஊர்வலம் எம். ஜி ஆர். 3 மைல் தூரம் நடந்தார்

22) 10—9—'78 : ...கமலஹாசன் கதறி அழுதார்

23) 1—10—'78 : மனைவி, 2 குழந்தைகளை கழுத்தை அறுத்து கொலை செய்துவிட்டு சீட்டுக் கம்பெனி அதிபர் தற்கொலை

24) 5—10—'78 : பெண்ணிடம் மோசடி; சினிமா வினியோகிப்பவர் கைது

25) 5—10—'78 : மைத்துனர் உள்பட 4 பேர் கைது

26) 6—10—'78 : ஓட்டல்களில் இட்லி-தோசை விலையைக் குறையுங்கள் ஓட்டல் அதிபர்களுக்கு எட்மண்ட் கோரிக்கை

27) 12—10—'78 : பெண்ணுக்கு ஜெயில்! துணிவாங்குவது போல் நடித்துத் திருடியவள்

28) 9—10—'78 : அண்ணன்-தம்பி படுகொலை! ஆசாமி கைது!

29) 15—10—'78 : தமிழ்நாட்டில் தங்கம்விலை மேலும் உயர்வு

30) 11—11—'78 : அவளுடைய இரவுகள் உள்பட 4 சினிமாவுக்கு தடை

பரபரப்பூட்டுதல்

2.2 செய்திகளைப் பரபரப்பூட்டுவதற்கு பல்வேறு உத்திகளைத் தினத்தந்தி கையாளுகிறது. அவற்றுள் சில மேற்காணும் தலைப்புக் களில் காணப்படுகின்றன.

(i) அண்ணன்-தம்பி (28), கணவன்-மனைவி-குழந்தை (23), மைத்துனர் (25) போன்ற உறவுப் பெயர்களைப் பயன் படுத்துதல்

(ii) பெண்கள் நிகழ்ச்சியில் பங்குபெறின் அவ்வுண்மையைத் தலைப்புக்குக் கொண்டுவரல் (24, 27)

(iii) நிகழ்ச்சியோடு சம்பந்தப்பட்ட முக்கியமானவர்களின் செய்கைகளைத் தலைப்பில் குறிப்பிடுவது (21, 22)

வட்டாரத்துக்குரியதாக்கல்

2.2 செய்திகள் நாடு முழுமைக்கும் உரியவையாக இருப்பினும் அதைத் தமிழ்நாட்டுக்கு உரியதாக்கி எழுதும் போக்கு தினத்தந்தி யில் காணப்படுகிறது.

'தமிழ் நாட்டில் தங்கம் விலை மேலும் உயர்வு' எனும் தலைப்பு இதற்கு சான்றாகும்.

குறிப்பிட்டுரைத்தல்

2.3 பலர் அல்லது பல விஷயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு செய்தி யில் ஒருவரை அல்லது ஒரு விஷயத்தை மட்டும் தூக்கி (project) எழுதுவது தினத்தந்தியில் மிகுதியாக கையாளப்படும் உத்தியாகும். இவ்வுத்தி 26, 30 எண்ணுள்ள தலைப்புக்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. 26 இல் உணவுப் பொருட்களின் விலை குறையவேண்டும் என்ற அமைச்சரின் பொதுவான வேண்டுகோள் இட்லி தோசைக்கு மட்டும் உரியதாக்கி எழுதப்பட்டுள்ளது. அது போன்ற 30 லும் மொத்தம் 4 படங்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்ட போதிலும் அவளுடைய இரவுகளை மட்டும் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது தினத்தந்தி.

மேற்குறிப்பிட்ட சில உத்திகள் தினத்தந்தியை பிற இதழ் களிலிருந்து வேறுபடுத்திக்காண உதவுகின்றன.

Adjectives and Relative Participles in Tamil Folksongs

G. Santhi
Annamalai University

Folksongs can be found in every language and Tamil is not an exception. The un-educated and un-sophasticated rural folks expressed their feelings like happiness, sufferings etc., in their own way by means of songs. Adjective and Relative Participles are important categories in Dravidian Languages. The grammatical categories Adjective and Relative Participles are found In Tamil Folksongs.

Adjectival marker in Tamil Folksongs is *-a:n̲a* and Relative Participle form is *-a*. Structure for Adjective is N.S + *a:n̲a* and the structure for Relative Participle is

$$\text{Verb stem} + (\text{Tr.}) + \left\{ \begin{array}{l} \text{Past.ten} \\ \text{Pre.ten} \\ \text{Fut.ten} \\ \text{Neg}_1 \end{array} \right\} + a$$

From the point of view of Morphology these two aspects have different structures and can be considered as seperate items. From the syntactical point of view both Adjectives and Relative Participles can be taken under one criterien since they

modify the following nouns. In this paper these two categories from the syntactical point of view will be discussed.

Relative Participle construction like *vanta maḻai* 'the rain which came', can be derived from the structure like *maḻai vantatu* the rain came' as follows.

$$\left[_{NP} \left[_{S}\ \textit{maḻai}_1 \quad \textit{vantatu}\ \right]_{S} \quad \left[_{NP}\ \textit{maḻai}_1\ \right]_{NP} \right]_{NP}$$

Also Adjective phrases like "*uyarnta maram*" 'tall tree' can be derived from the structure *maram uyarntatu* 'the tree is tall', but Relative Participle phrases of this type shows many syntactic and semantic relations which we do not find in the case of Adjectives. Adjectives behave in another aspect like Relative Participle. There are two kinds of Relative Participle (relative clause) viz., restrictive and non-restrictive relative clause. Adjectives also have these two types.

When the expression like *veḷḷai ve:ṭṭi* 'white dhoti'; is said, it refers to only the dhoti is white in colour and there by restricts the remarks to that dhoti alone. The attribute *veḷḷai* 'white' therefore isolates that kind of dhoti from all other types (blue, block, yellow etc.) and these attributes may be called as "restrictive adjectives". In the expression *vaṇṇa muttu* "coloured pearl", the attribute do not refer to any sub-sets of the noun it modifies. This is of the non-restrictive adjective types.

Relative Participle form also can be taken as one class of Adjective. (All Relative Participle forms of verb cannot be taken as Adjectives, but those modifying the following noun i.e those which behave as adjectives can only be taken) Relative Participle forms like *karutta* 'black', *paḻutta* 'riped' etc are

used as Adjectives and other tense forms like *karukkum*, *paḻukkum* etc., are not used as Adjectives, Relative Participle has the characteristics of both verb and Adjective. It is partly a verb because it has temporal reference and partly an Adjective since it qualifies the following noun (or noun phrase) as a regular Adjective. The following is an example for an NP containing a Relative Participle as an attribute.

aṭitta pantu 'ball which (God Siva) beat'

Adjectives

Adjectives can be classified into base forms, simple adjectival forms and complex adjectival forms. For example we can find the base forms like *karum*, *siṟu*, *sem* etc in Tamil Folksongs.

Egs.	*karum puḻuti*	'black dust'
	sevvaraḷi	'red oleander flower'
	siṟu payaṟu	'small gram' etc.

Similarly we can find the simple adjectival forms like *iṉiya*, *nalla*, *periya* etc.

Egs.	*iṉiya paḻam*	'sweet fruit'
	nalla makaṉ	'good son'
	periya attai	'eldest aunt', etc.

Complex Adjectival forms are derived by adding the suffix *a:ṉa* to the base forms. For example we find the forms like *ne:ra:ṉa*, *aḻaka:ṉa* etc.

Egs.	*aḻaka:ṉa ko:ḻi muṭṭai*	'beautiful egg'
	ne:raṉa pa:tai	'straight road' etc.

(Relative participle form also can be taken as Adjectives as indicated earlier in this paper.)

Relative Participls:

It is found that the Relative Participle has different grammatical relationships with the head noun that follows. We can find seven kind of grammatical relationships between the Relative Participle and the following head noun in Tamil folksongs. Each type of grammatical relationship with example is discussed briefly below.

Predicate - Subject:

vanta maḻai 'the rain which came', will be derived from the deep structure *maḻai vant* (*atu*) 'rain came' where the expression *maḻai* 'rain' is the subject and *vantatu*) 'came–it' is the predicate and here the predicate-Subject relationship exists.

Predicate-object:

Ko:ḻi kiḷacca pu: 'the flower which the hen digged' can be derived from the deep structure sentence *ko:ḻi pu:vai kiḷacc* (*atu*) 'the hen digged the flower'. The Relative Participle pharse (RP. P.) *ko:ḻi kiḷacca* '(which) the hen digged' can be the qualifier of the head noun *pu*: 'flower' and the constituents *kiḷacca* and *pu*: stand in Predicate–object relationship.

Predicate cognate object·

Na:ṉ paṭum pa:ṭu 'the sufferings that I suffer (experience)' will be explained as involving an object in its deep structure. This phrase can be derived from the deep structure sentence *na:ṉ pa:ṭu paṭukiṟe:ṉ* 'I suffer the sufferings,' where *pa:ṭu* 'sufferings', will be considered as the cognate object. In this structure the Relative participle and the following head noun is in the Predicate – Cognate object relationship.

Predicate-Instrumental

The expression *na:tti appaṭi so:ṭicca pu:* 'the flower with which the sister-in-law decorated (something) in that manner' embeds the sentence *na:tti appaṭi pu:va:l so:ṭicca:ḷ* 'sister-in-law decorated (something) with the flowers in that manner'. The RP.P. *na:tti appaṭi so;ṭicca* 'with (which) sister-in-law decorated' qualifies the head noun *pu:* 'flower' and they stand in predicate instrumental relationship.

Predicate-Dative

The expression *ka:rikka:ḷai vitta paṇam* 'the money for which the ox was sold', embeds the sentence *ka:rikka:ḷai (yai) paṇattukku vitt (a:rkaḷ)* '(someone) sold the ox to (that) money). The RP.P. *ka:rikka:ḷai vitta* '(money) which the ox was sold', qualifies the head noun *paṇam* 'money'. Both these constituents stand in predicate dative relati n.

Predicate-Ablative

The expression *te:ṉ oḻukum mettai* 'the matress from which the honey leaks' embeds the sentence *te:n mettaiyiliruntu oḻukukiṟ (atu)* 'honey leaks out from the matress'. The RP.P. *te:ṉoḻukum (*from which) honey leaks out', qualifies the head noun *mettai* 'matress'. Both these constituents stand in Predicate-Ablative relationship.

Predicate-Locative

The expression *nalla makaṉ po:ṟa pa:tai* 'the path on which the good son goes' embeds the sentence *nalla makaṉ pa:taiyil po:ṟ(a:ṉ)* 'the good son goes on the path'. The RP.P. *nalla makaṉ po:ṟa* '(on which) the good son goes', qualifies the following head noun *pa:tai* 'path'. The two constituents stand in predicate-locative relation.

Apart from these relationships, in folksongs we found some expressions which have two readings.

Couclusion:

Thus from the syntactical point of view i.e in modifying the following noun both Adjective and Relative Participle can be taken under one creterian.

Ablative Case

P. Sam Daniel
Annamalai University

"Source or Ablative is the case reports in location of an object moving away from a locus" (Fillmore, 1968). It means that the place from which something is directed, or the starting point is mentioned here. In the modern Tamil – *iruntu* is the Ablative marker.

Ablative can be of different types. For instance.

1 *anke:yiruntu to:ṇṭi eṭutto:m*
'We dug it from there'

2 *kalya:ṇam anta u:riliruntu ceyte:n*
'I married from that village'

3 *po:na ma:sattiliruntu malai uṇṭu*
'There is rain since last month'

4 *ki:ḻe viḻuntatiliruntu noṇṭi a:yiṟṟu*
'Became lame since it fell down'

5 *avanukkiṭṭe:runtu va:nkine:n*
'I bought from him'

6 *takka:ḷile:runtu piḻinca ca:ṟu*
'The juice taken from tomato'

7 *anubavattile:runtu terincutu*
'It is known from experience'

8 *pa:ṭu paṭṭatiliruntu tirunti:ṟṟa:n*
'He has changed after his suffering'

9 *tiruptiyiliruntu makiḻcci varutu*
'Happiness comes from satisfaction'

10 *pakaiyiliruntu ke:ṭu varutu*
'Destruction comes from enemity'

Examples 1 to 10 are from different sources. 1 and 2 from a particular place; 3 and 4 from a particular time; 5 and 6 are the Ablative proper and they have the source itself as the location; 7 and 8 are from gaining some experinence; and 9 and 10 are from the consequence or result of a particular thing.

Sometimes Ablative occurs in other casel meanings such as,

I Ablative occurring in the meaning of Locative

II Ablative occurring in the meaning of Genitive

III Ablative occurring in the meaning of Dative

I *Ablative occurring in the meanning of Locative*

"Ablative being the case showing the moving of something frome someone (or, some place). it presupposes of that thing (or some place), being in possession of the moved or movable thing."

The possession again presupposes a place or position in which the moving thing was or movable thing is. So the Ablative has the Locative sense in it." [Kushalappa Gowda, 1972, 379].

Examples 11 can be derived from 11-a. and 11-b.

11 *avan vi:ṭṭiliruntu vanta:n*
he-house-Abl.-came 'He came from the village'

11a *avan vi:ṭṭile irunta:n*
he-house-Loc.-house 'He was in the house'

11b *avan vanta:n*
'He came'

We find a number of instances where the Ablative occurring in the mcaning of Locative. It is sometimes difficult to differentiate one from the other. They are interlinked on some occasions. In example (12), it is clearly revealed that the Ablative is derived from the locative, as in (12. a).

12 *pamparam kailiruntu cuttutu*
top-hand-Abl.-rotates

12a *pamparam kayle cuttutu*
top-hand-loc.-rotates

'The top rotates on the palm'

But in the pair of examples (13) and (14), it is not easy to find out their sources

13 *paṭam tiraiyiliruntu terintatu*
picture-screen Abl.-seen

13a *paṭam tiraile terintatu*
picture-screen-loe.-seen

'The picture was seen from/in the screen'

14 *anta eṭathiliruntu etitta:n*
that-place-Abl.-encountered

14a *ante eṭattile etitta:n*
that-place-loe.-encountered

'He encountered from/in that place'

II *Ablative occuring in the meaning of Genitive*

In some occasions the Ablative sense is also revealed by the Genitive markes in the surface level. For instance the pair of sentences (15) and (16)

14	*vi:ṭṭiliruntu veḷiye* house-Abl.-outside	'outside of the house'
15a	*vi:ṭṭu veḷiye* house-Gen.-outside	
16	*marattiliruntu kompu oṭintatu* tree-Abl.-branch-flamed	'The branch of the tree flawed'
16a	*marakkompu oṭintatu* tree-Gen.-branch-flawed	

III *Ablative occuring in the meaning of Dative*

There are few sentences where the Ablativc sense is also represented by the Dative marker as in examples (17) and (17-a).

17	*u:riliruntu veḷiye po:na:n* Village-Abl.-away - went he	'He went away from the village'
17a	*u:rukku-veḷiye po:na:n* Village-Dat.-outof-went-he	

Most often motion verbs are involved in the Ablative sentences. But examples (18) and (19) do not have the motion verbs involved overtly.

18	*u:riliruntu veḷiye* Village-Abl.-out of	'out of the village'
19	*kiṇarriliruntu kiḷakke* Well-Abl.-east of	'east of the well'

There should be a verb denoting the moving of so that the sentences (18) and (19) have to become Ablative. The paraphrased form of (18) can be (18a).

18a *u:riliruntu veḷiye po:na:n*
Village-Abl.-outof-went-he 'he went out of the village'

u:ṟu 'village' and *veḷiye* 'out of' belong to entirely two different constituent sentences, viz., (18. a-1) and (18. a-2).

18a–1 *u:rile iruntа:n*
Village-too-lived-he 'he lived in the village'

18a–2 *avan veḷiye po:na:n*
he-out of-went 'he went out'

There are certain compounds which show a grammatical relationships of the kind Abl. + object between their constituent parts, such as (19) and (20).

19 *karumpucca:ṟu* 'sugarcane juice'

20 *pasuney* 'cow's ghee'

Examples (19) and (20) are derived from (19a) and (20a).

19a *karumpiliruntu eṭukkiṟa ca:ṟu* 'The juice taken from
sugarcane-Abl.-take-juice sugar cane'

20a *pasuviliruntu kiṭaikkiṟa ney* 'The ghee got from
cow-Abl.-take-ney cow'

Sentences (19a) and (20a) can have the sources from (19b) and 20b

19b *oruvan karumpiliruntu ca:ṟu eṭukkira:n*
Somebody – sugarcane – Abl. – juice – take – he
'Somebody takes juice from sugarcane'

20b *oruvan pasumpa:liliruntu ney eṭukkira:n*
Somebody – cows milk - Abl. – ghee – takes - he
'Somebody takes ghee from cow's milk'

It is possible for 19 and 20 to have the existential locative relation also as in examples 19d and 20d.

19d *karumpule irukkiṟa ca:ṟu* — 'The juice that exists
Sugarcane - loc. - is - juice — in sugar cane'

20d *pasupa:lile irukkiṟa ney* — 'The ghee that exists
Cows milk - loc. - is - ghee — in cow's milk'

The compounds like 21 and 22 have the relationship Ablative + Subject. The first constituent serves as a source from which the second one originates in its own accord. Examples 21 and 22 can be derived from 21a and 22a.

21 *malaiyaruvi* — 'hill waterfall'

21a *aruvi malaiyiliruntu varukiṟatu* — 'waterfall comes from
waterfall - hill - Abl. - comes — the hill'

22 *kaṭalka:ṟṟu* — 'sea breeze'

22a *ka:ṟṟu kaṭaliliruntu varukiṟatu* — 'breeze comes from
breeze - sea - Abl. - comes. — the sea'

Bibliography

1 Charles, J. Fillmore 1968 "*The case for case*", eds. Emmon Bach and Robert T. Harms, The University of Texas of Austin, Universals in Linguistics Theory.

2 Kushalappa Gowda, K. 1972 *A Grammer af Kannada* Annamalai University, Annamalainagar.

Historical Study of Tamil Relative Participles

H. Chithiraputhiran
Annamalai University

An attempt is made here to trace out the historical development of Tamil relative participles from Early to Middle Tamil. For this analysis relative participles from Early Tamil to Middle Tamil are collected and studied synchronically. Then the evolution of the relative participles are studied dichronically. To show the historical developements Frequency Charts are also prepared.

Tolka:ppiyam, the earliest Tamil grammar treats relative participles under the head '*peyareñcukiḷavi*' *in* 'vinaiyiyal' and 'eccayiyal'. It treats relative participles under common verbs i. e. verbs which are common to both rational and non-rational classes. *Tolka:ppiyar* clearly states that all the relative participles will come in construction with six kinds of nouns to complete its sense (Tol. 719). Though he enumerates two patterns of relative participles he does not analyse them into its constituent morphemes. The patterns listed are.

"... ... ...
ceyyum ceyta ennum colle:" (Tol. 719)

Nannu:l a medieval Tamil grammar, unlike *Tolka:ppiyam* defines relative participles as

ceyta ceykinra ceyyumen pa:ṭṭil
ka:lamum ceyalum to:nri.. ... ...
... .
... ... *peyareccamme:*. (Nan. 340)

According to *Nannu:l* a relative participle verb will denote tense and action but will not show person, number and gender distinction. It has listed a new pattern of present relative participle *ceykinra* along with the *ceyta* and *ceyyum* patterns. Following *Tolka:ppiyam* and *Nannu:l*, latter grammars like *Iḷakkaṇaviḷakkam*, *muttuvi:riyam* and *Cuva:mina:tham* list the same patterns. Besides this no other grammar has given a clear picture of the relative participles.

Ceyta pattern :

Ceyta pattern of relative participles is very Common in old and middle Tamil Literature. As mentioned earlier, traditional grammars *Tolka:ppiyam* and *Nannu:l* list this pattern of relative participle. Neither the commentators nor the later grammarians give a clear morphemic analysis of this pattern. *Ce:na:varaiyar* and *Naccina:rkkiniyar* state that the final *-a* of the *ceyta* pattern will always be preceded by the consonants *k*, *c*, *ṭ*, *t*, *r*, *n* and *y*, yet they didnot explicitely state them as tense markers. It can be clearly noted here that this pattern is always used to denote completive notion. The structure of this pattern will be *Cey+T+a* where T is any past tense marker and *-a* is a relative participle marker. *Cey* here is any verb base of the structure : *verb stem* ± *Transitive* ± *causative* + Under this pattern different types of relative participles with various past tenses are formed. *ceyta* pattern with the past tenses *-t-*; *-tt-* *-nt-* and *-i-* is more common in old and medieval Literature. *Ceyta* pattern with past tense *-y-* does not occure frequently in old Tamil Literature. The Frequency of this type increases from the Late Old Tamil Literature and in the Medieval Literature it is very common.

Eg. *taaya* (PR. 202-19); *meeya* (AIH 297-4) *taaya* (NR. 28-6); *aaya* (CIC 8-92); *aaya* (AT. 5-2) *pooya* (PERI. 4073-3); *ceyta* pattern with the past tenses *-n-* and *-in-* is also a later developement. In the whole of the Old Tamil Literature there are three occurrences of *-in-* and only one instance of *-n-*; whereas in the middle Tamil texts these types of relative participles occur more predominently.

Eg. *maruḷiṉa* (PR, 90-4); *niiṭiṉa* (KR. 309-3)
paaṭiṉa (PP 2-48) *pooṉa* (PAR. XXII-11)

aḷapeṭai type:

Ceyta pattern of relative participles with a past tense marker *-i-* is attested in *aḷapeṭai* forms. Usually this type is found to occur with the conjugational verbs of the V class.

kuḻiiiya (PR. 205-11); *kaḷiiiya* (AK. 113-19)
taḻiiiya (PT. 30-25) *tuḻaiiya* (CK. 26-243)

There are very many instances where this type is found with verbs which cannot be grouped under the V class (verbs which will not take *-in-* as past tense)

iriiiya (PR. 18-5) *aṭaiiya* (AK 360-4); *aḷaiiya* (AIN 252-4)
uṟiiiya (AK. 222-2) *nilaiiya* (PR. 20-4) etc.

The occurrence of this type of *aḷapeṭai* relative participles is more in Old Tamil Literature and the frequency is very very less in the Medieval Tamil Literature.

Ceyyum pattern:-

This pattern is also listed by the traditional grammarians. Like the above mentioned *ceyta* pattern, this pattern also has not been analysed clearly by the commentators and the later grammarians. As we all know, the *ceyyum* pattern of relative

participles is identical with the *ceyyum* pattern of finite verbs. Commentators differentiate the *ceyyum* pattern of relative participles and finite verbs syntactically and not structurally. Two possible structures of this pattern are *cey + um + Ø*; *cey + Ø + um*. *-um* is treated as tense marker in one structure and as relative partiable marker in the other. Like this Ø in one structure is a relative participle marker and in the other it is a tense marker. It can be noted here that positing a Ø for the future tense in finite verbs is not a new idea and already it has been established. So, it is nothing wrong if this pattern is segmented as *cey + Ø + um*. Where Ø is a future tense marker and *-um* is a relative participle marker. '*cey-*' here is also a verb base of the structure *verb stem ± Transitive ± causative ± Formative +*. This pattern of relative participles is more common in both Literature. The formatives *-kk-* and *-pp-* are attested in strong verbs and *-k* is in middle verbs. Formative *-pp-* is found to occur in a few instances in the whole of our data.

eṭuppum (AK. 279-13) *eṭuppum* (KR. 398-5)
parappum (PAR X -128) *parappum* (NR 101-4)

ceyyum pattern of relative participle is also attested in '*aḷapeṭai*' constructions.

iṭuuum (AK. 196-7) *uṟuuum* (KR. 61-3)
teṟuuum (TK. 110-4) *uḷtuuum* (CIL. 14-192)
uḷtuuum (EMT. 8-8-4-1)

This type of '*aḷapeṭai*' relative participles is more common in old Tamil texts and are rare in Medieval Literature.

In many instances this *ceyyum* pattern of relative participles undergoes some phonological changes. These changes are also mentioned by the traditional grammarians. (Tol. 723; Nan. 341). The changes occur in the final syllable of the

ceyyum pattern with a corse of consonat or a consonant and a vowel [C (V].

Eg. *aam* (AK 98-21); *taaam* (AK. 115-12) *taḻuuum* (AIN. 239-2) *kaḻuuum* (NR. 63-10) *po:oom* (TK, 848) *taḻuuum* (CIL. 14-116) *ulaam* (EMT. 2-41-7-3); *kulaam* (AT. 1849-1)

This type of relative participles is not very frequent in both the Literature.

Ceykinṟa pattern :

Though this pattern of present relative participle is not listed by *Tolka:ppiyam*, *Nannu:l* and the later grammarians add this pattern in their grammars The verb structure of this pattern is *cey+kinṟ+a*. where *-kinṟ-* is a present tense marker and *-a* is a relative participle marker.

enkinṟa (mm 29-204);	*u:vkinra* (CIL. 7-35-2)
aḻukiura (Em T 8-2-20-53)	*payilk:nra* (AT 817-3)
	ceykinra (PERI 486-3)

This pattern of present relative participle is more frequent in the Middle Tamil Literature where as it is completely absent in the old Tamil Literature except *paripa:ṭal* where a single instance is found. [*ce:kinra* - (PAR XXII-35)]. The frequency of this pattern increases from the Late Tamil Texts.

Negative relative Participles

The two types of negative relative participles attested are *ceyya:* and *ceyya:ta* Though this types are not listed by the traditional grammarians, commentators list this type of relative participles in their commentaries. Various verb structures are suggested for there types of negative relative participles. Yet for simpilicity sake the structures can be written as *cey+a*: and *cey+a:+a* where *-a*: and *a:+a* are negative relative participels markers. Negative relative participle *-a*: is more common in both Literature.

Eg. *amaiyaa* (PR. 18 18); *uṇaraa* (AK. 5-6)

piḻaiyaa (PP. 6–472) *mu:vaa* (PAR. 11–70)

virumpaa (EMT. 8-2-20–6–2) *piṇiyaa* (PERI. 1015–2)

In very many instances in Old and Late Old Tamil this type is attested in '*aḷapeṭai*' constructions also.

iraaa (AK. 219-11); *uraaa* (NR. 75-9)

peraaa (KL. 6–5) *vaḻaaa* (CIL. 5–174);

pukaaa (MM. 18–36)

The negative relative participle *-a:ta* is a later development. This type is completely absent in Old Tamil texts except PR and KL where this type is attested in nine instances (PR–2; KL-7). The frequency of this type increares from the Late Old Tamil Literature.

Eg. *keṭaata* (PR. 27–19) *olka:ta* (KL. 42–14)

teeṭa:ta (PERI. 3983–3) *tira:ta* (EMT, 10-9–101)

In few instances, his negative relative participles *-a:* and *-a:ta* occur after the particles *-kil* and *-kal*. This types are more in Mediıeral Literature than that of the other two.

celkala:ta (PR. 126–16) *eḻukalla:ta* (KL. 84–29)

kila:ta (EMT. 2-52–10-4) *kila:* (EMT 1–23–9–2)

maḻuṅkala: (AT. 2181-1) *toṭarakilla:* (AT. 2509–3) etc.

Old Tamil Literature:— *Purana:nu:ru* (PR); *Akana:nu:ru* (AK) *Patirruppattu* (PT); *Kuruntokai* (KR); *Aiṅkurunu:ru* (Ain); *Nacciṇai* (NR); *Paripa:ṭal* (PAR); *Pattuppaṭṭu* (PP); *Kalittokai* (Kali)

Late Old Tamil Literature:— *Tirukkuraḷ* (TK); *Cilappatikaram* (CIL); *Maṇime:kalai* (MM)

Middle Tamil Literature:— *Peruṅkatai* (PK); *Early Middle Tamil-Index*; (EMT) *Apparte:va:ram* (AT); *Periyapura:ṇam* (PERI)

மூன்று மீட்டுருவாக்கத்தில் ஒரு மறுபரிசீலனை

வே. சிதம்பரநாதன்
இந்துக்கல்லூரி, நாகர்கோவில்

மூன்று என்பதன் மூலதிராவிட வடிவமாகத் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் அறிஞர்களால் **mu:nṟu* என்பது கொள்ளப் பட்டுள்ளது.[1] கசவமொழியின் வடிவத்தை நோக்குமிடத்து மூல திராவிட வடிவத்தை மறுபரிசீலனை செய்து புதிய வடிவத்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இதனையே இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

கசவ மொழியில் மூன்றுவின் வடிவம் **mu:yṉḏi* என்பதாகும். பிற திராவிட மொழிகளின் வடிவங்கள் பின்வருமாறு:

தமிழ்	*mu:ṉṟu*
மலையாளம்	*mu:ṉṟu* (கல்வெட்டு)
	mu:nnu
கோத்தா	*mu:nḏ*
தோடா	*mu:ḏ*
கொடகு	*mu:ndī*
கன்னடம்	*mu:ṟu*
துளு	*mu:ji*
தெலுங்கு	*mu:nṟu* (கல்வெட்டு)

1 Shanmugam, S. V., Dravidian Nouns, Annamalainagar, 1971, p. 148.

	mũ:ḍu
கோண்டி	*mu:nd*
கொண்டா	*munḍarī*
கூயி	*mu:nji*
கொலாமி	*mundiṅ*
நாயக்கி	*mu;ndi*
பர்ஜி	*mũ:ḍuk*
கடபா	*mu:nḍ*
குருக்	*mu:nd*
பிராகூபி	*mu:siṭ*

ஒப்பியலறிஞர்களால் கொள்ளப்பட்ட **mu:nṯu* என்ற வடிவத்தை எடுத்துக்கொள்வோமெனின் *mu:ynḏi* என்பதில் இருக்கும் *-y-* இனைப்பற்றி எவ்வாறு விளக்கம் கொடுக்க முடியும்? மூலதிராவிட வடிவம் -'*y*'- இனைக் கொண்டிருக்கும் எனில், கசவத்தில் காணப் படும் *-y-* இன் நிலையினை விளக்கலாம். அஃதாவது, மூலதிராவிட வடிவப் *mu:ynṯu* என்று இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு எடுக்கப் படும் எனின் கசவம் தவிர்த்த பிற திராவிட மொழிகளில் *y* இழக்கப்பட்ட நிலையினையும், பிற எழுத்து மாற்றங்களைப் பற்றிய விளக்கங்களுக்கு *mu:ntu* என்னும் வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு கூறிய விளக்கங்களையும் கருத்தில் கொள்ளலாம். *-y-* இனை நீக்கிய பிறகு எஞ்சியிருக்கும் வடிவம் *mu:nṯu* தானே.

'ஒன்று' என்பதைப் போன்று 'மூன்று' என்ற வடிவமும் பெரும்பான்மையான மொழிகளில் போலச் செய்யப்பட்டுள்ளது. என்று கருதுவாரும் உண்டு.[2] இந்நிலையிலும் கசவ வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டால் மீண்டும் சிக்கல் எழுகிறது.

கசவ மொழியில் ஒன்று என்பதன் வடிவங்களாக *oynḏi onnu*, *onḏed*, *oru*, *oriṯṯ* - ஆகிய வடிவங்கள் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளில்

2 Emeneau, M. B, Dravidian Linguistics, Ethnology and Folktales, Annamalainagar, 1967, p. 143.

வருகின்றன. போலச் செய்தல் (Analogical Creation) அடிப்படையில் விளக்கம் கொடுப்பதாய் இருந்தால் *oyṉḏi* என்ற வடிவத்தைத் தான் *mu:yṉḏi* என்பனோடு பொருத்திக் காட்டமுடியும். அவ்வாறு பொருத்திக் காட்டினும், பிற மொழிகளிலிருந்து கூடுதலாக *y* என்ற ஒலியன் கசவத்தில் இருப்பதை எவ்வாறு விளக்கமுடியும்? *oyṉḏi* என்ற வடிவை நோக்குமிடத்து, ஒன்று என்ற எண்ணின் மூலதிராவிட வடிவத்தை மீட்டுருவாக்கம் செய்ததிலும் மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. எனவே மூன்று என்ற எண்ணின் மீட்டுருவாக்கத்தில் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியதின் தேவையினை ஒருவாறு உணர்ந்துக் கொண்டோம். தவிரவும், மறுபரிசீலனை எவ்வாறு செய்தால் குழப்ப நிலையினையும் தவிர்க்கலாம் என்பதனையும் கண்டோம்.

Status marking in the Study of Linguistic Variation

C. Sivashanmugam
Annamalai University

This study is of exploratory nature in which the significance of status marking is found in the use of certain linguistic features like honorifics, address terms, etc. There are certain usages which we happen to come across in linguistic behaviour which seem to be predictable. There are certain other usages which are clearly conditioned by social contexts or social parameters pertained to the society in question. If we go deep into the study of variation found in language use, it may be possible to find out various conditioning factors which govern the usages concerned. The use of address terms, honorific terms, pronouns etc. is one such domain which seems to reflect the various social contexts, situations etc. Also there seems to be a relation between the choice of address terms and various statuses of an individual or social group. This is reflected in the *formal* as well as in the *informal* linguistic behaviour of an individual or community.

An individual's social standing will be assessed in terms of the way in which his use of language measures upto what the dominant culture considers the marker of educated speech and

so on. So, it is important to understand the linguistic indicators of social difference in any given community.

Achieved and ascribed statuses

The social status can either be *achieved* or *ascribed.* The *achieved social status* refers to the position acquired in one's life. Generally speaking, these are changeable. Examples for this type of social status are executive officer, member of parliament, etc. Ascribed social status is based on age, sex and relation and is generally unchangeable in one's life time.

Social status and address terms

Socio linguists generally make a distinction between two types of social relationships with regard to the interpersonal behaviour. They are i) Symmetrical relationship and ii) Assymmetrical relationship. The first one refers to a relationship in which both of the participants hold equal statuses in social hierarchy and ranking. The assymmetrical relationship on the other hand refers to a situation.

In Tamil, for example, in certain speech varieties there is a three way distinction in the use of second person pronouns as (*ni:*, *ni:r* and *ni:ṅga*). The use of *ni:r* is status marked. The use of pronouns is significant as they are closely associated with the two dimensions fundamental to the analysis of the life the dimension of *power* and *solidarity.* Roger Brown (1960) points out that a man's consistant pronoun 'style gives away his *class status* and his *political view*'.

Status marked situations:—

Status marked situations, as explained by Ervin-Tripp in her paper on Sociolinguistic Rules of Address appeared in Holemes (1973) *Sociolinguistics* (ed), are settings such as the court room, the large faculty meeting or congress where status

is clearly specified, speech style is rigidly prescribed and the form of address of each person is derived from his social identity, for example 'your honour', 'Mr Chairman'. The test for establishing the list of such settings is whether personal friendships are apparent in the address forms or whether they are neutralised by the formal requirements of the setting.

Divisions on the basis of status:—

On the basis of difference in status between speakers and hearers, we can set up four types of relationships viz. 1) *respect status,* where the speakers respect the receipients, but the receipients do not reciprocate, 2) *neuter status* where neither the speaker nor the receipients expect or express respect. 3) *non-respect status* where the speakers use nonrespect terms while the receipients use respect terms and 4) *disrespect status* where the speakers use abuse terms but the receipients do not do so.

The examples for the *respect status* are the speech behaviour between a son and his father or a student and teacher. The examples for the neuter status are the speech behaviour between familiar (intimate) friends, equals, close associates and others. In this case both of them use the non-honorific forms. The speech behaviour, between an employee of low status and his employer may be, cited as an example for the *non respect status*. *Disrespect status* is the one that is found in the speech behaviour between an employer of higher social status and an employee of lower social status.

Formal and informal situation:—

Another dimension which affects the usages of address terms is the formal/informal situation In the formal situation the availability of choises are few in number whereas, in the informal situations the choices are many However, in both

the cases there are certain factors by which we can condition them. In the formal situations the speaker has to be strict to the status marking and also he is always expected to be so, while in the case of informal situation he has a choice to make. Switchover to different code is not uncommon in such situations.

As an instance, the husband-wife relationship may be taken into account. When a husband refers to his wife in a formal situation or context, he prefers to use one set of forms whereas in the informal situations he uses, on the other hand, entirely different set of forms. In a formal situation, he addresses his wife by her name and refers her as *samsa:ram*, *maṉaivi* etc. and in informal situation he uses such attention calling pronouns as *e:y*, *e:ṇḍi* etc. and refers her as *poṇṭa:ṭṭi vi:ṭṭukka:ri* etc.

Classification of address terms:–

There cannot be a universal classification for the address terms because the usage of address terms vary inaccordance with social, cultural and other factors. A classification which is found suitable and workable for one 'cultural group' need not be found adequate to describe the situation that exists in other cultural groups. The following classification may satisfactorily describe the various address terms. It should also be noted that cases of overlapping are not uncommon in the usages of address terms. In otherwords, it may not be possible for one to point out specifically that a particular situation will be associated with a particular mode of address only.

The following are the common type of addressing found.

1	First name	*maṇi*, *kaṇṇa*: etc
2	Nick name	*kuṇḍumaṇi*, *moṭṭa* etc.

3	Name of profession or occupation	*va:ttiya:rayya:, vakki:lamma:, ḍa:kṭarsa:r, pa:lka:rare:* etc.
4	Kinship terms	*aṇṇe:, taṅgacci, tambi, amma:, appa:, ma:ma:* etc.
5	Caste names	*goundare:, ayyare:, piḷḷe:* etc.
6	General terms	*ayya:, amma:, aṇṇe:* etc.
7	Attention callers	*ṭe:y, e:ppa:, sa:r* etc.

Probably there may be some other ways in which address terms are formed.

If a person belonging to higher status is being called by using his name, it is an unmarked situation. It is considered to be disrespect or insult. Names as address terms necessarily implies that the speaker hearer relationship is fairly intimate. In other words, there is no status marking in that situation. In educated circles, names can be used for address even in the case of strangers after prefixing the name with Mr., Dr., Prof. etc. or suffixing the name with *sa:r* in which case there is status marking.

Calling a man by using his nick name may cause insult. In Tamil culture, using the castenames to call a man is prevalent. In the case of persons belonging to castes which enjoy higher status then the use of caste names as address forms shows neither respect nor disrespect. But if the addressee belongs to a socially low caste and he happens to be an educated or holding relatively high economic status, he will not be addressed by his caste name. In such situations, revealing his caste is considered to be improper and insult because there is stigma connected to his caste name.

Calling a person by using his profession or occupation is yet another mode of address. Address terms of professionals of

higher status are suffixed with *ayya:* or *sa:r* as in *vakki:layya:*, *ḍa:kṭar sa:r* but professionals of lower status have no suffixing in their professional names eg. *ḍraivar, po:rṭṭar* etc.

Among kins, calling a person using the kinship term is predominant. *ma:ma:* refers to one's uncle while *ma:ma_na:r* refers to one's father-in-law. But due to the close social interaction and due to the increasing tendency infavour of intercaste marriages, such kinship terms as *ma:ma:*, *ta:tta:* are extended to any familiar or known persons.

Conclusion:

The foregoing exploratory study shows how atleast some of the usages vary in use and how they are governed and conditioned by several social facts. So, if further deeper study is made to account the variation found in many of the usages, perhaps it may be possible to show that all such variations are status marked in one way or other.

If it is possible to show this successfully then we may very well come to the conclusion that in 'language use' all the expressions, forms etc. are always marked and conditioned as it is said in adequate grammatical study that all grammatical rules are context - sensitive.

Irregular Verbs in Sangam Tamil

C. Sivathanu
Annamalai University

Here an attempt is made to classify all Tamil verbs into two major categories such as regular and irregular verbs. The term 'irregular' is used here not only to indicate the verbs like *caa*, *taa*, *vaa* (vowel ending) etc. or *nil*, *kaaṇ* (consonant ending) etc., as said by Tamilologists but also the verbs like i) *acai, niṉai*, *muyal*, *piri* etc., ii) *tolaiccu* ~ *tolai*, *citar* ~ *citaṟ* etc., and iii) *ular* ~ *ulaṟ*, *muṉai* ~ *muṉi*, *toḷ* ~ *tooḷ* etc.

Here actually the notion of regularity and irregularity is decided by the inflection (with reference to past suffixes only) and variants (alternants) of the stems i.e., the inflection and the stem alternants play a major role in deciding the regularity irregularity classes of verb stems. Such behaviour of verbs distinguish three types of irregularities such as Irregular_1 Irregular_2 and Irregular_3. This has been clearly given in a chart.

Verbs		Inflectionally*	Thematically*
Regular	0	+	+
Irregular	1	—	+
	2	+	—
	3	—	—

+ and — symbols are used to denote regularity and irregularity respectively.

The first type of verbs [o] are called regular verbs since they behave inflectionally and thematically same. i.e, they will not take different tense markers in the sense that they have no additional conjugation and they will not have variants of stem. Since these are regular both inflectionally and thematically, they are not taken into account here. And they are more in number when compared to other three types 1, 2 and 3. While the majority of verbs form a regular group the rest becomes irregular and thus the label 'regular' is confined to the majority.

It is to be mentioned here that the 'thematic criterion must be subordinated to the inflectional criterion' in combining

* The terms 'inflectional' and 'thematic' are taken from 'The English verb system by Alphones Juill and James Macris: 1962. The former term is used to refer 'tense' and the latter 'the alternants'

the inflectional and thematic systems for verb classification. This can be represented something like this:

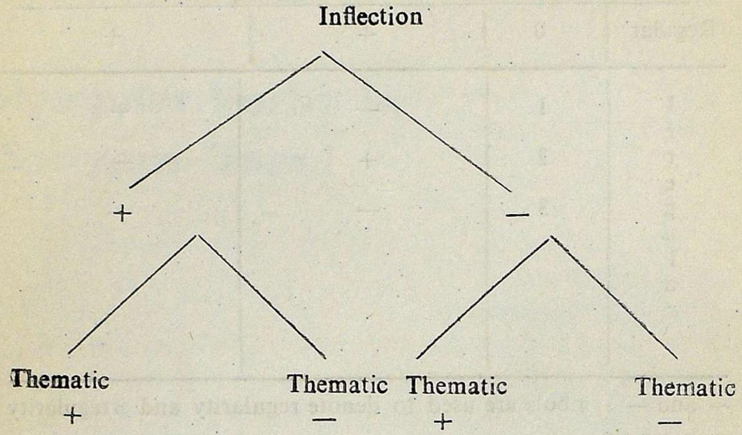

Note:

+ denotes regularity and — denotes irregularity as said earlier. What is more wherever—comes in combination that shows irregulrity.

Let us see the irregulaity types in detai l one by one.

rregular 1

This category of verbs are inflectionally irregular but thematically regular i.e., they have same shape and they fall under more than one conjugation class. It can be represented as

$$\text{Irregular 1} = \left\{ \begin{array}{l} \text{Same shape} \\ \text{different tense suffixes} \end{array} \right\}$$

This type is known as *inflectionally irregular*

(e. g.) 1. $i \sim nt$ type : *iruḷ* 'darken' (*Akam*) :
uḷai 'adjust' (*Akam*) :

2. *i* ~ *nt* ~ *t* type	*niṉai*	'think'	(*Kali*)
	viri	'spread'	(*Akam*)
	naṭa	'walk'	(*Puṟam*)
3. *t* ~ *nt* type	*piri*	'separate'	(*Akam*)
	uṇ	'eat'	(*In*) :
4. *i* ~ *t* type	*kaṟi*	'bite'	(*Akam*)

When the stem is found more than one conjugation, without change of meaning, it is called overlapping conjugation.

Irregular 2

This category of verbs are thematically irregular but inflectionally regular i. e., they have different shape and one conjugation. It can be represented as

Irregular 2 = { different shape / same tense suffixes }

This type is known as *thematically irregular.*

(e.g.)	Type 1 *i* — *i*	*kulaa* ~ *ulaa*	'bend'	(*Akam*)
		kulaa ~ *kulai*	'bend'	(*Akam*)
	Type 2 *nt* — *nt*	*malai* ~ *milai*	'wear'	(*Akam*)
		akal ~ *aka*		(*Akam*)
	Type 3 *t* — *t*	*palan* ~ *pai*	'divide'	(*patiṟṟu*)
		moci ~ *moy*	'crowd'	(*puṟam*)

Irregular 3

This category of verbs are both *thematically and inflectionally irregular* i.e, they have different shapes and fall under different conjugation. It can be represented as

Irregular 3 = { different shape / different tense suffixes }

In this category :of verbs we find related bases. They are related in the sense that they frame same meaning though

they differ in conjugation. Such related words are known as doublets (Lehmann, 1962: 225). They represent different dialects.

(e.g.) Type 1	*citaṟ* ~ *citar*	'scatter'	(*Akam*)
Type 2	*ceerttu* ~ *ceer*	'join'	(*Akam*)
Type 3	*cel* ~ *ceṟi*	'fit'	(*Akam*)
Type 4	*kuṟṟu* ~ *kuṟu*	'pluck'	(*Akam*)
	kuvai ~ *kuvi*	'heap'	(*Akam*)

In the type Irregularity$_2$, the variants are taking the same tense marker but here different tense markers. What is more, here the overlapping conjugation is found. But in the type Irregular$_1$, the overlapping conjugation is found even when the stems have no variants.

Subsequent on the study of these three irregular types, for English verbs, a total of 193 verbs are grouped as irregular verbs in 'The English verb system'. Among the 193, they (authors) list 11 thematically irregular, 44 inflectionally irregular and 138 thematically and inflectionally irregular verbs. All other verbs are grouped and counted into regular set.

Similarly the irregular verbs and regular verbs can be grouped and counted in Tamil language also. This can be done, taking into account the Sangam language of Tamil or the Middle Tamil or Modern Tamil individually or all the three collectively. The following chart shows a clear count of irregular verbs found only in Sangam Tamil.

SANGAM TAMIL	name shape different tense or inflectionally irregular	different shape different tense or Thematically inflect- inflectonlly irregular	different shape same tense or thematically Irregular
	Total: 120	Total: 60	Total: 130

The limitation of this paper would not allow to include the list of stems. Otherwise a clear listing of such verbs will be more useful.

Similarly the Middle Tamil irregular verbs can be listed and grouped. From that the total number of verbs to each type can be counted. The Modern Tamil can also have this analysis. If this aspect of verb study is complete, historical developments with reference to shape change and alternation change will be clear.

Reference:

1. Alphonse and Juill 1962 'The English verb System' James Macris
Marton & Co S. Gravenhage.

2. Winfred P. Lehmann, 1973 'Historical Linguistics an introduction mohon Primlani, Oxford & IBH Publishing Co.

ஆவே எதிர்மறை

ஆ. சிவலிங்கனுர்
மயிலம்

ஆ - பெயர், வினை :

'ஆ' என்பது 'பசு' என்ற பொருளில் பெயர்ச் சொல். அது னகரச் சாரியை பெற்று 'ஆன்' எனவும் வரும். 'தல்' என்ற விகுதியுடன் சேர்ந்து 'ஆதல்' எனத் தொழிற்பெயராகவும் வரும். ஆனன், ஆனர் முதலியவாக ஆக்கச் சொற்கள் உருப்பெறுதற் கேற்ற வினையடியாகவும் வரும்.

ஆ - இடைச்சொல் :

'அவை உண்ணு' என்றவிடத்து விகுதியிடைச் சொல்லாகவும், 'உண்ணுத' என்றவிடத்து இடைநிலை யிடைச் சொல்லாகவும் வந்தது. இவ்விரண்டிலும் எதிர்மறைப் பொருளிலேயே வந்துளது. இவ்வெதிர்மறை 'ஆ' பற்றிய சில கருத்துக்களைக் காணலாம்.

அல் - ஆ :

எதிர்மறைப் பொருளுணர்த்தும் 'ஆ' என்பது 'அல்' என்பதன் திரிபாகும் என்று திருவாளர் க. இராமசாமி அவர்கள் தமது 'எதிர் மறைப் பெயரெச்சத்தின் ஈறு'' என்ற கட்டுரையில் கூறினர்.[1] செய்யாத என்ற சொல்லை, செய் + அல் + ஆத எனப்பிரித்தல், 'அல்' என்பதன் லகரமெய் கெட்டது; நல்-கீரன்-நக்கீரன் எனக் கெட்டது போல, லகரம் கெட்டு நின்ற அகரம், 'ஆ' என நீண்டது அங்கு என்பது ஆங்கு என வந்தது போல' என்பர். அவர் கூற்றில் சில குறைபாடுகள் உண்டு.

1. செய் + ஆ + ஆத = செய்யாத என்றவிடத்து எந்த 'ஆ' கெட்டது என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை. சங்கரநமச்சிவாயர், 'நடவான்' என்பதில் விகுதி ஆகாரம் கெட்டது என்றார் (நன். 145)[2]. அவர் கூறியதை ஏற்பதாயின் 'ஆத' என்பதில் உள்ள ஆகாரம் கெட்டது என வேண்டும். அப்படியாயின் 'நடவேன்' என்பதில் விகுதி ஏகாரம் கெடவில்லையே. இதில் எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து கெட்டது என்பர். இதனாற்பயன் என்னை? தொகுத்தல் விகாரமாகக் கொள்ளலாம் எனின் 'வருகென' என்றதில் தொக்கு நின்ற அகரம் 'வருக என' என்னுமிடத்தில் விரிந்து நிற்பது போல் செய்யாத, நடவேன் முதலியவற்றில் விரிந்து நிற்கும் அமைப்பு இல்லையே.

சேனாவரையர், 'உண்ணான்' என்பதில் எதிர்மறை இடைநிலை ஆகாரம் கெட்டது என்றும், 'உண்ணேன்' என்பதில் எதிர்மறை இடைநிலை ஏகாரம் கெட்டது என்றும் கூறினர் (தொல். சொல். 450)[3] இவர் கூற்றை ஒப்புவதாயின் 'ஆ' என்பது 'அல்'லின் திரிபாயின் 'ஏ' என்பது எதன் திரிபு என்பது?

2. 'அல்' என்ற ஒரு சொல், 'ஆ' எனத் திரியும் என்பதற்கு நக்கீரர், ஆங்கு என்ற வேறுபட்ட இரண்டு சொற்களைக் காட்டினார் அவர். ஒரு சொல்லிலேயே காட்டல் நன்று.

3. 'செய்யா' என்பது ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகவும், ஈறு கெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சமாகவும், உடன்பாட்டு வினையெச்சமாகவும் வரும். முதல் இரண்டில் 'அல்'லின் திரிபாகிய 'ஆ' என்றால் மூன்றாவதில் உள்ள 'ஆ' எதன் திரிவு? மூன்றாவது உடன்பாட்டில் வருதலின் 'ஆகு' என்பதன்திரிபாகக் கொள்ள வேண்டும்.

4. 'இல்' என்பதும் 'அல்' என்பதும் எதிர்மறைக்குரியன வாயினும் வேறுபாடுண்டு. 'குற்றியோ மகனோ தோன்றா நின்ற உரு' என்று வினவியவழிக் குற்றியில்லை என்பதற்கும், குற்றியன்று அல்லது குற்றியல்லன் என்பதற்கும் வேறுபாடுண்டு. இல்லை என்ற சொல், 'மகனா இல்லையா என்பது தெரியாது; குற்றியில்லை என்பது மட்டில் உண்மை' என்ற பொருளாற்றல்

உடையது. அன்று என்ற சொல், 'குற்றியில்லே, மகன் தான்' என்ற பொருளாற்றல் உடையது. இவ்வாறு காணும்போது 'உண்ணுத' என்பதில், 'அல்' 'ஆ' எனத் திரிந்ததென்றல் வேறென்று செய்வதாகக் கொள்ளும் பொருளாற்றல் உடையதாகல் வேண்டும். அவ்வாறில்லாமையின் அல்லின் திரிபு ஆ என்றல் பொருந்தவில்லே. 'உண்ணலன்' என்பதும் 'உண்ணுன்' என்பதும் பொருள் வேறுபாடுடையன.

ஆவே எதிர்மறை :

1. எதிர்மறைச் சொற்களான செய்யாம், செய்யான், செய்யாள், செய்யார், செய்யாய் என்பனவற்றில் உள்ள ஆம், ஆன், ஆள், ஆர், ஆய், என்னும் விகுதிகளின் ஆகாரமே எதிர்மறைப் பொருள் உணர்த்துவது என்பதே பொருந்தும். அவ்விகுதிகள் கால இடைநிலேகள் பெற்று வரும்போது உடன்பாட்டிலும், பெருது வரும்போது எதிர்மறையிலும் வரும் எனக் கொள்ளலாம். இக்கருத்துக்கு, நன்னூலார் பலவின்பால் விகுதியாகிய ஆகாரமே எதிர்மறையில் வரும் என்ற கருத்தில் ''ஆவே எதிர்மறைக் கண்ணதாகும்'' (நன். 329)[4] என்று கூறியது உறுதுணேயாகும்.

ஒரு விகுதி உடன்பாட்டிலும் எதிர்மறையிலும் வருவதுண்டு.

பயனில்சொல் பாராட்டு வானே மகனெனல்
மக்கட் பதடி யெனல் (குறள் 196)[5]

என்ற குறளில் எனல் என்பது எதிர்மறையிலும் உடன்பாட்டிலும் வந்தமை காணலாம்.

2. இனிச் 'செய்யான்' என்பதில் 'அல்' 'ஆ' எனத் திரிந்த தாயின் 'செய்யீர்' என்ற முன்னிலே எதிர்மறையில் ஆகாரம், இல்லேயே. ஒருகால் செய்–இல்–ஈர் செய்யீர் என வரும் என்று கொண்டு 'இல்' 'ஈ' எனத் திரிந்தது எனக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறக்கூடும். அப்படியாயின் செய்யேன் என்றதில் 'அல்' என்பதோ 'இல்' என்பதோ இல்லேயே. அதனல், மூவிடங்களிலும் வரும் நெடில் ஒற்று விகுதிகளில் உள்ள நெடில்களே எதிர்மறைப் பொருள் தருவனவாம் என்பதே பொருந்தும்.

3 இனி 'இல்லாத' என்ற சொல்லில் உள்ள 'ஆ' என்பது 'ஆகு' என்ற உடன்பாட்டுச் சொல்லின் திரிபு என்பர் கட்டுரை யாசிரியர். 'இல்' என்ற பகுதியே எதிர்மறை உணர்த்தலின் மீண்டும் எதிர்மறையுணர்த்தும் 'ஆ' சேர்த்தல் தவருகும் என்பது அவர் கருத்து. பேராசிரியர் வ. சுப. மாணிக்கனர் அவர்கள் இல்லாத என்பதில் உள்ள ஆகாரம் தன் பொருளே இழந்தது என்பர். இது பொருந்துவதே. கோக்கள், மனுக்கள், செம்மை முதலிய சொற்களில் கள், மை என்பன பகுதிப்பொருள் விகுதியாக வருதல் போலவே 'இல்லாத' என்பதில் ஆகாரமும் பகுதிப்பொருள் இடைநிலையாகவும், 'இல்லா' என்பதில் பகுதிப்பொருள் விகுதி யாகவும் கொள்வதில் தவறில்லை.

"இல்லென் கிளவி இன்மை செப்பின்" (தொல்.எழு.373)[6]

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் உரையில் 'இல்லா' என்பது பெயரெச்சத்தின் எதிர்மறையாகிய ஆகார ஈருகவும் வரும் என்று இளம்பூரணர் கூறினர்.

நச்சினர்க்கினியர், இல்குணம், இல்லாக்கொற்றன் என்பவற்றில் 'இல்' என்னும் வினைக்குறிப்பு முதல் நிலையடியாகத் தோன்றிய பெயரெச்சமறை தொக்கும் விரிந்தும் நின்றன என்றூர். இவ்விருவர் கூற்றிலிருந்தும் இல்லென்பது எதிர்மறையாயினும் ஆகாரமும் எதிர்மறைப் பொருளிலேயே உள்ளது என்பது பெறப்படும்.

ஈறுகெட்ட எதிர்மறை – ஈறு எது?

இனி ஈறுகெட்ட எதிர்மறையில் ஈறு என்பது எது எனக் காணல் நன்று. செய்யாத என்பதில் பெயரெச்ச விகுதியாகிய அகரம் ஈறு எனப்படும். அதனல் ஈறு கெடுதல் என்பது அகரமும் அது ஊர்ந்த தகர மெய்யும் கெடுதல் ஆகும். (செய்யாத – செய்யா)

இப்படிக் கொள்வதைவிட ஆன், ஆள், ஆர் முதலிய நெடில் ஒற்று விகுதிகளில் உள்ள ஒற்றுகள் கெடுதலே ஈறு கெடுதல் எனக் கொள்ளலாம். அவற்றில் உள்ள ஒற்றுகள் பால் காட்டுவன. "னஃகான் ஒற்றே ஆடுஉவறி சொல்" (தொல். சொல் 5) என்றே தொல்காப்பியர் கூறியதும் காணலாம். 'உண்ணுன்' என்பதில் னகரம் கெட்டு 'உண்ணு' என நிற்பின் அது ஈறு கெட்டதாய்ப் பெயரொடு முடியின் பெயரெச்சமாயும், வினையொடு முடியின்

வினையெச்சமாயும் வரும். உண்ணுக் குதிரை, உண்ணு வந்தான் எனக் காண்க.

முடிப்புரை:

இதுகாறும் கூறியவற்ருல், எதிர்மறையில் வரும் 'ஆ' என்பது 'அல்'என்பதன் திரிபாகும் என்று கொள்வது பொருந்தாது என்பதும், ஆன் முதலிய நெடில் ஒற்று விகுதிகளே காலஇடை நிலை பெற்ருல் உடன் பாட்டுக்கும், பெறவில்லை என்ருல் எதிர்மறைக்கும் வரும் என்பதும், இல்லாத என்பதில் ஆகாரம் பகுதிப்பொருள் உடையது என்பதும், ஈறு கெட்ட எதிர்மறையில் நெடில் ஒற்று விகுதிகளின் ஒற்றுக்கள் கெடுதலே ஈறு கெடுதல் என்பதும் பெறப்படும்.

இறுதியாக ஓர் கருத்து. 'ஆ' என்பது வியப்பு, அச்சம். வினு ஆகிய பொருள்களிலும் வரும். அவற்றிலும் எதிர்மறைக் குறிப்பு இருத்தலையறியலாம். தித்திப்பு நீர் உள்ள ஒருவன் அல்வா உண்டான் என்ருல், கேட்டவன், 'அல்வா உண்டானு?' என்பானுயின், அதில் வியப்பும், அச்சமும். வினுவும் இருத்தல் காணலாம். உண்ணுதவன் உண்டான் என்பதால் வியப்பும், அதனுல் அந்நோய் மிகும் என்பதால் அச்சமும், உண்ணக் கூடாதவன் உண்டானு என்பதால் வினுவும் அடங்கியிருக்கின்றன. இம் மூன்றிலும் உள்ளுணர்வில் எதிர்மறைக் குறிப்பிருத்தலைக் காணலாம். எனவே இதனுலும் 'ஆவே எதிர்மறை' என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

அடிக்குறிப்பு:

1. இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம். பத்தாவது கருத்தரங்கு 1978 ஆய்வுக் கோவை 2.
2. நன்னூல் – நூற்பா 145 – மயிலைநாதர்.
3. தொல். சொல். 450 – சேனுவரையர்.
4. நன்னூல் நூற்பா 329
5. திருக்குறள் 196
6. தொல். எழுத்து. 373

உடம்படு மெய்-ஓர் ஒப்பீடு

தி. இரா. சின்னப்பன்
தில்லைநகர், திருச்சிராப்பள்ளி

தொல்காப்பியம் கூறும் உடம்படுமெய் பற்றிய இலக்கணத்தைப் பிற்காலத்துத் தோன்றிய வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகிய நான்கு நூல்களோடு ஒப்பிட்டுக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஒலியசை முறையை ஆய்கின்ற டாக்டர் மு. வ. அவர்கள், "சொல்லின் இடையே உயிரெழுத்துக்கள் இரண்டு (Vowel Clusters) சேர்ந்து வருவதில்லை. அவை இரண்டுவரின், அவற்றை உடன் படுத்தவகரம் அல்லது யகரம் உடம்படு மெய்யாக வரும்" என்று தம்முடைய மொழிநூலில் குறிப்பிடுகிருர். டாக்டர் தெ. பொ. மீ. அவர்கள், "தமிழில் தொடக்க காலத்தில் உயிர் ஒலிகள் சேர்ந்து வந்தன என்றும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னருமே உடம்படு மெய் சேர்ந்தன. தஇீஇ என்றே முதலில் வழங்கின என்றும் தழுவி என்று பின்னர் மாறின" என்றும் கூறுவதாக டாக்டர் நா. ஜெயராமன் அவர்கள் தம்முடைய "திராவிடமொழி ஒப்பியல்" என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிருர்.

டாக்டர் நா. ஜெயராமன் அவர்கள் தம் நூலில் உடம்படுமெய் பற்றிய செய்திகளை விரிவாகக் கூறியுள்ளார். நம் ஆய்விற்கும், ஒப்பீட்டிற்கும் அப்பகுதிகள் நன்கு உதவுகின்றன. உயிரில் முடியும் சொல்லும் உயிரில் தொடங்கும் சொல்லும் இணையும் போது நிலை மொழி உயிருக்கும் வருமொழி உயிருக்கும் நடுவில் ஏற்படும் தடை வீட்டிசை எனப்படும். தமிழ் உள்ளிட்ட திராவிட மொழிகளில்

இரண்டு உயிர்களுக்கிடையே ஏற்படும் வீட்டிசையைத் தடுக்க உடம்படு மெய் வரும்''. இதனை வடமொழியோடு ஒப்பிட்டு ஆயும்பொழுது ஒரு வேறுபாடு தெரிய வருகிறது. அம்மொழியில் இவ்வாறு இரண்டு உயிர்கள் வரும்போது மற்றோர் உயிராக மாறி ஒலிக்கும். இதனைக்கூட டாக்டர் நா. செயராமன் அவர்கள் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்

கஜ+இந்திரன்	—	கஜேந்திரன்.
இராம+ஈசுவரம்	—	இராமேசுவரம்,
மகா+உபாத்யாய	—	மகோபாத்யாய
மகா+உன்னதம்	—	மகோன்னதம்.

கன்னடத்தில் அ, உ என்னும் உயிர்களை அடுத்து வகரம் வருமாம். எகர, இகர உயிர்களை அடுத்து யகரம் வருமாம். அவ்வாறு வரும்பொழுது உயிர்கள் மறைய-வ்-ய்-என்னும் மெய்கள் இடம் பெறுமாம்.

குடி+ஓ	—	குட்யோ
குடி+அத்தெ	—	குட்யத்தெ
மகு+இன	—	மக்வின

மலையாள மொழியின் சிறந்த இலக்கண நூலாகக் கருதப் படுவது "லீலாதிலகம்". அந்நூலில் யகர உடம்படுமெய் மட்டும் கூறப்படுகிறது. வகர உடம்படுமெய் மெல்ல வழக்கிழந்து, யகரமே முழுவிடம் பெற்றதென டாக்டர். நா. செயராமன் குறிப்பிடுவர். தெலுங்கில் உயிர்கள் சேரும் பொழுது வடமொழி போல் மற்றொரு உயிர் வந்து தோன்றுமாம். கால்டுவெல் க், ன், ர், ம் என்னும் நான்கு மெய்களும் உடம்படுமெய்களாக வரும் என்பர். கன்னடத்திலும் வடமொழிபோல மற்றொரு உயிர் தோன்றும். மகரமும் உடம்படு மெய்யாக வருமாம். கால்டுவெல் சில திருந்தா மொழிகளிலும் கூட உடம்படுமெய் இடம் பெற்றுள்ள தென்பர். இதனால் திராவிட மொழிகளின் ஒட்டு நிலை காக்கப் படுவதோடு அடிச்சொல் சிதையாமலும் காக்கப்படுகிறது.

இந்த உடம்படுமெய் பற்றித் தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரம் புணரியல் பகுதியில்,

"எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார்"

என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்நூற்பாவினை நன்கு ஆய்ந்த பெரும் புலவர் க. வெள்ளைவாரணன் அவர்கள், தம் ஆய்வு நூலில் உடம்படுமெய் பற்றி விரிவாகக் கருத்தை வழங்குகிறார். "உயிரீற்றின்முன் உயிர்முதன் மொழி வருமிடத்து உயிரோடு உயிர்க்குக் கலந்து நிற்கும் இயல்பின்மையால் இருமொழிகளும் ஒட்டி நில்லாது விட்டிசைப்பனவாம். நிலைமொழி யீற்றிலும் வரு மொழி முதலிலும் நிற்கும் அவ்விரண்டுயிர்களும் உடம்படுதற் பொருட்டு அவற்றிடையே யகரவகரங்களுள் ஒன்று உடம்படு மெய்யாய் வரும். உடம்படாத இரண்டுயிர்களும் உடன்படுதற் பொருட்டு இடையே தோன்றும் மெய் உடம்படுமெய் என வழங்கப் படும். உடன்பாடு, உடம்பாடு என மருவி வழங்கியது. வருமுயிர்க்கு உடம்பாக அடுக்கும் மெய் உடம்படுமெய் எனப்பொருள் கோடலு முண்டு. எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும் உயிர்வரும்வழி அவற்றிடையே உடம்படுமெய் பெறுதலை விலக்கார் எனத் தொல் காப்பியனார் கூறுதலால், அவர் காலத்து உயிரீற்றின் முன் உயிர் முதன்மொழி வந்து புணருங்கால் உடம்படுமெய் பெற்றே வர வேண்டுமென்னும் வரையறையில்லையென்பது நன்கு புலனாகும். உடம்படு மெய்யாக வருதற்குரிய எழுத்துக்கள் இவையெனத் தொல்காப்பியனார் கூறாது போயினும் அவரியற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய இத்தொல்காப்பியத்திலும் இதற்குப்பின் தோன்றிய தமிழ் நூல்களெல்லாவற்றிலும் யகரவகரங்களே உடம்படு மெய்யாக ஆளப்பெற்றுள்ளமை காணலாம். 'உடம்படுமெய்யே யகார வகாரம், உயிர்முதன் மொழி வருஉங்காலையான' என நச்சினார்க் கினியர் காட்டிய பழஞ்சூத்திரம் யகரவகரங்களே உடம்படு மெய்யாய் வருதற்குரியன என்பதைத் தெளிவாக விளக்குதல் காண்க. உயிர்களுள் இகர, ஈகார, ஐகாரவீறுகள் யகரவுடம்படு மெய் கொள்ளும் எனவும், ஏகாரவீறு யகரவகரங்களுள் ஒன்றை உடம்படுமெய்யாகப் பெற்றுவரும் எனவும், ஏனைய உயிரீறுகள் யாவும் வகரவுடம்படுமெய்யே பெறும் எனவும் இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் வகைபெற விளக்கியுள்ளார்கள்.

இக்கருத்துக்களை மனதிற்கொண்டு. தொல்காப்பியர் கருத்தோடு பிறவற்றை ஒப்பு நோக்குவோம். வீரசோழியம் என்னும் நூல் 11-ஆம் நூற்றுண்டில் தோன்றியது. சந்திப் படலத்தில் 13-ஆம் நூற்பாவாக அமைந்தது உடம்படுமெய் பற்றிய இலக்கணம்.

"மூன்ருெரு நான்கொன்ப தாமுயிர்ப் பின்னுயிர் முந்தினடு
ஆன்ற யகாரம்வந் தாகம மாகும்; அல் லாவுயிருக்
கேன்ற வகாரம்;எட் டேற்கும் இரண்டும்; இறுதிகெட்டுத்
தோன்று நிலையும் ஒரோவிடத் தாமென்பர் தூமொழியே"

என்பது நூற்பா. "உயிரெழுத்தில் உள்ள மூன்ருவது எழுத்து இகரம் நான்காவது எழுத்து ஈகாரம். ஒன்பதாவது எழுத்து ஐகாரம். இம்மூன்று நிலைமொழி யீற்றுயிரோடு, உயிர்புணரும் பொழுது யகரம் உடம்படு மெய்யாகி நிற்கும். இவையல்லாத ஏனைய உயிரிடத்து வகரம் உடம்படு மெய்யாகி நிற்கும். ஆனல் எட்டாவது உயிராகிய ஏகாரத்தின் முன்னர் இரண்டும் உடம்படு மெய்யாகி நிற்கும். சிலவிடத்தில் நிலைமொழியினது ஈற்றில் நின்ற பதமாவது, உயிர்மெய்யாவது, உயிராவது, ஒற்ருவது கெட்டுப் புணரும்" என்பது வீரசோழியத்தின் கருத்து. இந்நூல் உடம்படு மெய் பற்றி நான்கு வகையான விதிகளைக் கூறுகிறது.

1	மணி + அழகிது	—	மணியழகிது
	நீ + அறி	—	நீயறி
	பனை + ஓலை	—	பனையோலை
2	பல + அணி	—	பலவணி
	பலா + அது	—	பலாவது
	கொடு + என்ருன்	—	கொடுவென்ருன்
	பூ + அழகிது	—	பூவழகிது
	நொ + அது	—	நொவ்வது
	கோ + அழகு	—	கோவழகு

3 ஏ + எறிந்தான் — ஏவெறிந்தான்
அவனே + அறிந்தான் — அவனேயறிந்தான்
சே + அடி — சேயடி ;சேவடி

4 ஒருபது + ஆன் + ஒன்று — ஒருபானொன்று
வாழிய + சாத்தா — வாழிசாத்தா
பனை + காய் — பனங்காய்
மரம் + அடி — மரவடி

இப்பகுதியில் செய்யுள் விகாரங்களையும், மரூஉ மொழிகளையும் சேர்த்தல் கூடாதென்பர்.

வீரசோழியத்திற்கு அடுத்த நேமிநாதம் கூறும் கருத்துக்களை பார்ப்போம். இதன் எழுத்ததிகாரம் 13 ஆம் நூற்பா உடம்படு மெய்பற்றிக் கூறுகிறது.

"மூன்றுநான் கொன்பான் உயிர்ப்பின்னும் அல்லாத
ஆன்ற உயிர்ப்பின்னும் ஆவிவரிற் றேன்றும்
யகர வகரம் இறுதியிடத் தோரோர்
மகரங் கெடவகரம் ஆம்''

என்பது நூற்பா. 'இகர, ஈகார, ஐகாரத்தின் முன் உயிர்வரின் யகர உடம்படுமெய் தோன்றும். ஏனைய உயிர்முன் உயிர்வரின் வகர உடம்படுமெய் தோன்றும். நிலைமொழியீற்றில் மகரம் நின்று உயிர்புணரின் ஒரோவழி மகரவொற்று கெட்டு வகரம் தோன்றும்". இவ்வாறு நேமிநாதம் மூவகை விதிகளைக் கூறுகிறது.

மரம் + அடி — மரவடி		மகரம்கெட்டு
குண்டலம் + ஒளி — குண்டலவொளி		வகரம்
வெண்கலம் + ஓசை — வெண்கலவோசை		தோன்றல்

அடுத்து நன்னூல் கூறும் கருத்தை நோக்குவோம். இதில் எழுத்ததிகாரம் உயிரீற்றுப் புணரியலில் 12வது நூற்பா உடம்படு மெய்பற்றிக் கூறுகிறது.

"இஈ ஐவழி யவ்வு மேனை
உயிர்வழி வவ்வு மேமுனிவ் விருமையும்
உயிர்வரி னுடம்படு மெய்யென் ருகும்"

என்பது நூற்பா. "இகர, ஈகார, ஐகாரங்களின்முன் உயிர் புணரின் யகரம் உடம்படு மெய்யாகும். அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ ஆகிய உயிர்கள் முன் உயிர் புணரின் வகரம் உடம்படு மெய்யாகும். ஏகாரத்தின் முன் உயிர்வரின் யகரம், வகரம் ஆகிய இரண்டும் உடம்படு மெய்யாக வரும்,' நன்னூலிற்கு அடுத்து தொன்னூல் விளக்கம் கூறும் கருத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். எழுத்ததிகாரம் 20வது நூற்பா உடம்படுமெய் பற்றிக் கூறுகிறது.

"முதல்ஈற்று உயிரும் மொழியே சேர்புளி
இஈஎஐ ஈறு இயையும் யவ்வே
மற்றை உயிர்க்கீழ் வகரம் புணரும்"

என்பது நூற்பா. "இ, ஈ, எ, ஐ", முன் யகரம் உடம்படு மெய் யாகும். ஏனைய உயிர்முன் வகரம் உடம்படு மெய்யாகும் என்பது தொன்னூல் விளக்கம் கூறும் விதியாகும்.

முடிவு

1 தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் யகரத்தையும், வகரத்தையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தி உதவுகின்றன.

2 நேமிநாதம் ஏகாரம் முன்னர்வரும் உடம்படுமெய் பற்றிக் கூருதது வியப்பாக உள்ளது. ஏனெனில் அடுத்து தோன்றும் நன்னூல் அதனைச் சிறப்பாகக் கூற, இது கூருதிருப்பது வியப்பேயாம். இந்நூல் மகரம்முன் வரும் உயிர் உடம்படு மெய் பெறும் எனக்கூறும் விதி தேவையற்றது.

3 தொன்னூல் விளக்கம் எகரத்தின் முன்னரும் யகரம் தோன்றும் எனப் புதியதாக விதி கூறுகிறது.

Pachaimalai Dialect of Tamil

G. Srinivasa Varma
Annamalai University

Pachaimalai is situated in the districts of Tiruchirappalli and Salem in Tamilnadu. It forms part of a chain of hills along with Kalvarayan hills, Shevaroy hills, Kollimalai and Javvathumalai. The people who inhabit the pachaimalai today are malayalis or malayala gowndar. These people even though known as *malayalis* they have no connection either racial or linguistic with Malayalis of Kerala State.

The word *malaiya:ḷi* denotes inhabitant of the hills (*malai* = hill or mountain). Edgar Thurston says "The malayalis have not however, like the Todas of the Nilgiris, any claim to be considered as an ancient hill tribe, but are a Tamil speaking people, who migrated from the plains to the hills in comparatively recent times."[1]

The *malaya:li's* speech is named here as "*Paccaimalai Dialect*" - a regional dialect. It is also a caste dialect without much social variation because of a closed and unified community linked with their group activities like agriculture

1 Thurston Edgar, 1909 *Castes and Tribes of Southern India*, Madras p. 405.

and hunting. The salient features of this dialect are given here very briefly. A detailed work is going on at the Centre.

Phonemes:- *i, i:, e, e:, a, a:, o, o:, u, u:, p, t, ṭ, k, g, c,* (J), *m, n, ṇ, l, ḷ, r, y, v* and (*ṣ*).

Some phonological changes have taken place in this dialect, but many of them sporadic.

Regular changes:

(i) *-l* > Ø / – #

ka:ca	(*ka:yccal*)	fever
va:ca	(*va:cal*)	entrance
vaḷaya	(*vaḷayal*)	bangles
mu:nki	(*mu:ṅkil*)	bamboo

(ii) *a* > *e* in the first syllable

peṭṭi	(*paṭṭi*)	pound
ceṭṭu	(*caṭṭai*)	shirt

Sporadic changes;

(i) *i* > *a* both in the intial syllable and final syllable.

aṇikkitu	(*inikkiṟatu*)	it is sweet
puṭṭa	(*puṭṭi*)	basket

(ii)	*e* > *o*	*toḷi*	(*teḷi*)	to sprinkle
(iii)	*a* > *u*	*muḷukku*	(*maḻukku*)	to polish
(iv)	*a:* > e_1	*amme*	(*amma:*)	mother
	> a_2	*appa*	(*appa:*)	father
(v)	*u* > *a*	*para:*	(*puṟa:*)	dove/piglor
(vi)	*ai* > a_1	*kuṭica*	(*kuṭicai*)	hut
	> i_2	*tiṇṇi*	(*tiṇṇai*)	pial
		vicci	(*vaittu*)	having placed.

(vii)	-k- > -v-	*povacca* (*pukaiccal*)	smoke
	-cc > -c-	*povacca* (*pukaiccal*)	smoke
(viii)	*n* > *m*	*mi:com* (*ni:ccal*)	swimming
		monṭi (*nonṭi*)	lame
(ix)	*m* > *v*	*vaḷe:ri* (*mila:ṟi*)	name of a plant
(x)	*nṟ* > *ṇṇ*$_1$	*paṇṇi*	domesticated pig
	> *ṇṭ*$_2$	*paṇṭi*	wild pig
	enṟu > *eṇṭu*		quotative
(xi)	*ḻ* > Ø$_1$	*to:makka:ren* (*to:ḻamaikka:ran*)	friend
	> *ḷ*$_2$	*uḷukṇum* (*viḻave:ṇṭum*)	should fall
	> *k*$_3$	*neke* (*niḻal*)	shade

It is interesting to note that *ḻ*>*k*/*g* takes place in the Yerukala dialect of Tamil.[2] In Written Tamil there is one instance where *ḻ* ~ *k* variation in the word *tokuti* ~ *toḻuti* 'group' is available.

In the grammatical domain the verb *iru* 'to be' has the present finite as *ittu* 'is'. This form looks like a kannada form but there is no immediate contact with kannada speakers. One has to verify their old links with them. Other suspected forms are:

ma:na:	(*ve:ṇṭa:m*)	don't want
entuku	(*etaṟku*)	for what?

* The forms within brackets represent the standard form for comparison.

2 Srinivasavarma, G. 1978 *Yerukala Dialect* Annamalainagar P IV.

The inclusive plural in the future tense has the marker *-mu* apart from the regular markers. And also a significant morphological construction takes place in this tense formation.

na:n	*pa:ppen*	*pa:kkuven*	I will see
na:nke	*pa:ppom*	*pa:kkuvom*	We will see
na:mpe	*pa:kkumu*		we (incl) will see
ni:	*pa:ppe:*	*pa:kkuve*	You (sg) will see
ni:nke	*pa:ppinke*	*pa:kkuvinka*	You will see
aven	*pa:ppan*	*pa:kkuva:n*	
atu	*pa:kkum*		
ave	*pa:ppa:*	*pa:kkuva:*	
ayye	*pa:kkuva:nke*		They (Renote) will see
i:ye	*pa:kkuva:nke*		They (Prox) will see

-mu form is more frequent and productive in their speech.

po:mu,	*tinumu,*	*ke:kkumu,*	*va:nkumu*
will go	will eat	will ask	will buy ese.

Plural markers which occurs with nouns show different phonological shapes.

puḷḷi-a:	> *puḷḷiya:*	children
puḷi-a:	> *puḷiya:*	children
a:ḷ-o:-ḷe	> *a:ḷo:ḷe*	people
i:-e	> *i:ye*	these, they
ayy-e	> *ayye*	those, they

The first and second person singular pronouns are inflected in the dative case as follows:

I Sg.	Dat.	*e:ykki / eṇukku*	to me
II Sg.	Dat.	*o:ykki / oṇukku*	to you

Such forms are not regular in Tamil dialects and one has to trace the historical factors which lead to this shape. Saliyar dialect, Kollimalai dialect and Brahmin dialect of Tamil have such deviant forms.*

Some of the new expressions and vocabulary are given below to show the characteristic features of this dialect.

i)	*ka:ykacavu*	*(ka:ykaṟi)*	vegetables
	paṭṭiparlu	*(paṭṭi)*	cattle pen
	aṭuppuvi:ti	*(aṭuppaṭi)*	kitchen hearth etc.
	nelaporam		plains
	malaporam		hills
ii)	*palluti:ṭṭu*	*(pallu viḷakku)*	brush the teeth
	mu:nci pu:cu	*(mukam kaḻuvu)*	wash the face
iii)	*pacikuṭi*	*(ca:ppiṭu)*	take (ones) morning meal
	pacikuṭikkre	*ne:rom*	morning meal time
	koṭṭe no:mpi		an auspicious day
	ro:ṭṭi		a sweet meat

iv) Types of lands:

poṇeka:ṭu, mo:ṭṭa:nka:ṭu, tiṭṭuka:ṭu, oḷavuka:ṭu, ce:kkre-ka:ṭu, nanceka:ṭu/vayeka:ṭu, maruvuka:ṭu, paṭatti, paynka:, nayppuka:ṭu, punceka:ṭu.

v) Kinship terms

nanke/macca: sister-in-law

---

* Saliyar:

Kollimalai:	*e:kku*
	u:kku
Brahmin	*ne:kku*
	no:kku

appa - yappa, oppa	father
amme - yamme, omme	mother
ci:ye	grand father
vavuttran	son
vavutti	daughter
paye	son
ayye:vu/ayvu	term of address to boys
ayye:ṭi	term of address to girls

vi) Adverbs of time

na:ḷayakki	tomorrow
na:ḷaṇṭikki	day after tomorrow
me:ḷaykki	next your
pre:ykki	afterwards
poḷica:va	evening
ka:ḷamare	in the morning
matiya	noon
ko:ḷiku:vaye	at the crow of a cock (early morning)

Bibilography

Irulappan, K. M. — *Saliyur Dialect of Tamil*

Karunakaran, K. 1972 — *Kollimalai Dialect of Tamil* Annamalainagar.

Srinivasavarma, G. 1978 — *Yerukala Dialect* Annamalai-nagar. p. xv.

Suresh, J. — *Brahmin Dialect of Tamil.*

Thursoton, E. 1908 — *Castes and tribes of Southern India*, Madras pp. 405-446.

Syntactical Future Tense Expression in Tamil

M. Suseela
Annamalai University

In Tamil, future tense is expressed in two ways - morphologically and syntactically. Morphologically, future tense suffixes v∞p and *-um* and syntactically, infinitival form of the verb + present tense form of the verb *po*: 'go' (as in *ceyyappo: kiṟe:ṉ* 'I am going to do' etc.) are used to denote future tense, Though both of these forms express future tense they cannot be considered as simply two ways of expressing future tense. The purpose of the present paper is to study how syntactical construction differs from the morphological construction.

In a number of situations like the following morphological and syntactical constructions show similarities.

1 *antap paṭattai niccayam pa:rppe:ṉ/pa:rkkap po:kiṟe:ṉ.*
'I will/am going to see that film certainly'

2 *iṉṉum ettaṉai na:ḷ ottippo:ṭuva:y/ottip po:ṭappo:kiṟa:y ?*
'Still for how many days you will/are going to postpone ?'

But in many of the situations these two constructions differ in meaning entirely which can be seen in the following lines.

Jesperson has claimed that syntactical constructions express intention. It is true that it expresses the desire or intention more effectively.

3a *na:n̲ me:le: paṭikkap po:kir̲e:n̲.* 'I am going to study further'.

3b *na:n̲ me:le: paṭippe:n̲* 'I will study further' 3a expresses desire more effectively than 3b. But syntactical constructions do not always imply intention. For instance, 4a implies certainty rather intention.

4a *un̲n̲aip pa:rppatu ituta:n̲ kaṭaicit tarama:ka irukkum. e:n̲en̲il in̲n̲um cila na:ṭkaḷil na:n̲ kaitu ceyyappaṭap po:kir̲e:n̲.* 'This will be the last time that I see you. Because in a few days I am going to be arrested'.

4b *un̲n̲aip pa rppatu ituta:n̲ kaṭaicit tarama:ka irukkum. e:n̲en̲il in̲n̲um cila na:ṭkaḷil na:n̲ kaitu ceyyappaṭuve:n̲.* This will be the last time that I see you. Because in a few days days I will be arrested'.

Determination and certainty are expressed more effectively by syntactical constructions.

:a *na:n̲ avan̲ukku etira:ka naṭavaṭikkai eṭukkap po:kir̲e:n̲* 'I am going to take action against him.'

5b *na:n̲ avan̲ukku etira:ka naṭavaṭikkai eṭuppe:n̲.* 'I will take action against him'.

6a *in̲r̲u maḻai varap po:kir̲atu.* 'It is going to rain today'

6b *in̲r̲u maḻai varum.* 'It will rain today.'

Sentences 5a and 6a express determination and certainty more effectively than 5b and 6b.

Since certainty is expressed by this syntactic construction. in sentences expressing uncertainty it cannot be used.

*7 *na:n̲ an̲e:kama:ka avan̲ mi:tu naṭavaṭikkai eṭukkap po:kir̲e:n̲.* 'Mostly I am going to take action against him.'

*8 *in̲r̲u orukka:l maḻai varappo:kir̲atu.* 'perhaps it is going to rain today.'

Syntactic construction implies near future. It differentiates actions nascent in the present from those purely in the future.

9a *na:n̲ ippo:tu nu:lnilaiyattir̲kup po:kap po:kir̲e:n̲.* 'I am going to liberary now'

*9b *na:n̲ ippo:tu nu:lnilaiyattir̲kup po:ve:n̲.* 'I will go to the liberary now.'

10a *cir̲u vivaca:yikaḷ kaṭan̲ta:n̲ ratta:kap po:kir̲atu, un̲n̲uṭaiyatu illai.* 'Only small scale agriculturists' loan is going to be written off; not yours.'

*10b *cir̲u vivaca:yikaḷ kaṭan̲ta:n̲ ratta:kum; un̲n̲uṭaiyatu illai.* 'Only small scale agriculturists' loan will be written off; not yours.'

In the sentences implying hopelessness due to the assumption of the non-occurrence of a future event only syntacticl constructions are used.

11a *avan̲ eṅke: pa:s paṇṇap po:kir̲a:n̲?* 'How is he going to pass?'

*11b *avan̲ eṅke: pa:s paṇṇuvan̲?* 'How will he pass?'

12a *avan̲aip par̲r̲i ya:r kavalaippaṭap po:kir̲a:rkaḷ?* 'Who is going to worry about him?'

*12b *avan̲aip par̲r̲i ya:r kavalaippaṭuva:rkaḷ?* 'Who will worry about him?'

In threatening and warning also, as the speaker wants to show certainty, syntactic constructions are used.

13a *ṭikkaṭ kiṭaikka:mal tirumpi varap po:kiṟa:y.* 'Without getting ticket, you are going to come back.'

*13b *ṭikkaṭ kiṭaikka:mal tirumpi varuva:y.* 'Without getting ticket, you will come back.'

14a *maḻai peytu ella:m naṉaiyayp po:kiṟatu.* 'Having rained all are going to get wet.'

*14b *maḻai peytu ella:m naṉaiyum.* 'Having rained all will get wet.'

Since syntactic constructions imply certainty and near future, in conditionals they are not used.

15a *niṟaiya uramiṭṭa:l nalla viḷaiccal ka:ṇpi:rkaḷ.* 'If you will apply much manure, you will see a good crop.'

*15b *niṟaiya uramiṭṭa:l nalla viḷaiccal ka:ṇap po:kiṟi:rkaḷ.* 'If you will apply much manure, you are going to see a good crop.'

16a *ve:lai po:ṉa:l avaṉuṭaiya matippu ke:vala ma:kiviṭum.* 'If he looses the job his respect will be damaged'

*16b *ve:lai po:ṉa:l avaṉuṭaiya matippu ke:vala ma:kiviṭap-po:kiṟatu.* 'If he will be removed from the job his respect is going to be damaged'. But sentences like

17 *avaṉ paṇam ke:ṭṭa:l koṭukkap po:kiṟe:ṉ* 'If he will ask money, I am going to give.'

18 *oru maḻai peyta:l tuḷirttu viṭappo:kiṟatu, itaṟku e:ṉ kavalaippaṭave:ṇṭum?* 'Once it rains it is going to sprout. Why one should worry for this?' remain good because of determination and certainty of the incidence in the future.

In the sentences implying assurance, general truth and indefiniteness syntactic constructions are not used.

19a *na:n̲ un̲akku utavi ceyve:n̲* 'I will help you'.

*19b *na:n̲ un̲akku utavi ceyyappo:kir̲e:n̲* 'I am going to help you'

20a *intap pu:kkaḷ iravilta:n̲ malarum.* 'These flowers will bloom only in night.'

*20b *intup pu:kkaḷ iravilta:n̲ malarappo:kir̲atu.* 'These flowers are going to bloom only in night.'

21a *itaic ceyya ettan̲aiyo: pe:r taya:ra:ka truppa:rkaḷ.* 'A number of persons will be ready to do this.'

*21b *itaic ceyya ettan̲aiyo: pe:r taya:ra:ka irukkap po:kir̲a:rkaḷ* 'A number of persons are going to be ready to do this.'

In the relative participle constructions, syntactic constructions do not express generic sense. They express only restrictiveness.

22a *ippaṭic ceyyum man̲itan̲ vicittirama:n̲avan̲ta:n̲* 'The man who will do thus is strang.' (generic)

22b *ippaṭic ceyyappo:kum man̲itan̲ vicittiraman̲avan̲ta:n̲.* 'The man who is going to do thus is strang.' (restrictive)

23a *irakka uṇarcci evan̲ukku irukkir̲ato: avan̲uṭaiya eḷuttu maṭṭume: paṭippavarkaḷ man̲atait toṭum.* 'Only his writtings who has pity will touch the readers' heart.'

*23b *trakka uṇarcci evan̲ukku irukkir̲ato: avan̲uṭaiya eḷuttu maṭṭume: paṭippavarkaḷ man̲atait toṭappo:kir̲atu* 'Only his writtings who has pity is going to touch the readers' heart.'

Besi'es the above differences, there are slight changes in meanings expressed by these two constructions. This can be seen in the following sentences.

24a *kaṇṇa:ṭi illa:mal eppaṭip paṭippe:ṉ*? 'How will I read without spectacles?'

24b *kaṇṇa:ṭi illa:mal eppaṭip paṭikkap po:kiṟe:ṉ*? 'How am I going to read without spectacles? In 25a, the speaker says that it is impossible to read. But in 25b, he assumes that the incident is to happen, but he worries about it. This can be clearly seen in the following pair of sentences in which the syntactic construction is ungrammatieal.

In conclusion, it can be said that in certain cases as in the sentences 1 and 2 no clear-cut difference between the morphological and syntactical constructions is found. In such cases it seems that the difference is because of style, not because of semantics. However, various instances found above show that the syntactic construction of future tense expression is not always colourless.

* marker indicates that the sentence is either ungrammatical or does not give the intended meaning.

Some Cryptotypes in Tamil

M. A. Susila
Fatima College, Madurai

0.0. The problem of thinking in the native community is not only a psychological problem but it is as well a cultural problem. This problem can be approached through linguistics and such linguistic approach to thinking requires a new type of emphasis in Linguistics. Sapir, Leonard Bloomfield and Boas have contributed much to the study of thought in the field of linguistics.

1.0. Based on the linguistic approach to thinking, Benjamin Lee Whorf, a famous Socio-linguist, classified linguistic categories into two main types, namely *Cryptotype* and *Phenotype* in his essay on "A linguistic consideration of thinking in primitive communities". This essay is based on the definitions given to cryptotypic classification by Whorf and applies the principles to Tamil language.

1.1. *Phenotype and Cryptotype – Definitions :*

According to Whorf, phenotype is a "linguistic category with a clearly apparent class meaning and a formal mark or morpheme which accompanies it (i.e) the phenotype is the classical morphological category". It has an overt mark to show the class to which it belongs. The grammarians have so far concerned themselves more with these categories than

with the other type of categories, the cryptotypes. Whorfian theory is that the linguistic meaning results from the interplay of phenotypes and cryptotypes, not from phenotypes alone.

Sense or meaning does not result from words or morphemes but from patterned relations between words and morphemes. Cryptotypic classification is based on the above theory. Cryptotype has 'no overt mark actualised along with the words of the class but which operates through an invisible 'central exchange' of linguistic bonds in such a way as to determine certain other words which mark the class." It is a covert class in contrast to an overt class. Cryptotype has got a submerged, subtle and elusive meaning. It is a linguistic rapport constitutes the real essence of thought in so far as it is linguistic. Awareness of this rapport system has an intuitive quality. It can only be sense. Benjamin Lee Whorf compares this kind of concept with "aru: pa" or formless in Hindu philosophy.

1.2. To illustrate the cryptotypic classification, a model example is given from Whorf

In English, the prefix un- is coined with certain transitive verbs to denote the opposite.

(eg) uncover, uncoil, undress, undie, unwind. But un- is not prefixed with the verbs say, think. make etc., There is also no overt mark to indicate why un- is not prefixed with these verbs.

In forms like,

Unbroken, unheated, unopened etc., un- does not denote the reverse of an action but o an adjectivally expressed condition.

2.0. *Cryptotypes in Tamil*:

There are a number of cryptotypes in spoken as well as in literary Tamil. A few samples from different grammatical categories are taken for illustration here.

2.1.1. *Nouns*:

In the names given to the young ones of animals and plants in spoken Tamil, we find a sort of cryptotypic classification.

ka<u>n</u><u>r</u>u, kuṭṭi, piḷḷai, kuñcu

All these four terms refer to the young ones of animals in modern Tamil. But all the words are not associated with all the animals. Only particular words are used for particular animals.

Among animals, only cow takes the name '*ka<u>n</u><u>r</u>u*' to refer its young one. No other animal takes the name '*ka<u>n</u><u>r</u>u*'. Though Tholkappiyar associates '*ka<u>n</u><u>r</u>u*' with some other animals also in '*Marapiyal*', the usage has been changed now. There is also no overt mark to indicate why only the young one of cow is refered by the name '*ka<u>n</u><u>r</u>u*'. On the other hand, the term '*ka<u>n</u><u>r</u>u*' is used to denote the growing plants of plantain, mango and cocanut. No reason can be given to explain this concept.

Likewise, the young ones of elephant, cat, tiger, rabbit, donkey, horse and snake are indicated by the name '*kuṭṭi*'. Here '*kuṭṭi*' is suffixed with the names of the respective animals.

(e.g.) *ya: <u>n</u>aikkuṭṭi, pulikkuṭṭi* etc., But in the case of '*ka<u>n</u><u>r</u>u*', no one says '*pasukka<u>n</u><u>r</u>u*.' It is used by itself or sometimes it is interesting to note that it is coupled with

another suffix with the same meaning and becomes '*kaṉṟuk-kuṭṭi*.'

In such cases, instead of denoting the young one of cow, '*kaṉṟu*' refers to cow itself.

Regarding the usage of the term '*kuṭṭi*', no proper reason can be given. Even if we try to show that '*kuṭṭi*' is used in the case of mammals, snake will be an exception as we find the word '*pa:mpukkuṭṭi*' in common usage and again the cow which is a *mammal* is not found in this list.

Though the name '*kuñcu*' is mostly given to the young ones of birds, fish and frog come under this category.

(e.g.) *mi:ṉkuñcu*, *ṯavaḷaikkuñcu* and the reason becomes a subtle one.

The word '*piḷḷai*' is suffixed with parrot, squirrel and mongoose.

(e.g.) *kiḷipiḷḷai*, *aṇiḷpiḷḷai*, *ki:rippiḷḷai*
But here '*piḷḷai*' does not refer to the young ones of these animals. Instead, it is only a mere addition to the names of the respective animals.

On the other hand, when '*piḷḷai*' is suffixed with the plant coconut.

(e.g.) *ṯeṉṉampiḷḷai*
it indicates its young one.

In all these cases, though there is no overt marker to indicate the class, the natives handle the situation perfectly well because of the sub-conscious feeling lying within them.

2.1.2. Referring to the places where animals and birds live, the term *ku:ṇṭu'* is used for hen, tiger and parrot. But the animals rat, dog, horse, cow and elephant take different terms such as

elippoṟi, na:yppaṭṭi, kuṭiraila:yam, ma:ṭṭuṭoḻuvam or *ma:ṭṭuk-koṭṭil* and *ya:ṉaikkoṭṭaṭi*

The meaning is elusive here also.

2.1.3. The word '*ku:ṭṭam*' is commonly used to refer to a collection of birds and animals.

(e.g.) *va:ṯṭukku:ṭṭam, paṟavaikku:ṭṭam, ya:ṉaikku:ṭṭam pulikku:ṭṭam*

But in the case of sheep and cow we find exception. The word '*manṯai*' is used in these cases.

(e.g) *a:ṭṭu manṯai, ma:ṭṭu manṯai*

The reason is covert.

2.2.1. *Suffixation*:

The suffix – *ka:raṉ* is coupled with the words cart. bullock estate and land to denote the possessor.

(e.g.) *vaṇṭikka:raṉ, ma:ṭṭukka:raṉ, paṇṇaikka:raṉ, ṯo:ṭṭak-ka:raṉ.*

But in the case of the words '*vayal*' and '*nilam*', the above suffix is not used. –*Ka:raṉ* is also associated with certain human tendencies and indicates the possessor.

(e.g.) *ko:pakka:raṉ, e:ma:ṟṟukka:raṉ, na:sakka:raṉ*

Only bad aspects take that particular suffix and not the good aspects like kindness, love, knowledge etc.

aṉbukka:raṉ, aiṟvukka:raṉ are not in use.

2.2.2. The suffix *-a:ḷi* occurs with many kinds of jobs to refer to the man who is performing it.

(e.g.) *nesava:ḷi, ṭoḻila:ḷi*

But the jobs like '*uḻavu*', '*kuyavu*' and *taccu* are exceptions and take the suffix - *an̲*

(e.g.) *uḻavan̲, ṭaccan̲, kuyavan̲.*

2.2.3. The word '*ciṟpi*' is in exception in the list of words that take the suffix *-an̲*

(e.g.) *o:viyan̲, kalaiñan̲, naṭikan, pa:ṭakan̲*

In all the above cases, the reason for suffixation can't be exaplained.

3.0. Cryptotypic classification can be seen in the morphological categories like noun, verb, addition of prefixes and suffixes in Tamil. In all the cases, the intuitive feeling decides the ctyptotypic meaning.

Difficulties in learning Tamil by Native Speakers

K. Suseela Bai
Annamalai University

1 *Introduction*

The aim of this paper is to focus on the problems connected with the learning of Tamil by the school children whose mother tongue is Tamil and the difficulties they encounter in the process of learning.

In Tamil there are two distinct styles which can be termed as Literary Tamil (LT) and Colloquial Tamil (CT). They are almost like two distinct but related languages. The student's dialect or ideolect (CT) is considered as the primary system and the language which he is learning at school is considered as the secondary system. While learning LT, the CT interferes in the learning process and retards the speed.

This study relates to the study of errors committed by the school children while learning Tamil in school whose MT is Tamil. This study is further limited to the students of 6th, 7th and 8th standards of the secondary schools in Kuzhithurai area which belongs to Tamil Nadu.

2 *Types of errors committed by the school children:*

While learning LT many difficultie arise to the children in spelling, in iexical items, arranging the words in the proper order and usage of one word for two or three words.

Due to the limitation of page, usage of one word for two or three words only is taken for this study.

3 *Usage of one word for two or three words.*

In the process of learning LT the students are confronted with some difficulties in making a clear distinction between one word and another word. That is, they don't know the difference between *a:na:l* 'but', *atana:l* 'therefore' and *a:kaiya:l/a:tala:l* 'because'. They are different forms which have different semantic contents. The change in the form causes confusion in its semantic interpretation. The students seem to think that one form is *a:na:l* 'but' is sufficient to take care of all the situations.

The change of usage of *a:na:l*, *atana:l* and *a:kaiya:l* gives improper meaning. The following examples illustrate this. The correct forms are also given in paranthesis.

Example 1

anta ve:lāiyaic ceyvatu mikavum kašṭam. a:na:l na:m ataic ceytu muṭikka ve:ṇṭum.

"It is very difficult to do that work. But we have to finish that work".

Here they used the correct form *a na:l* 'but'

Example 2

o<u>l</u>ukkam mikavum ci<u>r</u>antatu. a:na:l na:m o<u>l</u>ukkattaik kaṭai piṭikka ve:ṇṭum. "Discipline is very good. But we have to follow discipline".

The form given by the student conveys some meaning. Looking at it along with the preceding sentence it is found that it does not convey the proper sense. But the idea is conveyed when the word *a:na:l* 'but' is replaced by *atana:l* 'therefore'. Thus the correct sentence is, (*O<u>l</u>ukkam mikavum ci<u>r</u>antatu. atana:l na:m o<u>l</u>ukkattaik kaṭai piṭikka ve:ṇṭum.* "Discipline is very good. Therefore we have to follow discipline".

Example 3

O<u>rr</u>umai nalva:<u>l</u>vi<u>r</u>ku va<u>l</u>ika:ṭṭi a:na:l na:m o<u>rr</u>umaiya:ka va:<u>l</u>a ve:ṇṭum.

"Unity will give way to lead good life. But we have to live co-operatively''.

(*O<u>rr</u>umai nalva:<u>l</u>vi<u>r</u>ku va<u>l</u>ika:ṭṭi. atana:l <u>n</u>a:m o<u>rr</u>umaiya:ka va<u>l</u>a ve:ṇṭum.* "Unity will give way to lead good life. Therefore we have to live co-operatively")

Example 4

i<u>l</u>ukkam e<u>n</u>patu keṭṭa ceyala:na:l o<u>l</u>ukkattaik kaṭai piṭikka ve:ṇṭum.

"If undiscipline is bad, we have to follow descipline"

Here according to the context if we use *a:kaiya:l/a:tala:l* 'therefore' instead of *a:na:l* 'but ft will give proper meaning' Thus the correct sentence is,

(*iḻukkam eṉpatu keṭṭa ceyala:kaiya:l oḻukkattaik kaṭai piṭikka ve:ṇṭum*. "Because undiscipline is bad, we have to follow discipline")

This is the clear pointer to the reaction of students towards *a:na:l* 'but', *atana:l* 'therefore' and *a:kaiya:l* 'because'. They used only one form *a:na:l* 'but' in all the places and treated all the three forms (*a:na:l*, *atana:l* and *a:kaiya:l*) as one and the same.

4 *Causes for these errors:*

In teaching grammar and structures proper care is not attached to a gradual learning process and maintaining the levels of grammar. Confusion is bound to arise in mixing the levels. Moreover the various grammatical categories which are likely to cause confusion due to their near similarity are treated as the same by the students.

5 *A few recomendations*:

1 The students and teachers should observe what is said or written about language in a full context.

2 Teachers should teach the rules with simple examples.

3 Language teachers should undergo linguistic training.

4 Students should be made to attend the classes regularly.

5 The number of students per teacher should be limitted to small groups.

6 *The practical as well as theoritical uses of Error Analysis*:

Analysis of error is most practically useful to the teacher. An analysis of errors committed by the students will enable the teacher to modify his teaching methods so that he could teach them better. After the analysis of errors, the student are also benefited much by that. In the light of errors they committed, they can learn the language effiectively.

Teaching of Tamil Composition in Second Language Teaching Situation

G. Subbiah
Southern Regional Language Centre, Mysore

Composition is one of the main tools in the teaching of writing skill in any language teaching programme. There are three basic principles involved in the preparation of compositional texts. They are (1) Unity (2) Coherence and (3) Emphasis. By Unity, the Central theme–topic sentence–of the compositional text should always be one. There should not be discontinuous structures. There should always be a linkage between the topic sentences i.e. there is always coherence of unity in any compositional text. The emphasis–the focus-on the topic sentence should be always one.

The composition is classified into three major heads as Guided Composition; Comprehensional Composition; and Free Composition. The guided composition is administered in the beginning stage–Basic level of the second language learning. The comprehensional composition is administered alongwith the guided composition in the intermediate level and also in the earlier stage of advanced level. Both the guided and compositional composition are fully controlled one i.e. These two are close-ended one. But the free composition is an open-ended one. i.e. it is not at all controlled one.

In the guided composition, there are two levels of compositional writings as sentence level composition and paragraph level composition. The paragraph composition is called as contextualized composition. The contextualized composition is further classified into two as Structurally graded and Structurally non-graded ones. In the structurally graded composition, only one topic sentence is being emphasized. But no specific topic sentence is being emphasized in the structurally non-graded composition, and the order of sequence of structures are not also emphasized.

The following diagram will illustrate the above said.

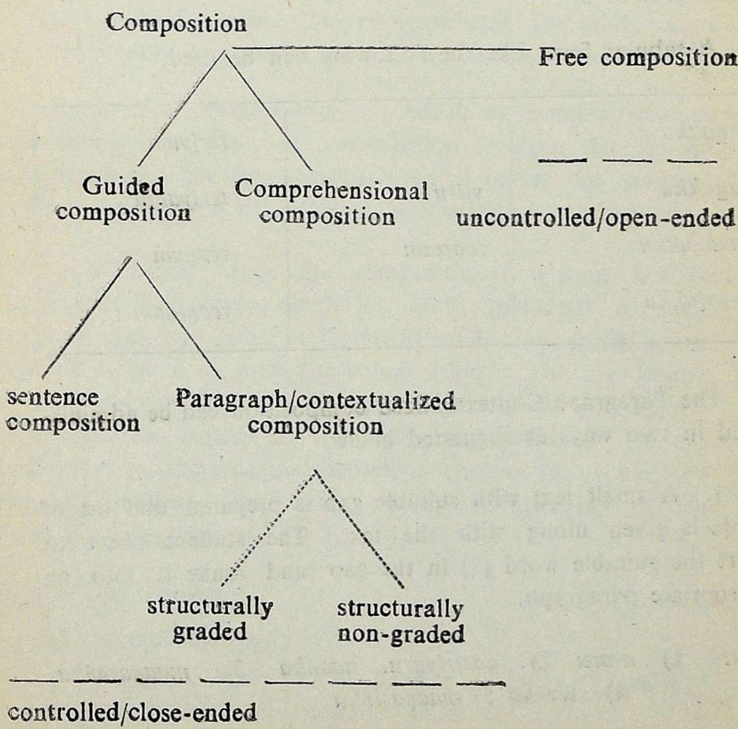

The sentence composition makes the students to learn more and more structures as well as more vocabularies. The following may be suggested as the model frames for the sentence composition.

Model frame: *1*

naan̲ maaṇavan̲

avan̲/maaṇavan̲/aasiriyan̲; nii/payyan̲/maaṇavi;

In this model frame, the students can substitute either the noun phrases or the predicate phrases.

Model frame: *2*

A tabular form like the following can be used.

en̲akku		*teriyum*
un̲akku	*viiṭu*	*teriyaatu*
avan̲ukku	*tooṭṭam*	*veeṇum*
avaḷukku		*veeṇṭaam*

The Paragraph/Contextualized composition can be administered in two ways as suggested below.

1. A small text with suitable gap is prepared and list of words is given along with the text. The students have to insert the suitable word (s) in the gap :and make it into an appropriate paragraph.

Text:- 1) *avaru* 2) *aasiriyaru. naaṅka* 3) *maaṇavaṅka.* 4) *ivaṅka* 5) *maaṇaviṅka*

1) *eṅka* 2) *tamiḻ* 3) *kannaḍa*
4) *añcu* 5) *tamiḻ*

2 A small text with one or more known structures is prepared with question of simple nature.

Text:- ivaru peeru kaamaraju. ivaru tamiḻ naaṭṭooṭe motal mantiri. ivaru namma teesattooṭe talaivaru.

1) *ivaru peeru eṉṉa?*

2) *ivaru enta naaṭṭooṭe* motal *mantiri?*

3) *ivaru yaarooṭe teesattalaivaru?*

A text of simple or complex structures is prepared with suitable notes/points/cues. The students with the guidancc of the Notes/points/cues can reproduce the compositional text.

This type of composition is called as comprehensional composition. This type of composition bridges the guided composition and ihe free composition and makes the students to take more interest in compositional writing.

In the earlier stage the compositional writing can be administered by showing single or multi picture(s) of same sequences, which is being orally described by the teacher before the students begin to write the composition. This is known as picture-composition. In the later stages, texts with appropriate questions/Notes/cues are being administered. In the advanced stage, the students themselves choose the topics of their own interest. Here starts the creative writing of the second language learners.

Selected Bibliography:

1 L. G. Alexander, 1971
"*Guided Composition in English Language Teaching*'
Longman Group limited. London.

2 D. A. Spencer. 1965
"*Two types of Guided composition Exercises*" Elt. Vol. 19. No. 4

3 G. D. Sanders, et. al. 1954
"*Unitied English Composition*" Appleton-Centuary Crofts. New York.

4 G. Subbiah 1978
"*Teaching of composition*". (mimeo) Vth workshop of Principals & Lecturers Proceeding. Patiala.

Some Malayalam influences on Tamil

K. Subbiah Pillai
Annamalai University

It is clear from the grammar and literature that there were dialects even in the Sangam Tamil. Tolkappiyar says about twelve dialects (*Tol, Col, Sutra 400; nannul Sutra 273*) and names as 'ticaiccol'. Many scholars worked in the field of dialectology. It is Kamil Zvelebil (1964) who classified Tamil dialects into five viz.,

1. Southern Dialect 2. Eastern Dialect or (Central Dialect) 3. Western Dialect 4) Northern Dialect and 5. Ceylon Dialect.

The Southern dialect is spoken according to him, in the districts Madurai Tirunelveli, Ramanathapuram and Kanyakumari. Zvelebil also pointed out that the Kanyakumari Tamil (Ka. TA) can also be considered as a separate dialect.

Ka. Ta has enough characteristic features to be classified as a separate dialect. Yesudhason (1976) classified Kanyakumari Tamil. (Ka.Ta) as a separate regional dialect giving suitable evidences. In Kanyakumari itself we can find some local dialects as Vilavancode Tamil, Nanjil Nadu Tamil etc. Kanyakumari is a bilingual area where we can see many bilinguals

speaking Tamil and Malayalam. So there is a possibility for Tamil to be influenced by Malayalam. This paper tries to bring out the evidences of the influences of Malayalam (Phonological, Morphological and also lexical) on Tamil.

Phonological level

We can see some phonological evidences of Malayalam influence on Ka. Ta

a) The cluster -*ṅṅ*- is not possible in any other dialects of Tamil and it is there in the Ka.Ta

eg.)	*aṅṅaṇe*	'There'
	iṅṅaṇe	'here'
	aṅṅaṇam	'Place where vessals are washed'

The cluster -*ṅṅ*- is very common in Malayalam. So it should be the influence of Malayalam.

b) The cluster -*ṟṟ*- is found in Ka Ta, in the word *oṟṟai*- and it is changed to *ottai* in other dialects. Howeve -*ṟṟ*- cluster in other words has been changed.

eg.) *ka:ṟṟu* > *ka:ttu* 'air'

Morphological level:

a) *negative Prefix*

The negative prefix *a*- is found in Ka.Ta.

eg.)	*asa:ttiyam*	'not possible'
	asouriyam	'not well'

Though the negative prefix *a*- is a Sanskrit borrowing it is only because of Malayalam it is retained in Ka. Ta. where as in other dialects it is gradually lost.

b) *Cardinal suffix*

The Cardinal suffix *a:matte* is found in Ka. Ta. where as, n other dialects of Tamil it is *a:vatu*

eg.)	*oṇṇa:matte*	'first'
	a:ra:mätte	'sixth'
	mu:ṇamatte	'third' etc.

c) *Verbalising English nouns*

In. Ka. Ta. *cey* is used as the verbaliser where as *-paṇṇu* is used in all other dialects. (O. Ta)

	Ka. Ta	O. Ta	
eg.)	*rejisṭar cey*	*rejisṭar paṇṇu*	'register' (V)
	po:st cey	*po:st paṇṇu*	'Post' (V)

cey is the verbaliser in Malayalam and it may be the influence of Malayalam on Ka. Ta., having the same. However, *paṇṇu* is aiso there in Ka. Ta.

d) *Instrumental case marker*

The instrumental case marker *-iṭṭu* is found in Ka. Ta.

eg.) *kattiyiṭṭu* 'with the knife'

This maker is not found in any other dialect and it is there in Malayalam also.

e) *Other suffixes*:

i) *ma:r*

-ma:r is used as a human plural suffiix

eg.)	*aṇṇan*	*aṇṇanma:r*	'brothers'
	ma:man	*ma:manma:r*	'uncles'
	akka:	*akka:ma:r*	'sisters'

ii) *a:kkama:r*

-a:kkama:r is used as a human plural in cases like

eg.) *na:da:r* *na:da:kkama:r* 'nadars'

ca:ṇa:r *ca:ṇa:kkama:r* 'canars'

which are supposed to be Malayalam influence.

iii) *ku:r*

The suffix *-ku:r* is added to refer the time.

mu:ṇumaṇikku:r 'three hours'

araimaṇikku:r 'half an hour'

Lexical level

There are many lexical items which have been borrowed due to close contact with the Malayalam. This borrowing can also be considered as an influence of Malayalam. Some of the lexical items are given below which have been borrowed from Malayalam.

Ka. Ta.	S.Ta	Glossary
iri	*iru*	'sit'
učča	*mattiya:nam*	'mid-day'
i:čci	*i:*	'fly'
koḷḷa:m	*parava:yillai*	(its satisfying)
čakka	*pala:*	'jack fruit'
kuṟukku	*muduku*	'back'

The words *iri, učča, i:čči. koḷḷa:m. čakka. kurukku* etc. are Malayalam words and they are used very commonly in Ka. Ta.

It can be said that it is due to the influence of Malayalam, Tamil spoken in Kanyakumari has some peculiar charactristics to be considered as a separate dialect.

Demonstratives in Se:re:r and Dravieian

Souleymane Faye
Annamalai University

Se:re:r is one of the main languages spoken in Senegal, a West African Country. According to the classification of African Languages, it belongs to the West Atlantic group. Its comparison with Dravidian Languages leads me to find out some similarities, of which resemblance of the basic morphemes of their demonstratives is one.

In Dravidian, the demonstratives are founded on certain bases to which are added suffixes of gender and number, and suffixes of human or non-human. The same fact is observed in *Se:re:r*, with the difference that the gender does not exist in its structure.

Frist of all, let us examine the different bases of each language.

1 *Dravidian bases*:

Four demonstnative bases are recognized by one on other of the Dravidian dialects, each of which is a pure vowel, viz.

a, *i*, *u* and *e*: (which is a suffix of emphasis in most of the dialects, but is a demonstrative in Ku. (Caldwell 1856)

a, is the remote demonstrative base.

i, is the proximate demonstrative base.

u, is the medial demonstrative base.

The first two are the most widely and frequently used. *u* is occasionally used by the Tamil poets, more frequantly in classical Kannada and in Tulu, to denote a person or object which is intermediate between the remote and the proximate.

2 *Se:re:r bases*

As for *se:re:r*, three demonstrative bases are to be recognized, each of which is also a pure vowel, viz.

a:, the remote demonstrative bsse.

e, the proximate demonstrative base,

e:, the medial demostrative base.

The length of the remote demonstrative base, viz, *a*: is exagerated when the person or the object to be denoted is really very remote. Concerning the proximate demonstrative base, *e*, its use denotes not only the proximity of the object indicated. but also a nuance of situation in regard to the speaker and his hearer.

On one hand, *e* denotes what is nearer to the speaker than to his hearer. On another hand it is said as if the speaker were holding the object. But in return the speaker will use *e*: in the meaning of "that which is close to you"

However, to other indication of medial position, the same base is of use. In the case of a person or an object not seen but only alluded to by the speaker.

For any pronoun an adjective used thenafter by the interlocutor, the base is the medial one *e:*, as if the evoked object were with that speaker. In fact that means, so to speak, "that which you have in mind", so that it is not far from him.

Representation I

Drav:-	*i*	*u*	*a* →
Se:r:-	*e*	*e:*	*a:* →

The remote demonstrative base is common to both Dravidian and *Se:re:r* inspite of length of the *se:re:r* one, which could be compensated by the fact that it is possible in Dravidian to stress an important remoteness in the lenghtening of the base *a* as a distant proximate demonstrative ba e.

As for the remaining couples *i/e* and *u/e:*, their elements might be drawn closer in examining their phonological characteristics.

a) *i/e alternation*

The alternation *i/e* and *u/o* between the two groups Tamil-Malayalam and Kannada-Telugu with the front vowels could be compared with the same type of alternations, viz, *i/e* and *u/o* between *se:re:r* and Wolof, one of its most related languages.

Concerning the first case. Dr. R. Caldwell remarks: "It is a particularity of the Tamil system of sounds, as distinguished from that of the other languages of the family, that the vowels *i, î, e, ê* and *u*, acquire before certain consonants followed

by *a* and its cognate *ei* a compound diphtongued sound which is different from the sound which they have as simple vowels. Thus, *i* before *ṭ*, *ṇ*, *r*, *ṛ* and *ḷ* followed by *a* or *ei*, acquires something of the sound *e*......"

Eg.

Tamil – Malayalam		*Kannada – Telugu*
Ta: ilai/Ma: ila	"leaf"	*ela*
Ta: irai/Ma: ira	"food"	*era*
Ta: tirai/Ma: tira	"screan"	*tera*

$\Rightarrow$ Ta – Ma *i* $\longrightarrow$ Ka – Te *e*

The same type of alternation is exsiting in the two groups with *u* and *o*.

As for the second case, *i. e*, between *Se:re:r* and Wolof, *i* and *u* in *Se:re:r* are alternating with *e* and *o* respectively in Wolof.

Eg.

Se:re:r	*Wolof*		
nge:le:m	*gile:m*	"a camel"	$\Rightarrow$ *e:/i*
Sadaxiṭ	*saraxe*	"to give alms"	$\Rightarrow$ *i/e*

The alternation, as it appears, does not occur in a single direction, and the long vowels are very often concerned with.

Se:re:r	*Wolof*		
ndu:ba:li	*do:ba:li*	"a kind of tree"	$\Rightarrow$ *u:/o:*

b) *Dravidian, u and Se:re:r, e*

The Dravidian medial demonsirative base, *u* corrosponds with the *Se:re:r* interrogative base, *u* and inversely, the *Se:re:r*

medial demonstrative base, *e* corresponds with the Dravidian interrogatice base, *e*. This correspondance is all the more striking that even the second interrogative base of *Se:re:r*, viz, *a*, which matches with the remote demonstrative of *Se:re:r a:*

Eg.

	Dravidian		*Se:re:r*	
i/e =	*inta na:ḷ*	"this day"	*ña: nene*	"this day"
e/u =	*enta na:ḷ?*	"which day?"	*ñ:a:ḷ num?*	"Which day?"
a/a: =	*anta na:ḷ*	"that day"	*ñ:a:ḷ na:ga*	"that day"
u/e =	*utu*	"that one"	*ke:ne*	"that one"
e/a =	*eṅke*	"where"	*mam*	"where"

We can make the representation of these correspondances as follows.

Bases	*Drav.*	*Se:r.*
Proximate base	*i*	*e*
medial base	*u*	*e:*
remote base	*a*	*a:*

The a: base in Dravidian and Se:re:r

As remarks Dr. N. Lahovary (1963) "In Southern Dravidian, *a* serves as a demonstrative (or as a personal pronoun) for the third person;

Tamil: *avan*

a + *v* (euphonic) + *an* (sign of the masculine)

In *Se:re:r* too, it has been above that 'a' serves as a demonstrative for the third person. And whereas it serves in Dravidian as a personal pronoun for the third person, in *Se:re:r* it serves 'a' interrogative pronoun for the third person, as well as it is used as a personal pronoun for the same third person.

Eg.

inter. pronoun	*an garu*	Who came?	} → *an*
pers. pronoun	*a gara*	He has come	} → *a*

Dr. Lahovary adds that "In Southern Dravidian, there are properly speaking, no articles, demonstrative pronouns, taking their place in their suffixal functions. It will be noted that in these languages, the articles, or whatever takes its place in these languages, is suffixed."

In *Se:re:r* the term demonstrative article is to be used, for the demonstrative base is absolutely undiscociable from the morpheme suffixed to the noun, as a definite article. This article is usually reduplicated form of the class marker which is *a* or *o*, according to the class of the noun, to which is added the morpheme/*-l-*/ Thus the complete demonstrative article is formed of *a* (or *o*) + *l* + demonstrative base.

Eg.

a ie:x ale	"the stick"	*o dal-ole*	"the dead body"
a te:x-ala:	"that stick"	*o dal-ola:*	"that dead body"

As for the noun which don't have class marker, the demonstrative base is added to the single morpheme /*-l-*/ or /*-n-*/ (a variant of /*-l-*/).

Eg.

to:l-ne	"the skin, the leather"
to:l-na:	"that skin"

தமிழில் ஐயவுறவுகள்

சு. செயராசு நத்தானியல்
வேளாண்மைக் கல்லூரி, மதுரை

இலக்கியத்திற்கு இனிமை பயப்பன ஐயவுறவுச் சொற்கள் அவையே அறிவியல் நூலுக்குப் பொருள் குழப்பம் ஏற்படுத்தும் ஆகவே ஐயவுறவுச் சொல் பற்றி கலை உணர்வு மிக்காரும் அறிவியல் அறிவு மிக்காரும் கூர்ந்து கவனித்து எழுதுதல் இன்றியமையாதது. இவைகளின் தோற்றத்தை அறிவது மிகவும் நல்லது.

ஐயவுறவு அமைப்பு எல்லா மொழிகளிலும் பொதுவாகக் காணப்படும். இதுபல வகைகளில் தோன்றுகிறது. ஒலி, இலக்கணம் சொற்களஞ்சியம் ஆகியவற்றைக் சார்ந்த மூன்று வகைகளில் ஐயவுறவு அமையும்.

முதலில் ஒலிசார்ந்த ஐயவுறவு வடிவங்களைப் பார்ப்போம். பொருள் ஐயவுறவுக்கு உடம்படுமெய், வருமொழிவொலித் திரிபுச் சேர்க்கை, நிலைமொழி ஒலித்திரிபுச் சேர்க்கை, இருவொலித் திரிபுச் சேர்க்கை, குன்றல், மரூஉ, அசையழுத்த முறை ஆகியன தலையாய காரணங்களாகும்.

உடம்படுமெய்

உடம்படுமெய் இருவகைப்படும். 'இ', 'ஈ', 'ஐ' என்ற இம் மூன்று ஒலிகளை அடுத்து ஏதேனும் ஒரு உயிர் வருமானல் 'ய' – மெய் தோன்றி விட்டொலிப்பை நீக்கும். மேற்கண்ட உயிர்களை

யன்றி ஏனைய உயிர்களை அடுத்து ஏதேனும் ஓர் உயிர் வருமானால் வ்' - மெய் தோன்றும். இவ்விரண்டு உடம்படு மெய்களும், ஐயவுறவை உருவாக்கும்.

1. 'ய்' மெய்யும் ஐயவுறவும்

அ) மதி ஆதவன் — மதியும் ஆதவனும்

ஆ) மதியாதவன் — மதிக்காத மனிதன்

2. 'வ்' - மெய்யும் ஐயவுறவும்

அ) ஆட அரும் — நடனமாடக் கடினமாக

ஆ) ஆடவரும் — ஆடுவதற்கு வரும்

— மனிதனும் கூட

வருமொழி வொலித்திரியும் சேர்க்கை:-

இரண்டு சொற்கள் இணையும்பொழுது இரண்டாம் சொல்லின் முதல் ஒலி திரிவது வருமொழிவொலித் திரிபுச் சேர்க்கையாகும். இதற்கு முதற் சொல்லிலுள்ள இறுதி ஒலியின் வலிமை காரண மாகும். வேறு சேர்க்கை மூலமும் இதே இணைவு முடிவு காணும் பொழுது ஐயவுறவு ஏற்படும்.

1. பொன்னன்று

அ) பொன் நன்று — தங்கம் நல்லது

ஆ) பொன் அன்று — தங்கம் அன்று

நிலை மொழி ஒலித்திரிபுச் சேர்க்கை:-

இரு சொற்கள் இணைகையில் முதற் சொல்லின் இறுதி ஒலி யானது இரண்டாவது சொல்லின் முதல் ஒலியின் வலிமையால் மாற்றம் அடையும்.

1. மாசுனங்கூர்

அ) மாசுனம்கூர் — பெரும்பாம்பு விரும்புகிற

ஆ) மாசுனங்கு ஊர் — தேமல் பரவுகின்ற

2. குற்றியல் உகரம் குற்றியல் இகரமாக மாறுதல்

அ) நாடு யாது; — உங்கள் நாடு எது?

ஆ) நாடி யாது?| — உங்கள் நாடு எது?

இரு ஒலித் திரிபுச் சேர்க்கை:

இரு சொற்கள் இணையும்பொழுது முதல் சொல்லின் இறுதி ஒலியும் இரண்டாவது சொல்லின் முதல் ஒலியும் சேர்ந்து வேறொரு ஒலியாக மாறிவிடும். இது ஐயவுறவைத் தோற்றும். இரு சொற் சேர்க்கை விளைவாலும் இதே சொற்கள் தோன்றி ஐயவுறவு ஏற்படுத்தும்.

1. கண்ணன்றே

அ) கண் நன்றே — கண் நன்றே?

ஆ) கண் அன்றே — கண் அன்றே?

2. இதே இருவொலித் திரிபு கீழ்க்கண்ட முறையிலும் ஐயவுறவு ஏற்படுத்தும்

அ) முள் தைக்கும் — முள் தைக்கும்

ஆ) முட்டைக்கும் — முட்டைக்கும்

கெடுதல்:—

இரு சொற்கள் இணைகையில் முதற் சொல்லின் இறுதி ஒலி மறைந்துவிடும். அதாவது அதனை அடுத்து உயிரொலி வந்தால் குற்றியலுகரம் நீங்கிவிடும். இது ஐயவுறவை ஏற்படுத்தும்.

1. அழகாகா

அ) அழகு ஆகா — அழகு ஆகாது

ஆ) அழகாகா — அழகா காப்பாற்று

உயிர்மெய் கலப்பு:—

தமிழில் உயிர் மெய் கலப்பு ஏற்படும் நிலை உண்டு. உயிர் மெய்யோடு சேர்ந்து ஓர் உருவைக் கொள்ளும். அதனாலும் ஐயவுறவு ஏற்படும்.

1. உள்ளமிகாயா

அ) உள்ளம் இளகாயா — உள்ளம் இளகாயா?
ஆ) உள்ள மிளகாயா — இருக்கின்ற மிளகாயா?

அசையழுத்த முறை:—

அசையழுத்த முறை ஐயவுறவை ஏற்படுத்தும்.

1. அவரைக்காயா

அ) அவரைக்காயா? — இங்கு இத்தொடர் முழுவதும் ஒரே வகையில் அழுத்தம் பெறும்போது 'அவரைக்காயா?' என்று காய்கறி வகையை வினவுவதாக அமைகிறது.

ஆ) அவரைக்காயா? — இங்கு இவ்வாறு இரண்டாகப் பிரிந்து ஒவ்வொன்றுக்கும் தனி அழுத்தம் தரும்பொழுது 'அவரைச் சினவாதே!' என்ற பொருள் அமையும்.

மருஉ:—

ஒரே ஒலிகளையுடைய இரண்டு அசைகள் ஒரு சொல்லில் தொடர்ந்து வருமானால் அதில் ஒரு அசை விட்டு ஒலிக்கப்படும். அதனால் ஐயவுறவு ஏற்படும்.

1. ஆந்தை:

அ) ஆந்தை — ஒருவகைப் பறவை
ஆ) ஆதன் தந்தை — ஆதலின் தந்தை

இரண்டாவதாக இலக்கண வகையால் ஏற்படும் ஐயவுறவு பற்றிக் காண்போம்

இலக்கண அமைப்பால் இரண்டு உருபங்கள் ஒரே ஓசையுடையதாக இருக்கையில் ஐயவுறவு தோன்றும்.

பழங்காலத்தில் 'ஆ' என்ற பின்னொட்டு பலவின்பால் பன்மைக்கும் பெயர் அடைக்கும் பொதுவாக வரும். இதனல் ஐயவுறவு ஏற்படும். (இது மதிர்மறை ஆகும்).

வளரா மாடு — அ) மாடு இனி வளராது
— ஆ) மாடு வளரவில்லை.

இனி அமைப்பாலும் ஐயவுறவு ஏற்படும். இதில் சொற்கள் ஐயவுறவு தராவிடினும் மரபு வழியில் எழுவாய், பயனிலை உருவாகும் வகையில் ஐயவுறவு அமையும்.

அவன் அண்ணன் தோட்டத்திற்குப் போனன்.

இதன் பொருள்

அ) அவன் அவனுடைய உடன்பிறந்தான் வீட்டிற்குப் போனன்.

ஆ) அவனுடைய அண்ணனே தோட்டத்திற்குப் போனன்.

இறுதியாகச் சொற்களஞ்சிய சார்பாக உருவாகும் ஐயவுறவுகள் பற்றிக் காண்போம்

ஒரே சொல்லுக்கு அதன் தொடர்புடைய பல்வேறு பொருள்களால் ஐயவுறவு ஏற்படும். இது இரண்டு வகைப்படும்.

1. பல தொடர்புடைய பொருள் கொண்ட ஒரு சொல்:—

ஒரே சொல் அதன் தொடர்புடைய இரண்டு அல்லது மூன்று பொருளைக் கொண்டு இருக்கும்.

கார்:— — கறுப்பு, மேகம், மழைக்காலம்

1. தொடர்பற்ற பல பொருள் கொண்ட ஒரு சொல்:—

ஒரே சொல் இரண்டு அல்லது மூன்று பொருள்களைக் கொடுப்பதால் (தொடர்பற்ற பொருள்கள் ஐயவுறவு ஏற்படும்.

ஓடு:— — ஓடிப்போ

ஓடு:— வீட்டின் கூரைமேல் வேயப்படும் ஒரு வகைப் பொருள்

இப்போது ஐயவுறவுகள் உருவாகின்றன. இவற்றை இலக்கியத்தில் ஏற்றுக் கொண்டாலும் அறிவியலில் கருத்துத் தெளிவு வேண்டியதினால் இவற்றை விளக்கி மொழியைக் கையாளவேண்டும்.

விரவுத்திணை - ஒரு மீள் பார்வை

தூ. சேதுபாண்டியன்
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகம் மதுரை

திணைப்பாகுபாடு கூறும் இலக்கண ஆசிரியர்கள், அப்பாகு பாட்டிற்கான அடிப்படையை மிகத்தெளிவாகவே கூறி விடுகின்றனர். தொல்காப்பியர்.

"உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே"[1] என்றும்,

நன்னூலார்

"மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை
மற்றுயிர் உள்ளவ, மில்லவ, மஃறிணை"[2]

என்றும் விளக்குகின்றனர்.

இப்பகுப்பு பொருளடிப்படையில் அமைந்ததாகவே உள்ளது. அதாவது ஒரு பெயர்ச்சொல் குறிக்கும் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டே அது எந்தத்திணையைச் சார்ந்தது என்பது பகுக்கப் படுகிறது.

இப்பகுப்பின் அடிப்படையில் எல்லாப் பெயர்ச்சொல்லுக்கும் திணை குறிப்பது இயலாத ஒன்றாகிவிடுகின்றது. சான்றாக அடிமை என்ற ஒரு சொல்லை எடுத்துக்கொண்டால் அது உயர்திணையா? அஃறிணையா? என்ற வினா எழுகிறது.

அ) அடிமை வந்தான் ஆ) அடிமை வந்தது

என்ற தொடர்களில் சான்று (அ)-வில் அடிமை என்பது உயர்திணை என்றும், சான்று (ஆ)-வில் அடிமை என்பது அஃறிணை என்றும் தெளிவு படுத்தமுடிகிறதே ஒழிய அடிமை என்ற பெயர்ச்சொல்லுக்கு அதன் பொருளை அடிப்படையாகக்கொண்டு தனி நிலையில் திணை கூறமுடியவில்லை. இதனால் இலக்கண நூலாரின் திணைப்பகுப்புப் பொருள் அடிப்படையில் அமைந்திருப்பது அத்துணைச் சரியானது என்று ஒப்புக்கொள்ளவியலவில்லை. இதன் விளைவு தான் விரவுத் திணை என்று ஒரு பகுப்பும்.

"உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கும் பொதுவாகிய பெயர்களை விரவுப்பெயர் என்பர். இப்பெயர்களை இன்ன திணையென அறிதற்கு அவ்விடத்து வரும் வினைகளே கருவியாக நிற்கும்".[3] என்பது விரவுத்திணை பற்றிய ஒரு விளக்கம். "வினையொடு அல்லது பால் தெரிபு இலவே"[4] என்ற தொடரும் இதனையே உணர்த்தும். மேற் கூறிய அடிமை என்ற சான்றினால் திணைப்பகுப்பு வினைமுற்றின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்குமாயின் இத்துணைச்சிக்கலுக்கு இடம் இருந்திருக்காது என்பது தெளிவாகிறது.

ஒரு பெயர், அது ஏற்கும் வினைமுற்றில் உயர்திணைக்குரிய பால் எண் காட்டும் இயைபு உருபு (agreement) இருக்குமாயின், உயர் திணைப்பெயர்என்றும், அது ஏற்கின்ற வினைமுற்றில் அஃறிணைக்குரிய இயைபு உருபு இருக்குமாயின் அஃறிணைப்பெயர்என்றும் இலக்கணம் கூறியிருந்தால் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும். இன்னும் சரியாகக் கூறப்போனால் பால் (gender) காட்டும் உருபுடன் கூடிய வினை முற்றினைக்கொண்டு முடிவது உயர்திணைப்பெயர் என்றும், பால் காட்டா உருபுடன் கூடிய வினைமுற்றினைக்கொண்டு முடிவது அஃறிணைப்பெயர் என்றும் கூறுவதே சரியாகும். இப்பகுப்பு தொடரனியல் (syntax) அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். இது குறித்தே இன்றைய மொழியியலார் "திணைப்பகுப்பு என்பது தொடரனியல் அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு பகுப்பேயன்றி பொருளியல் (semantics) அடிப்படையில் அமைந்ததன்று"[5] என்பர். மேலும் இவ்வாறு பகுத்திருப்போமாயின் விரவுத்திணை என்ற ஒரு பகுப்புக்கே இடம் தரவேண்டியிருந்திருக்காது. இதற்குரிய விளக்கத்தையே இக்கட்டுரையின் பிற்பகுதி விளக்க முனைகிறது.

மரபுவழி விரவுத்திணைப் பகுப்பு:

இலக்கணிகள் விரவுத்திணைக்கு எடுத்துக்காட்டுத்தரும்போதெல்லாம். அ) சாத்தன் வந்தான் ஆ) சாத்தன் வந்தது போன்ற தொடர்களையே தருவர். இத்தொடர்களில் ஒரேபெயர் வந்தான் என்ற வினைமுற்றுடன் வரும் போது உயர்திணை என்றும், வந்தது என்ற வினைமுற்றுடன் வரும் போது அஃறிணை என்றும் கூறுவர். இவ் விளக்கத்திற்கு அடிப்படை வினைமுற்றேயாயிற்று. அவர்களின் முடிவு வினைமுற்றுக்களின் (உயர்திணை-அஃறிணை) இருவடிவங்களையும் ஒரே பெயர் ஏற்கும் தகுதியுடைத்தாயின் அவை விரவுத்திணைப் பெயர்கள் என்பதேயாம். அங்ஙனமாயின் அவர்கள் கூறும் விரவுத்திணைகள் யாவும் இவ்விலக்கணத்தின் கீழ் அமையுமா? என்பது மற்றுமொரு இடர்ப்பாடாகிறது.

இலக்கணிகள் கூறும் விரவுப்பெயர்கள்:

தொல்காப்பியர்:

தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி (விரவுப்பெயர்கள்)

இயற்பெயர்	–4
சினைப்பெயர்	–4
சினைமுதற்பெயர்	–4
முறைப்பெயர்	–2
தான், தாம்	–2
எல்லாம்	–1
முன்னிலை (நீயிர், நீ)	–2.

இவர் தன்மைப்பெயர்களை உயர்திணைக்குரியன என்று கருதுவதும் ஈண்டு கருத்திற்கொள்ளத்தக்கதாம். இதுபோன்றே எல்லீர் என்ற சொல்லையும் உயர்திணையாகவே கருதுகிறார்.

நன்னூலார்:—

நன்னூலாரின் கருத்துப்படி (பொதுப்பெயர்கள்)

முதற்பெயர் (இயற்பெயர்)	–4
சினைப்பெயர்	–4

சினைமுதற்பெயர்	-4	
முறைப்பெயர்	-2	
தாம், தான்	-2	
எல்லாம்	-1	
தன்மை	-4	
முன்னிலை	-5	(எல்லீர் உட்பட)

இவர் தொல்காப்பியர் உயர்திணை என்று கருதிய தன்மையையும், எல்லீர் என்ற முன்னிலையையும் விரவுத்திணையில் அடக்கியது ஈண்டுக் கருத்திற்கொள்ளத்தக்கதாம்.

இலக்கணிகள் விரவுத்திணைப்பெயர்கள் வினைகொண்டு முடியும் போது அதன் திணையை அறியலாம் என்பர். ஆனால் இங்குப் பட்டியல்களில் உள்ள பெயர்களில் குறிப்பாக இடப்பெயர்களில் படர்க்கை நீங்கலான தன்மை, முன்னிலைப்பெயர்கள் அவ்விலக்கணத்துக்குப் பொருந்திவருகின்றனவா?

'யான் வந்தேன்' என்று ஒரே வினைமுற்றுடன்தான் யான் எழுவாயாக அமைய முடியும். இவ்வாக்கியத்தைக்கொண்டு (யான்) திணையைக் கூறுவது இயலாதாகிவிடுகிறது. இவ்விடத்தில் தொல்காப்பியர் கூறிய

"நினையுங்காலைத் தத்தம் மரபில்
வினையோடு அல்லது பால்தெரிபு இலவே"

என்ற கூற்று எப்படிப்பொருந்தும்?

பால் என்பது நாம் குறிக்கும் ஆண்பால், பெண்பால் என்பதை மட்டும் தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கவில்லை. "பால் என்பது எண்ணையும் குறித்திருக்கிறது"[6] என்னும் கருத்தே இங்கு உண்மை என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. மேலும் 'பாலறி வந்த உயர்திணைப்பெயர்கள்' பற்றிக் குறிக்கும் போது, யான், யாம், நாம் என்பவற்றையும் சேர்த்திருப்பது[7] இவ்வெண்ணத்தை உறுதிபடுத்துகிறது. இதுபோன்றே முன்னிலை இடப்பெயர்களும், விரவுத்திணைக்கு இலக்கண நூலார் கூறிய இலக்கணத்திலிருந்து விடுபடுகின்றன. இத்தன்மையால் தன்மை இடப்பெயரும், முன்னிலை இடப்பெயரும் ஒன்றுபோலவே செயல்படுகின்றன.

இவை இங்ஙனமிருக்க விரவுத்திணைப்பெயர்கள் இவை என்று பட்டியல் கொடுத்த தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் தன்மைப் பெயர்கள், முன்னிலை எல்லீர் இவை பற்றிய கருத்தில் மாறுபாடு கொள்வதும் விரவுத்திணை பற்றிய இலக்கணத்தில் ஒரு மாற்றம் தேவை என்பதையே வலியுறுத்துகிறது.

விரவுத்திணை தேவையா?:

விரவுத்திணைக்குரிய இலக்கணத்தில் மாறுபாடு தேவை என்பது ஒருபுறமிருக்க விரவுத்திணை தேவை தானா? என்ற ஒரு வினாவும் எழுகிறது. விரவுத்திணையில் உள்ள பெயர்கள் யாவும் ஒரு சூழலில் (CONTEXT) உயர்திணையாகவும், ஒரு சூழலில் அஃறிணையாகவும் செயல்படுகின்றன. இவையிரண்டையும் ஒரே இடத்திற் கொண்டுவந்து திணையின் அடிப்படையில் அவற்றிற்குப் பொதுவான ஒரு பெயர் ஏன் தரவேண்டும்?

சான்றாகத் தமிழில் மலர் என்ற ஒரு சொல் இருக்கிறது. இது வினைச்சொல்லா? பெயர்ச்சொல்லா? என்று வினா வரும் போது, அது வேற்றுமை உருபு ஏற்கும் தகுதியுடைய இடத்தில் பெயர்ச்சொல் என்றும், கால உருபு ஏற்கும் இடத்தில் வினைச் சொல் என்றும் கூறுகிறோமே யன்றி அதனை (பெயர்-வினை) பொதுச் சொல் என்ற ஒரு பிரிவுக்குள் அடக்குவது இல்லையே! அதுபோன்றே விரவுத்திணைக்கண் அமையும் பெயர்களை ஏன் நாம் ஒரே வடிவம் உடைய இரு வேறு சொற்களாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது? என்பது இங்குச் சிந்தித்தற்குரியது.

மேலும் தொல்காப்பியம் விளிமரபில் பெயர்ப்பாகுபாடு செய்கின்றபோது 'உயர்திணை விரவுப்பெயர்கள், உயர்திணைப் பெயர்கள், அஃறிணைவிரவுப்பெயர்கள், அஃறிணைப்பெயர்கள் என்று நான்காகப் பாகுபாடு செய்து கொள்கிறார்.[3] இப்பகுப்பினை உயர்திணை, அஃறிணை ஆகிய இரண்டிலேயே அடக்கிவிடமுடியும். இதனால் விரவுப்பெயர் என்ற பகுப்புத் தேவைதானா? என்ற சிந்தனைக்கு இடமளிக்கும் வகையிலேயே இவ்விரவுத்திணைப் பகுப்பு அமைந்துள்ளது.

இதுகாறும் கூறியவற்ருல் விரவுத்திணை என்ற ஒரு பகுப்பில் இன்றியமையாமை ஐயப்பாட்டிற்குரியது என்பதும், அவ்வாறு அஃதின்றியமையாத ஒன்றே எனின் அதற்குரிய இலக்கணத்தினைப் பற்றி ஒரு மறுபரிசீலனை தேவை என்பதும் தெளிவாகிறது.

1 தொல். சொல். 1.

2 நன். 261.

3 சுந்தரமூர்த்தி,கு; பெயர் பற்றித் தொல்காப்பியர், ப. 186. தொல்காப்பிய மொழியியல், அண்ணுமலைப்பல்கலைக்கழகம், 1972.

4 தொல். சொல். 18.

5 ச. அகத்தியலிங்கம், 'தொல்காப்பியரின் தொடரனியல்', ஆராய்ச்சி, 1, 1969.

6 திண்ணப்பன், சுப. தொல்காப்பியத்தில் இலக்கணக்குறியீட்டுச்சொற்கள், தொல்காப்பிய மொழியியல், அண்ணுமலைப்பல்கலைக்கழகம், 1972, பக். 369.

7 தொல். சொல். 162.

8 சுந்தரமூர்த்தி, கு. பெயர் பற்றித் தொல்காப்பியர், தொல்காப்பிய மொழியியல், அண்ணுமலைப்பல்கலைக்கழகம், ப. 180, 1972.

தமிழும் தெலுங்கும்

சோமலெ
சென்னை

தமிழரைத் தெலுங்கர்கள் அரவவாடு என்பர். தெலுங்கர்களைத் தமிழர் வடுகர் என்று குறிப்பிடுவது உண்டு. வடுகர் என்றால் வடக்கத்தியர் என்று பொருள். சங்க இலக்கியங்களான குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு முதலிய நூல்களிலும் மொழி பெயர்த்தேயத்தராகிய குல்லைக்கண்ணி வடுகரைப் பற்றிச் (தெலுங்கர்களைப் பற்றி) சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

சிலப்பதிகாரத்தில் சேரன் செங்குட்டுவனுக்குத் துணைபுரிந்த மன்னர்களாகப் பாராட்டப்பெறும் நூற்றுவர் கன்னர் எனப் படுபவர், ஆந்திரத்தை ஆட்சி செய்த சாதவாஹன மன்னர்கள் ஆவர். சதகன்னி என்ற அம்மன்னர்களின் பெயரையே இளங்கோவடிகள் நூற்றுவர் கன்னர் என்று தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

இரண்டாவது கட்டம்

தமிழர் தெலுங்கர் உறவில் இரண்டாவது கட்டம் பல்லவர் ஆட்சிக் காலமாகும். இக்காலத்தில் பத்தி இலக்கியம் வளர்ந்து தேவார நாயன்மார்களாகிய அப்பரும் சுந்தரரும் சம்பந்தரும், ஸ்ரீசைலம் (சிவசயிலம்), திருக்காளத்தி முதலிய தெலுங்கு நாட்டுத் தலங்களைப் பாடினர். ஆழ்வார்களும் தெலுங்கு நாட்டுத் தலங்களைப் பற்றிப் பிரபந்தங்கள் பாடினார்கள்.

மூன்றுவது கட்டம்

பிற்காலப் பல்லவர் ஆட்சியில் சோழவம்சத்தின் ஒரு பிரிவு ராயலசீமைப் பகுதிக்குக் குடியேறி இப்போது கடப்பை மாவட்டம் என்று சொல்லப்படும் பகுதியிலுள்ள ரேநாடு என்னும் ஊரிலிருந்து ஆட்சி செய்து வந்தனர். பிறகு அவர்கள் நெல்லூர் மாவட்டத்தில் உள்ள 'பாகநாடு' என்னும் இடத்துக்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள். தெலுங்குக் கல்வெட்டுக்களில் மிகப்பழமையானவை ரேநாட்டுச் சோழர்கள் பொறித்த கல்வெட்டுக்களே.

திருமண உறவு

சோழர்கள் ஏற்றம் பெற்றிருந்த போது. தெலுங்கு நாடு வேங்கிச் சீமை என்று பெயர் பெற்றுக் கீழைச் சாளுக்கியரால் ஆட்சி செய்யப்பட்டது. தஞ்சை சோழ மன்னர்களும் கீழைச் சாளுக்கியரான வேங்கி நாட்டு மன்னர்களும் திருமணஉறவு கொண்டனர். வேங்கை நாட்டு விமலாதித்தன் இராஜராஜ சோழனின் மகளான குந்தவையைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். விமலாதித்தன் மகன் ராஜராஜநரேந்திரன். முதலாம் ராஜேந்திரச் சோழனின் மகளான அம்மங்கையை மணந்து கொண்டான். இந்த மண உறவுகளின் விளைவாகப் பல தமிழ்க்குடும்பங்கள் தெலுங்கு நாட்டில் குடியேறின. இத்தகைய குடும்பங்கள் மூன்று வகைப்படும் (1) அரமதிராவிட (2) திமிலதிராவிட (3) புதுருதிராவிட.

புதுருதிராவிட குடும்பங்களிலுள்ளவர்கள் தெலுங்கு மொழியை எழுதவும் பேசவும் வல்லவர்களாக இருந்த போதிலும், தங்கள் வீட்டில் தமிழ்தான் பேசுகின்றனர். இந்தத் திராவிட பிராமணர் களின் பழக்க வழக்கங்கள் தெலுங்குப் பிராமணர்களின் பழக்க வழக்கங்களினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கின்றன. தெலுங்கு இலக்கியத்துக்கு இந்த இனத்தார் ஆற்றியுள்ள பணி மிகப் பெரிது.

தெலுங்கில் முதல் இலக்கியம் 10-ஆம் நூற்றுண்டில் தான் தோன்றியது. தெலுங்கு பாரதம் படைத்த நன்னயர் தமிழ் நாட்டு அந்தணர் ஆவார். தெலுங்கில் பழம்பெரும் கவிஞராகிய நன்னெசோடர் சோழ மன்னர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரே யாவர். அவர் தாம் இயற்றிய 'குமாரசம்பவ' காவியத்தின்

படிகையில் தாம் உறையூரை ஆண்ட கரிகால் சோழன் மரபினர் என்று கூறியுள்ளார். நன்னயரும் நன்னெசோடருமே தெலுங்கு மொழியில் முதல் கவிஞர்கள் ஆவார்கள்.

தெலுங்கு மொழியில் 12-ஆம் நூற்றுண்டில் பால்குரிகி சோமநாதர் என்பவர் 'வசபபுராணம்' இயற்றினுர். இது பெரிய புராணத்தின் தெலுங்கு வடிவம் எனலாம். இவர் படைத்த 'விருஷாதிப' சதகத்தில் தமிழ்ப்பாடல் ஒன்றை இயற்றி இணைத்துள்ளார்.

ஆண்டாளின்கதை, சிறுத்தொண்டர்கதை, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் வரலாறு ஆகியவையும் தெலுங்கில் காவியங் களாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றைப் போன்ற கதையொன்றும் வழங்குகிறது.

தமிழ் நாட்டில் தெலுங்கர்

சோழ மன்னர் சிலர் தெலுங்கு நாட்டுடன் திருமணஉறவு கொண்ட போது, அரச குலத்துப்பெண்களுடன் தெலுங்கு மொழி பேசும் குருக்கள்மாரும் கவிஞர்களும் தோழிமாரும் பணிப் பெண்களும் சமையல் ஆட்களும் சீர்தனமாக அனுப்பப் பட்டனர்.

இவ்வாறு வந்தவர்களுள் ஒருவரே கவியரசர் கம்பனின் தந்தை என்பர். வடமொழி, தென்மொழி, வடுகு, கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகளையே கம்பன் குறிப்பிடுகிருன். தம்மா (தாமரை), அக்கட (அந்தோ) போன்ற தெலுங்குச் சொற்களைக் கம்பன் பயன்படுத்தியுள்ளான்.

கம்பன் தன்னை ஆதரித்த ஓரங்கல் (ஆந்திர நாட்டிலுள்ள வாரங்கல்) மன்னனைப் பற்றி,

"அவனி முழுதுண்டும் அயரா வதத்துடன்
பவனி தொழுவார் படுத்தும் – புவனி
உருத்திர உன்னுடைய ஓரங்கல் நாட்டில்
குருத்திரா வாழைக்குலம்"

என்ற தனிப்பாடலைப் பாடியுள்ளான்.

இதே காலத்தில் நாய், கட்டாயம். மலர், நடுங்கு போன்ற பல தமிழ்ச் சொற்கள் தெலுங்கில் இடம் பெற்றன.

விஜயநகர ஆட்சி

விஜயநகரப் பேரரசு,கிருஷ்ணதேவராயர் ஆட்சியின் சிறப்பாகத் திகழ்ந்தபோது, அவருடைய சிற்றரசர்கள் மதுரையில் ஆட்சிச் செலுத்திப் புகழுடன் விளங்கினார்கள் அக்காலத்தில் மதுரை மாவட்டம் முழுவதிலும், இராமனுதபுரம் மாவட்டத்தில் சாத்தூர் ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூர் வட்டங்களிலும், திருநெல்வேலி மாவட்டம் கோவில்பட்டு சங்கரன் கோவில் வட்டங்களிலும், தெலுங்கு பேசும் மக்கள் குடியேறினர்.

இவ்வாறு குடியேறியவர்கள் கம்மவர், ரெட்டியார். ராஜாக்கள் ஒட்டர் கம்பளத்தார், தெலுங்குச் செட்டியார், தெலுங்கு பிராமணர் சக்கிலியர் எனப் பலவகையினர் ஆவர்.

மதுரை மாவட்டம் பெரும்பகுதி காடாக இருந்தது. தெலுங்கு பேசும் மக்கள் குடியேறிய பிறகே காடுவெட்டிப் பயிர் செய்யப் பட்டது. பயிர்த்தொழிலைத் திருத்தியமைத்த பெருமை இவர் களுக்கு உரியது. ஏற்றம் வாயிலாக மட்டுமே கிணற்று நீரை எடுக்கும் பழக்கம் மதுரை மாவட்டத்தில் தொன்று தொட்டு இருந்தது. தெலுங்கு பேசும் மக்கள் தான் கபலை போட்டுத் தண்ணீர் இறைக்கும் முறையை இங்கு பரப்பினர். கபலையின் தோலைத் தைப்பதற்காக சக்கிலியரை வரவழைத்தனர்.

திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் இவர்களில் பலர் பாளையக்காரர் களாகவும், ஜமீன்தார்களாகவும் செல்வாக்குடன் விளங்கினர்.

குறிப்பாக கம்மவ நாயுடுக்கள், தெலுங்குப் பண்பாட்டின் அடையாளமாக இருந்து வருகிறார்கள்.

இவர்களுடைய உடற்கட்டுக்கு. வரகு உண்ணும் பழக்கத்தை இவர்கள் கைவிடாமல் இருப்பது ஒருகாரணமாக இருக்கக்கூடும். வரகு திரிக்கும் திருகைகள் இவர்கள் வீடுகளில் இயங்கிய வண்ண மாக இருக்கும். வரகரிசிச் சோற்றுக்குத் துணையாக இருப்பது முனைத்தயிர்.

தென் மாவட்டங்களில் காடுகளை வெட்டி நாடாக்கியதில் கம்மவர் பங்கு மிகுதி என்பதை ஊர்ப்பெயர்களே உணர்த்தும். சப்பாத்திக் கள்ளி புதர் புதராக மண்டிக் கிடந்த பள்ளங்களைத் திருத்தி, செய்நேர்த்தி செய்து, கண்மாய் (ஏரி) வெட்டி அதைச் சுற்றி நாவல், வேம்பு, புளி, வாகை, முதலிய பலவகை மரங்களை உண்டாக்கினர் இம்முயற்சியில் சேடா, நட்டுவக்காலி, தேள், பூரான் போன்ற கொடிய உயிரினங்களையும் பொக்கனல்களை உண்டாக்கக் கூடிய வண்டுகளையும், உடும்புகளையும், பாம்புகளையும் இவர்கள் சந்தித்தனர்.

படையில் பணிபுரிவதிலும் வேட்டையாடுவதிலும் தெலுங்கு பேசும் தமிழர்கள் வல்லவர்கள். போர்மங்கலம் போல ஏர் மங்கலமும் — குறிப்பாக புன்செய் பயிரிடுதல் — இவர்களுக்கு கைவந்த கலை.

நாய், வான்கோழி, புனுகுப்பூனை முதலியன வளர்ப்பவர்கள் தெலுங்கு பேசும் தமிழர்களில் உள்ளனர். எனினும் எருமை மாடுகளை, யானைக்குட்டிகளைப் போன்று பொலிகிடாவாகப் பேணி வளர்ப்பதில்தான் தெலுங்கு பேசும் நாயக்கர்கள் இன்பம் காணுவர். எருமை மாட்டுப் பண்ணைகளை நடத்துவதில் தெலுங்கு பேசும் தமிழர்களுக்கு ஈடும் இணையும் எவரும் இல்லை.

தெலுங்கர் தமிழ் நாட்டில் ஆட்சி செய்த அடையாளங்கள் நமது மொழியிலும் அகராதியிலும் பதிந்து விட்டன. "நமது சங்கீதமும், நாட்டியமும் தெலுங்கில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன. நமது பாடகர்கள் பாடுவது எல்லாம் தெலுங்குக் கீர்த்தனைகள். தாசிகள் ஆட்டத்தில் பாடும் வர்ணங்கள் ஜாவாலிகள் முதலியவற்றில் நல்ல உருப்படிகள் எல்லாம் தெலுங்கு, திருமணங்களில் பத்யம், லாலி, என்று பாடப்படுவதெல்லாம் தெலுங்குமுறை. கவனம், சொகுசு எச்சரிக்கை, வாளிக்கை, கொஞ்சம், என்பன எல்லாம் தெலுங்குச் சொற்கள் என்கிறார் கவிஞர் திரு. சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

நான்காவது கட்டம்

விஜய நகரப் பேரரசு அழிந்தபிறகு ஆந்திரத்தில் ஏற்றம் பெற்ற முஸ்லீம்களின் கொடுங்கோன்மை தாங்கமுடியாமல் ஆயிரக்

கணக்கான குடும்பங்கள் திருப்பதி வழியாகக் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் குடியேறினர். இவர்கள் பெரும் பாலும் கம்மவ நாடுகள் ஆவார்கள். ஏற்கெனவே விஜயநகரத்துப் படைகளில் பண்புரிந்தவர்கள் போர்க்கருவிகளை ஏந்தி கொங்கு நாட்டை இன்று பொன் கொழிக்கும் பூமியாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறே தென்ஆற்காடு மாவட்டத்தில் வேளாண்மைத் தொழிலை -புஞ்சையாக வேளாண்மையை சிறப்பாகச் செய்த பெருமை தெலுங்கு பேசும் ரெட்டியார்களைச் சேரும்.

நமது தலைமுறையில் ஜகவீரபாண்டியர் வெங்கடராஜுலு ரெட்டியார் போன்ற தெலுங்கு பேசும் தமிழர் தமிழுக்கு ஏற்றம் தந்திருக்கின்றனர். திருப்பதியிலுள்ள கீழ்த்திசை ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் ஏராளமான தமிழ்ச்சுவடிகள் உள்ளன. இந்த நிறுவனத்தின் மூலம் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானம் கீழ்க்கண்ட தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு இருக்கிறது.

1 செவ்வைச் சூடுவார் பாகவதம் பாகம் 1. 2 செவ்வைச் சூடுவார் பாகவதம் பாகம் 2. 3 நித்யானு ஸந்தானம் 4 திருவாய் மொழி விளக்கம் 5 செம்பொருள் 6 திருவேங்கட உலா 7 சங்கர விலாசம் 8 ரகுவம்சம் 9 திருமலை ஒழுகு 10 ராமஜயத் திருப்புகழ் 11 திருவேங்கட தலபுராணம் 12 ஸ்ரீவெங்கடேச்வர சுப்ரபாதம் 13 திருவேங்கடமுடையான் மீது ஆழ்வார்கள் அருளிய செய்யுள்கள் 14 ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் பாசுரங்கள் 15 திருப்பாவை 16 திருவாய் மொழி அகப்பொருள் பாசுரங்கள் 1, 2. 17 திருக்குறள் (காமத்துப்பால்) 18 திருக்குறள் (பொருட்பால்) 19 பாலசரிதம் 20 மணிமேகலை (தெலுங்குமொழிபெயர்ப்பு 21 யாப்பொலி 22 சித்தாந்தத்ரய சங்கிரஹம் 23 திருவேங்கடவன் 108 திரு நாமங்கள்.

மேற்கண்ட நிறுவனம் 1968-ம் ஆண்டு அளவில் திருப்பதி ஸ்ரீ வெங்கடேசா பல்கலைக் கழகத்தாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு இந்த நிறுவனம் தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டதாகத் தெரியவில்லை. இப்பல்கலைக் கழகத்தில் டாக்டர் நா. சுப்பு ரெட்டியார் பேராசிரியராக இருந்தபோது பல தமிழ் நூல்கள் சிறந்த முறையில் வெளிவந்தன.

Code-Mixing in Modern Tamil Literature

M. Gnanam
Annamalai University

Introduction:

When a society is exposed to two languages it is likely that the use of one language affects the other in actual practice. In India, English had been a link language for a long time and still it continues to be in at least some major domains of the formal social activities. It has been a prestigious language also for Indians living in different parts of the country since many decades. Also most of the basic concepts were made known to the people only through English. The close contact that Indian languages has with English was so vast that now one could easily find mixing English feature in many of the indegeneous languages. This has an effect on literature also. The present paper analyses the nature of code mixing, with reference to mixing English features in Tamil language (as found in Modern literature).

1. Code-mixing : its connotation.

Code-mixing, here represents the use of English usages, reflected in Tamil language and results into a mixed language,

which is a variety of Tamil, characterized by the large number of English words.

2. *Data for analysis*

A short novel entitled *natiyaitheti vanta katal* 'the sea, which came in search of the river', written by Maharishi, and published in *Anandavikatan* (30—10—78) is taken for the analysis of code-mixing in Modern literary Tamil. Though it cannot be representing the whole Tamil prose, analysig the nature of code mixing reflected in it will certainly shed some light on the extent of code-mixing, prevalent to-day in the modern literary Tamil.

3. *Mixing English-levels, factors and techniques.*

A story or novel is developed in three ways viz. (1) author's narration, (2) Speeches or letters of the personal and (3) thoughts of the personal. In these three, English words are mixed in various *levels* viz. word, phrase and sentence levels. The *factors* for the mixing English lexical items can be need filling, prestige, domain of use, formal and informal situation / context, and the roll relationship among the participants in the conversation. In *presenting* English lexical items in Tamil three techniques are adopted optionally viz. (i) to avoid unintelligibility (and sometimes only for the sake of emphasis) some English phrases are translated and are given along with, (ii) in order to avoid confusion whether this is a Tamil word or English word, English words are put within quotes and (iii) to accommodate English sound (f) the symbol ஃப is used. (So far only this script reform has taken place to symbolize English sounds). Now we will examine here mixing English is done (i) in which of the above said three ways of development, (ii) what are the factors which favour mixing and (iii) how it is presented.

4. Code-mixing in the three ways of development of the story

4.1. Author's narration.

Here only word-level berrowing are made. It is to be mentioned here that only those words which are most commonly prevalent in the day-to-doy speech behaviour are used. Uncommon Tamilized forms are not preferred in the author's narration. We could attribute only the conceptional factors are responsible for this type of mixing.

These words are not represented within quotes. Look at the following examples: *ka:mpounḍ o:ramaka geṭṭai piṭitthukkonṭu* ...... (page 103) 'holding the *gate*, by the side of *compound* wall'.

'*cila sna:ppukaḷai eṭuthukonṭal Sumitra*'

'*Sumitra took some snaps*' (page 103).

The script ஃப is not normally used, perhaps due to the reasons that they are very common and even without this special symbol a native speaker can read ப as (f) in its due place of occurrence as in டிபன் '*tiffin*', ஆபீஸ் '*office*' etc.

avar .... டிபன் *sa:ppiṭṭuviṭṭu* ...... *kanna:ṭi mun niṟpa:r* (page 112)

He would stand before mirror .... after taking his breakfast. But sometimes ஃப is used as in

me:lum ஃபைலைப் *puraṭṭinar* 'he turned the leaves of the file further'.

In this case we do not find repetition of the meaning in running matter. Occasionally meanings are given within brackets. ....*vilaikku viṟkavum, ataipaṟṟina pe:ramkaḷaippe:cavum* ...... *muḻu urimai* (*pavar a:f attarni*) 'full right to sell and bargain (power of Attarney)' (page 109).

4.`. *Conservation of personal (c of p.)*

C. of P. is the context in which we find a number of English words and phrases. Sometimes full sentences are also used.

e.g. *Words* 1. *Sha:rt ha:nd nalla spi:d enkira:rkal.* (page 63)
(She) says that (she has) good speed in short-hand.

Phrases 1. *leftฺ saydil mu:nṟa:vatu bangla:* (page 85)
third bungalow in left side.

2. *Kampli:ṭ ṭri:tmenṭ eṭuttukkaṇum* (page 77).
(one) should take complete treatment.

Sentences: 1. *So: ay vil ṭe:k dis privile:j* (page 63).
'So, I will take this previlege.'

2. *Si ha:s vonḍarful bu:sam* (page 99)
'She has wonderful boosm.'

The degree of English mixing reflected in the language behaviour of the personal, with high literacy level is more in formal situations. For example in an interview for a selection for a job, which is a very formal situation, the following sentences are found (page 63).

ai va:nṭ a ja:b so: ay vil ṭe:k dis privile:j (page 63)

"I want a job or so, so I will take this privilege".

yu: beṭṭar go: and ḍu: kam ṭuma:ro: (page 63)
'You better go and do come tomorrow'.

Topic also plays an important roll in the mixing of English usages. Extreme emotion or delicate affairs cause mixing more English usages.

e.g. *ay ka:nṭ ṭa:lare:ṭ di:s tings* 'I cannot tolerate these things. (page 83)

(one of the personal says when he sees that his wife is not loyal to him)

hav ka:n ay...... 'how can I ......' (page 83).

(one of the personal says to his bass, when he has to talk to him about the latter's wife's disloyalty).

As far as the presentation is concerned, roughly we can say that extraordinary lexical items are put within quotes. This feature is not standardized, perhaps due to the reason that to put all the English items will be awkwardly unnecessary, but at the same time it is difficult to decide those "extraordinary" English lexical items which need to be represented within quotes. This feature is found in the present story also.

tiṭi:renṟu 'mu:ḍ' varumpo:tu dikṭe:ṭ ceyva:r (page 44)
"Suddenly he will dictate when he gets mood'.

But we have,

piraku avar puttakattukka:na viṣayattai
dikṭe:ṭ ceytu konṭirunta:r 'then he was dictating matter for the book' (page 45).

Similar is the case of using ஃப for (f). Sometimes it is used and sometimes it is left. This also needs standardization.

e.g. *ṣi:ha:s ga:t* வொண்டர்புல் *bu:sam*
'she has got wonderful bossom (page 99)
me:jai me:l inta ஃபைலே *vaittatuya:r.* (page 82)
'who did put this file on the table.'

The technique of repetition is found abundantly only in conversation. A writer incorporating, repetition, besides depic-

ting actual mode of conversation brings intelligibility in his/her writings for more number of readers. This feature is observed in this short novel also.

e.g. *seṭṭil ḍi me:ṭṭar smu:tli, viṣayattai na:cu:kka:ka muṭikka e:rpa:ṭu cey* (page 83).

'settle the matter smoothly, make arrangements to finish the matter smoothly.

4.3. *Thoughts of Personal.*

This is in between the above two ways of development, as far as English mixing is concerned. It gives room for the mixing English, depending upon the personal. But topic, formal situations have no much as effect on this way of development as the second one has. There is never a repetition of the meaning for intelligibility sake.

e.g. *nalla ḍa:rk bḷu:vil ska:rf* (page 46)
Scarf in dark blue colour.

paḷiccenac collum solyu:ṣan muraikaḷ
'saying solutions quickly for problems.'

5. *Conclusion*

In modern literature, code mixing is almost unavoidable. But at the sametime it should be stated that the modern Tamil literature meant not only for elites, but also for commonfolk, which knows only Tamil. So the modern writer should use only those commonly prevalent usages and wherever some uncommon usages are used they should be represented within quotes. Their meaning also should be given either in the brackets or through the technique of repetition. The analysis of present story shows that standardization is needed in these points.

செய்யும் என்னும் ஏவல்வினைமுற்று

சுப. திண்ணப்பன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

0. செய்யும் என்னும் வினைவடிவம் தமிழில் வினைமுற்றாகவும் பெயரெச்சமாகவும் ஏவல் வினைமுற்றாகவும் வருகின்றது. குதிரை ஓடும் என்ற வாக்கியத்தில் வினைமுற்றாகவும் ஓடும் குதிரை என்ற தொடரில் பெயரெச்சமாகவும் நீர் சென்னைக்கு ஓடும் என்ற வாக்கியத்தில் ஏவல் வினையாகவும் இருப்பதைக் காணலாம். இவற்றுள் வினைமுற்றாக அமையும் திறத்தையும் பெயரெச்சமாக வரும் இயல்பினையும் தொல்காப்பியம் (சூ. 707, 712, 723,) நன்னூல் போன்ற இலக்கண நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஏவல் வினை முற்றாக வருவது பற்றி இவை ஒன்றும் பேச இல்லை.

1. ஏவல் வினைமுற்றாக வரும் வடிவம் பன்மையிலும், மரியாதை உணர்த்தும் ஒருமையிலும் வருகின்றது.

பன்மை:-	வெங்கணும் ஊனும் வேண்டுவ கொடும்	மணி. 16:77
	நின்றறி மாதவீர் ... இவ்வினை உரைம்	மணி. 22.164
ம. ஒருமை:—	வாரும்	பரி. 14.19
	வாங்கும் நீர் முத்து	சிலம்பு. 7.28.2
	தொழும்	மணி. 11.143

2. செய்யும் என்ற ஏவல் வினைவடிவம் செய்ம் என்று திரிந்தும் ஏவல் உணர்த்துகின்றது.

பன்மை:-	உண்ம்.	புறம். 178.5
	கொண்ம்	புறம். 152.29
	தம்	பதிற்று. 85.4
	போம்	மணி. 6.26
ம.ஒருமை	தம்	புறம். 203.4
	தின்ம்	புறம். 150.13
	உண்ம்	புறம். 392.15

3. செய்ம் என்று திரிவதுடன் ஏ, ஓ, அதி என்ற அசைச் சொற்கள் ஏற்றும் செய்யும் என்னும் ஏவல் வினைவடிவம் வரும்.

பன்மை:-	வம்மோ	புறம். 221.10
ம.ஒருமை:-	சென்மே	புறம். 333.7
	சென்மதி	பதிற்று. 53.14
	சென்மோ	புறம். 381.5

சென்மதி சென்மோ என்பனவற்றுள் வரும் மதி, மோ என்பன முன்னிலை அசைச்சொற்கள் எனத் தொல்காப்பியம் (சூ. 759) மொழியும். வரதராசனார் (1954.249) இசுரேல் (1973.183) போன்ற மொழியியல் அறிஞர்கள் இவற்றுள் வரும் ம் என்பது ஏவல் பன்மை/மரியாதை ஒருமை உணர்த்தும் விகுதி என்று பகுத்துரைப்பர். அகத்தியலிங்கனார் மரியாதை உணர்த்துவதுடன் உறவின் நெருக்கத்தையும் உணர்த்துவதாக உரைப்பர் (1979).

4. சீவகசிந்தாமணியில் ஒரும் என்ற வடிவம் மரியாதை ஒருமையில் இரண்டு பாடல்களில் (377:3, 888:3) வருகின்றது.

ஒரும் ஐம்பொறியும் ஓம்பி உளபகல் கழிந்தபின்றைக்
கூர்எரி கவரும் போழ்திற் கூடுமோ குறித்த வெல்லாம்
377:3-4

வாரம் பட்டுழித் தீயவும் நல்லவாம்
தீரக்காய்ந்துழி நல்லவும் தீயவாம்
ஒரும் வையத்தியற்கை யன்றே 881:1,2,3

இவற்றில் 888 வது பாடலில் உரையெழுதும் போது உச்சிமேற் புலவர் நச்சினார்க்கினியர் நும்மிலே இதனை ஓர்ந்து பாரும் என முன்னிலைப் பன்மையாக்கினார்; 'ஓரும்' என்னும் முற்றுச்சொல், "பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை (தொல், சொல், வினை, 30) என்ற சூத்திரத்தில் விளக்கின நிகழ்கால உம்மீறன்றி எதிர்கால முணர்த்தும் முன்னிலைப் பன்மையாகலின்; இஃது ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி'' (பக்கம் 444) என்று விளக்கம் எழுதியுள்ளார். இலக்கண உலகில் ஏவல் வினைமுற்றாக வரும் செய்யும் என்னும் வடிவத்தையும் வினைமுற்றாக வரும் செய்யும் என்னும் வடிவத்தையும் உணரத்தலைப்பட்ட நிலையினை இந்த உரையில் நாம் காணுகிறோம். இவை இரண்டும் வேறுபடுமாற்றை விளக்கிக் காண்போம்.

5. செய்யும் என்னும் வடிவம் ஏவலல்லா வினைமுற்றாகவும் பெயரெச்சமாகவும் வரும்போது இறப்பிலாக் காலமாகிய எதிர் காலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும் உணர்த்தவல்லது. ஏவல் வினை முற்றாக வரும்போது எதிர்காலம் மட்டுமே உணர்த்தும்.

6. தொல்காப்பியம் (சூ 712) நன்னூல் (சூ. 348) கருத்துப்படி செய்யும் என்னும் வடிவம் ஏவலல்லா வினைமுற்றாக வரும்போது பல்லோர் படர்க்கை, முன்னிலை தன்மையில் வராது. ஏவல் வினை முற்று வடிவம் முன்னிலையில் மட்டுமே வரும்.

7. வல்வினையடியில் ஏவலல்லா வினைமுற்று வடிவம் நட-க்கு-ம்', பார்-க்கும், கொடு-க்கும், ஓர்-க்கும் என்பது போல அடிச்சொல்லுக்கும் உம் ஈற்றுக்கும் இடையில் -க் க்- பெறும். ஏவல் வினையில் '-க் க்-' பெறாது வரும். நடவும் – பாரும் – கொடும் ஓரும்.

8. மெல்வினையடிகளில் ஆ, போ, வே, நோ, என்பன இடையில் கு பெற்றும் ஏவலல்லா வினைமுற்றாக வருவது உண்டு; இவை, ஏவலாக வரும்போது 'கு' பெறா. போகும் - போம், ஆகும் - ஆம், வேகும் - வேம், நோகும் - நோம்.

9. தா, வா, நில், போன்ற வினையடிகள் ஏவலல்லா வினை முற்று வடிவத்தில் முறையே தரும், வரும், நிற்கும், என்ற மாற்றம்

பெறும். ஏவல் வினைமுற்று வடிவத்தில் இவை தாரும், வாரும், நில்லும், என்ற மாற்றம் பெறும்.

10. பழந்தமிழில் செய்யும் என்னும் வினைமுற்று வடிவத்திற்குப் பின்பால் காட்டும் விகுதிகள் வருகின்றன. (எ – கா) கொய்யுமோன், தின்மார், இசைக்குமன. கள் என்னும் பன்மை விகுதி இவ்வினை முற்று வடிவத்தின் பின் வருவதில்லை. ஆனால் ஏவல்வினைமுற்று வடிவத்தில் செய்யுங்கள், வாருங்கள் என்பதுபோல கள் என்னும் விகுதி வருவதைக் காணலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் நண்ணுமின்கள் (16:5:1) என்ற வடிவம் ஏவல் பன்மை, வினைமுற்றாக வருவதைப் பார்க்கிறோம்.

இக்காலத்தமிழில் செய்யுங்கள் என்ற வடிவம் ஏவல்பன்மையை உணர்த்துகிறது. தமிழகத்தின் தென்பகுதிப் பேச்சு வழக்கிலும், இலங்கைப் பேச்சு வழக்கிலும் செய்யும், செய்யுங்கள் என்ற இரு வடிவங்களும் மரியாதை ஒருமையை உணர்த்த வருகின்றன. செய்யும் என்ற வடிவத்தைத் தன்னைவிட வயதில் மூத்த–சமுதாய நிலையில் தாழ்ந்த ஒருவரிடமும், செய்யுங்கள் என்ற வடிவத்தை இன்னும் உயர்ந்தவர்களிடத்து மரியாதை ஒருமையாகவும், பன்மையிலும் ஒருவர் வழங்குவதைப் பார்க்கிறோம். நீர் வாரும் என்பது முதல் நிலை மரியாதையாகவும், நீங்கள் வாருங்கள் என்பது அடுத்த நிலையில் உயர்ந்த மரியாதை ஒருமையாகவும் அமைந்துள்ளன.

11. இக்காலத்தமிழில் செய்யும், செய்யுங்கள் என்ற ஏவல் வடிவங்களுடன், ஏன் என்ற விகுதி சேர்ந்து செய்யுமேன், செய்யுங்களேன் என வருவதும் உண்டு. இவ்வாறு வரும்போது நீ என்ற முன்னிலை ஒருமை வடிவமும், மரியாதை ஒருமை/பன்மை வடிவங்களும் எழுவாயாக வந்து ஒருவித மரியாதை உணர்த்து கின்றன. இவ்வடிவங்கள் 'ஏவலுக்குட் படுவோர் அந்த ஏவல் தொழில் செய்தாலும் செய்யலாம். செய்யாமலும் போகலாம்'. என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றன. ஆனால் ஏன் விகுதி அற்ற ஏவல் வினைகளில் ஏவலுக்குட் படுவோர் ஏவல் தொழிலைக் கட்டாயம் செய்தல் வேண்டும் என்ற நிலை உள்ளது. (மு. சண்முகம் பிள்ளை 1966) சில சமயங்களில் ஒலியழுத்த வேறுபாட்டால் ஒருவர் பல

முறை வேண்டியும் ஒரு காரியத்தை செய்யாத நிலையிலே வேண்டா வெறுப்பாகக் கூறுமிடத்தும் இந்த ஏன் சேர்ந்த வடிவங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

12. இக்காலத் தமிழில் செய்யும் என்ற ஏவல்வினைமுற்றுக்கு ஏற்ற எதிர்மறை மரியாதை ஒருமை வடிவங்களும் சில கிளை மொழிகளில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

வாரும் — வாராதிர்ம் < வாராதீரும்

13. இக்காலத்தமிழில் செய்யும் என்னும் வினைமுற்று வடிவம் எதிர்காலம் உணர்த்தும் அஃறிணை ஒருமையாகவும், பன்மையாக வும் மட்டுமே வருகின்றன. ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் ஆகியவற்றில் -ப்ப்-, -ப்-, -வ்- என்ற எதிர்கால இடைநிலை பெற்ற வினைமுற்றுக்களே வருகின்றன.

14. தொல்காப்பியம் 'உம் உந்தாகும் இடனுமாருண்டே' (சூ – 779) என்று கூறும் விதி செய்யும் என்னும் வினைமுற்று வடிவத்திற்கே பொருந்தும். செய்யும் என்னும் ஏவல் வடிவத்திற்குப் பொருந்தாது.

15. செய்யும் என்னும் வினைமுற்று வடிவத்தில் –உம் என்பது எதிர்கால விகுதியாகும். செய்யும் என்னும் ஏவல் வினைமுற்றிலோ (உ)ம் என்பது ஏவல் பன்மை விகுதியாகும். இது நாளடைவில் மின், மீன்கள், ஈர், ஈர்கள் பன்மையை .மட்டும் உணர்த்த தொடங்கிய நிலையில் மரியாதை ஒருமை விகுதியாக மாறிற்று. இலக்கண விளக்கம் என்னும் 17–ம்நூற்றுண்டு இலக்கண நூலில் தான் உம் என்பது ஏவல் வினைமுற்று விகுதி என்று முதன் முதலில் கூறப்பெறுகிறது. (சூ. 237)

16. தமிழோடு ஒத்த ஏனைய திராவிட மொழிகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது செய்யும் என்னும் ஏவல் வடிவம் கோத்தா, தோடா, பழங்கன்னடம், பழங்தெலுங்கு, கோண்டி, ஆகிய மொழிகளிலும் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். இம்மொழி களிலும் முதலில் இவ்வடிவம் பன்மையை உணர்த்திப் பின்னர்

மரியாதை ஒருமையை உணர்த்த மாறிய நிலையைத் தான் பார்க்க முடிகிறது. தொல் திராவிடமொழியில் நீம் என்ற முன்னிலைப் பன்மை வடிவத்திற்கேற்ற ஏவல் வினையாகச் செய்யும் என்ற வடிவம் ஏற்பட்டது. தொல்திராவிட மொழியில் நீர் என்ற முன்னிலைப் பன்மைவடிவமும் உண்டு. ஆனால் நீம் என்பது காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படுகிறது.

17. தொல்பழந்தமிழில் செய்யும் என்றபன்மை வடிவத்துடன் பன்மை விகுதி மின் சேர்க்கப்பெற்றுச் செய்ம்மின் என்ற வடிவம் உருவாயிற்று. இவ்வாறு ஒரு பன்மை விகுதியுடன் இன்னொரு பன்மை விகுதி சேர்க்கும் இயல்பு தமிழுக்குப் புதியதன்று. வருவீர்கள். போவீர்கள் என்ற காட்டுக்களை நோக்குக. பழந் தமிழில் செய்ம் என்பது ஒருமை உணர்த்தத் தொடங்கிய நிலை உருவாயிற்று. அடுத்த பின்பழந்தமிழில் செய்ம்மே, செய்ம்மதி, செய்ம்மே என்பன ஒருமையிலும் செய்ம்மின்கள் என்பது பன்மை தோன்றின. இடைக்காலத் தமிழில் செய்ம்மின் என்பது ஒருமை உணர்த்துகின்றது. அத்துடன் செய்யுங்கள் என்ற வடிவம் உரு வெடுத்தது. கல்வெட்டுகளில் இவ்வடிவத்தைக் காணலாம். இக் காலத்தமிழில் செய் என்பது ஏவல் ஒருமையிலும் செய்யும் செய் யுங்கள் என்பன ஏவல் மரியாதை ஒருமையிலும் செய்யுங்கள் என்பது ஏவல் பன்மையிலும் வழங்குகின்றன.

தொல்காப்பியர் ஏழாம் வேற்றுமைக்குத் தந்திருப்பவை உருபுகளா, பொருள்களா?

க. திலகவதி
அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகம்

தொல்காப்பியர் வேற்றுமையியலை ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் அமைத்துள்ளார். குறிப்பாக ஏழு வேற்றுமை உருபுகளைப் பற்றியும் தனித்தனியே கூறுகையில் இந்தத் தனிப்பட்ட அமைப்பு முறை நன்கு புலனுகிறது, முதலாம் வேற்றுமை தவிர்ந்த ஏனைய ஆறு வேற்றுமை உருபுகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஈரிரண்டு நூற்பாக்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்விதம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள இரு நூற்பாக்களில் முதலாவது குறிப்பிட்ட வேற்றுமையுருபின் பெயரையும் அதன் பொதுவான பொருளையும் கூறுவது; இரண்டாவது அந்த உருபைப் பற்றிய சிறப்புக் குறிப்புக்களைக் கூறுவது.

இத்தகைய சிறப்புக் குறிப்புக்களைக் கூறும் முறைமையில் ஒரே வகை ஒழுங்கினைப் பின்பற்றவில்லை தொல்காப்பியர். ஐ- உருபிற்கு அதனைத் தொடர்ந்து வரும் வினைகளைக் கூறுகின்ருர் மூன்ரும், நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பொருத்தமட்டில், அவற்றிற்குரிய இரண்டாவது நூற்பாக்களில், அவற்றின் சிறப்புப் பொருள்களையும் அவை இடம் பெறும் தொடரின் அமைப்பு முறையினையும் கலந்து கூறுகின்ருர். இவ்வகையில் ஏழாம் வேற்றுமைக்கும் இரண்டு நூற்பாக்கள் உள்ளன. (565, 566).

ஏழாம் வேற்றுமைக்கான இரண்டாவது நூற்பாவின் பொருள் பற்றி உரையாசிரியர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது

சேனுவரையர் இவற்றை ஏழாம் வேற்றுமையின் பொருள்களாகக் கொள்கிருர். தெய்வச்சிலையார் இவற்றை உருபாகவும் பொருளா கவும் கொள்கிருர்; மேலும் அவை பெயரைச் சார்ந்து பெயராகி உருபேற்கவும் கூடும் என்கிருர். இளம்பூரணரும் நச்சினர்க் கினியரும் இவற்றை ஏழாம் வேற்றுமைக்குரிய உருபுகளாகக் கொள்கின்றனர்.

இவற்றில் எந்தப் பொருள் சிறப்பானது என்று முடிவெடுப்பது கடினமானதொன்ருகவே உள்ளது. இரண்டு விதப்பொருள் களிலுமே யாதானும் ஒரு வகையில் குறைபாடு உள்ளது.

இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கினியர் கூற்றுப்படி இவற்றை ஏழாம் வேற்றுமைக்கான உருபுகளாகக் கொள்வது பலருக்கு ஏற்புடைத்ததாய் உள்ளது. ஆனல் இதிலும் சில குறைகள் உள்ளன. சேனுவரையர் இதற்கு எதிராகக் கூறும் முதற்காரணம் 'கண்' என்பது ஏழாம் வேற்றுமை உருபு என்று முதல் நூற்பாவில் கூறிவிட்டு, மீண்டும் 'கண், கால்...' என்று அடுத்த நூற்பாவில் கூறிச் செல்வது கூறியது கூறல் என்கிருர். ஆனல் மொழியியல் முறைப்படி ஓர் உருபனின் மாற்று உருபன்களைக் குறிப்பிடுகையில் அந்த உருபனின் முதல் வடிவத்தையும் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். அதனல் சேனுவரையரின் முதற்காரணம் வலுவுடையதல்ல.

அவர் இரண்டாவதாகக் கூறும் காரணம், இளம்பூரணர் 'ஊர்ப்புறத்திருந்தான், ஊரகத்திருந்தான், கைவலத்துள்ளது கொடுக்கும்' என 'அத்து'ச் சாரியையுடன் உதாரணங் காட்டினமை யால், புறம், அகம், வலம் என்பன பெயர்களேயன்றி உருபுகளாகா என்பது. தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் 118-ஆம் நூற்பாவாக விளங்கும் 'அவற்றுவழி மருங்கின் சாரியை வருமே' என்பதன்படி சேனுவரையரின் கூற்றுப் பொருளுள்ளதாகவே உள்ளது. இந்நூற் பாவின்படி சாரியை உயர்திணை, அஃறிணையாகிய இருவகைப் பெயர்களின் பின்னே வரும். எனவே சாரியை உருபுகளைத் தொடர்ந்து வராது. ஆகவே ஏழாம் வேற்றுமைக்கான உருபுகள் இந்நூற்பாவில் தரப்பட்டுள்ளன என்பதை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

இந்த உரையில் உள்ள மற்ருெரு சிக்கல் 'தேவகை என்னும் வடிவத்தால் விளைவதாகும். இவ்வடிவம் எந்த இலக்கியத்திலும் காணப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ப் பேரகராதியில் கூட இவ்வடிவம் காணப்படவில்லை. இளம்பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும் கூட 'தேவகை' என்பதற்கு உதாரணங் கொடுக்கும்போது 'வடக்கண் வேங்கடம்', 'தெற்கண் குமரி, என்பவற்றையே கொடுக்கிருர்கள். இங்குக் 'கண்' என்னும் வடிவமே 'தேவகை' என்னும் திசைக்கூற்றுப் பொருளிற் தரப் பட்டுள்ளது. எனவே, 'தேவகை' என்பதை ஏழாம் வேற்றுமைக் கான ஒரு சிறப்புப் பொருளாகக் கொள்வதன்றி அவ்வேற்றுமைக் கான உருபாகக் கூறமுடியாது.

இனிச் சேனவரையர் 566-வது நூற்பாவில் காணப்படுபவற்றை ஏழாம் வேறறுமையின் பொருள்களாகக் கொள்கிருர். இவ்வுரையைப் பலரும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. நச்சினர்க்கினியர் 'கண்' எனும் உருபிற்குக் கண் எனும் இடைச் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் இடப்பொருண்மை என்று கூறிஞல், பின் வருகின்ற இடப் பொருண்மையை முன்னும் கூறிய குற்றமாரும் என்று சொல்கிருர். ஆனல் இரண்டாவது நூற்பாவில் உள்ள 'கண்' நடுமையம் என்னும் சிறப்புப் பொருளைக் குறிப்பது என்று கொண்டால் நச்சினர்க்கினியர் கூறும் குறை நீங்கிவிடும்.

மேலும் 'ஆலின் கீழ்க் கிடந்த ஆ', மரத்தின் மேலிருந்த குரங்கு என்பனவற்றிற்குக் கண்ணென்னுருபு கொடுத்து உலகம் வழங்குவதில்லை என்றும் கூறுகிருர் நச்சினர்க்கினியர். நச்சினர்க் கினியர் சொல்வது போல் 'ஆலின் கண் கிடந்த ஆ' என்று கூறுவது அருகிய வழக்காய் இருக்கக் கூடும். ஆனல் அப்படிப் பட்ட வழக்கு அறவே இல்லை என்று கூற முடியாது. பி. எஸ். எஸ். சாஸ்திரி கூறுவது போல் நச்சினர்க்கினியரே எழுத்ததிகாரத்தில் உள்ள 'பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங்கிசைப்ப . . .' என்னும் 132-ஆம் நூற்பாவின் கீழ் 'மரத்துக் கட் குரங்கு' என்னும் தொடரை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்துள்ளார்.

566-வது நூற்பாவிற்குச் சேனவரையருடைய உரை பின் வருமாறு அமைந்துள்ளது: 'கண் முதலாக இடமீருகச் சொல்லப்பட்ட

பத்தொன்பது பொருளும் அவை போல்வன பிறவும் ஏழாவதன் றிறத்தன என்றவாறு'. 'கண்' என்பதற்குப் 'பின், முன்' என்பவை யெல்லாம் சரிநிகர்ப் பொருளுடைய சொற்கள் என்று கொண்டால் நிச்சயமாக அது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதொன்றாக இராது. 'கண்' எனும் உருபனைப் பயன்படுத்தும் இடங்களிலெல்லாம் பின், முன் என்ற உருபன்களைப் பயன்படுத்துவதென்பது தொடரியல் அடிப்படையில் முடியாததொன்றாகும். எனவே 'கண், கால் புறம்...' ஆகியவை இடப்பொருளின் பாற்பட்ட சிறப்புப் பொருள்கள் என்று கொண்டால் சிறப்பாக இருக்கும். 'இடப்பொருளின் பாற்பட்ட சிறப்புப் பொருள்கள்' என்பதனை தொல்காப்பியரின் 'அதன்பால' என்னும் தொடருக்கும் சேனாவரையரின் 'ஏழாவதன்றிறத்தன' என்னும் தொடருக்கும் பொருளாகக் கொண்டால் பிரச்சனை எழுவதற்கு இடமிருக்காது.

இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் 'கண்' எனும் உருபன் வரும் இடங்களில் அது பொதுவான இடப்பொருளை மட்டும் கொண்டிருந்தால், அதை அப்படியே உணர்ந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறன்றிச் சில சமயங்களில் 'கண்' என்னும் உருபன் குறிப்பினால் உணரப்படும் சிறப்புப் பொருளையும் கொண்டிருக்கும். எடுத்துக் காட்டாக, 'கண்ணின்று கூறுதல் ஆற்றான் அவனாயின்' (கலி 37:8) என்பதற்கு 'அவனாயின் தன் குறையை நம்மெதிர் நின்று கூறுதலைச் செலுத்தான்' என்று உரையுள்ளது. நச்சினார்க்கினியரும் இந்த அடியில் 'என் கணின்று எனத் தோன்றா எழுவாயாய் நின்று கண்ணென் உருபு ஏற்று நின்றதாம்' என்று கூறுகிறார். அதேபோல்'வடக்கண் வேங்கடம்' என்புழி 'வடதிசையில் வேங்கடம்' என்னும் சிறப்புப் பொருள் பெறப்படும். 'குரங்கு மரத்தின் கண் உள்ளது எனின் குரங்கு மரத்தின் மேல் உள்ளது' என்பதை வாக்கியச் சூழலை வைத்து உணரலாம். இவ்வகையில் பத்தொன்பது பொருள் களுக்கும் எடுத்துக்காட்டு கொடுப்பது சிறிது கடினமாக இருக்க லாம்; ஆனால் இக்கட்டுரையில் இந்நூற்பாவுக்குக் கொடுக்கப் பட்டுள்ள பொருளின்படி 'கண்' எனும் சொல்லிற்கு இப்பத்தொன்பது பொருளும் வரும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. இப்பத்தொன்பதும் இடப்பொருளின் பாற்பட்ட

சிறப்புப் பொருள்கள் என்று கொண்டால், அவை 'கண்' என்னும் உருபிற்குள்ள சிறப்புப் பொருள்கள் என்று கொள்ள வேண்டிய தில்லை. அவை இடப்பொருளின் பல்வகைக் கூறுகளைச் சுட்டும் சிறப்புப் பொருள்கள். எனவே, கொடுக்கப்பட்டுள்ள வடிவங்களைப் பயன்படுத்தியே அச்சிறப்புப் பொருள்களை யுணர்த்தலாம்; அதே வேளையில் 'கண்' எனும் உருபில் அச்சிறப்புப் பொருள் உணரப் பட்டால் அதையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

தமிழின் உயிர்
The vowels of Tamil

சி. கோ. தெய்வநாயகம்
கரந்தை கல்லூரி தஞ்சாவூர்

அகரம் முதல் ஔகாரம் இறுவாயாகத் தமிழின் உயிர் பன்னிரண்டாக விளங்குவது வெளிப்படை. தொல்காப்பியம்,

> ''ஔகார இறுவாய்ப் பன்னீரெழுத்தும்
> உயிரென மொழிப''

என இவ்வுயிர் எண்ணிக்கையினை உறுதிசெய்யும்.

இப்பன்னிரு உயிர்களும் குறில் எனவும் நெடில் எனவும் இருவகைப்பட்டன.

> அ, இ உ, எ, ஒ, — இவ்வைந்தும் குறில்
> ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ — இவ்வேழும் நெடில்

குறில் ஒரு மாத்திரை அளபும், நெடில் இருமாத்திரை அளபும் உடையன. குறிலினின்றும்தான் நெடில் தோன்றின· இக்கருத்தை தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும் உரைப்பர். உயிர் எழுத்துக்களில் இணை எழுத்துக்களில் இணை எழுத்துக் களாகக் காணப்படும்

அ, ஆ, இ ஈ, உ ஊ, எ, ஏ, ஒ ஓ, ஆகிய பத்து எழுத்துக்களும் இக்கருத்தினை அரண் செய்கின்றன.

'அ' எனும் குறில் நீட்டல் விகாரம் எய்துங்கால் ஆகார மாகவும் 'இ' எனும் குறில் நீட்டல் விகாரம் எய்துங்கால் ஈகார

மாயும் இவை போன்றே ஏனைய உ, எ, ஒ கரங்களும் ஊ, ஏ, ஓகாரங்களைப் படைத்துள்ளன. எனவே இணையற்ற தனி எழுத்துக்களாகக் காணப்படுவன ஐ, ஒள எனுமிரு எழுத்துக்களே. இவை தனியெழுத்துக்களா? அல்ல. இவை இரு வேறு உயிர் எழுத்துக்களின் கூட்டெழுத்துக்கள் ஆகும். அகரம், இகரம் ஆகிய இரு குறில் இணைந்தால் ஐகாரம் எனும் நெடில் தோற்றம் பெறுகிறது. அதுபோன்றே அகரமும் உகரமும் இணைந்தால் ஒளகாரம் தோற்றம் பெறுகிறது. எனவே இவ் ஐ, ஒள எனுமிரு எழுத்துக்களும் தனி எழுத்துப்போல காணப்படினும் இருவேறு எழுத்துக்களின் இணைப்பு வடிவேயாகும். இத்தகைய மயங்கொலியன்களை ''சந்தியக்கரம்'' என்ப. இதனை தொல்காப்பியர்

''அகர இகர ஐகரமாகும்
அகர உகரம் ஒளகாரமாகும்''

எனக் கூறுவர். ஆதலின் இச்சந்தியக்கரங்களை தனி உயிர்களாகக் கொள்ளவியலாது.

எனவே எஞ்சிய 10 உயிர்களுள் மேலும் இரு எழுத்துக்களைப் பற்றி ஆயலாகும்.

அகரக்கூறும் இகரக்கூறும் இணைந்தே எகரமும், அகரக்கூறும் உகரக்கூறும் இணைந்தே ஒகரமும் பிறக்கின்றன. இதனை உரையாசிரியர்கள் சிவஞான முனிவரும் சங்கர நமச்சிவாயரும் ''நரமடங்கல்'' வடிவத்தன என்பர்.

ஆயின் முன்னர் ஐகாரமும் ஒளகாரமும் இவ்விருவகை இணைப்பிலேயே தோற்றம் பெறுதல் உணர்த்தப் பட்டது. அத்தோடு எகரமும் ஒகரமும் கூட அதே 'அ இ, உ' ஆகிய மூன்று குற்றுயிர்களின் இருவகை இணைப்பிலேயே தோற்றம் பெறுகின்றன என்கின்றபோது ஐயம் உளதாகிறது.

அ + இ = ஐ, எ
அ + உ = ஒள, ஒ

ஆகிய இரு எழுத்துக்களை படைக்கின்றன. எவ்வாறு? அகரத்தோடு இகரம் இணைகின்றபோது இரு குற்றுயிர்கள் இணைந்து

ஐகாரம் எனும் நெடில் எழுத்தினைப் படைத்துள்ளன. ஆனால் முறைமாறி இகரம் முன்னரும் அதன் பின்னர் அகரம் எனும் குற்றுயிர்கள் இணைய பிறிதொரு குற்றுயிர் ஆகிய எகரம் பிறக்கிறது.

இது போன்றுதான் ஒகரமும் பிறக்கிறது. ஒரு மாத்திரையும் ஒரு மாத்திரையும் சேர்ந்தால் ஒரு முறையில் ஐ எனும் 2 மாத்திரை தந்த புணர்ச்சி, பிறிதொரு வகையில் ஒரு மாத்திரை உடைய எகரத்தினை தருதலின் வகை என்ன? இடமாற்றமே காரண மெனலாம். முன்னுள்ள அகரம் பின்னும், பின்னுள்ள இகரம் முன்னுமாக நின்று இணைகின்றபோது ஒரு மாத்திரை இழப்பு நிகழ்ந்துள்ளது. எனவே இம்முறை கழித்தல் கொள்கை (Minus Concept)யின் வழிப்பட்டு ஒரு மாத்திரைக் குற்றுயிரையே தந்துள்ளது.

எந்த இரு குறில்கள் இணைந்து ஐ எனும் நெடிலைப் படைத் தனவோ, அவற்றாலேயே இவ் எகரம் தோற்றம் பெறினும், இது அளவிற் குறைந்தது என உணர்த்த வேண்டிய இன்றியமையாமை எழுவது இயல்புதானே. எனவேதான் "அளபு குறைந்தது" எனச் சுட்டும் புள்ளியிட்டு இவ் எகர ஒகரங்களையும் நம்மனோர் வழங்கி யுள்ளனர். இதனைத்தான் தொல்காப்பியம்,

"மெய்யினியற்கைப் புள்ளியொடு நிலையல்
எகர ஒகரத்தியற்கையுமற்றே"

எனக் குறித்துள்ளார். எனவே மாத்திரை குன்றிய உருவினைக் குறிக்கத் தமிழர் 'புள்ளி'களைப் பயன்படுத்தியமை பெறப்படுகிறது.

இவ்வாறாக அ. இ, உ ஆகிய எழுத்துக்களின் இணைப்பு வடிவங் களாகவே திகழ்தலின் தனித்தன்மையற்ற இவ் எ, ஒ. ஐ, ஔ எனும் இக் கூட்டுயிர்களை விலக்க,எஞ்சிய உயிர்கள் தமிழில் எட்டேயாகும். இவ்வெட்டனுள்ளும் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ ஆகிய ஐந்து நெடில்களும் அ, இ, உ, எ, ஒ ஆகிய குறில்களின் நீட்டல் விகாரங்களாதலின் அவையும் தன்னியல்பிற் தாழுகின்றன. அவற்றுள்ளும் ஏகார, ஓகாரங்களோ, நரமடங்கல்களாய எகர ஒகரங்களின் விகாரங் களாகவுள்ளன. எனவே இவற்றையும் நீக்கிக்காண தமிழின் தனி

உயிர்களாக (Independent vowels) அ, இ, உ எனும் எழுத்துக்களே திகழ்கின்றன. இவை மூன்றும் தமிழின் சுட்டெழுத்துக்களாகும்.

“அ, இ, உ அம்மூன்றுஞ் சுட்டு”– இது தொல்காப்பியம். ஆம். தமிழின் உயிரைச் சுட்டுவன; தமிழின் உயிரெனச் சுட்டப் படுவன இம்மூன்றுமேயாம். இவை மூன்றும் குறில்கள் தாம்.

மூன்று குறில்கள் வளஞ் செறிந்த தமிழினை ஆக்கிச் சிறக்கும் சிறப்பு வேறெம் மொழியிலும் காணக்கிடைக்காத அற்புதமாய் தமிழ் பெற்றுள்ளமையினை அறிகின்றது உளந்தழைக்கின்றது.

அடிவரம்பான “ஓரளபு” இசையொடு உள்ள இத்தனியுயிர் களான அ, இ, உ இவையும் யாதானும் ஒலியன்களிலிருத்துதான் தோற்றம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இம்மூன்றெழிந்த ஏனைய உயிர்கள் எவ்வாறு கூட்டுயிர்களால் பிறப்பெய்தினவோ அம்முறை தானே இவற்றிற்கும் பொருந்தும்! ஆயினும் ஈரளபும். ஈரளவு பெறுமல் புள்ளியோடு ஓரளபும் கொண்டதால் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ ஆகியவையும் எ, ஒ ஆகியனவும் வரிவடிவம் பெற்றுள்ளன. உயிர்க்கு வரம்பாய ஒரு மாத்திரையினை இசைக்கும் அ, இ, உ ஆகிய மூன்று எழுத்துக்களும் வடிவு பெற்றிருக்கின்றன.

ஆனல் இவ் அ, இ, உ ஆகியனவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் ஒலியன்கள் ஒரு மாத்திரைக்கும் குறைந்துள்ளமையின் உயிரொத்த வரிவடிவம் பெருத அதே நேரத்தில் ஒரு புள்ளியினைப் பெற்றுள்ள மெய்போல அல்லாமல் அரை மாத்திரைக்கும் மேலாகவே, ஆனல் ஒரு மாத்திரைக்குக் குறைவாக அளபு பெற்றுள்ளதால் “மெய் களைப் போலவே” சார்ந்து வருதலை பிற உயிர்களைச் சார்ந்து வருதலை உடைத்தாயிருந்தும் தம் தனியியல்பினையும் வெளிப் படுத்தியே இயங்குகின்ற ஆற்றலுடன் திகழ்வதால் அவற்றைச் சார்பெழுத்துக்கள் என்றனர்.

“தத்தம் சார்பிற் பிறப்போடு சிவணி
ஒத்த காட்சியிற் தம்மியல்பியலும்”

எனுமித் தொல்காப்பியத் தொடர்கள் இக்கருத்தினை விளக்கு கின்றன.

இவ்வாறு தமக்கென தனி இயல்பு ஒலியன்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அடிப்படைத் தனியுயிர்கள் போலல்லாது அளபு குறைபட்டன. ஆதலின் இவற்ருல் தனியாக இயங்கவியலாது. ஆதலின் இவ்வொலியன்களை உயிரெழுத்துக்களோடோ, அன்றி மெய்யெழுத்துக்களோடோ இணைக்க முடியவில்லை அதே நேரத்தில் இவற்றின் வழக்கு வன்மையோ மிகுதியாதலின் விடுக்கவும் முடியவில்லை. எனவே இவற்றை "எழுத்தோரன்ன" என தமிழ் எழுத்துக்களினின்றும் வேறு பிரித்தோதுகின்ருர் தொல்காப்பியர்.

எழுத்துக்களைப் போன்றவாதலானும், மெய்களை விட இசைமை அதிகம் பெற்று ஆயினும் ஒரு மாத்திரைக்குக் குறைபட்டுள்ளதாலும் இச்சார்பெழுத்துக்கள் புள்ளிகளால் குறிக்கப்பட்ட தனி எழுத்துக்களே என்பது புலனுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

"முப்பாற்புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன" என்பர்.

நச்சர் கூறுமாறு ஆய்தத்தின் வடிவம் அடுப்புக் கூட்டுப்போன்ற மூன்று புள்ளி வடிவத்தது என்பதாயறிவோம். அப்புள்ளி வடிவம் ஆய்தத்திற்கு மட்டுமல்ல ஏனையிரு குற்றியலிகர, குற்றியலுகர வடிவங்களுக்கும் பொருந்தும். எப்படி? ஒரே அடுப்புக் கூட்டு வடிவ புள்ளியமைப்பு மூன்று வேறு ஒலியன்களைக் குறிக்குமா? அல்ல மூன்றுபுள்ளிகளும் வேறு வேறு வடிவங்களில் இடப்பட்டு இவை மூன்றையும் குறித்துள்ளன.

அதனுற்தான் "முப்பாற்புள்ளியும்" என்ருர். தனியொரு புள்ளியினை மூன்றுவிதமாக அமைத்திட ஏலாது. மேலும் "பால்பெற வகுத்த" "ஐம்பால் ஓதி" போன்ற வழக்குகளில் 'பால்' என்பது வேறு வேறு பட்ட வடிவங்களைக் குறித்தலின் ஈண்டும் இக்கருத்து வலியுறுகின்றது. அவ்வழி,

ஃ என ஆய்தமும்

ஃ என குற்றியலிகரமும்

ஃ என குற்றியலுகரமும்

குறிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இம்மூன்று புள்ளிகளையும் முறையாக கோடிழுத்து இணைத்துப்பார்க்க அ, இ, உ கரவடிவங்களைப் போலத் தோன்றுதல் அறியத்தக்கது.

அவ்வாறன்றி நச்சர் கூற்றுப் போல உயிரது குறுக்கமாக, அகர, இகர, உகரங்களின் குறைத்தல் விகாரங்களோ இச்சார்புகள்' எனின் அற்றன்று. அவ்வாருயின் அவற்றை அகரக்குறுக்கம், இகரக்குறுக்கம், உகரக்குறுக்கம் எனவாசிரியர் ஓதாது,

''குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம்
என்ற முப்பாற்புள்ளி'' எனவும்

''எழுத்தோரன்ன'' எனவும் வேறு பிரித்தோதுவது எற்றுக் கோவெனக் கூறி மெய்ம்மை காண்க. இவற்றை அ, இ, உ க்களினின்றும் வேருகவே காண்க.

இது கருதியே ஒரு பொருள் நுதலும் சூத்திரத்தில், அதுவும் முதற்சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியர் சார்பெழுத்துக்களையும் குறித்துச் சென்றுள்ளார். ஆயினும் அந்நூற்பாவினை நுணித்து நோக்க இரு கருத்துக்கள் புலனுகின்றன.

சார்பு எழுத்துக்களை எழுத்துக்கள் என எண்ணிக்கையில் கொண்டோரும், கொள்ளாதோருமாக தொல்காப்பியர் காலத்தில் இரு கருத்துப் புலவர் இருந்துள்ளனர். எழுத்தாக் கொள்ளாதோர் எண்ணிக்கையில் தமிழின் முதல் எழுத்துக்கள் 30 ஆகும். எண்ணிக்கையில் சார்புகளையும் கொண்டோர் 33 எனவும் கொண்டுள்ளனர் தொல்காப்பியரோ இச்சிக்கலில் சிக்கிக்கொள் ளாது இருவகைக் கருத்துக்களையும் தாம் உடன்பட்டு

''எழுத்தெனப் படுப
அகர முதல் னகர இறுவாய்
முப்பஃதென்ப
சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே''

என நூற்பா யாத்துள்ளமையுமறியத்தக்கது.

A classification of Tamil verbs on the basis of the contextual features

N. Nadaraja Pillai
C. I. I. L., Mysore

Mistakes in the syntax of Tamil verbs by second language learners are of great importance to the study of the verbs. Verb is central and selectionally dominant in grammar. So the usage of verb, its co-occurrence with cases, selections of subject and object, occurrence with adverbs etc. should be given in the lexicon.

Selectional restrictions of the subjects and objects have their own importance in the usage of verbs. For example-

* 1) *naan kampai uṭaitteen*

* 2) *naan kaṇṇaaḍi ṭamḷarai oṭitteen*

The verbs '*uṭai*' and '*oṭi*', though the meaning is same, select different objects. The inadquacies of this kind for the teaching/learning can be overcome by giving sufficient information along with the verb in the grammar and features required in the lexicon.

Accordingly four types of features are required for each word.

1) Category features 2) Contextual features
3) Inherent features 4) rule features.

The category features denotes a lexical category such as a verb or noun. The contextual features are represented by a case frame, in which the co-occurrence of case will be given. Inherent feature denotes qualities such as animal, human, abstract etc. Rule feature refers to transformational rules which can be applied to the lexical item.

Here in this present study only the contextual feature has been taken. The syntactic context/environment necessary for the usage of a verb may be devided into two viz.

1) *obligatory* 2) *optional.*

Obligatory environment is the one in which only the verb is used and hence it is indispensable. The contextual restrictions thus formed can not be violated. The violation of it will result in ungrammaticalness. If more than one verb has got the same obligatory environment it may be said to belong to one syntagmatic class.

On the other hand the optional environment is used for some extra communicative purposes. The use of this optional environment has no constructional importance and so the deletion does not lead to ungrammaticalness. For exemple:-

3) *avan cooṟu caappiṭṭaan*

4) *avan kaiyaal cooṟu caappiṭṭaan*

'*Kaiya:l*' is an optional feature. The deletion of it does not result in ungrammaticalness.

When the obligatory environment of verbs in the target language and mother tongue is same, the student find it easy to use and when they are different the mother tongue environment leads to interference. For example:- 'join' and 'ceer', have got different environment as in the following:—

5) I joined S. F. I.

6) *naan* - S. F. I. - *il ceernteen*

thus making ungrammatical sentences such as

* 7) I joined in S. F. I.

* 8) *naan* S. F. I. (*ai*) *ceernteen*

In the present study eight cases have been taken and it is felt that some more cases are also necessary. The eight cases taken are, Accusative, Purposive, Locative, Instrumental, Ablative, Dative, Causative, Sociative. The purposive can be further divided into two, viz. Purposive and Benefactive as in the following examples:-

9) *naan avaḷukkaaka cipaaricu ceyteen*

10) *naan paṇattukkaaka alainteen*

The sociative can be divided into two viz. Sociative and Comitative as in the following examples.

11) *avaru ennooṭu vantaaru*

12) *avan paṇattooṭu tirumpinaan*

Anyhow the number of cases that is required is uncertain. The Agentive is not included here since the selection of it goes to individual verbs and can be studied separately under selectional restrictions of subjects and objects.

The two major divisions of verbs are transitive and intransitive verbs Under transitive verbs we have ten classes of verbs.

(V_1) — (+ Acc + Purp) = *ikal*

(V_2) — (+ Acc + Purp + Ins) = *iti*

(V_3) — (+ Acc + Purp + Loc) = *itu*

(V_4) — (+ Acc + Purp + Ins + Abl) = *iratci, urincu*

(V_5) — (+ Acc + Loc) = *iin, kiṭattu*

(V_6) — (+ Acc + Purp + Ins + Loc) = *aṭi*

(V_7) — (+ Acc + Cans) = *uṇar*

(V_8) — (+ Acc + Dat) = *koṭu*

(V_9) — (+ Acc + Abl + Purp) = *eṭu*

(V_{10}) — (+ Acc + Abl) = *kaappaarru*

Under intransitive verbs we have eleven classes.

(V_{11}) — (+ Dat) = *iṇaṅku*

(V_{12}) — (+ Purp) = *iṇai*

(V_{13}) — (+ Loc) = *pey*

(V_{14}) — (+ cans) = *iṭi*

(V_{15}) — (+ Loc or possession) = *iraincu*

(V_{16}) — (+ Dat + Purp + Loe) = *utavu*

(V_{17}) — (+ Abl + Purp + Loe) = *iraṅku*

(V_{18}) — (+ Soc) = *uraay*

(V_{19}) — (+ Abl + Dat) = *poo*

(V_{20}) — (+ Loc + Purp) = *otuṅku*

(V_{21}) — (+ Abl) = *oḻuku*

'சாவ' என்னும் வினையெஞ்சு கிளவி

தி. நடராசன்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தில் உயிர் மயங்கியலில் முதற்கண் அகரஈற்றுச் சொற்களின் புணர்ச்சியினை விரிக்குங்கால் பொதுமையாக 'அல்வழிப் புணர்ச்சியில் அகர இறுதியினையுடைய பெயர்ச் சொற்களின் முன்னர் 'க், ச், த், ப்' என்னும் மெய்களை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் வந்து புணருமாயின் தத்தமக்குப் பொருந்திய 'க், ச், த், ப்' என்னும் ஒற்றுக்கள் இடையே மிகுந்து வரும் என்று கூறியுள்ளார்.

''அகர இறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றின்
தத்தம் ஒத்த ஒற்றிடை மிகுமே''. (தொல். எ. 20)

(எ.டு.) விள + குறிது > விளக்குறிது
நுண + குறிது > நுணக்குறிது

அடுத்து தொல்காப்பியர் அகர இறுதியினையுடைய வினையெச்சங்கள் நிலை மொழியாக நின்று முற்கூறியது போன்று 'க், ச், த், ப்' என்னும் மெய்களை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் வந்து புணருமாயின் தத்தமக்குப் பொருந்திய 'க், ச், த், ப்' என்னும் ஒற்றுக்கள் இடையே மிகுந்து வரும் என்றும் கூறியுள்ளார்.

''வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக் கிளவியும்
எனவென் எச்சமும் சுட்டின் இறுதியும்
ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும்
ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகுமே''. (தொ. எ. 204)

(எ. டு.) உண + சென்றான் > உணச் சென்றான்
சாவ + சென்றான் > சாவச் சென்றான்
உண + தந்தான் > உணத் தந்தான்
சாவ + போனான் > சாவப் போனான்

அகர ஈற்று வினையெச்சங்களுக்கு என்று பொதுப்படப் புணர்ச்சி இலக்கணம் உணர்த்திய தொல்காப்பியர் பின்னர் அகர ஈற்றினை யுடைய 'சாவ' என்னும் வினையெச்சத்திற்கு எனத் தனியாகவும் புணர்ச்சி இலக்கணம் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

"சாவ என்னும் செயவென் எச்சத்து
இறுதி வகரங் கெடுதலும் உரித்தே" (தொ. எ. 210)

இந்நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணர்[1] 'சாவ' என்று சொல்லப்படும் செய என் எச்சத்து இறுதிக்கண் அகரமும் அதனைப் பற்றப் பட்ட வகர வொற்றும் கெடாது நிற்றலே யன்றிக் கெட்டு முடிதலும் உரித்தே' என உரையெழுதிக் காட்டாக 'சாக்குத்தினான், சீறினான், தகர்த்தான், புடைத்தான்' என்றும் காட்டுவர்.

நச்சினார்க்கினியரும்[2] இளம்பூரணர் உரையையே கொள்வர். காட்டுக்களும் அவைகளையே காட்டுவர்.

சங்க இலக்கியத்தில்

சங்க இலக்கியத்தில் (பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை) தொல் காப்பியர் கூறியது போன்றே 'சாவ' என்னும் எச்சத்தின் இறுதி வகரம் கெட்டு 'சா' என நின்று வல்லெழுத்துக்கள் வருமொழி முதலாக அமைந்து வரும்போது அவ்வல்லெழுத்துக்கள் இடையே மிக்கும் வந்துள்ளன.

1. "நோக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் தோற்றங்காண்"
(கலி, 101)
(சாக்குத்தி — சாவக்குத்தி) உரை

2. "கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய் சாக்குத்திக்
கொள்வார் பெருஅக் குரூஉச் செகில் காணிகா" (கலி. 105)
(சாக்குத்தி — சாம்படி குத்தி) உரை

3. "மரஞ்சா மருந்துங் கொள்ளார் மாந்தர்
உரஞ் சாச்செய்யார் உயர்தவம் வளங்கெட" (நற், 226)
(சாச் செய்யார் — வலிமை முற்றும் கெடுமாறு) உரை

4. "தாய் சாப்பிறக்கும் புள்ளி கள்வனேடு" (ஐங், 24)
(சாப்பிறக்கும் — சாவும்படி பிறவாநின்ற)

சங்க இலக்கியத்தில் 'சாவ' என்னும் வினையெச்சத்தின் பின்னர் மொழி முதலாக வரும் வல்லின மெய்களுள் 'க், ச், ப்' என்னும் மெய்களைக் கொண்ட சொற்கள் வந்து புணர்ந்தமைக்குச் சான்று கள் உள்ளன. 'த்' எனும் மெய்யினை முதலாகக் கொண்ட சொல் வந்து புணர்கின்றமைக்குச் சான்று காணப்படவில்லை.

மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் தொல்காப்பியர் அகர ஈற்று வினையெச்சங்களுக்குக் கூறிய பொது விதிப்படி 'சாவ' என்னும் வினையெச்சம் நிலைமொழியாக நின்று வல்லெழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் வந்து புணரும் பொழுது அவ்வல்லெழுத்துக்கள் மிக்கு முடியும் என்பதற்குச் சான்றுகள் காணப்படவில்லை.

(எ. டு.)	சாவ	+	குத்தினன்	>	சாவக் குத்தினன்
	சாவ	+	சீறினன்	>	சாவச் சீறினன்
	சாவ	+	தகர்த்தான்	>	சாவத் தகர்த்தான்
	சாவ	+	புடைத்தான்	>	சாவப் புடைத்தான்

'சாவ' என்னும் வினையெச்சம் அகர ஈருக இருப்பினும் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே ஏனை அகர ஈற்றுச் 'செய' அமைப் புடைய வினையெச்சங்களினின்று மாறுபட்டுப் (ஈற்று வகரம் கெட்டு) புணர்கின்ற நிலைமை அதற்கு ஏற்பட்டு விட்டமையான் தொல் காப்பியர் 'சாவ' என்பதனைத் தனியாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார் என்று உணர முடிகிறது. சங்க இலக்கிய மொழியும் அக்கொள் கையினை உறுதி செய்கிறது.

மேலும் இளம்பூரணரும், நச்சினர்க்கினியரும் இதனை வினை யெஞ்சு கிளவி...வல்லெழுத்து மிகுமே' என்ற நூற்பாவின் பின்னர் அமைக்காததனல் இயல்பு கணத்தும் இந்நிலை மொழிக் கேடு

கொள்க' எனக் கூறிச் சான்றாக சான்றோன், நீண்டான், மாண்டான் யாத்தான், வீழ்த்தான், அடைந்தான் என வரும் எனக் காட்டுவர்.

உரையாசிரியர்களின் மேலே விளக்கக் கொள்கைகளுக்குச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றுகள் காணப்படவில்லை.

பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரும்[3] தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரக் குறிப்புரையில் உரையாசியர்கள் கூறிய இயல்பு கணத்தும் நிலைமொழிக் கேடு' என்னும் கொள்கையினை 'அவ்வழக்கு ஒற்றுமைப் போலியான் பிற்காலத்து வந்ததெனக் கொள்ளலாகும்' என மறுத்துரைப்பர்.

ஆக, 'சாவ' என்னும் வினையெஞ்சு கிளவிக்குத் தொல்காப்பியர் கூறிய புணர்ச்சியிலக்கணம் சங்க இலக்கிய மொழியிலும் மாறுபாடின்றிக் காணப்படுகின்றது என்பது வெளிப்படை.

குறிப்புக்கள்

1. இளம்பூரணர், தொல். எ. 210 உரை
2. நச்சினார்க்கினியர், தொல். எ, 209 உரை
3. பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, தொ. எ. 210 குறிப்புரை

னகர மகரப் போலி: சில விளக்கங்கள்

கி. நாச்சிமுத்து
கேரளப் பல்கலைக்கழகம்
காரிய வட்டம்

தொல்காப்பியர் னகர, மகரப் போலி பற்றி

''மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த
னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃ தென்ப
புகரறக் கிளந்த அஃறிணை மேன'' (எழுத்து. 82)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். 'அஃறிணையில் மகரவீற்றுத் தொடர் மொழியோடு மயங்காமல் வரும் னகர ஈற்றுத் தொடர் மொழிகள் ஒன்பது என்று கூறுவர்' என்பது இதன் பொருள். இதில் குறிப்பிடப்படும் போலி என்பதைப் பொருளிலா மாற்றம் (Free-variation) என்பர் மொழியியலார்.

இச்சூத்திரப்படி 1) போலி அல்லது பொருளிலா மாற்றம் என்பது ன் ~ ம் என்ற முறையிலாகும்; 2) இவ்வாறு மயங்காமல் வருபவை ஒன்பது சொற்கள்; 3) அவை தொடர் மொழி அல்லது பல அசைச் சொற்களாகவும்; 4) அ.ஂ.றிணைப் பொருள் தருவன வாகவும் (பெரும்பாலும் பெயர்) இருத்தல் வேண்டும்.

இதிலிருந்து பல சொற்களில் ன் ~ ம் மயங்கி வரும் என்று தெரிகிறது. அப்படியாயின் மகரம் னகரத்தோடு மயங்கியும் மயங்காமலும் வருமா (ம் ~ ன்)? எனின் தொல்காப்பியர் ஏன் அதைக் குறிப்பிடவில்லை? தொல்காப்பியர் ன் ~ ம் எனக் குறிப்ப தால் அவர் னகர ஈற்றுச் சொற்கள் பழமையானவை என்றும்

மகர ஈற்றுச் சொற்கள் பிற்பட்டவை என்றும் கருதுகிருரா? போன்ற கேள்விகள் எழுகின்றன. தொல்காப்பியர் இதைப் போன்ற வரலாற்று நோக்கில் பார்க்காமல், மகரம் னகரத்தோடு மயங்கியும் மயங்காமலும் வந்த சொற்கள் அதிகமாகவும் னகரம் மகரத்தோடு மயங்கியும் மயங்காமலும் வந்த சொற்கள் குறைவாகவும் இருந்ததால் விதியமைப்பு எளிமை கருதி இவ்வாறு சூத்திரம் அமைத்திருக்கலாம் அல்லவா?

இச் சூத்திரக் கருத்தைப் பற்றிப் பிற்காலத்தில் பல இலக்கண ஆசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும், மொழியியல் அறிஞரும் பல விதமாகச் சிந்தித்திருக்கின்றனர்.

இளம்பூரணரும், சற்று விளக்கமான முறையில் நச்சினர்க்கினியரும் இதை ன் ~ ம், ம் ~ ன் என்ற இரண்டு போலியாகவும் கொண்டு உதாரணம் காட்டுகின்றனர். இளம்பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும் மயங்காத ஒன்பதிற்கும் உகின், (எகின்–நச்) செகின், விழன், பயின், அழன், புழன், குயின், கடான், வயான் என்ற ஒன்பதையும், மயங்குவனவற்றிற்கு இளம்பூரணர் நிலன் ~ நிலம், பிலம் ~ பிலன் முதலியவற்றையும் நச்சினர்க்கினியர் நிலம் ~ நிலன், பிலம் ~ பிலன், முதலியவற்றையும் காட்டுகிருர்கள். நச்சர் மகரஈறு மயங்காமல் வருவதற்கு வட்டம், குட்டம் முதலிய சொற்களைக் காட்டுகிருர்; புணர்ச்சியில் திரிபடைபவற்றை(எகின்-எகினம்)க்களைக என்றும் உரைப்பர்.

வீரசோழியம் (25) மகரமும் னகரமும் போலியாக வரும் என்று மட்டும் கூறிச் செல்கிறது.

நன்னூல் (122) வீர சோழியத்தையும், இலக்கண விளக்கம் (30) தொல்காப்பியத்தையும் பின் பற்றுகின்றன. முத்துவீரியம் (114) ம் > ன் ஆக மாறுவதாகவே கூறுகிறது. இவ்விலக்கண நூல்களிளெல்லாம் தொல்காப்பியர் கூறும், தொடர்மொழி என்ற நுட்பமும், ஒன்பது சொற்கள் என்ற வரையறையும் இல்லை.

மயிலை நாதர் இப்போலியை இடை நிலை மயக்க வகையில் ஒன்ருகக் கொண்டு நன்னூல் கருத்துக்கு ஏற்ப ம் ~ ன் என

மயங்கும் என்பர்; ன் ~ ம் எனக்கொள்ளின் தொல்காப்பியர் கூறும் ஒன்பதுக்கும் மேற்பட்டுப் பலியன், வலியன் முதலிய சொற்களும் உள எனக் கூறி அவர் கருத்தை மறுப்பர். ஆனல் மயங்கா என இவர் கூறுவனவற்றில் (நச்சர் பார்க்க) வட்டம், வட்டன் (சங்கர நமச்சிவாயர் 1953:64) எனவும் சாசனங்களில் வருவதால் இதுவும் பொருத்தமாய் இல்லை. சங்கரநமச்சிவாயர் மயிலை நாதரை அடியொற்றிச் சென்று னகரத்தை ஆண்பால் விகுதியாகக் கருதற்க என்பர்.

சிவஞான முனிவர் இலக்கண விளக்கச் சூருவளியில், மற்ற வர்கள் யாரும் செய்யாமல் விட்டதை - இம்மயக்கம் நடைபெறும் சூழலைத் தெளிவாக வரையறுக்க முயல்கிருர்; இ. வி. சூத்திர அமைப்பும் உதாரணங்களும் பொருத்தமின்றி அமைவதை எடுத்துக்காட்டி,

> "யாண்டும் குறில் இணை ஒற்று அல்லுழி வரும் னகரமும் மூவெழுத்தின் இறந்த தொடர்மொழி னகரமும் மகரத்தோடு மயங்காமை கண்டு கொள்க. ஆசிரியர் 'தொடர்மொழி' என்ருர் ஆயினும், தொடர் மொழியுள் முந்தியதாகிய மூவெழுத்துத் தொடர்மொழி என்பதே கருத்தாகக் கொள்க. அவற்றுள்ளும் குறில் இணை ஒற்ருகிய மொழி என்பது ஏற்புழிக் கோடலான் கோடும்."

என்று விளக்குவார்.

தற்கால விளக்கங்களுள் தெ. பொ. மீ. முதன் முதலில் (1957) ன் ~ ம் போலியும் மகரக்குறுக்கமும், தற்காலத்தில் ஒலியனுக இருக்கும் மூக்குயிர்களைக் (தெ. பொ. மீ. 1965;205) குறிக்கின்றன என்றுக் குறிப்பிட்டார். தெலுங்கில் குளனு, ம்ரானு போன்ற, னகரஈற்றுச் சொற்கள் மூத்த வடிவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. தமிழில் ம்~ன் ஆக மயங்கு மெனினும் மகரஈற்று வடிவங்கள் (குளம்-மரம்) மூல வடிவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மெல்லின எழுத்துக்கள் பலவீனப்பட்டு மூக்குயிர்கள் தோன்றிக் காலப் போக்கில் அம்மூக்கொலிச்சாயலே மறைந்து விடுவதை கன்னட மர (மரம்) போன்ற வடிவங்கள் காட்டுகின்றன. தெ. பொ. மீ கருதுவது போலன்றி, தொல்காப்பியர் னகரத்தையும், பிற

இலக்கணக்காரர்கள்மகரத்தையும் பழமையானதாகக் கருதுவதாகத் தோன்றுகிறது.

தெ. பொ. மீயைப் பின்பற்றித் தன் விளக்கத்தை அமைக்கும் செ. வை. சண்முகம் (1967:86) மூக்கொலியாதல் (ன்~ம் மயக்கம்) குறிலிணைத் திறப்பு அசைகளின் இறுதியில் நடப்பதாகவும், இதைத் தொல்காப்பியர் வரைந்தோதவில்லை என்றும் கூறுவது சரியன்று. தொல்காப்பியர் 'தொடர்மொழி' என்ற தன் நுட்பத்தையோ சிவஞானமுனிவர் விளக்கத்தையோ இவர் கவனிக்கவில்லை போலும்.

மயிலை நாதர் தொல்காப்பியர் கூறும் மயங்காதவை ஒன்பது சொற்கள் என்ற எண்ணிக்கை மட்டுமின்றி ன்~ம் என்பதே தவறு என்பது போலக் கூறுகிறார். ஆனால் இதுபற்றி எழுதிய விஜய வேணுகோபால் (1968:371-2) முன்னதை மட்டுமே சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இளையபெருமாள் (1976: 15) இச் சூத்திரம் ம் ~ ன் போலி கூறுவதாகக் கொண்டு 'அது மூக்கொலிக்கு முன் இரண்டு குறில் உயிர்கள் அமைந்து இடையில் வரும் உயிர் 'அ'வாக இருப்பின் ஏற்படுகிறது' என வரையறுக்கிறார். கடான், வயான், உகின் குயின், செகின், பயின், முதலிய சொற்கள் மேற்கண்ட அமைப்பில் இல்லை; அழன், செகின், பயின், குபின் போன்ற சொற்களுக்குப் பொருளும் இல்லை; அகராதிகளிலும் இவற்றைக் காணோம்; எனவே இவை தொல்காப்பியர் குறித்ததாக இருக்க இயலாது என்று குறிப்பிட்டு, சங்க இலக்கியத்தில் 38 இடங்களில் ம் ~ ன் மயங்குவதாகவும் ஒன்பது இடங்களில் மயங்காமல் வருவதாகவும் (அரம், இயம், கயம், கனம், பரம், முறம், வயம், நுகம், வியம்), இவையே தொல்காப்பியர் கருதிய ஒன்பது சொற்களாகும் என்றும் கூறுகிறார்.

1) தொல்காப்பியர் ன் ~ ம் மயங்குமென்றும், அவ்வாறு னகரம் மகரத்தோடு மயங்காமல் வரும் சொற்கள் ஒன்பது என்றும் தெளிவாகக் கூறுவதால் இளையபெருமாள் ம லன் என்று கூறும் விளக்கமும், காட்டுகளும் பொருந்தா. 2) கயம்~கயன் (மதுரைக் காஞ்சி 92; கலி 36:6) என்றும் வருகிறது; எனவே இதுவும் பொருந்தாது. 3) ம் ~ ன் போலி அகர உயிருக்குப் பிறகு நடக்கிறது

என்று கூறும் இவரே காட்டும் மயங்காத 9 சொற்களிலும் அகரம் வருகிறது; இது முன்பின் முரணாக அமைகிறது. 4) பொருளின்மை என்று காரணம் கூற முடியாது; தொல்காப்பியரே அழன், புழன், குயின், எகின் என்ற 4 சொற்களையும் பயன்படுத்துகின்றார்; விழன், கடான், என்ற 2 சொற்களுக்குத்தான் பொருள் இதுவரை தெரிய வில்லை. 5) கடான், வயான், முதலிய சொற்களில் ஈற்றயல் அகரம் இல்லாததால் இவற்றை உதாரணமாகக் கொள்ள முடியாது என்ற ஆசிரியர் கருத்தும் தர்க்கரீதியாக முரண்பாடுடையது. மயங்கும் போது அகரம் வரும்; ஏனைய இடங்களில் மயங்காது என்பதால், அகரம் வராத கடான், வயான் முதலியவற்றை மயங்காதவற்றிற்கு உதாரணம் காட்டுவதில் என்னதவறு?

எஸ். சுப்பிரமணியம் (1977:101-2) 2 அல்லது 2-க்கு மேற்பட்ட உயிர்கள் தம் முன் மெய் பெற்றோ பெறாமலோ வரும் பொழுது ன் ~ ன் மயங்காது என்றும், மயங்கும் என்றும் கூறும் விதியே மயக்க முடையது. ஆனால் தொல்காப்பியர் குறித்த மயங்காத 9 சொற்கள் தொல்காப்பியத்திலேயே காணப்படும் அழ(ா)ன் புழ(ா)ன், வயின், குயின், எகின் (மரம்), எகின் (பறவை), எயின் எவன்,கவின் என்று இவர் காட்ட முயல்வது புதுமையாகயிருக்கிறது. ஆனால் தொல்காப்பியர் 'எயின்' - ஐ வெளிப்படையாகக்குறிக்க வில்லை அழ(ா)ன், புக(ா)ன் என்ற 2-ம் அழம், புழம் எனவும் வந்திருக்க வேண்டுமென்பதை அவை இன், அத்து என்ற 2 சாரியைகளையும் ஏற்பதிலிருந்து தெரிகிறது (தொல், எழு 194). எகின் எகினம் எனவும் ஆவதால் (தொல். எழு. 337) அதையும் நீக்க வேண்டும் (நச்சர்). எனவே தொல்காப்பியர் கருதிய 9 சொற்களும் இவையாகுமா என்பது ஐயத்திற்குரியது.

உண்மையில் தொல்காப்பியர் குறிக்கும் 9 சொற்கள் எவை எவை என்பது இன்னமும் தீராச்சிக்கலே. தொல்காப்பியச் சூத்திரம் ம ~ ன் என உரைப்பதாகப் பொருள் கொள்ளின் வேறொரு விளக்கம் தரலாம். ஆனால் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் மகரத்தோடு மயங்காத னகரஈற்று சொற்கள் 9 என மிகத் தெளிவாகக் கூறு கிறது. எனவே மாற்று விளக்கம் சாத்தியமே இல்லை. ஒருவேளை இது சாத்தியமானல் தொல்காப்பியரே புணரியல்களில் எடுத்து

மொழியும் இல்லம் (314), அகம் (316), இலம் (317), ஆயிரம் (318) எல்லாம் (323), ஈம், கம், உரும் (329-330), மக(ம்) (332) என்ற 9 அஃறிணைச் சொற்கள் தான் தொல்காப்பியர் கருதியவை என்று கூறலாம். இங்கும் சிக்கல் எழுகிறது. இதில் ஈம், கம் என்ற சொற்கள் தொடர்மொழிகளல்ல; அகம் ~ அகன் என்றும் கம் ~ கன் எனவும்மயங்கும். எனவே இவ் விளக்கம் பொருந்துமாறு இல்லை. இனிமேல்தான் தொல்காப்பியர் கருதிய 9 சொற்களும் எவை என்பதைக் கண்டறியவேண்டும் (நாச்சிமுத்து 1978)

நூலடைவு

இளம்பூரணர் 1964
தொல்காப்பியம் — எழுத்து - கழகப் பதிப்பு

சங்கர நமச்சிவாயர் 1953
நன்னூல் - விருத்தியுரை - உ. வே. சா. 4 பதிப்பு

சிவஞானமுனிவர் 1952
இலககண விளக்கச் சூறாவளி, ஆறுமுகநாவலர் 5-ஆம் பதிப்பு. ப. 71.

சுப்பிரமணியம் ச. வே. 1967:
இலக்கணத் தொகை, சென்னை

நச்சினார்க்கினியர் 1967:
தொல் எழுத்து சுந்தரமூர்த்தி பதிப்பு

Elayaperumal M. 1976:
'Free variation of the final 'm' and 'n' in the nouns of Sangam literature', *Grammatical Theories on Sangam literature*, Ph. D. diss. (unpub). Kerala uni. pp. 15

Meenakshisundaram T. P. 1957:
'Nasal vowels in Tamil' *IL* vol. 18. pp. 51-53 1965: *History of Tamil language, Poona*

Nachimuthu K. 1978:
'Nasalisation of vowels in Tamil and other related problems' unpub. Mss.

Auxiliary verbs in Kannada

V. G. Bhat
Annamalai University

0. A critical study of verbs reveals the fact that certain semantic notions are added to the main verb by some other verbs. A few among the thousands of verbs fit into such a slot which can be called auxiliary slot. These verbs may occur themselves as main verbs or as auxiliaries. But some of the verbs cannot have independent occurrence. The latter verb category can conveniently be called pure auxiliaries. This does not mean that others are impure auxiliary verbs. Rather they have got the function of main verbs also, along with the auxiliary function.

Auxiliary verbs denote certain semantic notions like duration, completion, probability, capability, mood of the speaker etc. They add certain subtle semantic nuances to the main verbs with which they occur. At the same time they do not alter the meaning of the main verbs. Rather they are some additions to the main verbs.

1. A view at the old grammatical works on Kannada leaves us at disappointment in respect of auxiliary verbs. The authors of *ka:vya:valo:kana*, *Karna:taka*, *Bha:ṣa Bhu:ṣaṇa*, *Sabdamaṇidarpaṇam*, *Sabda:nusa:sanam* etc., proceed on the same grounds or lines and none of them, it seems, was aware

of the auxilary concept. It does not mean that there were no auxiliary verbs found in their period or before that. The earliest extant Kannada epic *Pampa Bha:rata* of tenth century, supplies ample of auxiliary constructions, from which mary examples could have been drawn. For example, *enala:kkum* 'it can be said'. *enal ve:ḍa* 'don't tell', *meccala:ren* 'I cannot like', *kolala:gadu* 'should not be killed', etc. Not only this literary work wherein we find auxiliary construction, but also in many others.

But all these authors have dealt with passive voice construction in Kannada. The verb '*paḍu*' meaning 'to suffer' 'to undergo', 'to feel', 'to experience' is employed in passive voice construction. Even though *ke:sira:ja* did not mention that the construction with '*paḍu*' is passive voice, he mentions firmly that '*paḍu*' occurs only with transitive verbal constructions. But the verb '*paḍu*' means that the patient undergoes certain experience, when used in active verbal constructions. When it is appended with transitive verbs, it is certainly passive voice construction. The idea that *ke:sira:ja* relates this *paḍu* with transitive verbal constructions might be passive in this deep thinking.

Spencer's Kanarese Grammar deals with certain auxiliary verbs in a limited manner. Spencer treats their meaning and certain semantic nuances that they convey when they are employed as the auxiliaries. T. N. Shrikanthaiah discussed some of the auxiliary verbs under the heading compound verbs in his book *Kannada Madhyama Vya:karaṇa*. But these are all of a limited kind of treatment of Kannada auxiliary verbs.

2. A close observation of the compound verbal constructions and auxiliary verbal constructions, shows a great difference between them. See the following sentences:

1. *ra:manu u:ṭa ma:ḍi ho:danu*
   'Rama went having eaten the meal.'

2. *ra:manu u:ṭa ma:ḍi biṭṭanu*
   'Rama finished (his) meal'

The (1) sentence clearly :states that Rama (Subject) went away having eaten the meal. It is a compound verbal construction. The sentence (2) shows the completive aspect of the action of eating the meal. So, it is clear that in the compound verbal constructions the equal importance of both constituent verbs in question is maintained. Any one .of the constituent verbs of the compound verbal construction does not alter, modify, or add the semantic content to the other verb. The second constituent verb of the compound verbal construction shows that the action has occured or occurs after the action of the first constituent verb has begun or finished. For example

3 *avanu no:ḍutta tindanu* 'He ate seeing'.

4. *no:ḍi bandanu* 'He came having seen'.

The auxiliary construction shows the state of the action or the mood of the speaker etc. For example:-

5. *na:nu ho:guttiddenu* 'I was going'.

6. *avanu ho:gabe:ku* 'He has to go'.

Here in the (5) sentence the continuous or the durative aspect of the action 'going' is added to the main verb '*ho:gu*' by the auxiliary verb *iru* 'to be'. In the (6) sentence the speaker wishes or wants the subject of the sentence to go or he thinks that the subject's going is a must for him.

Auxiliary verbal construction behaves like a well-knit unit. Even though certain clitics can be inserted between the main verb and the auxiliary no content word or other lexical items can be inserted.

7. *na:nu ho:gale:be:ku* 'I must go'.

8. *avanu ma:ḍale:ba:radu* 'He must not do'.

Here in the (7) and (8) sentences the *-e-* clitic is inserted between the auxiliary construction *ho:g+al+be:ku* 'has to go'. This *-e-* clitic intensifies the idea that the speaker expresses through the main verb.

9. *avanu u:ṭa ma:ḍi manege ho:danu*
'He went home having eaten the meal'.

10. *avanu u:ṭa ma:ḍi sin:ma no:ḍalu ho:giddanu*
'He had gone to see cinema having eaten the meal'.

Sentences (9) and (10) clearly show the difference between auxiliary constructions and compound verbal constructions. Insertion of lexical items, phrases, or even a sentence can be possible between the cumpound verbal constructions. Auxiliary construction does not show such kind of split at all. It allows only certain intensifiers to be inserted, between the main verb and the auxiliary, that too, only in certain restricted constructions.

3 Kannada auxiliary verbs can be broadly classified into (i) aspectual auxiliary verbs and (ii) modal auxiliary verbs. Generally, aspectual auxiliaries and modal auxiliaries occur after participle and infinitive forms of the preceding verbs respectively.

Aspectual auxiliary verbs denote the state of the action of the main verbs, whether the action conveyed by the main

verb is complete, continuous, reflexive, perfect etc. To illustrate a few: *iru* 'to be' is employed for durative, perfective and suppositional aspectual motions. *koḷ* 'to take' is used for 'reflexive'. The verbs *biḍu* 'to leave', *ha:ku* 'to put', *a:gu* 'to become' and *ho:gu* 'to go' are made use for completive aspect. Though all the four are conveying more or less the same semantic nuance the exploration into their depth shows subtle differences among them and their usages. The verbs *ho:gu* and *ha·ku* occur with intransitive and transitive verbs respectively in a broader classificatlon whereas the verbs *a:gu* and *biḍu* are more free in their distribution. All these aspectual auxiliaries occur as main verbs.

Modal auxiliaries in Kannada express the semantic notions like possibility, potentiality, permission, obligation, prohibition and so on. *bahudu* denotes permission, probability, feasibility, suggestion, etc. *ba:radu* and *ku:ḍadu* are for prohibitive notions. The verb *be:ku* is used for obligatlon, necessity, etc. The verb *be:ḍa* which is the counterpart of *be:ku* is used in imperative constructions to convey the meaning of unwantedness, prohibition, etc *a:r* denotes the potentiality which occurs always in negative construction. *bal* 'to know' will always be in positive construction denoting capabaility. Some of these modals can occur independently as main verbs and others depend upon the main verbs for their occurrence.

4. This study is mainly based on the preliminary observation made about the Kannada auxiliary verbs on a broader outlook So, only some of the auxiliary verbs in Kannada are considered and the issue is open for further investigation.

சொல்லுக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்கள்

இரா. பாலகிருஷ்ணன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

ஒரு மொழியில் இலக்கியம் முன் தோன்றியதா? இலக்கணம் முன் தோன்றியதா? என ஆராயின், இலக்கியமே முன் தோன்றியதென உணரப்படும். இலக்கியம் பேச்சுமொழியாக இருந்து, பின்னர் எழுத்து மொழியாக மாறுவது, அதன் வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் அமையும் இயல்பாகும். இவ்வாறு வளர்ச்சியடையும் ஒரு மொழி காலப்போக்கில் வரம்பின்றி வளர்வதும் மாய்வதும், அம்மொழியைப் பயன்படுத்துவோரைப் பொறுத்து அமையும். ஒரு மொழி நிலைத்து நின்று, மக்கள் வாழ்விலும் வளர்ச்சியிலும் இடம்பெற்று, ஒரு நிலையான மொழியாக வேண்டுமானால் நல்லதொரு இலக்கணம் அமையவேண்டும். அதனடிப்படையிலேயே ஏறத்தாழ ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலைத் தோற்றுவித்து, தமிழ்மொழிக்கு வரம்பு கட்டிச் சென்றார். அதன் பின்னர் சுமார் 1500 ஆண்டுகளாக எவ்வித இலக்கண நூலும் தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் தான் வீரசோழியம் என்னும் நூலும், 12-ஆம் நூற்றாண்டில் நேமி நாதம், நன்னூல் ஆகியனவும், 17-ஆம் நூற்றாண்டில் இலக்கண விளக்கமும், 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தொன்னூல் விளக்கமும், 19-ஆம் நூற்றாண்டில் முத்துவீரியம், சாமிநாதம் ஆகிய நூற்களும் தோன்றின. எல்லா நூல்களுள்ளும் தொல்காப்பியமே மொழியிலக்கணத்தை நன்னெறியுடன் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. பின்னர் வந்த நூல்களுள் நன்னூல் மட்டுமே

அனைவரும் போற்றும்படியுள்ளது. இவைகள் அனைத்தும் தமிழ் மொழியின் மரபிலக்கணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இம்மரபிலக்கணங்களின் வழி நின்று மொழிக்கு முதலில் வரும் தமிழ் எழுத்துக்களை நோக்கினால், எவ்வகையான மாற்றங்கள் மொழிவளர்ச்சியில் ஏற்பட்டுள்ளன என்பது விளங்கும். மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்து உயிர் பன்னிரண்டும், க, ச, த, ந, ப, ம, வ, ய, ஞ என்னும் உயிர்மெய் ஒன்பதும், மொழி முதற்கண் வரும் குற்றுகரம் ஒன்றுமாக இருபத்திரண்டு எழுத்துக்கள் என்பது தொல்காப்பியம். ஆனால், நன்னூலார் தொல்காப்பியர் கூறிய குற்றுகரத்தை நீக்கிவிட்டு ஙகரத்தைச் சேர்த்து மொழி முதலாகும் எழுத்து இருபத்திரண்டு என்பார். மற்ற இலக்கண ஆசிரியர்கள் 12 உயிர் எழுத்துக்களையும் க, ச, த, ந, ப, ம, ய, வ, ஞ ஆகிய 9 மெய்யெழுத்துக்களையும் சேர்த்து இருபத்தொரு எழுத்துக்களையே குறித்துச் செல்கின்றனர். இவர்கள் தொல்காப்பியர் மொழி முதல் குற்றுகரத்தையும் நன்னூலார் சேர்த்துக்கொண்ட ஙகரத்தையும் நீக்கியமைக்குத் தகுந்த காரணம் இல்லாதிருக்காது.

தொல்காப்பியர்,

> குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
> ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும் (தொல். 67)

என்ற நூற்பாவில் நுந்தை எனும் கிளைப்பெயரில் மட்டும் குற்றியலுகரம் மொழி முதலில் வரும் எனக் கூறுகிறாராயினும்,

> முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படாது
> அப்பெயர் மருங்கின் நிலையியலான (தொல். 68)

எனும் புறனடை நூற்பாவால் மொழி முதல் குற்றுகரம் முற்றுகரமாக ஒலிக்கப்படினும், பொருள் மாறுபடாது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதால் மொழி முதல் குற்றுகரத்தின் இன்றியமையாமை குறைந்து விடுதல் தெளிவாகிறது. இதனால் இதை மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்களுள் ஒன்றாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமின்மையை உணர்ந்தே மற்ற இலக்கணநூலார் நீக்கியிருத்தல் வேண்டும். இது போன்றே,

ஙகரம் தனித்து மொழிக்கு முதலாவதன்றி 'முடவன் கோலூன்றி வந்தாற்போல' சுட்டு வினாவாகிய இடைச் சொற்களையே முன்னிட்டுவருவதால், அதனை மொழி முதற்கண் வரும் எனல் பொருந்தாது என இலக்கண விளக்க நூலார் கூறுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

எனவே, தமிழ்மொழியில் உயிர் பன்னிரண்டும் மெய்ஒன்பதுமே மொழி முதல் வரும் தகுதியுடையதெனக் கோடல் தகும். அதன் படி இருபத்தொன்று என்றாலும்,

உயிர்மெய் அல்லன மொழிமுத லாகா (தொல் 60)

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதால், உயிர்மெய்யெழுத்துக்களைக் கணக்கிடலே தமிழ் மரபிலக்கணப்படிப் பொருத்தமானதாகும். ஆனால், மேலே கூறிய எல்லா மெய்யெழுத்துக்களும் எல்லா உயிரொடும் ஏறி மொழி முதலில் வராது. எனவே எந்தெந்த மெய்யெழுத்துக்கள் எவ்வெவ்வுயிரொடு ஏறிவரும் என அனைத்து இலக்கண ஆசிரியர்களும் விளக்கியுள்ளனர். இவ்வாறு விளக்கி யுள்ளதை கீழ்வரும் பட்டியலால் அறியலாம்.

	தொல்.	வீரசோ.	நேமி.	நன்.	இல-வி	மு-வீ.	சாமி.
உயிர்	12	12	12	12	12	12	12
க	12	12	12	12	12	12	12
ச	9	12	12	12	10	12	12
த	12	12	12	12	12	12	12
ந	12	12	12	12	12	12	12
ப	12	12	12	12	12	12	12
ம	12	12	12	12	12	12	12
வ	8	8	8	8	8	8	8
ய	1	6	3	6	1	6	6
ஞ	3	4	3	4	3	4	6
	93	102	98	102	94	102	104

மேலேயுள்ள அட்டவணையை நோக்கும்போது எல்லா மரபிலக் கணங்களுக்கும் முன் தோன்றிய தொல்காப்பியம் தனித்து நிற்பது விளங்கும். ஆனால், சுமார் 15 நூற்றுண்டுகளுக்குப் பின்னர் வந்த இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி விளக்குதலையும் காணலாம். ச, சை, சௌ எனும் எழுத்துக்கள் மொழிமுதலில் வராது எனத் தொல்காப்பியம் கூற, சை, சௌ ஆகியன மட்டுமே வராது, சகரம் மொழி முதலில் வரும் என இலக்கண விளக்கத்தார் கூறுகின்றார். அதனால்தான், ப் அவை ஔ எனும் ஒன்றலங் கடையே" எனும் பாடபேதம் வலுவுடையதாகத் தோன்றுகிறது. இலக்கண விளக்கத்தாருக்கு முன்னர் தோன்றிய இலக்கண ஆசிரியர்கள் யகரம் ஆறு உயிர் களுடன் ஏறி மொழி முதல் வருமென்று கூற, இவர் மட்டும் தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி ஆவோடு மட்டுமே வரும மனக் கூறுவதால், தொல்காப்பியத்தை எவ்வளவு பின்பற்றுகிருர் என்பது விளங்கும். இந்நிலையில் சகர மெய்யில் மட்டும் மாறுபடுவது, அவர் காலத்தில் சகர மொழிமுதல் சொற்கள் ஏராளம் வழக்கிலிருந் திருக்க வேண்டுமென்பதையே காட்டுகிறது.

இதுபோன்றே, யகரம் அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ ஆகிய உயிர் களுடனும், ஞகரம் அ, ஆ, எ, ஒ ஆகிய உயிர்களுடனும் ஏறிவரும் என்பதில் முத்துவீரியம், நன்னூல், வீரசோழியம் ஆகியவை ஒற்றுமை உடையதாகவுள்ளன. ஆனால், ஞிமிறு (புறநானூறு, 93-12) என இகர உயிருடன் ஞகரம் ஏறி வருவது சங்க காலத்திலேயே உள்ளது என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. அதோடு ஏகாரத்துடன் ஏறிவரும் ஞேயம் என்னும் சொல்லையும் சேர்த்து ஆறு உயிர்களுடன் ஞகரம் ஏறிவருவதாக எல்லா இலக்கண நூல்களுக்கும் பின்னர் தோன்றிய சாமிநாதம் கூறுகிறது.

இதனால், காலப்போக்கில் ஒருமொழியில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றத்தை விளக்குவது வெவ்வேறு காலங்களில் தோன்றிய இலக்கண ஆசிரியர்களது இயல்பு என்பதற்கு மொழி முதல் எழுத்துக்களின் அமைப்பே சான்றாக அமைவதைக் காணலாம்; அப்பொழுதுதான் அவரவர் காலத்து மொழியை விளக்குவதாக அது அமையும். இதனால், ஒரு காலத்தில் தோன்றிய இலக்கணம் எல்லா காலத்திற்கும் உரியதென அறுதியிடல் கூடாது என்பது

விளங்கும். அக்காலத்தில் எழுதிய இலக்கணமே போதுமென எண்ணி – அவ்விலக்கணவிதிகளுக்குமாறாக மொழியைப் பயன் படுத்தி வருவதைவிட, மொழி பயன்படும் விதத்திற்கேற்ப இக் காலத்தில் இலக்கணம் ஒன்று எழுதுவோமேயானால், மொழி முதல் எழுத்துக்களை மட்டும் பொறுத்த அளவிலேயே, புதிய மாற்றங்கள் பலவற்றைச் சேர்க்கவேண்டி வரும்.

1. மரபிலக்கணங்கள் மொழி முதலில் வராது எனக் கூறிய ட, ர, ல ஆகிய எழுத்துக்கள் மொழி முதலில் வருவதாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

2. ஞகரம் ஐகாரத்துடன் மொழி முதலில் வரும்.
உ. ம் ஞை = இகழ்ச்சிக்குறிப்பு

3. கிரந்த எழுத்துக்களாகிய ஸ, ஷ, ஜ ஆகியன பயன் படுவதையும் குறிப்பிடல் வேண்டும்.

மேலே காட்டிய எழுத்துக்களை மொழி முதலில் கொண்டு வரும் சொற்களையெல்லாம் பிறமொழிச் சொற்கள் என ஒதுக்கி விடலாம் எனக் கருதுவோமாயின், மரபிலக்கணங்களுக்கிடையே யுள்ள வேற்றுமைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் இல்லை என்பதை மறத்தல் கூடாது; காலங்கள்தோறும் மரபிலக்கணங்கள் தோன்றத் தேவையுமில்லை.

அமுதசாகரம் என்றெரு "நூல்" உண்டா?

அ. பிச்சை
மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

அறவாணன் யாப்பருங்கலவிருத்தியிலிருந்து ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத 76 நூற்பாக்களை எடுத்து தொகுத்து பொழிப்புரையும் தந்து "அமுதசாகரம்" என்ற பெயரில் ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளார். பெயர் அறியப்படாத அந்த நூற்பாக்களுக்குச் சொந்தமானவர் அமுதசாகரர் என்றும், ஆகவேதான் அப்பெயரால் நூல் அழைக்கப் படுகின்றது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நூலின் இறுதியி லுள்ள 5 நூற்பாக்களைத் தவிர, 71 நூற்பாக்கள் யாப்பியல் பற்றி பேசுகின்றனவாம். இந்நூற்பாக்களை ஆழ்ந்து நோக்கி ஆராயு மிடத்து பல முரண்பாடுகள் காணப்பட்டன. இவையாவும் ஒரே ஆசிரியனால் இயற்றப்பட்டிருக்குமா? அமுதசாகரம் என்றெரு நூல் இருந்திருக்குமா? என்ற ஐயம் என் மனதில் எழுந்தது. இந்த ஐயமே அமுதசாகரம் என்ற பெயரிய நூலை ஆராய்ந்து மதிப்பிட வேண்டும் என்ற கட்டுரை நோக்கத்திற்கு இட்டுச்சென்றது.

அமுதசாகரத்தின் யாப்பு

தமிழ் இலக்கணிகள் ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பு வடிவத்திலே இலக்கணம் யாப்பதுதான் மரபு எடுத்துக்காட்டாக, யாப்பருங்கலம் அகவற்பாவிலும், யாப்பருங்கலக் காரிகை கட்டளைக் கலித்துறையாலும், அவிநயனரின் நாலடிநாற்பது வெண்பாவிலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றைப் போன்றே எல்லா இலக்கண

நூல்களும் ஒரே ஒரு யாப்பிலே அமைகின்றன. இக்கருத்தினைக் கொண்டு அமுதசாகரத்தின் யாப்பமைதியினை நோக்குவோம்.

அமுதசாகரம் 71 நூற்பாக்களைக் கொண்டது. அமுதசாகரத்தில் 4 கலிவிருத்தங்களும் (அமு: 52, 54, 63, 71), 5 கட்டளைக் கலித் துறைகளும் (அமு: 2, 3, 39, 40, 41), 62 வெண்பாக்களும் உள்ளன. வெண்பாக்களையும் வகைப்படுத்துமிடத்து 8 குறள் வெண்பாக் களும், ஒரு இன்னிசை வெண்பாவும், 52 நேரிசை வெண்பாக்களும், ஒரு பஃறொடை வெண்பாவும் இருப்பது தெரியவருகின்றன.

அமுதசாகரம் வெண்பாவில் இயற்றப்பட்ட நூல் என்று பதிப் பாசிரியர் (1974: v, viii) கூறுகின்றார். ஆனால் அமுதசாகரத்தில் கலிவிருத்தம், கட்டளைக்கலித்துறை ஆகிய யாப்புக்களால் அமைந்த நூற்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. மேலும் வெண்பாவினுள் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையினை ஆளவில்லை. தமிழ் இலக்கண வரலாற்றில் ஒரே இலக்கணநூலில் பல யாப்புகள் ஆளப்படுதல் வழக்கமில்லை. இவையாவும் ஒரே ஆசிரியனால் இயற்றப்பட்டவை என்று கருத இயலாது. எனவே அமுதசாகரர் இவ்வாறு கலப்படமாக யாப்புக் களைக் கையாண்டு யாப்பிலக்கணம் எழுதியிருப்பாரென்று நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை.

மகடூஉ முன்னிலை உத்தி

இடைக்காலத்தில் மகளிரை விளித்துக் கூறுவதாக நூற் பாக்களை யாக்கும் உத்தி தோன்றியது. அம்முறையிலே யாப்பருங் கலக்காரிகை, வீரசோழியம் போன்ற நூற்களும் அமைந்தன. அமுதசாகரமும் மகடூஉ முன்னிலையில் அமைந்துள்ளது என்கிறார் பதிப்பாசிரியர் (1927 : 27). ஆனால் நூல் முழுவதிலும் மகடூஉ முன்னிலை ஒரே சீராக கையாளப்படவில்லை. இரண்டு பாக்களில் (அமு: 33, 45) மட்டுமே மகடூஉ முன்னிலை வந்துள்ளது. ஓர் ஆசிரியர் ஓர் உத்தியைப் பின்பற்றி எழுதியிருந்தால், அவர் எல்லா வற்றிலும் ஒரே சீராக ஒழுங்காகக் கையாண்டிருப்பார். எனவே அமுதசாகரத்தில் உள்ள நூற்பாக்கள் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டவை அன்று.

அமுதசாகரரின் யாப்பியல் நெறி

ஈரசைப்பகுப்பும், நாலசைச் சீர்வகைகளும், சீரடிப்படையில் அடிகளை குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி என்று பிரிப்பதும் அமுதசாகரரது யாப்பியல் நெறியின் முக்கியமான கூறு களாகும். (யா.க: 5, 13, 23, 24) அமுதசாகரத்தின் யாப்பியலை ஆராயும்பொழுது எழுத்தடிப்படையில் நாற்சீரடியைப் பகுப்பதும் (அமு: 19–27), நாலசைச்சீரை ஏற்றுக் கொள்ளாமையும் (அமு: 43), நாலசைப்பகுப்பும் (அமு: 39–41) காணப்படுகின்றன. இம்மூன்றும் தொல்காப்பியரின் யாப்பியற் கொள்கையில் இன்றியமையாத இடம் பெறுவன. எழுத்தடிப் பகுப்பையும், நாலசைச்சீரை ஏற்காமையும், நாலசைப்பகுப்பையும் அமுதசாகரரின் மேல் ஏற்றி யுரைப்பது பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. அமுதசாகரத்தின் உள்ளடக்கத்தை ஆராய்ந்தால், ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பியல் நெறி தூக்கலாக இல்லாமல் பல முரண்பட்ட கருத்துக்கள் இயைபின்றி மயங்கிக் கிடப்பதை அறியலாம். ஓர் ஆசிரியரின் படைப்பாக இருக்குமானால், நிச்சயமாக கருத்தியைபு இருக்கும். அமுத சாகரத்தில் அத்தகைய இயைபு இன்மையால் அமுதசாகரர் எழுதி யிருப்பார் என்று கொள்ள இயலாது.

பிற இயல்களின் கலப்பு

இதுவரை வெளிவந்துள்ள எந்த யாப்பிலக்கண நூலும் எழுத்துக்களின் பிறப்பையோ பாவிற்குரிய வருணங்களையோ யாப்பியலில் கூறவில்லை. எழுத்துக்களின் பிறப்பை எழுத்ததி காரத்தில் விளக்குவதே இலக்கணிகளின் மரபு. பாவிற்குரிய வருணங்களைப் பற்றி பாட்டியல் நூல்கள்தாம் எடுத்துரைக்கின்றன. அமுதசாகரர் கலத்திலோ காரிகையிலோ எழுத்துக்களின் பிறப்பை யும் பாக்களின் வருணத்தையும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் இவ் விரண்டையும் (அமு: 7, 55–58) அமுதசாகரம் குறிப்பிடுவது முற்றிலும் புதுமையாக இருக்கின்றது.

இலக்கணிகளின் பெயர் சுட்டல்

இலக்கணிகள் தம்நூலில் முன்னோரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு எழுதுவதை மரபாகக் கொண்டிலர். தொல்காப்பியர் முதலாக எல்லா

இலக்கணிகளும் முன்னோரின் பெயரைக் குறிப்பிடாது, என்ப - என்மனார் புலவர் என்று சுட்டி கருத்துக்களைக் கூறிச் செல்வர். ஆனால் அமுதசாகரத்தில் சிறுகாக்கைபாடினியார் (அமு: 64), பேராசிரியர் (அமு: ͻ7) போன்ற இலக்கணிகளின் பெயர்களும், தொல்காப்பியம், நக்கீரன் அடிநூல் (அமு: 52) போன்ற இலக்கணங்களின் பெயர்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது உரையாளர்களின் நெறியோ; இலக்கணிகளின் மரபன்று. எனவே யாப்பிலக்கணிகளின் - யாப்பிலக்கணங்களின் பெயர்களைச் குறிப்பிட்டு அமுதசாகரர் இயற்றியிருப்பாரா என்பது வியப்பாக உள்ளது.

இருநூல்களிலும் குறிப்பின்மை

கலம், காரிகை இரண்டும் இயற்றப்பட்ட பின்பே இரண்டிற்கும் உரைகள் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் கலத்தில் காரிகையைப் பற்றியும், காரிகையில் கலத்தைப் பற்றியும் குறிப்பு உள்ளது. அறவாணன் கருத்துப்படி காரிகைக்கு முன்னும் கலத்திற்குப் பின்னும் அமுதசாகரம் இயற்றப்பட்டிருந்தால், உரைகளில் வெளிப்படையாக மேற்கோள் இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் எத்தனையோ பல இலக்கணங்களைக் குறிப்பிடும் குணசாகரர் அமுதசாகரத்தைச் சொல்லாமல் விட்டிருப்பார் என்பது வெறுங் கற்பனையாகிவிடும். 'வேதத்திற்கு நிருத்தமும், வியாகரணத்திற்குக் காரிகையும் அவிநயனூர் யாப்பிற்கு நாலடி நாற்பதும் போல யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய், அலங்காரம் உடைத்தாகச் செய்யப்பட்டமையால் யாப்பருங்கலக் காரிகையென்னும் பெயர்த்து' என்று கூறும் காரிகை உரையாளர் (1974:8) அமுதசாகரம் என்ற நூல் இருந்திருந்தால் குறிப்பிடாமல் போயிருப்பாரா? பல நூல்களைப் பற்றிக் கூறும் யாப்பியற் களஞ்சியமான யாப்பருங்கல விருத்தி அமுதசாகரத்தைக் குறிக்காமல் போயிருக்கும் என்பதை நம்புதற்கில்லை.

தொகுப்பு முறைக்கு அடிப்படைகள்

யாப்பு, கருத்து, உத்தி போன்றவற்றில் இயைபும் ஒழுங்கும் நூற்பாக்களிடையே இல்லை. இங்ஙனமாக இருக்கும் பொழுது

பதிப்பாசிரியர் எதன் அடிப்படையில் நூலைத் தொகுத்தார் என்றும் அதற்கானச் சான்றுகளின் தரம் பற்றியும் ஆராயலாம்.

முதல் அடிப்படை – தலைமைச் சான்று

யாப்பருங்கலக்காரிகையைக் கொடுத்து விட்டு "விரித்துக் கொள்க" என்று உரையாசிரியர் (1973:264) எழுதுகிறார். சில வெண்பாக்களை யும் தந்துவிட்டு "விரித்துக் கொள்க" என்று (1973:30-31) எழுது கிறார். காரிகையை எழுதியவர் அமுதசாகரர் என்பதால், வெண் பாக்களுக்குச் சொந்தமானவர் அமுதசாகரர் என்று தம் கருத்தை நிலைநாட்டுகிறார் பதிப்பாசிரியர். மற்றும் உரையை எழுதியவர் மீண்டும் தொகுத்துச் சொல்லும் நோக்கில் நூற்பாக்களை இயற்ற வேண்டிய அவசியமில்லையாதலால் இவற்றை உரையாசிரியர் இயற்றியிருக்க முடியாது என்கிறார் (1974:V).

"விரித்துக் கொள்க" என்ற தொடரை காரிகைக்கு - வெண் பாக்களுக்கு முன் மட்டும் பயன்படுத்தவில்லை. திவாகர நிகண்டி லிருந்து ஒரு விருத்தத்தை எடுத்துத் தந்துவிட்டு விரித்துக்கொள்க என்கிறார் உரையாசிரியர் (1973:346) கட்டளைக் கலித்துறையில் அமைந்த-யாப்பருங்கலக்காரிகையில் இல்லாத நூற்பாவை (1973: 445) தந்துவிட்டு விரித்துக் கொள்க என்று கூறுகின்றார். எனவே விரித்துக் கொள்க என்பதை யாப்பருங்கலக் காரிகைக்கு மட்டும் பயன்படுத்துவதாகக் கொள்வது தவறு: மேலும் விரித்துக் கொள்க என்ற அடிப்படையை ஒரே மாதிரியாக – ஒழுங்காகப் பதிப்பாசிரி யர் பின்பற்றவில்லை. விரித்துக் கொள்க என்ற தொடர் இல்லாத நூற்பாக்களையும் (1973:86) பதிப்பித்துள்ளார். இருப்பினும் முழுமை யாகப் பதிப்பிற்கு எடுக்காமல் சிலவற்றை (1974: 113, 346, 357, 443) நீக்கிப் பதிப்பித்துள்ளார். நீக்கியதற்குரியக் காரணங்களை யும் முன்னுரையில் எவ்விடத்தும் குறிப்பிடவில்லை. ஒரே தொகுதி யாக உரையாளரால் தரப்பட்டுள்ளவை ஏன் ஒரே ஆசிரியனால் இயற்றப்பட்டிருக்க முடியாது? தனக்கு தேவையானவற்றைக் கொண்டும் தேவையில்லாதவற்றை விடுத்தும் பதித்திருப்பது தன்னுணர்ச்சிப் (Subject) பாங்கினதாகும். எனவே அவர் தொகுப்பு முறைக்குக் கொண்டுள்ள அடிப்படை அல்லது தலைமைச்சான்று வலுவுடையதாக - அறிவுப்பாங்காக அமையவில்லை.

இரண்டாம் அடிப்படை - துணைச்சான்று

யாப்பருங்கல விருத்தியில் காணப்படும் கீழே தரப்படும் சான்றினை அமுதசாகரம் என்ற நூலொன்று இருந்தமைக்கு ஆதாரமாகக் கூறுவர் (1974:24-25) : (i) இந்நூல் உடையாரும் (அமுதசாகரர்) மாஞ்சீர் கலியுட் புகா (காரிகை: 40) என்னும் இதன் புறநடையானும் (ii) நாலசைச்சீர் வெண்பாவில் நண்ணு... குறித்து என்னும் புறநடையானும், பிறவாற்ருனும் விளங்கக் கூறினர் என்க' முதல் தொடர் தரும் பொருள் பற்றி மயக்கம் இல்லை. ''இந்நூல் உடையார்'' என்பது அமுதசாகரரையும், ''இதன்புறநடை'' என்பது யாப்பருங்கலக் காரிகையையும் விளக்கு கின்றன. இங்கு இரண்டாவது தொடர் பற்றியே பிரச்சனை உள்ளது. முதல் தொடரில் ''புறநடை'' என்பதற்கு முன் ''இதன்'' என்ற சுட்டுபெயர் யாப்பருங்கலத்தைச் சுட்டி நிற்கிறது. ஆனல் இரண்டாம் தொடரில் ''புறநடை'' என்பதற்கு முன் சுட்டுப் பெயர் இல்லை; பொதுவாக உள்ளது. அமுதசாகரர் வெண்பாவில் அமைந்த புறநடையை இயற்றியிருப்பாராஞல் நிச்சயம் ''இதன்'' என்ற சுட்டுப் பெயரைச் சேர்த்திருப்பார். இந்நூற்பாவை இயற்றியவர் வேருெருவராக இருந்தமையினல் ''இதன்'' என்னும் சுட்டினைச் சேர்க்கவில்லை.

முடிவுரை:—

அமுதசாகரம் என்ற நூல் தொகுத்தமைக்கு பதிப்பாசிரியர் கொண்டுள்ள அடிப்படைகள் அல்லது சான்றுகள் வலுவில்லாதவை, மயக்கம் தருபவை. ஒரே சீராகப் பின்பற்றப்படாதவை. எனவே அமுதசாகரம் என்ற ஒரு நூல் தமிழ் யாப்பிலக்கண வரலாற்றில் காணப்படாத ஒன்ருகும். அப்படியொரு நூலை அமுதசாகரர் இயற்றவில்லை என்பதும் உண்மையாகும். மிக்க குறைபாடு களுடன் ஒரு நூலைத் தவறுதலாகப் பதிப்பித்திருப்பினும் பதிப்பாசிரியரின் முயற்சியை நாம் பாராட்ட கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

பேச்சுத்தமிழில் வேற்றுமையமைப்பு

க. புஷ்பவல்லி
அண்ணுமலைநகர்

மொழி என்பது சாதாரண ஒரு செய்திப் பரிமாற்றச் சாதனமாகும் என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் ஒரு சமுதாயத்திற்குள்ளும், பல சமுதாயங்களுக்கிடையேயும் நல்லதொரு தொடர்பை - உறவு முறைகளை ஏற்படுத்துவதிலும், அவ்வாறு ஏற்படுத்திய பல தொடர்புகளை நிலைநாட்டுவதிலும், திறமை படைத்த ஒரு கருவியாக இயங்குகிறது என்பதை நாம் அறிவோம். இத்தகைய சமுதாயத் தொடர்புகள் மொழியின் மூலம் நன்கு வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன எனலாம். இவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்படும் தொடர்புகள் மனித இனத்தின் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்க்கை அமைப்பை ஓரளவிற்குத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன என்லாம். ஆகவேதான் மொழியை சமுதாயத்தின் உண்மை நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணுடி என்று சில மொழியியல் அறிஞர்கள் சொல்லுகிருர்கள்.

மேலும் மொழியானது சமுதாயக்கட்டுக் கோப்புக்குள் வரும் ஒரு சீரிய அங்கம் என்பது நிறுவப்பட்ட உண்மை. அதனுல் மொழி சமுதாய அமைப்போடு பின்னிப் பிணைந்து நிற்கிறது என்பது மறுக்க முடியாத ஒன்ருகும். இவ்வியக்கத்திற்கு மொழியின் பேச்சு வழக்கும் (spoken variety) எழுத்து வழக்கும் (written variety) பலவகைகளில் துணை நிற்கின்றன. ஒரே மொழியின் இருநிலைத்தன்மை என்பது பேச்சு வழக்கிற்கும் (spoken variety) எழுத்து வழக்கிற்கும் மிகுந்த வேறுபாடு ஏற்பட்டு, இரண்டு

வழக்குகளும் இருதனி நிலைகளாகச் செயல்படும்போது தோன்றுவ தாகும். தமிழ் இதற்கு நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கு கிறது. தமிழிலும் எழுத்து வழக்கு, பேச்சு வழக்கு முதலியன உள்ளன. தமிழின் பேச்சு வழக்கினைக் கொச்சைத் தமிழ் அல்லது பேச்சுத் தமிழ் என்று அழைக்கலாம். பேச்சுத் தமிழ் இடத்திற்கு இடம், சமூகத்திற்குச் சமூகம் வேறுபாடுகள் நிறைந்து காணப்படு கின்றது. தமிழகத்தில் ஒரே இடத்தில் வாழும் பல்வேறுபட்ட சமூகங்களைச் சார்ந்தவர்களின் பேச்சு வழக்குகளிடையே வேறு பாடுகள் அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன. மேலும் ஒரே சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களின் பேச்சு வழக்கும் இடத்திற்கு இடம் வேறுபட்டு ழங்கி வரும் நிலையினைக் காணலாம். இட வேறுபாடு களின் அடிப்படையில் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்குகளை ஐந்து பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம், அவையாவன

1) வடபகுதிக் கிளை மொழி (Northern dialect)
2) கிழக்குப்பகுதிக் கிளைமொழி (Eastern dialect)
3) மேற்குப்பகுதிக் கிளைமொழி (Western dialect)
4) தென்பகுதிக் கிளைமொழி (Southern dialect)
5) நாஞ்சில் நாட்டுக்கிளை மொழி (Nanjilnad dialect)

மரபு இலக்கணத்தார் தமிழில் எட்டு வேற்றுமைகள் உண்டு என்று கூறிப் போந்தனர். பேச்சுத்தமிழில் அதாவது கிளைமொழி களில் காணப்படுப் வேற்றுமை பமைப்புகளைப்பற்றி ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். கிளை மொழிகளில் வேற்றுமை உருபுகள் கீழ்க்கண்ட மாற்றங்களை அடைகின்றன.

1. ஒலி மாற்றத்தால் ஏற்படும் உருவ மாற்றம்

2. முறையில் ஏற்படும் மாற்றம்.

3. இடப்பெயர்கள் (Pronouns) வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும் போது வேறுபட்ட வேற்றுமைப் பெயர்கள் (obliqueforms) கிடைக்கின்றன.

4. மொழித்தொடர்பு அமைப்பு இடையீடுகளுக்கு (structural interference) வழி வகுக்கிறது.

எ. டு. கன்னியாகுமரி வட்டாரக் கிளை மொழி.

முதல் வேற்றுமை

எல்லாக் கிளை மொழிகளிலும் முதல் வேற்றுமையைக் குறிக்க உருபு இல்லை. இவ்வேற்றுமையை வேற்றுமைகளில் ஒன்ருக கருதுவதா வேண்டாமா என்பது ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒன்ருகும். முதல்வேற்றுமை வாக்கியத்தின் எழுவாயாக செயல்புரிகிறது.

இரண்டாம் வேற்றுமை

இவ்வேற்றுமையை 'ஐ' வேற்றுமை என்றும் அழைக்கலாம். இவ்வேற்றுமை உருபான 'ஐ' எல்லா உயர்திணை பெயர்ச்சொற்களுடனும் உயர்திணை இடப்பெயர்களுடனும் கட்டாயம் வரும். 'ஐ' உருபு எழுத்துத் தமிழின் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகும்

எ. டு. நான் இராமனைப் பார்த்தேன்

நான் அவனைப் பார்த்தேன்

ஆனால் நான் இராமன் பார்த்தேன் என்ற வாக்கியம் இலக்கணப் பிழை உள்ள வாக்கியம் ஆகும். அவ்வுருபு அஃறிணைப் பெயர்ச் சொற்களுடன் வரும்போது மட்டும் விருப்பு உருபாக வருகிறது.

நான் புத்தகத்தை (புத்தகம்+ஐ)ப் படித்தேன்

நான் புத்தகம் படித்தேன்

பேச்சுத்தமிழில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு –எ (*–e*) ஆகும்.

அவன் இராமனேப் பார்த்தான்

திருநெல்வேலி கிளை மொழியில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் -எய, - அ என்பனவாகும்.

எ. டு. மரத்த (*maratta*)

என்னேய (*eneya*) 'me'

கோயமுத்தூர் கிளை மொழியில் -ஏ, -ஏயே ஆகிய உருபுகள் இரண்டாம் வேற்றுமையைக் குறிக்கின்றன.

மரத்தே (*maratte*) 'tree'

என்னேயே (*enneye*) 'me'

மற்ற கிளை மொழிகளில் -ஏ உருபே இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளைத் தரக்காணலாம்.

திருச்சி, தஞ்சாவூர், தென் ஆற்காடு போன்ற வட்டாரங்களில் உள்ள படையாச்சி கிளை மொழிகளில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபான -ஏ நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளைத் தருகிறது.

நீ ஊட்டே போ (*ni: u:ṭṭe po:*)

நீ ஊட்டே வாயேன் (*ni: u:ṭṭe va:ye:n*)

மூன்றும் வேற்றுமை

மூன்றும் வேற்றுமையைக் 'கருவி வேற்றுமை' என்றும் கூறலாம். எழுத்துத் தமிழில் -ஆல், கொண்டு என்பன மூன்றும் வேற்றுமை உருபுகள் ஆகும்.

1) அவன் கத்தியால் வெட்டினன்

2) அவன் கத்தி கொண்டு வெட்டினன்

நாஞ்சில் நாட்டு கிளை மொழியில் -ஆலே, -ஏ+வச்சு, இட்டு என்பன மூன்றும் வேற்றுமை உருபுகள் ஆகும்.

1) அவன் கத்தியாலே வெட்டினன்

2) அவன் கத்தியே வச்சு வெட்டினன்

3) அவன் கத்தியிட்டு வெட்டினன்

தென் ஆற்காட்டு கிளைமொழிகளில் -ஆலே, கொண்டு என்பன மூன்றும் வேற்றுமை உருபுகளாகும்.

1) அவன் கத்தியாலே வெட்டினன்

2) அவன் கத்தி கொண்டு வெட்டினன்

தஞ்சாவூர், சேலம், கோயமுத்தூர் கிளைமொழிகளில் -ஆலே மட்டும் மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருளைத் தருகிறது.

'ஒடு' வேற்றுமை

இவ்வேற்றுமையை 'உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை' என்றும் அழைக்கலாம். எழுத்துத் தமிழில் 'ஓடு' 'உடன்' ஆகிய உருபுகள் உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமைப் பொருளைத் தருகின்றன.

எ. டு. நான் அவனோடு போனேன்
நான் அவனுடன் போனேன்

எல்லாக் கிளை மொழிகளிலும் உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை உருபாக 'ஓட' வருகிறது.

எ. டு. என்னோடே வா

உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை உருபு 'ஓட'விற்கு பதிலாக பின்னொட்டு கூட' வைப் பயன்படுத்தலாம்.

எ. டு. என் கூட வா

நாஞ்சில் நாட்டு வட்டார மொழியில் மட்டும் கீழ்க்கண்ட அமைப்புகளைக் காணமுடிகிறது.

1) ஓட என்னோட
2) கூட என்கூட
3) ஓடகூட என்னோட கூட
4) அக்க கூட எனக்க கூட

தஞ்சாவூர் கிளை மொழியில் உடனிகழ்ச்சி உருபான 'ஓட' ஆறும் வேற்றுமைப் பொருளையும் தரக் காணலாம். இங்கு ஆறும் வேற்றுமை உருபு 'உடைய' செய்யும் செயலை இவ்வுருபு செய்கிறது

என்னோட புத்தகம்
என்னுடைய புத்தகம்

நான்காம் வேற்றுமை

பொதுவாக நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'கு' ஆகும். நான்காம் வேற்றுமை உருபு, தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இடங்களில் வரும்போது, மெய் இடம் பெயரல் (metathesis) ஒலியன்

இழப்பு (loss of phoneme) போன்ற உருவ மாற்றங்களை அடைகிறது. அதன் பொதுவான அமைப்பினை நாம் கீழே காணலாம்.

நான் + கு > எனக்கு
நீ + கு > உனக்கு

பிராமணர்கிளை மொழியில் கீழ்க்கண்ட அமைப்புக்கள் காணக் கிடக்கின்றன.

நேக்கு (*ne:kku*)
(எனக்கு)
நோக்கு (*nokku*)
(உனக்கு)

இடப்பெயர் (Pronoun) நான்காம் வேற்றுமை உருபினை ஏற்கும் முன் அடையும் மாற்றங்களைக் கீழ்வருமாறு கூறலாம்.

நான்	>	என -	>	நெஅ -	>	நே
na:ṉ	>	*eṉa* -	>	*nεa* -	>	*ne:-*
நீ	>	உன -	>	அஉ -	>	நோ
ni:	>	*una* -	>	*nau* -	>	*no:*

நான்காம் வேற்றுமை உருபான 'கு' ஆறும் வேற்றுமைப் பொருளைத்தரக் காணலாம்

இவன் இராமனுக்குத் தம்பி என்ற வாக்கியம் இவன் இராமனுடைய தம்பி என்ற பொருளைத் தருகிறது.

ஐந்தாம் வேற்றுமை

ஐந்தாம் வேற்றுமையின் அமைப்பு சிக்கலானது. இவ் வேற்றுமை நீங்கற் பொருளைத் தருகிறது. ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாக 'இருந்து' கருதப்படுகிறது. இவ்வேற்றுமை உருபு இட-வேற்றுமை உருபுகளான இல், இடம் முதலியவற்றிற்கு பின் வந்து நீங்கற் பொருளைத் தருகிறது. அதன் வரலாற்றை அறிய முற்பட்டால் அது 'இரு' என்ற வினையின் வினையெச்சமான 'இருந்து' ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாக பயன்படுத்தப் படுகிறது என்பதை அறிகிறோம்.

விளம்பரங்களில் குறைத் தொடர்கள்

தங்க மணியன்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை

1.0. ஒரு சில தொடர்கள் தன்னளவில் முழுப் பொருளைத் தாராது. முழுப் பொருளைத் தர வேறொரு பொருத்தமான சொல்லை வேண்டி நிற்கும். பொருத்தமான அச்சொல் தொடரில் தொக்கி நிற்கும். பொருத்தமான சொல்லை வருவித்து வேண்டிய இடத்தில் இட்டு நிரப்பி தொடரைப் படித்தால்தான் அத்தொடர் முழுப்பொருளை வெளிப்படையாகத் தரும். பொருள் முடிபுக்காகத் தகுதியுடைய வேறொரு சொல்லை வேண்டி நிற்கும் இத்தகு தொடர்களைக் குறைத்தொடர்கள் என்பர். அத்தகைய தொடர்கள் தமிழ்ப்பத்திரிக்கைகளில் குறிப்பாக விளம்பரங்களில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதற்குக் கீழ்க்கண்ட இயல்புகள் காரணங்களாக அமைகின்றன.

1. இடச்சுருக்கம்
2. படிப்பவரைக் கவர்தல்
3. பொருளில் சிறப்பை அறிவுறுத்தி, அவாவைத் தூண்டி ஆர்வத்தை வளர்த்து வாங்கத் தூண்டுதல்
4. தெளிவாகப் புரிய வைத்தல்.

2.0. குறைத் தொடர் இரண்டு விதமான சூழலில் பயன் படுத்தப்படுகின்றது. அவை

1. மொழிச் சூழல்
2. மொழியல்லாச் சூழல் என்பனவாகும்.

2.1. மொழிச் சூழல் இயல்பான மொழிச் சூழல், உரையாடல் மொழிச் சூழல் என இருவகைத்தாகும்.

2.1.1. இயல்பான மொழிச் சூழலில், தொக்கு நிற்கின்ற பொருத்தமான சொல்லை தொடரின் இயல்புக்கேற்ப வருவித்து முழுப்பொருளை உணர்த்தலாம்.

உ. ம். புத்துணர்வு பெற நெஸ்கஃபே { பயன்படுத்துங்கள் / அருந்துங்கள் / உபயோகியுங்கள் }

2.2.2. உரையாடல் மொழிச் சூழலிலும் தொக்கு நிற்கின்ற பொருத்தமாக சொற்கள் வருவிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் இங்கு தொக்கு நிற்கின்ற சொற்களை வருவிக்க உரையாடல் விதி (Discourse rule) பயன்படுகின்றது. இவ்விதியினைப் பயன் படுத்தக் காரணம், வருவிக்கப்படுகின்ற சொற்களின் திரிபுகளே யாகும்.

உ. ம் 1. சிந்தனை வளர்வது எதனாலே?
சிறந்த ரத்தினம் பொடியாலே

2. க்வாலிடி க்ளுக்கோஸ் பிஸ்கட்டைச் சிறப்புறச் செய்வது எது?
அதன் ஆற்றல்

3. இந்தச் சின்னம் எதைக் குறிக்கின்றது?
பிஸ்கட் தயாரிப்பில் சிறந்ததை.

இம்மூன்று எடுத்துக்காட்டுகளிலும் உள்ள பதில்கள் குறைத் தொடராக அமைந்துள்ளன. இவற்றின் முழுத் தொடர்கள் முறையே,

1. சிந்தனை வளர்வது சிறந்த ரத்தினம் பொடியாலே என்றும்
2. க்வாலிடி க்ளுக்கோஸ் பிஸ்கட்டைச் சிறப்புறச் செய்வது அதன் ஆற்றல் என்றும்

3. இந்தச் சின்னம் பிஸ்கட் தயாரிப்பில் சிறந்ததைக் குறிக்கின்றது என்றும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு இம்

முழுத்தொடர்களை வருவிக்கப்பயன்படுவன உரையாடல் விதிகளேயாகும்.

2.2 குறைத்தொடர்கள் பயன்படுத்தப்படும் மற்றொரு சூழல் மொழியல்லாச் சூழலாகும். மொழியல்லாச் சூழல் என்பது பிறச்சூழலாகும். தொடரின் புறத்தே அமைந்துள்ள சூழல்கள், குறைத்தொடரை நிறைக்கத் தேவைப்படுகின்ற ஏற்றதொரு சொல்லைத் தருவிக்க ஏதுக்களாக அமைகின்றன.

விளம்பரங்களில் புறசூழல்களாக அமைவன பெரும்பாலும் படங்களேயாகும். சார்மினார் சிகரெட்டைக் குடிப்பது போன்ற ஒரு மனிதனின் படத்தையும் அருகில் சார்மினார் சிகரெட் பெட்டி ஒன்றில் படத்தையும் போட்டு அதற்குக் கீழே

இந்தியாவிலேயே அதிக விற்பனையுள்ள சிகரெட் என்ற குறைத் தொடரையும் பயன்படுத்தியிருப்பர். இதன் முழுப் பொருள்

இந்தியாவிலேயே அதிக விற்பனையுள்ள சிகரெட் சார்மினார் என்பதாகும். மேலே கண்ட குறைத்தொடருக்கேற்ற 'சார்மினார்' என்ற சொல்லை வருவிக்கத் துணை புரிந்தது குறைத்தொடரின் மேலே உள்ள படமேயாகும்.

3.0. குறைத் தொடர்களில் தொக்கு நிற்கின்ற சொற்கள் பெயராகவோ, வினையாகவோ அல்லது பெயர், வினை இரண்டு மாகவோ இருக்கலாம். தொக்கு நிற்கின்ற இச் சொற்கள் பெரும்பாலும் தொடரின் இறுதியில் தொக்கு நிற்கின்றன. சில தொடர்களில் தொடரின் நடுவிலும் தொக்கு நிற்கின்றன.

உ. ம். 1. உங்கள் குழந்தைக்கு அதிக சக்தியளித்து முன்னணியில் நிறுத்திட கோகோ சுவைமிக்க போர்ன்விடா (அளித்திடுங்கள்)

2. நூற்ருண்டுகளுக்கும் மேலாக மக்களின் நம்பிக்கைக்கு உகந்தது (ஸ்டேன்ஸ்டீ).

3. முழுவதும் சத்து (நிறைந்தது ஆல்போ-ஸாங்).

4. எழில் கொழிக்கும் தோற்றம் (அளிக்கிறது) சுபாஷ் துணிகள். இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளில், எடுத்துக்காட்டு 1-இல் வினையும் 2-இல் பெயரும் 3-இல் வினையும் பெயரும் 4-இல் வினையும் தொடர் நிறைப்பானாக வருகின்றன. முதல் மூன்று எடுத்துக்காட்டுகளில் தொடரின் இறுதியிலும் இறுதி எடுத்துக் காட்டில் தொடரின் நடுவிலும் நிறைப்பான்கள் இடம் பெறு கின்றன.

குறைத் தொடரின் முழுத் தொடரை வருவிக்கப் பயன்படு கின்ற சொல் குறிப்பிட்ட ஒரேயொரு சொல்லாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. குறிப்பிட்ட பொதுத் தன்மை வாய்ந்த பலவேறு சொற்களில் ஏற்புடைய எச்சொல்லையும் அவரவர் விருப்பிற்கிணங்க நிறைப்பானாகப் பயன்படுத்தலாம். சான்றாக,

மரம் மற்றும் உலோக மேற்புறங்களின் பளபளப்பான ஃபினிஷுக்கு ஸிக்மாரின் மற்றும் ஸிக்மாலாக் எனாமல்கள் என்னும் குறைத்தொடரினை நிறைக்க 'உகந்தது; ஏற்றது; இசைந்தது; சிறந்தது; ஆகிய வினைகளில் ஏதேனும் ஒன்றினைப் பயன்படுத்த லாம். ஒரு சில குறைத்தொடர்கள் ஒரே ஒரு சொல்லை மட்டுமே நிறைப்பானாகப் பெறுவதும் உண்டு. பெயர்ச்சொல் நிறைப்பா னாகவரின் கால இடக்கட்டுப்பாட்டால் ஒரேயொரு பெயர் மட்டுமே நிறைப்பானாக வரும்.

4.0. ஒரு தொடரை குறைத்தொடர் எனக் கண்டறியவும் எற்றதொரு சொல்லை வருவித்து முழுத் தொடராக்கவும் உறு துணையாக அமைவன குறைத்தொடரின்கண் காணப்படுகின்ற பண்புருபு, வேற்றுமையுருபு, எச்சவுருபு, உம்மையருபு, ஒப்பாக்க வுருபு போன்ற இலக்கணக் கூறுகளேயாகும்.

(உம்) 1 ஸலோஃபென்
சக்தி வாய்ந்த பாதுகாப்பான வலிநிவாரணி (ஆகும்)

2 வாழ்வில் இனிமை விரைந்து பரவிடவே - பாமீஸ் (உபயோகிங்கள்)

3 ராணிபால் பருத்தித் துணிகளுக்கு (சிறந்தது)

ராணிபால் - எஸ் செயற்கை இழை மற்றும் கலப்பு இழைத் துணிகளுக்கு (சிறந்தது)

4 உங்கள் குழைந்தைகளுக்கு அதிக சக்தியளித்து முன்னணி யில் நிறுத்திட கோகோ சுவைமிக்க போர்ன்விடா (அளித்திடுங்கள்)

5 கால்ஷியம் - ஸாண்டோஸ்

வலுவுள்ள பற்களுக்கும் உறுதியான எலும்புகளுக்கும் (சிறந்தது)

6 இதர டிட்டர்ஜெண்ட் வில்லே. பார் எதனையும் விட அதிக வெளுப்பூட்டும் சக்தி (நிறைந்தது)

7 அமிர்தாஞ்சனம்

80 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நம்பகமான குடும்ப நிவாரணி (ஆகும்)

இச்சான்றுகளில் இடம்பெற்றுள்ள ஆன, இல், இட, உம், விட, ஆக போன்ற உருபுகளே ஏற்றதொரு நிறைப்பிரிவை வருவிப்ப தற்கான கரணிகளாகும். இவை போன்ற வேறு சில உருபுகளும் இடம் பெறலாம். மேலும், ஒரே குறைத்தொடரில் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட கரணிகளும் இடம் பெறலாம்.

உ. ம். உங்கள் குழந்தைகளுக்கு அதிக சக்தியவித்து முன்னணியில் நிறுத்திட

கோகோ சுவைமிக்க போர்ன்விடா (அளித்திடுங்கள்). இவ்வெடுத்துக் காட்டில் வேற்றுமை யுருபு 'கு' வும் எச்சவுரு 'இட' வும் கரணிகளாக அமைகின்றன.

5.0. இக்குறைத் தொடர்கள் பெரும்பான்மையான மக்கள் புரிந்து கொள்வதற்கும் புதிதாக ஆக்குதற்கும் எளிமையாகச் சுருக்கமாக இருப்பதால், தமிழ்ப் பத்திரிக்கை விளம்பரங்களில் அதிகமாக இடம்பெறுகின்றன. இக் குறைத்தொடர் வழக்காற்ருல் மொழிப் பயன்பாட்டுத் துறைகளும் விரிவடைகின்றன. இத்தகைய

தொடர்கள் செய்திகளை, கருத்துக்களை விளக்குவதில் சக்தி வாய்ந்தவொன்றாக விளங்குகின்றன.

இத்தகைய தொடரமைப்பு பேச்சு மொழியிலும் எழுத்து மொழியிலும் பொதுவாகக் காணப்படுவதால் இது இவை யிரண்டிற்கும் உள்ள இடைவெளியினைக் குறைக்கப் பயன் படுகின்றது.

விளம்பரப்பகுதிக்கும் பத்திரிக்கையின் ஏனைய பகுதிக்கும் உள்ள வேறுபாடு விளம்பரப்பகுதியில் குறைத் தொடர் மிகுதி யாகவும் ஏனைய பகுதிகளில் குறைந்தும் காணப்படுகின்றது. இதனைப் போலவே விளம்பரப் பகுதியில் ஏறத்தாழ இடம் பெறாத தொழிற் பெயராக்கத் தொடர் ஏனைய பகுதிகளில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது.

இலக்கண வரலாற்றில் வினைபற்றிய கலைச்சொற்கள்

ப. மல்லிகா
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

[தொ]ல்காப்பியம், [வீ]ரசோழியம், [நே]மிநாதம், [ந]ன்னூல், [பி]ரயோக [வி]வேகம், [இ]லக்கண [வி]ளக்கம், [இ]லக்கணக் [கொ]த்து, [தொன்]னூல் [வி]ளக்கம், [மு]த்து[வீ]ரியம் என்னும் ஒன்பது இலக்கண நூற்களில் காணப்படும் வினைபற்றிய கலைச் சொற்கள் தொகுக்கப்படுகின்றன. வடமொழித் தாக்கம் காணப் படும் இலக்கண நூற்கள் மூன்று. அவை வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து என்பவைகளாகும். வீரசோழியத் திலும், பிரயோக விவேகத்திலும் வடமொழிச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. பிரயோக விவேக ஆசிரியரான சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் தமிழில் அச்சொற்களுக்கு இணையாக வரும் சொற்களையும தந்துள்ளார். இலக்கண ஆசிரியர்கள் எந்தெந்த சொற்களை எவ்வெவற்றிற்குப் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதைக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

சான்றாக, வேர்ச்சொல் என்பதைக் குறிக்க இலக்கண ஆசிரியர் கள் பயன்படுத்திய சொற்களைக் காண்போம். புத்தமித்திரனார் வீரசோழியத்தில் ‘தாது’ என்று வேர்ச்சொல்லைக் குறிப்பிட, பவணந்தி, வைத்தியநாததேசிகர், சுவாமிநாததேசிகர், வீரமா முனிவர் ஆகியோர் ‘பகுதி’ என்று கூறியுள்ளனர். சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர், வைத்தியநாத தேசிகர், சுவாமிநாத தேசிகர் முதலியோர் ‘முதனிலை’ என்ற சொல்லை வேர்ச்சொல்லிற்கு இணையாகப் பயன்

படுத்தியுள்ளனர். இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியரான சுவாமிநாத தேசிகர் ‘தனிவினை’ என்ற மற்றொரு சொல்லையும் கையாண்டுள்ளார். முத்துவீர உபாத்தியாயர் எழுத்ததிகாரத்தில் ‘மொழி’ என்ற சொல்லால் வேர்ச்சொல்லைக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, ‘வேர்ச்சொல்’ என்பதைக் குறிக்க தாது, பகுதி, முதனிலை, தன்வினை, மொழிஎன்னும் ஐந்து சொற்களை இலக்கண ஆசிரியர்கள் கையாண்டுள்ளனர் என்று அறியலாம்.

இவ்வாறு வரும் சொற்கள் எல்லாம் பின்வரும் அட்டவணையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கண நூல் வாயிலாக பயன்படுத்திய கலைச்சொல்லை அறிந்து கொள்ளும் முறையைக் கீழே காண்போம். சான்றாக, இலக்கணக் கொத்தில் ‘வியங்கோள்’ என்பது எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிய கீழ்க்காணும் முறையைப் பயன்படுத்தவேண்டும்.

முதலில் வியங்கோள் என்பது எந்த எண்ணால் குறிக்கப் பட்டுள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பத்தாம் எண்ணில் (X) இலக்கணக்கொத்திற்கு நேராக உள்ள 1, 3 என்ற எண்களைக் குறித்துக் கொண்டு 1, 3 என்பது எந்த கலைச்சொல்லைக் குறிக்கும் என்று ‘விளக்கத்தின்’ வாயிலாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். 1, 3 என்பது வியங்கோள், வியங்கோள்முற்று என்பவைகளாகும்.

இடைநிலை என்பதைக் குறிக்க எந்த கலைச்சொல் எந்த நூலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் காணும் முறையைப் பார்ப்போம். இடைநிலை என்னும் இரண்டாம் (II) பிரிவில் வரும் எண்களைக் குறித்துக் கொண்டு 1, 2 அவற்றின் விளக்கத்தை ‘அட்டவணை விளக்கம்’ வாயிலாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பின் அட்டவணையில் அதே காலத்தில் கீழிருந்து மேலாக நோக்கினால் எந்த நூல் என்று அறியலாம். காலங்காட்டும் பிரத்தியம் (1) என்பது வீரசோழியத்திலும், இடைநிலை என்பது நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் நூல்களிலும் ‘இடைநிலை’யைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்று அறியலாம்.

அட்டவணை விளக்கம்

இலக்கண நூற்கள்
கலைச்சொற்கள்

I 1. தாது
2. பகுதி
3. முதனிலை
4. தனிவினை
5. வினை

II 1. காலங்காட்டும் பிரத்தியம்
2. இடைநிலை

III 1. சொல்
2. கிளவி
3. பிரத்தியம்
4. விகுதி
5. வினையின்விகுதி
6. பெயர்

IV 1. வினைமுதல்
2. செய்வது
3. கருத்தா
4. செய்பவன்

V 1. குறிப்பு
2. வினைக்குறிப்பு
3. குறிப்புமுற்று
4. குறிப்புவினை

VI 1. வினை
2. வினைசொற்கிளவி
3. தொழிற்பதம்
4. முற்று
5. தொழின்மொழி
6. முற்றுவினைப்பதம்
7. வினைமுற்று
8. விதிவினை
9. விதிச்சொல்
10. தெரிநிலைவினை

VII 1. வினைஎஞ்சுகிளவி
2. துமந்தப் பிரத்தியம், துவாந்தப் பிரத்தியம்
3. வினைஎச்சம்
4. துவாதுமுன்

VIII 1. பெயரெஞ்சுகிளவி
2. பெயரெச்சம்
3. கானச்சு, சதிர்ப் பிரத்தியம் (நிகழ் காலப் பெயரெச்சம்)

IX 1. தொழில்நிலை ஒட்டும் பெயர்
2. வினைப்பெயர் அல்பெயர்
3. வினைமுற்றுப் பெயர்
4. கிருதந்தம்
5. வினைப்பெயர்

X 1. வியங்கோள்
2. வியங்கோள் கிளவி
3. வியங்கோள் முற்று

XI 1. தொழிற்பெயர்
2. தொழிற்பெயர்க் கிளவி

XII 1. ஏவல்

XIII 1. எதிர்மறுத்துமொழி
2. தடைப்பொருள்
3. எதிர்மறுத்துச் சொல்லல்
4. எதிர்மறை
5. நேர்ந்தநிலை மறுக்கும்
6. மறைவினை, மறை, மறைச்சொல்
7. எதிர்மறுத்து உரைத்தல்

XIV 1. தன்வினை
2. கேவலத்தாது
3. அற்பனேபதம்

XV 1. காரிதம்
2. ஈரேவல்
3. பரஸ்மைபதம்
4. பிறவினை

XVI 1. காரிதம்

XVII 1. சகன்மகதாது, அகன்மகதாது
2. செயப்படுபொருள் குன்ருமை, குன்றல்

XVIII 1. தத்திதம்

கலைச்சொற்கள்	தொ.	வி.	ஒ.த.	ந.	பி.வி.	இ.வி.	இ.தொ	தொ.வி.	மு.வி.
I	*	1	*	2	3	2,3	2,3,4	2	5
II	*	1	*	2	*	2	2	2	*
III	1,2	3	*	4	*	4	4	5	1,6
IV	1,2	3	*	1,4	3	1	*	3	1
V	1	2	1,2	2,3	3	1,2,3	2	2	1,2,4
VI	1,2	3	4	4	4	1,4,5 6,7	4,8,9	1,7	1,4,10
VII	1	2	3	3	4	1,3	3	3	1
VIII	1	*	2	2	3	1,2	2	2	2
IX	1	*	*	2	3,4	5	3	*	*
X	1,2	*	1	1	1	1,3	1	1	1
XI	1	*	*	1	*	1	1	*	1,2
XII	*	1	*	1	1	1	1	1	*
XIII	1	2	3	4	5	4	6	4	7
XIV	1	2	*	*	3	*	1	*	1
XV	*	1	*	2	3	4	4	*	4
XVI	*	*	*	*	1	*	*	*	*
XVII	*	*	*	*	1	*	2	*	*
XVIII	*	1	*	*	1	*	*	*	*

* கலைச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

பாடாண் எட்டு

வ. சுப. மாணிக்கம்
காரைக்குடி

தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் பாடாண்டினை பற்றிவரும் பல நூற்பாக்கள் பொருள்விளக்கம் பெருமல் உள்ளன. இடைக்காலச் சில இலக்கிய மரபுகள் இவற்றின் பொருளாக எழுதப்பட்டுள்ளன. இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறும் உரைகள் வரலாற்று மொழி நூலறிவுக்கும், சங்ககாலப் பண்பியலுக்கும் பொருத்தமாக இல. அமரர் என்ற சொல்லை வடசொல்லாகக் கொண்டு தேவர் என்று அன்னோர் பொருள் காண்பது வழக்கு முரணாகும். அச் சொல்லுக்குப் போர் மறவர் என்ற இயல்பான பொருளைக் கண்டார் நாவலர் பாரதியார். இதுவே தக்க பொருளாகும். பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணர் கொண்ட உரைப்பொருள்களும் கூடுதலான பொருத்தம் உடையன. டாக்டர் துரையரங்கனர் பாடாண் நூற்பாக்களுக்குச் சமய மெய்ப் பொருளுரை எழுதி யிருப்பது, சுருங்கச் சொல்லின், திரிபுரையாகும்.

'அமரர்கண்' என்பது தொடங்கி, 'கொடிநிலை கந்தழி' என்பது வரை உள்ள எட்டு நூற்பாக்களும் ஒருங்கிணைந்த புதிய ஆய்வுக்கு உரியவை எனினும் இக்கட்டுரைக்கண், 'அமரர் கண்' என்ற ஒரு நூற்பாவை மட்டும் ஆராய்வோம்.

'பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே' (புறம். 25)

'அமரர்கண் முடியும் அறுவகை யானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப' (புறம். 26)

முதல் நூற்பா பாடாண் எட்டுப் பகுதிப்படும் என்று கூறுகின்றது. அந்த எட்டு எவை என்று அடுத்த நூற்பா விரிப்பதாகவே கருதல் வேண்டும். கருதும் வண்ணந்தான் 'அமரர்கண் முடியும் அறுவகை' என எண்ணுப் பெயர் முதலடியிலேயே அமைகின்றது. 'ஈரேழ் துறைத்தே' என்று வெட்சித்திணையிலும், 'இருநால் வகைத்தே' என்று உழிஞைத் திணையிலும் கூறிய தொகை நிலைகளைப் பின்னொரு நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் விரித்துக் காட்டுவர். அம்முறையை இப்பாடாண்டிணையிலும் காணலாம்.

இதுகாறும் உரைவரைந்தோர்' 'ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும்' என்றவிடத்து, 'ஒன்றும்' என்பதனைச் செய்யும் என்னும் முற்றுகக் கொண்டு பொருந்தும் எனவும் ஒருங்கு வரும் எனவும் அமையும் எனவும் பொருள் கண்டனர். அதனை உடன்படின் இந்நூற்பா அறுவகை, புல்லியவகை என எழு பகுதிகளை மட்டும் விரிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். 'நாலிரண்டு உடைத்தே' என்பதற்கு ஏற்ப எட்டுப்பகுதி இது என்று சொல்லாத நூற்குற்றம் தொல்காப்பியர்க்கு ஏற்படும். ஆதலின் இந்நூற்பா தன்னிலே எட்டும் உண்டு என்று காண்பதே முறையாகும்.

ஒன்றும் என்பது செய்யும் என்னும் முற்றன்று; ஒன்று என்பது எண்ணுப்பெயர். உம் எண்ணும்மையாகும். அறுவகையும் புல்லிய வகையும் ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் ஆக எட்டு என்ப என்று உரை செய்யவேண்டும். இதுவே நூற்பாவின் தொடர்முறையும் நூற்பாவின் நடைமுறையும் ஆகும். இனி, இந்நூற்பா நுதலும் எண் பகுதி யாவை என்று காண்போம்.

'அமரர் கண் முடியும் அறுவகை' என்பதற்கு போர் மறவர்களோடு தொடர்புடைய வெட்சி முதல் காஞ்சியீறான புறத்திணை ஆறு என நாவலர் பாரதியார் கொண்ட புதிய நல்லுரையும் அதனை உடன்பட்ட பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணர் எழுத்தும் முற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவையே. 'புரைதீர்

காமம் புல்லிய வகை என்ற தொடருக்குக் குற்றமற்ற அகத்திணைக் காதல் வகை என்று பொருள் கோடல் பாடாண்டிணைக்கும் இலக்கியச் சான்றுக்கும் பொருந்தவில்லை என்பது என் கருத்து. ஐந்திணை ஒத்த இருபாற்காதல் ஆதலின் கைக்கிளைக்குப் புறம் எனப்படும் பாடாண்டிணையில் சொல்லுதற்கு உரியதன்று. மேலும் இன்பம் பற்றிய புகழ்ச்சித் துறைகள் அகத்திணையியல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே இந்நூற்பாவிற் கூறப்படும் காமவகை அகத்திணை சாராததாகல் வேண்டும் என்பது தெளிவு.

'காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்' (புறம். 2அ) எனவரும் நூற்பாவிற்குக் கடவுள் மாட்டுக் கடவுட் பெண்டிர் நயந்த பக்கம் என்று எல்லோருமே ஒத்து உரையெழுதியுள்ளனர். வெண்பா மாலை ஆசிரியரும் இக்கருத்துடையவரே. இவ்வுரைப்பொருள் பொருந்தும் இது தூய காதலாயினும் புரைதீர் காமமாயினும் மக்கள் நுதலிய என்று இனம் வரையறுக்கப்பட்ட ஐந்திணைக்குப் புறம் ஆதலின் பாடாண்டிணையின் ஒருவகையாயிற்று எனக் கொள்ளவேண்டும் புரைதீர் காமம் புல்லிய வகை என்ற இரண்டாவதுஅடி இக்கடவுளினக் காதலையே குறிக்கின்றது. இக்காதலின்கண் தலைவன் தலைவி இருவருமே கடவுளர் ஆதலின் 'பிறப்பே குடிமை' என்றபடி இனவொற்றுமை அடிப்படை இருப்பதைத் தெளியலாம். ஐந்திணைக்கண் தலைவனும் தலைவியும் மக்கட் பிறப்பு என்ற ஓரினப் பிறப்பு என்பதனை ஒப்புநோக்குக.

'ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும்' என்ற எட்டாம் வகை அறிவு முட்டுத் தருவது, இருளும் ஒளியும் விராயது; எனினும் இதன் பொருளைக் காண முயலலாம். இத்தொடரில் முதலில் வரும் ஒன்று என்பது என்ன? அதன் பகுதி அன்று என்பது என்ன? திணைகளுள் ஒவ்வொரு கூறு எனவும் தேவர்க்குரிய பகுதி எனவும் செந்துறை வண்ணப் பகுதி எனவும் உரைத்த பொருள்கள் வலுவில.

> 'காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
> ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்' (புறம். 28)

முதலடியின் பொருள் கடவுளர் தம்முட் காதல் எனவும், புரைதீர் காமப் புல்லியவகைப் பாடாண் எனவும் முன்னர்க் காட்டினேன்.

'ஏனோர் பாங்கினும்' என்ற தொடருக்குக் கடவுளிடத்து மானிடப் பெண்டிரை நயந்த காதல் எனவும் கடவுள் மானிடப் பெண்டிரை நயந்த காதல் எனவும் எல்லோரும் ஒரு முகமாக எழுதிய உரையும் ஏற்கத்தகும். 'ஒன்றன் பகுதி ஒன்று' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா இக்காதல் வகையையே எட்டாவதாகச் சுட்டுகின்றது. இக்காதல் வகை ஐந்திணைபோல் மக்களிடை காதலுமன்று; ஏழாவதாகச் சொல்லப் பட்ட புரைதீர் காம வகைபோலக் கடவுளிடைக் காதலுமன்று. கலப்பினக்காதலாதலின் தனிவகையாக எண்ணப்பட்டது. ஒன்றன் பகுதி ஒன்று என்ற தொடரில் ஒன்று என்பது முழுதும் கடவுளினக் காதல் வகையைக் குறிக்கும் எனவும் பகுதியொன்று என்பது அதனுள் ஒரு பாகமான கலப்பினக் காதல் வகையைக் குறிக்கும் எனவும் பொருள் காணவேண்டும். எனவே, போர்மறவரைச் சார்ந்த மக்கட் பாடாண் ஆறு எனவும் காதல் வகையைச் சார்ந்த தெய்வப் பாடாண் இரண்டு எனவும் ஆகப் பாடாண்வகை நாடுங்காலை நாலிரண்டு உடைத்து என உரைகாணத் தகும். பிறரெல்லாம் கொண்டாங்கு ஒன்றும் என்பதனைச் செய்யுமென் முற்றாகக் கொள்ளாமல் எண்ணும்மையாகக் கொண்டமையாற்றான் இப்புதிய உரைபொருள் காணமுடிந்தது எனக் கருதுவோமாக.

செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்

பெ. மாதையன்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் செய்யா எனும் வாய்பாட்டுச் சொற்கள் பலவின்பால் எதிர்மறை வினைமுற்று, எதிர்மறைப் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என மூவகைநிலையில் செயல்பட்டுள்ளன. இம்மூன்றனுள் ஈண்டு செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் மட்டுமே ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது.

இலக்கணத்தில் செய்யா எனும் எச்சம்

தொல்காப்பியர், வினையெச்ச வாய்பாடுகளைச் சுட்டும் இடத்து இச்செய்யா எனும் வாய்பாட்டினைச் சுட்டவில்லை. ஆயினும் இது வினையெச்சச் சொல் என்பதில் அவர்க்கும் உடன்பாடுண்டு என்பதனைப் பின்வரும் எழுத்ததிகார நூற்பா நமக்குத் தெளிவுறுத்துகிறது.

செய்யா வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர் (தொல். எழுத்து 223)

தொல்காப்பியர் இவ்வாறு சுட்ட, நன்னூலார் இதனை வினையெச்ச வாய்பாடுகளில் ஒன்றாகவே சுட்டியுள்ளார் என்பது ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.[1]

உடன்பாடா எதிர்மறையா ?

இலக்கணவியலாரும் உரைகாரரும் இச்செய்யாவென் வினையெச்சம் உடன்பாட்டினதா அன்றி எதிர்மறையினதா என்பதனை

எங்கும் வெளிப்படையாகச் சுட்டவில்லை. நன்னூலார் இதனை வினையெச்ச வாய்பாடுகளில் ஒன்றாகவே குறித்துள்ளார் என்பதனை முன்னமே கண்டோம். அவர் சுட்டிய ஏனைய வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள் அனைத்தும் உடன்பாட்டினதாகவே இருப்பதனை நோக்க இதையும் அவர் உடன்பாட்டினதாகவே கருதிச் சுட்டியிருக்கிறார் என எண்ணலாம்.[2]

இலக்கியமும் செய்யாவென் வினையெச்சமும்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இவ்வெச்சம் செயல்பட்டிருக்கின்ற இடங்களை ஓரளவு தொகுத்து நோக்கும் பொழுது இவ்வெச்சம் செய்து என்ற உடன்பாட்டெச்சமாகவும் செய்யாது என்ற எதிர்மறை எச்சமாகவும் செயல்பட்டிருத்தலை உணரலாம். சுருங்கக் கூறின் செய்யா எனும் எச்ச இறுதி ஆகாரம் 'து' என்ற உடன்பாட்டு விகுதியாகவும் 'ஆது, ஆமல்' என்ற எதிர்மறை விகுதியாகவும் செயல்பட்டிருக்கின்றது.

(உ.ம்.) களிறு கதவெறியாச் சிவந்துராஅய்
நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா (புறம். 4)
நறையும் விரையும் ஓச்சியும் அலவுற்று
எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி (குறிஞ்சிப்பா. 7,8)
பட்டிமையுங் காண்குறுவாய் நீயென்று விட்டகலா
சிலம்பு 21. 38)

நின்றாள் நினைந்தாள் நெடுங்கயற்கண் நீர்துடையாச்
சென்றாள்.............. (சிலம்பு 19. 74-75)

விடுமாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான் வருமாற்றம்
வாய்சோரா வன்க ணவன் (குறள் 689)

தெரிந்துணரா நோக்கிய உண்கண் பரிந்துணராப்
பைதல் உழப்பது எவண் (குறள் 1172)

கைபிசையா வாய்மடியாக் கண்சிவவா வெய்துயிரா
மெய்குலையா.................

(தண்டியலங்காரம் உருத்திரச் சுவை)

மேற்காட்டுகளில் தடித்த எழுத்துகளில் காணப்படும் செய்யா எனும் வாய்பாட்டெச்சங்களாய எறியா, எய்யா, அகலா, துடையா,

சோரா, உணரா, பிசையா, மடியா, சிவவா, உயிரா, குலையா என்பன முறையே எறிந்து, எய்யாது, அகன்று, துடையாது சோர்ந்து, உணராது, பிசைந்து, மடிந்து, சிவந்து, உயிர்த்து, குலேந்து எனப் பொருள்பட்டு வருகின்றன. தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் செய்யா எனும் வினையெச்சம் பெரும்பான்மையும் உடன்பாட்டிலும் சிறுபான்மை எதிர்மறையிலும் செயல்பட்டிருப்பது நன்கு நினையத்தக்கது.[3]

செய்யா எனும் எச்சமும் ஆநின்று இடைநிலையும்

இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட 'ஆநின்று' என்ற இடைநிலையின் தோற்றத்துக்கு இச்செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமே காரணம் எனலாம். பழந்தமிழில் செய்யா நின்ருள் என்பன இரு சொல் நீர்மையனவாய்க் கருதப்பட்டன. இதன்படி செய்யா என்பது வினைஎச்சம்: நின்ருன், நின்ருள் என்பன வினைமுற்று. இடைக்காலத்தில் இவை ஒருசொல் நீர்மையனவாய்க் கருதப்பட்டு, செய் + ஆநின்று + ஆன், ஆள் எனப் பகுக்கப்பட்டு ஆநின்று இடை நிலைபெற்ற நிகழ்கால வினைமுற்றுகளாகக் கொள்ளப்பட்டன.[4]

பழைய இலக்கியங்களில் செய்யா எனும் எச்சத்தினை நின்ருன், நின்ருள் என்பன போன்ற (நில் வினையடியாகத் தோன்றிய) முற்றுகள் தொடரும் போது அவை செய்து நின்ருன், செய்து நின்ருள் எனச் செய்தென் எச்சங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. இடைக்காலத்தில் செய்யா நின்ருன் என்பது நிகழ்கால வினை முற்ருகக் கொள்ளப்பட்டது. இடைக்கால இலக்கணக் கோட் பாட்டின்படி, செய்யா எனும் எச்சத்தினை 'நில்' என்ற வினையடி யாகத் தோன்றும் முற்றுகள் தொடரும் போது அவை 'ஆநின்று' இடை நிலை பெற்ற நிகழ்கால வினைமுற்றுகளாக கருதப்பட்டன. வேறு வினைமுற்றுகள் தொடரும் போது செய்யா என்பது ஆகார வீற்றுச் செய்தென் எச்சமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இவற்றை, நன்னுலாரின் இலக்கணகோட்பாட்டில் காணப்பெறும் 'ஆநின்று' எனும் இடைநிலைப் பகுப்பாலும் செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்ச வரையறையாலும் உணரலாம்.

பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும்:

செய்யா எனும் எச்சம் பெயரைத் தன்முடிபாகக் கொள்ளும் பொழுது 'செய்யாத' எனும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகச் செயல் படுகின்றது. இது வினைமுற்றினைத் தன்முடிபாகக் கொள்கின்ற பொழுது வினையெச்சமாகச் செயல்படுகின்றது. இத்தகு பெயரெச்ச வினையெச்சங்களுக்கு இடையே எவ்வித குழப்பமும் ஏற்படுவதில்லை; அது ஏற்கும் சொல் அது எவ்வெச்சம் என்பதனைத் தெளிவாக வரையறுத்து விடுகின்றது.

(உ.ம்) நிலையும் படிதமும் நீங்கா மரபிற் (சிலம்பு 6-65)
பட்டினப் பாக்கம் விட்டனர் நீங்கா
....
இலங்கொலிச் சிலாதலம் மேலிருந் தருளப்
(சிலம்பு 10. 159-61)

மேற்காட்டுகளில் நீங்கா என்பது 'மரபு' எனும் பெயரை ஏற்கின்ற பொழுது நீங்காத எனப் பெயரெச்சமாகவும் 'மேலிருந்தருள' என வினையை ஏற்கின்ற பொழுது நீங்கி என வினையெச்சமாகவும் செயல்பட்டிருத்தல் நன்கு நோக்கத் தக்கது.

உடன்பாடும் எதிர்மறையும்:

செய்யா எனும் சொல் பெயரெச்சமாகவும் வினையெச்சமாகவும் செயற்படுகின்ற பொழுது எழாத குழப்பம் உடன்பாட்டு எதிர் மறை வினையெச்சங்களுக்கு இடையே எழுகின்றது. இரண்டும் வினைமுற்றினையே தம் முடிபாகக் கொண்டிருப்பதே இதற்கான காரணமாகும் உண்ணா வந்தான் என்பதே உண்டுவந்தான், உண்ணாதுவந்தான் எனப் பொருள்பட்டு வரலாம் பயின்ற இடச் சூழல் கொண்டே உடன்பாடா எதிர்மறையா என்பதை வரையறுக்கலாம்.

(உ ம்.) ஒண்கதிர் ஞாயிற் றுறளவாத் திரிதரும்
செங்கால் அன்னத்துச் சேவல் அன்ன
(மதுரைக்காஞ்சி 385. 86)

வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும் (பட்டினப்பாலை 5-7)

மேற்காட்டுகளில் அளவா என்பது கருதி எனவும் பொய்யா என்பது பொய்யாமல் எனவும் பொருள்பட்டு வருதல் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறு உடன்பாட்டு எதிர்மறை வினையெச்சங் கள் (செய்யா வாய்பாட்டின்) தொடரமைப்பில் ஒரே நிலையில் அமைந்திருத்தலான் இவற்றுக்கு இடையில் ஏற்படும் குழப்பம் தவிர்க்க இயலாததாகின்றது. தெளிவான பொருள் வரையறைக்கு இவ்வினையெச்சம் இடந்தராமையால் பிற்காலத்தவர் இவ்வாய் பாட்டு வினையெச்சங்களைக் கைவிட்டனர் போலும்.

முடிவுரை

நன்னூலார் உரைத்த ஏனைய வாய்பாட்டு எச்சங்கள் அனைத்தும் உடன்பாட்டினவாகவே இருத்தலான் செய்யா என்பதனை யும் உடன்பாட்டினதாகவே கருதலாம்.

இது உடன்பாடு எதிர்மறை என்ற இருவேறு நிலையில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் செயல்பட்டுள்ளது. செய்யா என்பது உடன்பாட்டில் மட்டுமே வருதலன்றிச் செய்யாது என எதிர்மறை யிலும் செயல்பட்டிருத்தலான் செய்யா எனும் எதிர்மறை வினை யெச்சங்களை செய்யாது என்ற எதிர்மறை நோக்கி ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம் எனலாம்.

இடைக்காலத்தில், நில் என்ற வினையடியாகப் பிறந்த நின்றான், நின்றார், நின்றன என்பன போன்ற முற்றுகள் செய்யா எனும் வாய்பாட்டுச் சொற்களைத் தொடரும்போது அவை ஆநின்று இடைநிலை பெற்ற நிகழ்கால வினைமுற்றுகளாகக் கொள்ளப் பட்டன. ஏனைய இடங்களில் இவை எச்சமாகக் கொள்ளப்பட்டன.

பிற்கால வழக்கில், இவ்வெச்சம் உடன்பாடா எதிர்மறையா என்ற குழப்பம் தோன்றக் காரணமாக அமைந்தமையால் வழக் கிழந்தது போலும்.

அடிக்குறிப்பு

1 செய்து செய்பு செய்யாச் செய்யூச்
செய்தென செயச் செயின் செய்யியர்
(நன்னூல். நூற்பா எண் 343)

2 பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா
(தொல். சொல். 230)

என்ற தொல்காப்பியரைப் போல்

உருபும் வினையு மெதிர்மறுத் துரைப்பினுந்
திரியா தத்தமீற் றுருபி னென்ப (நன்னூல் நூ. எண் 354)

என நன்னூலார் எதிர்மறுத்து வருதற்கு இலக்கணம் வகுத்தோதி வமையாலும் எதிர்மறைப் பெயரெச்ச, வினையெச்ச வாய்பாடுகளை வரையறுத்தோதாமையாலும் அவர் சுட்டிய வினையெச்ச வாய் பாடான செய்யா என்பது உடன்பாட்டினதே எனக்கருதலாம்.

3 இவ்வெச்சம் சங்க இலக்கியங்களில் பெரும்பான்மையும் உடன் பாட்டிலும் திருக்குறளில் பெரும்பான்மையும் எதிர்மறையிலும் செயல்பட்டிருப்பது ஈண்டுச் சுட்டத்தக்கது.

4 "ஆநின்று என்ற இடைநிலை அமைகின்ற சில சொல் வழக்கு கள் பழைய இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. சுரநனி வாரா நின்றனர் (ஐங்குறு 396) இறை இறைவா நின்றவளை (குறள் 1157) என்ற தொடர்களைப் பிற்காலத் தமிழில் பகுத்துக் காண்பது போல் பகுத்து 'ஆநின்று' என்ற நிகழ்கால இடைநிலை காணப் படும். இவற்றிற்கு உரையாசிரியர்கள் நிகழ்காலத்தில்தான் பொருள் கூறுகின்றனர். ஆனல் இந்த இரண்டு தொடர்களும் செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் வினையைத் தழுவி நிற்பனவாகும்" எனும் டாக்டர் மோ. இசரயேல் அவர்களின் ஆய்வுக்குறிப்பு ஈண்டு நினையத்தக்கது.

The Complementizer je and bole in Bengali and enru in Tamil

K. Meenakshi
Jawaharlal Nehru University,
New Delhi

Majority of Indian languages do not have the indirect construction of the type found in English, in clauses connected by *that* to the main clause; instead they use a quotative marker either before or after the reported speech. One finds a striking similarity in the uses of *that* - complementizer between IA and Dravidian languages. An attempt has been made, in this paper, to compare the uses of *that* - complementizer in Tamil and Bengali.

Before we take up Bengali, let us try to analyse, how this complementizer is used in Sanskrit, so that we will be able to find out the changes, if any, undergone in Bengali, a daughter language of Skt and also note the area of influence of non-Aryan languages, when we compare it with Tamil, one of the Dravidian languages.

Sanskrit uses *iti* and *yat* as *that* - complementizer. Besides its main function as quotative marker, *iti* has been used in all such instances where *yat* can be used, such as reason, motive, purpose etc. Consider the following:-

iti

a:gamiṣya:mi:ty ava:di:h "you have said *that* you would come"; *kṣatriyair dha ryate ca:po na:rtaśabdo bhaved iti.* (R. 3. 10.3) "The *kshatriyas* carry their bow *in order to* rescue the distressed"; *pura:ṇam ity eva na sa:dhu sarvam na ca:pi ka:vyani navam ity avadyam.* (Mal. 1 p. 3) "Not every old poem is to be approved for its age, nor is new poetry to be slamed only *because* it is new".

yat

satyo' yam januprava:do yat sampat sampadam anu bhadhnati:ti (K. 73) "The popular saying is true *that* one fortunate thing follows the other"; *priyam a:caritam late tvaya: me yad iyam punar maya: dṛṣṭa:* (V. 1.) "O Creeper, you have done me a service, *since* she has been once more seen by me".

The above examples show that *iti* is used to mark the end of a direct speech and also as an object complementizer. *Yat* is used as subject complementizer; and both *iti* and *yat* are used in clauses having cause and effect relationship.

Though all modern IA languages use some form or other for *that* – complementizer, none of these forms is a direct descendant of Skt *iti/yat*, excepting Bengali *je*, a derivative from *yat*. The complementizer *ki* in Hindi is derived from the interrogative morpheme *kim* of Skt. Marathi has a complementizer *mhaṇu:n*, a participle from *mhaṇ* 'say'. Bengali has two forms *je* and *bole*, the former is derived from the Skt relative morphome *yaṭ* and the latter a participle from the verb *bol* 'say'.

There is no clause final complementizer in Hindi. *Mhaṇu:n* in Marathi, is placed clause finally. Bengali is particularly interesting in that it has both an initial and final complementizer. The complementizer *je* is placed clause initially and *bole* is

placed clause finally. We find a striking similarity between the Dravidian languages on the one hand and Bengali and Marathi on the other, having a complementizer as a derivative from the verb 'saying' and in its placement in the clause final position.

je and *bole* in Bengali can be substituted for each other in such constructions where the verbs of saying, thinking, hearing etc. are used, e.g. *a:mi sunecchi je a:pni ḍha:ka:y ja:cchen* or *a:pni ḍha:ka:y ja:cchen bole ami sunecchi.* "I have heard you are going to Dacca"; *tini bolchilen je ka:l tini a:pna:r ba:ṛi ja:ben bole bolchilen* "He was saying that he would go to your house tomorrow".

When the clause means purpose, motive, reason etc. of some action, then only *bole* can be used. Consider the following:

a:mi a:pis ja:bo bole beriyecchi
"I have come out for going to the office"

a:pni dekhechen bole eṣeche
"I have come because you called me"

Certain constructions have both *je* and *bole* side by side; in such situations *bole* always denotes the reason, purpose etc. and *je* marks the end of a direct speech and behaves as a subject/object complementizer. Consider the following: *a:mi bolchi bolei je e ka:j korte hobe ta: na:y* ":It is not *that* this work has to be done *because* I am saying so".

Tamil complementizer *eṉṟu*, a participle derived from the verb *eṉ*'say' occurs in all situations, where Skt and Bengali complementizers are found to be used. Consider the following constructions.

na:ṉ na:ḷai varuve:ṉ eṉṟu avaṉ coṉṉa:ṉ
"He said that he would come tomorrow"

ne:ram a:kiviṭṭatu en̲r̲u avan o:ṭin̲a:n
"He ran because it was late".

un̲akku en̲r̲u itai va:ṅkin̲e:n̲
"I bought this for you"

That — Complementizer in Indian languages, may either behave as a quotative marker or subject/object complementizer or serve to denote the causes and effect relationship between the clauses so connected. In Skt *iti* behaves as a simple quotative marker and an objective complementizer. *yet* behaves as a subject and objective complementizer; and both *iti* and *yat* are used to connect the clauses showing cause and effect relationship.

In Bangali *je* behaves as a subject and object Complementizer and *bole* is used as object complimentizer and also is used to connect the clauses having cause and effect relationship. *en̲r̲u* is used as a quotative marker and object complimentizer.

A verbal noun *en̲patu* ◁ *en̲* is used as a subject complementizer in Tamil for eg.

avan̲ varuva:n̲ en̲patu niccayam
"It is definite that he would come"

Of the two complements of Skt, *iti* disappeared in daughter languages and *yat* is retained in Bengali as *je*. The other modern Indo-Aryan languages develop a complementizer from an entirely new morpheme *kim* of Skt. Bengali and Marathi have acquired a new complementizer *bole* and *mhaṇūn* respectively from the verb of 'saying', Their formation is very similar to that of Dravidian languages ie. a participle from the verb "say". The functions of these complementizers are the same in both IA and Dravidian groups of languages.

Style in Tamil Speech

P. Muthuswami Pillai
Annamalai University

It does not need any sociolinguistics knowledge to realize that speakers of particular language show considerable flexibility in their use of the language. Linguists have never been unconscious of this problem and this kind of stylistic variation was set aside-not because they are considered un important, but because the techniques of linguistics are not thought to be suitable or adequate to handle them. Some speakers show a much wider range of style shifting than others but every speaker shows a shift of some linguistic variable, at least as the social context and topic change. It is obvious that there is no single style speaker.

What is style ?

Language is considered as a social phenomenon. It is very essential to every speaker to have social consciousness and sense of culture. The manner of speech brought into existence at the time of speech event, by the contextual consciousness is called 'style'. In R. Hassan's words it may be mentioned that orientation to a particular kind of experience and attitude on the part of the speaker, making him sensitive to just those aspect of social relationships which underly the

use and the origin of the code in question CR. Hasan, 1973: 267)

Style: classification

As said earlier, as the social context and subject of speech changes the speech style also changes. Stylistic variations form a contintuum which measured from casual style to careful style. As the style is to be measured along a continuum, theoretically there can be infinite styles.

Labov mentions about three styles of speech: casual, careful and spontaneous, and two contexts formal and informal. According to him any systematic observation of a speaker defines a formal context in which more than the minimum attention is paid to the speech. In this context and in the formal interview situation only one speech style occurs; that is 'careful speech'. It is employed in certain social coremonies, in public functions, over the radio, formal discussions, in worship and occassionally by Professors in the classroom. On most occassions the speaker will not be much conscious of his speech and employ a more relaxed speech, which we may call 'casual speech. Casual speech, in other words, is the every day speech used in informal situations like conversation with friends, relatives, fellow students and at home, where no attention is directed to language.

Spontaneous speech refers to a pattern used in excited, emotionally changed speech, when the constraints of a formal situation are over ridden. Labov defines spontaneous speech as the counter part of casual speech which does occur in formal contexts, not in response to the formal situation but inspite of it.

context	informal	- formal
style	casual	- careful/sportaneous

Martin Joos suggests five styles (1) Intimate (2) casual (3) consultative (4) formal and (5) frozen. Trudgill said about four styles casual , word list, reading style and formal style.

The following are the different terms used by different linguists for formal and informal speech styles.

Kenyon John, S	familiar	Vs formol
Haugen Einar	private	Vs public
Bergsland & Vogt	unconscious	Vs conscious
Voegelin	casual	Vs non-casual
Labov	casual	Vs careful
Fishman	casual	Vs public
Trudgill	casual	Vs formal.

Social significance of style

Stylistic analysis helps linguists to describe some of the variations in the speech behavior. Apart from this, style has a social significance also. Social role-intergroup and intra-group inter actions are reflected in style rather than in any other feature of speech. Therefore we can say stylistic analysis has both sociological and linguistic importance.

Some observations in Tamil

The formal, informal variation is there in both educated and un-educated speech. The formal speech is more uniform than the informal speech because some attention is paid in the formal speech of the educated.

Instances of code-switching and code-mixing is found frequent in the educated speech. Code-mixing is more frequent in the informal speech of the educated than of uneducated.

Hyper correction is also found among the uneducated formal speech

(eg.) ke:ḷvi > ke:l̲vi 'question'

It is fonnd that the redundancy value of formal speech, for all the speech groups are relatively low when compared to those values in the case of casual speech.

The English loan words are found to be more in the educated informal speech, than formal. The uneducated formal speech has a less English loans.

The uneducated formal speech is found to be nearer to the informal variety of the educated and the formal speech of the educated in nearer to the modern standard Tamil.

தொடர்புடைப்பதிலி

சண்முக. முருகானந்தம்
காமராஜ் கல்லூரி
தூத்துக்குடி.

1.0 தமிழ்மொழி தொன்மையான மொழிகளுள் ஒன்று. இது திராவிட மொழிக்குடும்பத்துள் அடங்கும். திராவிட மொழிகளில் இலக்கிய இலக்கண வளங்கள் சிறந்தனவாக உள்ளன என்பது தேற்றம். ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் எஸ். வையாபுரிபிள்ளை அவர்களின் கருத்துப்படி ஏறக்குறைய ஈராயிரம் ஆண்டுத் தொன்மையுடைய இலக்கிய வளம் உடையது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் தலை சிறந்த மொழி தமிழ்மொழி ஆகும். இந்தத் திராவிட மொழி அல்லது தென் இந்திய மொழிக்குடும்பங்களில் "ஒப்பியல் இலக்கணம்" எழுதிய பாதிரியார் இராபர்ட் கால்ட்வெல் அவர்கள் திராவிட மொழிக்குடும்பத்துள் "தொடர்புடைப்பதிலி' என ஒன்று இல்லை என்பர். அக்கூற்றின் உண்மை குறித்து ஆய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

2.0 ஆங்கில மொழியில் உள்ள சிறந்த நூலாகிய "High School English-Grammar and Composition" என்பதன் ஆசிரியர்கள் ரென், மார்டின் என்பவர்கள் மேற்கண்ட தொடர்புடைப் பதிலிக்குத் தரும் விளக்கமும், சான்றும் நமது விளக்கத்தின் பொருட்டு இங்கு தேவைப்படுகின்றன. தனித்தனியாக அமைந்த இருவாக்கியங்களைத் தொடர்புடைப்பதிலிகள் இணைத்து ஒன்று சேர்க்கின்றன.

உதாரணம்:[4]

i) I met Hari: Hari had just returned;
இதை ஒன்று சேர்த்தால்
I met Hari who had just returned.

ii) I have found the pen; I had lost the pen.

iii) Here is the book; You lent me the book.
எனும் வாக்கியங்களை ஒன்று சேர்ப்பதால் முறையே

ii) I have found the pen which I had lost

iii) Here is the book that you lent me.

எனும் வாக்கியங்கள் கிடைக்கின்றன. மேற்கண்ட தொடர் வாக்கியங்களில் வரும் who, which, that என்னும் வினு சுட்டுப் பெயர்கள் Hari, who, pen which, book that எனும் சேர்புகளால் தொடர்புடைப்பதிலியாக விளக்கம் பெறுகின்றன.

2.1 இதனுல் நாம் பெறும் விதியாவது:-

எந்த ஒரு வினுச்சொல் அல்லது சுட்டுச் சொல்லும் ஒரு பெயர்ச் சொல்லோடு இணையும் போது அது வினுத்/சுட்டுத் தன்மையை இழந்து தொடர்புடைப் பதிலியாக மாறுகிறது என்பதே.

2.2 ஆங்கில மொழியில் "தொடர்புடைப்பதிலியோடு சம்பந்தப் பட்ட வினுப்பதிலியும் அமைந்துள்ளது. அதுநமது பொருளுரைக்கு அவ்வளவாகச் சம்மந்தப்படாததால் விலக்கி விடுதல் நலம்.

2.3 தொடர்புடைப்பதிலி குறித்து, ரென்னும் மார்டினும் தரும் விளக்கம் கவனிக்கத்தக்கது.

"It (conjuctive pronoun) is called a "Relative pronoun" because it refers or relates (i.e. carries us back) to some noun going before which is called its antecedent".

2.4 நாம் தமிழில் உதாரணம் தருவதானுல் எவன் அவன், எவள் அவள், எவர் அவர், எது அது எனத் தரலாம். மேற்கண்ட

ஆங்கில அமைப்பு நம் தமிழ் அமைப்போடு இங்கு உறழ்ந்து பார்க்கத் தக்கதாகும். ஆங்கில மொழிக்கும், தமிழ்மொழிக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளில் இது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இதனை "முன்பின் முறைமாற்றம்" எனலாம். வாக்கிய அமைப் பால் செயப்படு பொருள் எவ்வாறு தமிழில் முன்னும் ஆங்கிலத்தில் பின்னும் வருகிறதோ, அவ்வாறே தொடர்புடைப்பதிலியில் அமையும். வினைச் சொல்லும், தமிழில் முன்னும் ஆங்கிலத்தில் பின்னும் வருகிறது.

உதாரணம்:-

எது அது — முன் — தமிழ்.
it which — பின் — ஆங்கிலம்

இனி கால்ட்வெல் கூற்றின் மையப்பகுதியாக இன்றியமை யாக் கருத்தில் பொருந்தாத் தன்மையை ஆய்வோம்.

3.0 ராபர்ட் கால்ட்வெல் தமது ஒப்பியல் ஆய்வில்

"I give this heading (Relative pronoun) a place in the book solely for the purpose of drawing attention to the remarkable fact that the dravidian languages have no relative pronoun, a participle form of the verb being used instead"

எனச் சொல்கிறார். இதனால் திராவிடமொழிக் குடும்பத்துள் தொடர்புடைப்பதிலி இல்லாமையைக் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாக வெளியிடுகிறார்.

3.1 ராபர்ட் கால்ட்வெல் அவர்கள் உலக மொழியியல் அறிஞர் பலர் ஒப்பும்படியான மொழியியல் முடிவுகள் பல அளித் திருக்கிறார். ஆயினும் அவரது சில முடிவுகள் தவறானவையாக உள்ளன. அவருக்குக் கிடைத்திருந்த சான்றுதாரங்களிலிருந்து அவர் சில தவறான முடிவுகளுக்கு வந்ததைக் கொண்டு, அவருக்குப் போதுமான சான்றுதாரங்கள் கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம் எனக் கருத இடம் உண்டு.

3.2 அவரது தவருன முடிவுகளுள் ஒன்று. "திராவிட மொழிக் குடும்பங்கள் தொடர்புடைப்பதிலி இல்லாத குறையை வினையாலணை யும் பெயராலும், பெயரெச்சத்தாலும் நிவர்த்தி செய்து கொள் கின்றன"[3] என்பதாம். திராவிட மொழிக்குடும்பத்துள் பெயரெச்சம், வினையாலணையும் பெயர்கள் தொடர்புடைப்பதிலி செய்கின்ற வேலையைச் செய்கின்றன என்ருலும், தொடர்புடைப்பதிலி என ஒன்று இல்லவே இல்லை என்பது முற்றிலும் பொருத்தமற்ற தாகும்.

3.3 வந்த சிறுவன் — பெயரெச்சம்
வந்தான் — வினையாலணையும் பெயர்
வந்த சிறுவன் எவனே அவன் — தொடர்புடைப்பதிலி

மேற்கண்ட உதாரணங்களுள் மூன்ருவதாகிய தொடர்புடைப் பதிலியை நாம் அருகியே பயன்படுத்துகிருேம். நமது தேவையைப் பெரும்பாலும் பெயரெச்சங்களும் வினையாலணையும் பெயர்களுமே நிறைவேற்றி விடுகின்றன. ஆனல் ஆங்கில மொழியில், மேற் கண்ட மாதிரி மூன்று வழிகளிலும் சொல்ல முடியாது. "The boy who came" என்று மூன்ருவது வழியில் மட்டும் குறிப்பிட முடியும்.

4.0 மேற்கண்ட ஆங்கில விளக்கங்களும் ஒப்புமைகளும் நமது பொருளுரைக்குப் புறவுரையே ஆகும். மொழியியலாளர் ராபர்ட் கால்ட்வெல் போன்றேர் தமது ஆங்கிலமொழியில் மட்டுமே "தொடர் புடைப்பதிலி" இருப்பதாகவும் தமிழில் இல்லையெனவும் மயங்கு வதற்குக் காரணம் அதுவே; முன்னேர் கூறியபடி தொடர்புடைப் பதிலியினல் மட்டுமே அது அங்கு குறிப்பிடப்பட முடியுமாதலால் ஆங்கிலத்தில் பெருவாரியாய் பெரு வழக்காய் ஆனது. இங்கு மூன்று முறைகள் வழக்காற்றில் இருப்பதால் மூன்றும் முறையாகிய தொடர் புடைப்பதலி அருகிய வழக்குடையதாய் அமைந்து, அன்னரின் கண்ணுக்குத் தட்டுப்படாததானது.

5.0 நிற்க. இனி, தமிழ்மொழியில் "தொடர்புடைப் பதிலிகள் உள என்பதற்குரிய அசைக்கவியலா அடிப்படைச் சான்றுகளைக் காட்டுவோம். நமது பழைய இலக்கியமாகிய சங்க இலக்கியத்தி லிருந்து இன்றைய நவீன இலக்கியம் வரை ஆதாரபூர்வமான

உதாரணங்கள் மண்டிக் கிடக்கின்றன. அவற்றைக் காலக்கிரமமாக மேலே காணலாம்.

5.1.0 மிகப்பழையதமிழ் இலக்கியங்கள் ஆகிய சங்க இலக்கியங்களில் தொடர்புடைப்பதிலிக்குச் சான்றுகள் நிறையவே காணக் கிடக்கின்றன. நமது வாதத்தின் வலிவுக்கு இரு உதாரணங்களைக் காணலாம்.

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சுறைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ;
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ, நீயறிவும் பூவே?

என்னும் பாடலின் இறுதியடியில் சுட்டு அடிப்படையிலான தொடர்புடைப் பதிலியைக் காணலாம். இந்த வினவை ஆங்கிலத்தில் அமைத்தால்

"*Is* there any more perfumeful flower *that you know* than that of the hair of this beautiful lady ?

என அமைக்கலாம். இப்போது சுட்டு அடிப்படையில் அமைந்த தொடர் புடைப்பதிலியின் இருப்பிடம் தெளிவாகத் தெரிகிறதன்றோ?

5.1.1. இன்னொரு பாடலில் வரும் உதாரணத்தைக் காட்டுவோம்.

"யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெனவன் செய்கோ?"

என்னும் பாடலில் "யாரும் இல்லை" என்பது முதற்றொடர் — தேற்றப்பொருள் தரும் "உம்" இடைச்சொல் சேரப்பெற்ற வினை எழுவாயும், எதிர்மறைப் பொருள் கொண்ட வினைப்பயனிலையும் சேர்ந்த சொற்றொடராகிய அதில் இடைச்சொல்லை நீக்கினால், தொடர்புடைப்பதிலியின் மூலக்கூறு அதில் பொதிந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

5.2 இனி சங்க இலக்கியத்தை அடுத்து அமையும் திருக்குறளில் சில சான்றுகளைக் காண்போம். இந்த உதாரணங்கள் பொருள் எளிமை உடையனவாதலின் விளக்கம் தேவை இல்லை. ஆக சான்றுகளைக் காட்டி மேலே செல்வோம்.

1 ''யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்''

2 எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.

3 எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

4 எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார் மற்று அப்பொருளை
வட்டக்காற் கேட்க மறை

மேற்கண்ட குறட்பாக்களில் அடிக்கோடிட்ட பகுதிகள் தொடர்புடைப்பதிலிகள் உள்ள இடங்களாகும்.

5.3 இனி தொடர்ந்து பக்தி நெறிக் காலப்பாசுரங்களில் இருந்து ஒரு சான்று காணலாம். நம்மாழ்வாரின் பாடல் ஒன்று மிகச்சிறந்த சான்ருக மிளிர்கின்றது. அது இது

''உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் எவன் அவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் எவன் அவன்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி எவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழன் மனனே''

6.0 ஆகவே, நாம் பொருளுரையில் பார்த்த உதாரணங்கள் மூலம் தமிழில்–திராவிட மொழிகளில் முக்கிய மொழியாகிய தமிழில் தொடர்புடைப்பதிலி என ஒன்று உண்டு என்பது வெளிப்படும்.

Experimental Techniques in Analysing Speech Sounds

K. Murugaiyan
Annamalai University

1. *Speech sound and its form.*

Scientific study of speech sounds is called Phonetics. The speech sounds are produced by the human vocal apparatus, propagated through air medium and perceived by the human ear. A phonetic research is analysing the speech sounds in any one of the above forms, (i.e) in its production, propagation or perception level. Experimental techniques are available to investigate the speech sounds in any one of the above forms.

2. *Articulatory approach and the experimental technique.*

Speech sounds are produced whenthe breath - air is passing through the air passage from and to the lungs. It is allowed through a configuration of open approximation, narrow apperture, side openings or complete closure or vibrations of any elastic organs situated along the air passage. To study the speech sounds in this level one should investigate (i) the direction of air flow, pressure and force (i.e) the modification of breath air, (ii) the different types of articulation involved

due to the movements of the articulators making various types of configurations (i.e) the mode of contact and (iii) the tension of the muscles of the articulators (i.e) the muscles' force.

2.1. *Breath air*

The breath - air which is coming from the lungs or going to the lungs may cause the speech sounds with the help of the configurations made by the articulators. The air flow may be maintained in different pressures behind the various types of configurations and may also be let out with different amount of force.

2.1.1. *Kymographic technique*

The above characteristics of speech sounds can be found out with the help of Kymograph and its accessories. The release of impounded air behind various modes of closure can be graphed on the Kymograms. Stop release, aspirated release, affricated release and nasal plosion can be marked by the mode of release of the stop closures. Fricatives, trills and flaps can be discriminated by the way in which the oral air flow tracings are graphed on the Kymograms. The Kymogram tracings also give not only the informations regarding voicing and nasal flow of air but also the overlapings of voicing and nasalisation of the preceding and following sounds. Monometer and pitchmeter as accessories to the Kymograph will help to find out the air pressure at various cavities and vibrating range of the vocal cords respectively.

2 1.2 *Palatographic technique*

The mode of contact can be investigated with the help of palatograph, an instrument which photographs the image of the upper palate reflected on a mirror. This kind of graph called palatogram gives the details of the contact made by the

tongue on the palate and upper teeth. These types of contacts leaving the opening either centrally or laterally can be found. Tense and lax contacts or flaped and trilling can be easily noticable. The advanced techniques used in the present day instruments add facilities to record processes of articulatory movements in co-articulation.

Electromyograph is an other instrument used with mingograph to record the tension of the articulatory muscles.

3. *Acoustic approach and the experimental techniques*:

3.1 *Vowel sounds*

Speech sounds can be studied based on their acoustic characteristics also. Pitch, intensity and quality are the acoustic characteristics of speech sounds. Pitch is the vocal cord tone produced by the vibrations of the vocal folds situated at the larynd. The vocal cord tones are produced as pulses containing O to X number of frequencies. Each pulse is produced everytime when the vocal folds are opening i.e, the pulses are caused by the closing and opening of the vocal folds. The number of pulses or the closing and opening of the vocal folds per second is the pitch of the vocal tone or the pitch of the voice of the speaker. When these pulses generated at the glottis by the vocalfolds, passing through oral cavity adjusted in different ways according to the requirements of the speaker are selectively reinforced. All vowel sounds are produced like this. The pitch of the voice can be determined by pitch meter or by sound spectrograph. On the spectrograph the vertical dark lines corresponding to the vibrations of the vocal folds will give the pitch of the voice. The frequencies produced by the vocal folds, selected by the various cavities formed by the tongue and lips in the oral cavity are resonated. The resultant sounds thus resonated are

the vowels. They will be represented by the neatly defined formant structures. The formant frequencies decide the vowel quality and relative darkness shows the intensity of the vowels These formants are obtained as a graph frequency against timescale.

3.2. *Consonant sounds*

Stops, affricatives and fricatives are consonant sounds. These sounds are represented by the irregular vertical striations called fills. Stop modulation precedes frictional modulation and the breath flow is released suddenly. The fill usually is narrow and begins abruptly. Such a fill is called a spike fill. The profill made with restricted opening through which the breath is forced, produces fricative sounds. The frictional modulation thus produced results in fill which appears as noise over a long range in the vertical scale.

3.2.1. *Stop identification*

The stop sounds are displayed with emptyness but the closure or release points are detectable by the burstings represented by dark points serve as the origins or the ends of the vowel formants, according to the vowels that follow or precede the stops. The positions of the burstings show the stop quality.

3.2.2. *Voice identification*

The energy existance at the lower frequencies or at the base line of the spectogram indicates the voicing of the sound. The absence of such thing shows that the particular sound is voiceless.

3 2.3. *Noise identification*

The fricatives are noises. They will be depicted as randomly distributed energy on the spectogram. However the

voiced fricatives are characteristics of the formation of slight formant structure.

3.2.4. *Vowel like sounds identification*

Nasals, liquids, and glides are vowel like sounds, because their patterns, like the vowels, contain formant structures without fills. The total patterns of r, l, and nasals also are different since each of these sounds is made with different combination of vocal resonances.

4. *Auditory approach and the experimental techniques.*

Speech sounds can be studied on the basis of their impact on human ear and the reaction of the hearing mechanism of the hearer. Much research is due in this branch of study. It will help mankind to remove the handicaps of deaf and dumb. The Psychological factors involved in aphasia also can be taken care of by the advanced research in this field.

யார் என்னும் விஞப்பெயர்

சி. மைக்கேல் சரோஜினிபாய்
மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்

தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள "யார்" என்னும் விஞச்சொல் பற்றியும், சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் இவ்வடிவங்களின் செயல் நிலை குறித்தும் ஆய்வதே இக்கட்டுரை.

உயர்திணை ஆண், பெண், பலர் என்னும் மூன்று பாலுக்கும் 'யார்' என்னும் விஞச்சொல் பொதுவானது என்பர் தொல் காப்பியர்.

1 'யாஅர் எ—னும் விஞவின் கிளவி
அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கும் உரித்தே'
(சொல். இளம். 207)

இவ்விஞச்சொல் உயர்திணையின் மூன்று பாலுக்கும் பொது வானது என்று கூறினரே தவிர இது குறிப்பு வினைமுற்று என்று தொல்காப்பியர் கூறவில்லை.

உரையாசிரியர்கள் 'யார்' என்பது குறிப்பு வினைமுற்று என்றும் 'ஆர்' என்னும் ஈறு ஒன்றே உயர்திணையின் மூன்று பாலுக்கும் பொதுவாக உள்ளதால் பின்னல் குறிப்பு வினைமுற்று பற்றி சொல்லும் நூற்பாவில் கூருமல் தனியே கூறியுள்ளார் என்றும் கூறுகின்றனர். (தொல். சொல். உரை. இளம்: 207, நச்: 212, சேன: 210)

'யார்' என்பதனை வினைச்சொல் என்று கூறுவதற்கு காரணங் காட்டும்போது தெய்வச்சிலையார் 'யார்' என்பது காலங்காட்டாமை யின் வினை ஆகாது எனின் வேற்றுமை ஏலாமையான் வினை எனப் படும்' என்று கூறுவார் (தொல். சொல். உரை. 204). ஆனால் தெய்வச்சிலையார் கூறும் காரணத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடிய வில்லை. இலக்கியங்களிலே 'யார்' என்பதுடன் வேற்றுமையுருபுகள் இணைந்து வந்துள்ளதை காண முடிகின்றது.

2 புன் செயினல்லதை யார்க்கும்
அருளிலெயின ரிடுகட னுண்குவாய் (சிலம்பு; 12-23-1)

தெய்வச்சிலையாரின் இந்த காரணத்தை ஒத்துக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும், உரையாசிரியர் அனைவரும் 'யார்' என்பது குறிப்பு வினைமுற்று என்று கூறுவதாலும் தொல்காப்பியர் உயர் திணை ஆண், பெண், பலர் என்னும் மூன்று பாலிலும் என்று இடவரையறை செய்வதாலும் இங்கெல்லாம் வரும் இவ்வடிவம் குறிப்பு வினைமுற்றாக வரும் என்று கொள்ளலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தில்

3 அ. அறிகுநர் யாரோ......(10-54)

ஆ. அவ்விடத்தவரை யார் காண்கிற்பார்......(16-183)

இ. யார் பிழைப்பாரிங்கு......(21-52)

ஈ. யார் மகள் கொல்லோ......(22-143; 25-61)

உ. நன்னுதல் வியக்கு தலத்தோரியார்......(25-109)

போன்ற இடங்களில் 'யார்' என்பது குறிப்பு வினைமுற்றாக வருகிறது.

உயர்திணை ஆண் பெண், பலர் என்னும் மூன்று பாலிலும் 'யார்' என்னும் வினாவரும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதனாலும் உரையாசிரியர்கள் இது குறிப்பு வினைமுற்றாகும் என்பதாலும் 1) ஏனைய தன்மை, முன்னிலை இடங்களில் 'யார்' என்பது வராதா? 2) இவ்விரு இடங்களிலும் யார்' என்பது வரும்

போது குறிப்பு வினைமுற்ருகச் செயல்படாதா என்ற ஐயம் தோன்றும்.

தன்மை, முன்னிலை இடங்களிலும் 'யார்' என்னும் வினைச் சொல் வந்தால் அதனையும் குறிப்பு வினைமுற்ருகக் கொள்ள முடியும். பெரும் பான்மையான வழக்கு காரணமாகத் தொல் காப்பியர் படர்க்கை இடத்திற்கு இதனை ஒருகால் வரையறுத் திருக்கலாமோ என்று தோன்றுகின்றது.

தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய மூன்று இடங்களிலுமே தனித்து வரும் 'யார்' என்பது குறிப்பு வினைமுற்று ஆகும். ஆனல் விகுதியுடன் இணைந்து இவ்வடிவம் வரும்போது (யார் + வினைமுற்று விகுதி) அந்த மொத்த வடிவமே 'யார்' எனும் பெயரடியாகத் தோன்றிய குறிப்பு வினைமுற்று ஆகும்.

4 அ. யாரையோ நீ மடக்கொடியோய் (20–49)

ஆ. யாரை நீ யென்பின் வருவோய் (23–19)

இங்கு 'யாரை' என்பதனை யார் + ஐ எனப்பகுத்து 'யார்' என்பது குறிப்பு வினைமுற்று என்று கூற முடியாது.

யாரை என்பதில் 'யார்' குறிப்பு வினைமுற்று என்றும் 'ஐ' வினைமுற்று விகுதி என்றும் கொண்டால்

5 நீ நல்லை

போன்ற எடுத்துக் காட்டுக்களில் 'நல்லை' என்பதனையும் நல் + ஐ எனப் பகுத்து 'நல்' குறிப்பு வினைமுற்று என்றும் 'ஐ' விகுதி என்றும் கூறவேண்டும். அவ்வாறு பகுக்கும்போது குறிப்பு வினை முற்றைத் தொடர்ந்து இன்னெரு விகுதி வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு குறிப்பு வினைமுற்றிற்கு ஒரு விகுதிதான் இருக்க முடியும். எனவே 'நல்லை' என்ற குறிப்பு வினைமுற்றில் 'நன்மை' என்ற பெயரின் ஈறுகெட்ட 'நல்' என்ற வடிவத்துடன் முன்னிலை யொருமை விகுதி இணைந்து வந்துள்ளது போன்று 'யார்' என்ற பெயரடியாக 'யாரை' என்ற குறிப்பு வினைமுற்று வந்துள்ளது எனலாம்.

சிலம்பில் யாரை என்பது மட்டுமே யார் + வினைமுற்று விகுதி என்ற அமைப்பில் காணப்பட்டாலும், யாரேம், யாரிர். யாரள் போன்ற வடிவங்கள் வந்தால் அவையும் 'யார்' என்னும் பெயரடியாகத் தோன்றிய குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள் எனலாம்.

முடிவு:

1 'யார்' என்னும் வினைச்சொல் தனித்து வருமிடங்களிலெல்லாம் குறிப்பு வினைமுற்ருகச் செயல்படுகின்றது.

2 'யார்' என்பதனைத் தொடர்ந்து வினைமுற்று விகுதிகள் வரும் போது 'யார்' என்பது பெயராகவும், விகுதிகள் இணைந்த வடிவமே குறிப்பு வினைமுற்ருகவும் செயல்படுகின்றது.

Negatives in Old Tamil

D. Renganathan
Annamalai University

Traditional grammars of Tamil suggest the name *ethirmaṟai'* for Negative. Affirmative words can be negated by negative words or suffixes, i. e. generally in Tamil, negation forms either by the addition of negative suffixes largely in the place of tensemarkerless words i.e., appellative verb etc , or by substitution of whole negative word in the place of affirmative word. Thus there are two types of negatives present in Tamil. Verb forms such as finite verbs, Verbal participle, Relative darticiple, Conjucated Noun, Verbal Noun etc , have Negative formation.

It is a fact that the process of Negation happens by substituting negative suffixes in the place of tense markers as well as in few affirmative words, this is suffix negative. But word Negative form only by substituting or replacing the affirmative word.

Ex.	*asuttam*	'impure'
	anaakariikam	'unculture'
	aniiti	'unjustice'

Stem Negatives

Stem Negatives are of two categories, occurs in the initial syllable and are listed below:

ill- ~ il- ~ in̲-
all- ~ al-

If we segment eachword then the stem appears in the initial position followed by pronominal suffixes. All stems occurs before vowels. This will show clearly in the following examples. The examples are taken from *Pur̲anaan̲uur̲u.*

illoor	*/ill-oor/*	'they who (will) not have (34-1)'
alloor	*/all-oor/*	'not they' (343-12)
ilan̲	*/il-an̲/*	'(has) not he' (77-7)
alan̲	*/al-an̲/*	'not he' (134-2)
in̲r̲i	*/in̲-r̲i/ < /il-r̲i/*	'without' (2-20)

When we consider these words on the whole it is possible to substitute *il-* in the place of *al-* viceversa. But this type of substitution can be met with only a few words. When we substitute meaning will not be changed.

Ex.	*illa*	'not (having) they' (3—17)
	alla	'not they' (157—5)
	ilan̲	'(has) not be' (77—7)
	alan̲	'not he' (134—2)

Double Negatives

It is observed by that a few words involve double negatives which gives a single negative meaning. This will be true in the case of *Pur̲anaan̲uur̲u.*

Ex.	*illaatu/ill-aaṭ-u/*	'(will) not have it' (216-2)
	illaa/ill-a-a/	'which (had) not got' (27-3)
	illaaḷan̲/ill-aaḷan̲/	'they who will not have' (190-4)
	illaaḷar/ill-aa-ḷar/	'(will) not havehe-'(104-5)

Negative Suffixes

As we have stated earlier, negative suffixes are occur in the place of tensemarker i. e., if, negative occurs there will not be tensemarker. The following negative suffixes are present in *Puṟanaaṉuuṟu.*

{- *aat-*} ∞ - *aa-* ∞ *-a-* ∞ *-e-* ∞- *al-*

When we segment the negative words, we can find out that the negative suffixes will occur in between verbstem and pronominal suffixes. The following list includes a few examples which will support this statement.

1 *-aat-*

añcaatu/añc-aat-u/	'without fearing' (72-6)
keṭaata/keṭ-aat-a/	'which will not die' (27-19)
keṭaatooṉ/ket--aat-o-oṉ/	'(will) not hear we' (76-3)
ollaatu/oll-aat-u/	'it which was not possible' (196-2)
peṟaatiir/peṟ-aat-i-ir/	'they who had a deliver(ed)'(9-4)

All are present after consonants and before vowels. As we have segmented above the negative suffix - *aat* - is present before *-u*, the verbal participle marker, *-a* the relative participle marker before *-o* the conjucated marker before *-u* the finite verb marker and *-i* the verbal noun marker.

2 *-aa-* occurs before verbal noun marker in the following words.

Ex. *aṟiyaamai/aṟi--y-aa-mai/*	'without knowing' (368-8)
aaṟṟaamai/aaṟṟ-aa-mai/	'not helping' (27-17)

Tha *-y-* that present in between the stem and negative suffix is treated as glide by all scholars.

3 *-a-* occurs before relative participle marker and personal marker.

Ex. *añcaay/añc-a-ay/* 'without fear-you (64-14)'

takaar/tak-a-ar/ 'they who will not deserve' (30-12)

4. *-e-* occurs before first person singular and plural markers.

Ex. *kuureen̠/kuur-e-en̠/* 'will not say (139-6)'

maṟavaleen̠/maṟ/maṟa-v-al-e-en̠/ 'will not forget' (395-32)

5. *-al-* occurs before all person markers.

piṟavalar/piṟa-v-al-ar/ '(will) not be born-they' (210-4)'

aṟiyalai/aṟi-y-al-ai/ '(will) not know you (133-2)'

As we have pointed out earlier that tensemarker don't occur when negative suffixes or stems present in the negative words. But there are opinions in these field state that in some instance tensemarker occurs with Negative suffixes (Caldwell and also V. I. Subramaniam).

The notion of tense is explicitly foresent in some words though they may not have a form of tensemarkers. The following words can be utilized for this statement, Here the notion of futuretense is present.

Ex. *aṟiyeen̠* 'will not know' (71-2)

amaiyaa 'will not (be)' (18-18)

Generic Use of Determiners in Tamil

S. Radhakrishnan
Annamalai University

This essay deals with the notion genericness and generic determiners in Modern Literary Tamil (M.L.T). Generally determiner is one that regularly precedes nouns. That includes demonstratives quantifiers, and forms like *oru* in MLT. The same determiners can be interpreted as generic determiners.

We mean by generic determiner, a determiner in a simple or complex sentence that expresses not a single man, thing or group, but a particular species or group or all and unique things. Genericity is also determined at the surface level since the genericness is indicated mostly by the appearence of nouns in the phrases called generic noun phrase with or without determiners. There are many semantic and syntactic criteria for the interpretation of the notion genericness or genericity. We could see very many categories from which the term is predicated. A few, for example, are generic determiner, generic NP, generic person, generic sentence, generic tense, generic verb, generic future etc,,. We shall concentrate here on generic determiners which is seen in M. L. Tamil.

Generic determiners or generic use of determiners found in Modern Literary Tamil are *anta* 'that' *inta* 'this', *ella*;

'all', *koñcam* 'few/some', *ovvoru* 'each', *oru* 'a', ø 'zero' etc, These include demonstrative adjs, numeral bases, quantifiers etc., The nature of these determiners is to reflect the generic nature through subject noun phrase. However at the syntactic level it is the determiner which helps us to decide the reefrential range of the NP. Here we have to note that generic determiners found in Modern Literary Tamil is always optional. Then the head noun in the NP will decide the generic nature of that concerned .sentence. It is essential to point out that there is no such determiner which is exclusively used for denoting the generic meaning. So we can say that a generic determiner is to be introduced transformationally.

Smith (1969) suggested a good way to provide generic sense. According to him 'if the verb in a sentence is in perfect tense that will not stand for genericity and if the verb is not a perfect one that can be interpreted as generic. Here what we have to keep in mind, is that the generic sentences are changed actually from one interpretation to another and not from grammatical to ungrammatical ones.

Among the generic determiners *anta*, 'that', *inta* 'this' are somewhat different from others. According to Tamil traditional grammarians those are demonstrative adjectives. These forms used in anaphoric sense when the pre - sentence is a generic sentence. A characteristic feature of this type is that they are vividly related to specific contexts. Therefore the meaning of these forms cannot be properly explained unless sentences containing *anta*, *inta* are treated as part o a combination of abstract sentences in which *anta*, *inta* express th- facts of the pre - sentence. The occurrence of the pre - sentence can be referentially remote and proximate, that reference being conveyd by the determiners to pre - sentence Notationally this can be treated to the derivation of anaphoric

determiners which do not introduce the existence of the fact thing; but pre-refers to a fact This indicates one to make a revision in the norm of adopting introductory sentence and positing pre - sentence.

Coming to the forms *ella*: 'all', *ovvoru* 'each' and zero they form another group. These determiners appear in generic sentences and have the value of quanties. Smith (1969) and others suggest that *ovvoru* •'every' is the source for the zero determiner. This surface form is got from the deep structure with the help of certain transformations.

Roughly that can be represented as

$\emptyset \Leftarrow$ *ella*: $\Leftarrow$ *ovvoru*

i.e., Zero $\Leftarrow$ all $\Leftarrow$ each

This may be an evidence to say that zero determiner is a superficial category derived from universal quantifier or introduced by ad hoc transformations.

The determiner *oru* 'a' is another type often occurs in generic sentences, The same determiner which is often seen in the deep structure of relative clause will not reveal the generic measuring due to the tense in the verb and also due to many other reasons. It is to be pointed that no singular, plural distinction is needed for the genericity. Consequently zero distrinction of number and definiteness are neutralized since they are no longhr relevant for the concept 'generic'.

The assumption that generic determiners must be accounted separately in a grammar or sentences that certain generic determiners have certain properties such that they must be differenciated grammatically from the other sentences is wrong. But actually generic sentences do not infact differ from others. Lees and Sprensen said that special grammatical rules are

necessary to account for generic sentences. But it should be understood that generic sentences are produced by a grammar, without any special provision for them. It is mainly concerned with drawing the line between grammar and its interprteation.

Madras Fishermen Dialect of Tamil

Mrs. K. V. Rajakumari Varma
Annamalai University

Fishermen community is isolated from other communities by their profession. The whole fishermen community is distributed in the six coastal districts of Tamilnadu. Inland fishermen '*cempaṭavar*' belong to a different sect by themselves. This community is known by various names in the district such as *mi:navar*, *ceṭṭiya:r*, *na:ṭṭa:r*, *pu:ca:ri*, *panucavar*, *na:ykkar*, *calanka:ra:r*, *periyapaṭṉavar*. *cinnapaṭṇavar*, *mukkuvar* and *karaya:r*. The Madras fishermen dialect of Tamil is unique not only in its richness of the professional vocabulary but also in the amount of linguistic change in various domains of language like phonology grammar and lexicon. Archaic forms as well as unattested forms in their speech will reveal their sociocultural aspect of their society.

Fishermen used to go to sea during night and early morning. The men usually do the catching and the women market the catch. The work is thus divided on the basis of sex. Fishermen take rest in the daytime. Even in the day time they mend their nets and cattamarans. The women have two styles of speech. One style is used with in the community

and the other with other communities i.e. non-fishermen. The differences are due to their frequent contact. Similarities in their dialect are due to the profession and divergence due to the regional variations are also found.

Fishermen dialect has an enormous amount of words for fish, crabs, boats, nets, stars, water, wind etc. in addition to the existing modern colloquial forms. Some of the familiar lexical items which have frequent use, with a semantic change are also common in this dialect. For example */ aṇe /* 'embrace' is used in ordinary conversation by others, while in this dialect it means 'to tie' or 'fasten with'.

/ valaye to:ṇiyile aṇe / tie the net with the boat" Likewise */ pottu /* means 'close' is used to stitch the holes in the net. In all Tamil dialects */ veḷḷom /* means 'flood' but fisher uses in a number of ways.

kaṭalle veḷḷom u:ttutu
or
kaṭalle ore:veḷḷa:ppu } "There are big waves in the sea"

veḷḷamum ma:rsa:vum keṭantu oḻapputu.
"Hightide and bigwaves are virulent in the sea"

Fishermen spend much of their time on the high seas in their countryboats, *caṭṭamarans* or machanised boats oflate. Wind, water, watercurrent and rain are important in their daily life for survival. Therefore they have developed many words which bring finer shades of meaning with varying technique of word building. Some of these words are listed below for reference with gloss in English and with some explanations wherever necessary.

Water current

/oyni/ *o:ṭum ni:r* flow of water from east to west in the sea i.e. towards the shore.

/me:muri/	towards the east. The term */me:l/* means go deep in to the sea.
/vanni veḷḷom/ */vantni:r veḷḷom/*	'from south to north'
/tenni veḷḷom/	has another alternant */co:ni veḷḷom/* 'from north to south'

co: can be traced to */co:ḷakan/* which means 'South'

So */co:tni:r/* becomes *co:ni*

/tenni temma: oyni/	North to south south west
/vanni va:ḷa: oyni/	South to north north east
karippe	black stone
kallu va:ṭu	blackish sea
taruppu	still water without waves
a:ḻi	sea shells
va:ṅkiya	space between two waves
kalakku	water with mud, sand etc.
se:ru	mud
vattom	low tide
e:ruṇi	high tide
si:ni or kalli	anchor
maṯṯali	waves
cinnamarra:	small waves
Periyamarra:	big waves

Direction	*Wind*	*Rain*
Vaṭakku 'north'	*va:ṭe* 'northwind'	*va:ṭe maḻe* northern rain
	kunnuva:ṭe straight north wind	*va:ṭe i:ra:n maḻe* north eastern rain
	ne:rva:ṭe strong north wind	
	vaṭe maṟe intermittent north wind	

keḻakku 'east'	*koṇṭalu* 'east wind'	*i:ra:n maḻe*
	ne:rkoṇṭalu direct eastern wind	
	va:ṭekoṇṭalu north eastern wind	
	mu:la salva wind flows from south east to north	
tekku 'South'	*tennalu/tenna ka:ttu* 'South wind'	*kacca:nmaḻe* Southern rain
	co:ḻakan chola country is in the southern side of the pallava country and the wind flow from that direction	
	co:ḻa koṇṭalu 'South east wind'	*ne:r kacca:n* direct south wind
	calva: wind flower from 'South to north'	
me:rkku	*ko:ṭe ka:ttu* western wind	*ko:ṭe maḻe* western rain
	kacca:n ko:ṭe / *ca:lve pa:ṭṭen* } South west wind	*kaeca:n koṭe maḻe* South west monsoon
		kacca:ni:ra:n South east rain
	cempa:tu 'western wind with force'	

They have a concept that eight winds, eight rains, eight directions are very important, for their profession. But one come across many more words in these domains.

A few loans from English are also found in this dialect and this is the regional feature.

/avar/	'hour'
oru avar	'one hour'
are avar	'half an hour'
/naiṭṭu/	'night'
/o:var/ or */o:r/*	over
/retiya:/ in *reṭiyaikkutu*	'ready'

Names of nets

va:ḻa: vale	*kuḻivale*
tu:ri vale	*ku:nivale*
eṭe vale	*sanna:vale*
payṇṭa vale	*ta:mṇi vale*
periyavale bignet	*mañcivale*
reṭṭavale	*noḷḷa vale*
tirukka:vale	*kavṯtivale* cotton rope net
ṟa:vale prawn net	*sa:ta:vale* ordinary net
ko:lavale	
pa:ṭavale	
keṇṭavale	
maṉivale	
teḻiñja:vale	
naṇṭivale crab net	
mamṭivale	
peṯuvale	
payiccivale	
paraṇṭevale	

Types of mud

ce:ri	mud

kalce:ri	*o:ṭece:r*
mañce:ri	*ko:yirce:r*
ci:mekarice:ri	
pe:ree:ri	
kaṇṇa:ñce:ri	
teḷva:ñce:ri	
payirce:ri	

Names of sand

a:cimaṇṇi	'soft loose sand'
aḻikkimaṇṇi	'dirty sand'
kalevemaṇṇi	'rough sand'
ka:kka:maṇṇi	'black sand'

Parts of the Boat

aniya:ri – frontside
amaro:m – backside
alasa: – front oar
patta:ni - beeding
valayom – ring part of the net

Names of boats

ma:nto:ṇi	*ci:nito:ṇi*
a:cintoṇi	*cinneto:ṇi*
pu: a:ciṇi	
kal a:ciṇi	
	ponna:ciṇito:ṇi

Parts of the net

kaṭippi	'sticks tied to the net for holding'
kaykaṭippi	'hand-stick'
naṭikaṭippi	'centre stick'
kaviri	'rope'
kaṭamna:ṅkaviri	handrope
ki:nka:kaviri	lower-sailrope
me:nka:kaviri	upper-sailrope
keṭṭi	knot
a:kke	anchor
kaṭṭa:kke	'wooden anchor'
kalla:kke	'stone anchor'
kalli	'stone'
ci:ni	'stone'

A Note on Causativization in Tamil

S. Rajendren
Deccan College, Poona

Causativization in Tamil is of two types: causativization by suffixes and causativization by auxiliary verbs.

The auxiliary verbs such as *cey* 'do', vai_1 'put', *aTi* 'beat', *taTTu* 'beat', *viTu* 'leave', *po:Tu* 'put', and vai_2 'put' compound with the infinitive form of a main verb to express causation. The verbs *cey*, vai_1, *aTi*. and *taTTu* express strong causation, whereas *viTu*, *po:Tu*, and vai_2 express weak causation. *viTu*, *po:Tu*, and vai_2 signify causation which could be translated as 'allow to......'. Causation is weak because the caused event can be further negated.

avan avaLaik kuTikkac ceyta:n	'He caused her to drink'
avan avaLaik kuTikka vaitta:n	'He caused her to drink'
avan avaLait taNNi:ril mu:zkatiTTa:n	'He caused her to drown in water
avan ma:nka:yai vizattattina:n	'He caused the mango to fall'
avan avaLai vi:TTirkuL vara viTTa:n	'He allowed her to come inside home'
avan inciyaik ka:yap po:TTa:n	'He put the ginger to dry'

avan pa:lai atuppil ka:ya vaitta:n	'He kept the milk on the oven to get heated'
avan avalai uLLe: po:ka viTTa:n, a:na: avaL uLLe: po:kavillai	'He allowed her to go inside' but she did not,

The verbs *cey* and *vai*$_1$ can be collocated with all the verbs to express strong causation. The use of *vai*$_1$ is frequent than *cey* in the spoken language. The verb *aTi* compounds only with a few verbs such as *mu:zku* 'sink', *ca:ku* 'die', *tiNaRu* 'suffocate', *maRa* 'forget', *to:l* 'fall', and *po:* 'go' .The verb *taTTu* compounds only with *vizu* 'fall' to denote causation.

The following points can be noted by comparing the causative situation of compounds formed by *vai*$_1$ and *cey* with the causative situation of causative verbs formed by suffixation: Usually compounds denote a general causative situation, whereas their causative counterparts formed by suffixation denote a specific causative situation. The causative situation of compounds generally includes the causative situation of causatives formed by suffixation. Certain compounds denote some specific causative situation, whereas their causative counterparts formed by suffixation denote some other specific causative situation. The compounds formed by *cer* or *vai*$_1$ in some contexts imply an amount of force, whereas the causatives formed by suffixation do not imply force. The compounds preferably express indirect causation, whereas the suffixal causatives preferably express a direct causation. The compounds formed by *vai*$_1$ are frequently and preferably used than the compounds formed by *cey*. The following are the examples:

1. The causative verb *o:TTu* and the compounds *o:Tavai* and *o:Taccey* mean 'cause to run'. But *o:TTu* differs from its counterparts *o:Tavai* and *o:Taccey* by denoting driving a vehicle, spending days of life, etc.; *o:Tavai* and *o:Taccey* denote causing

something to work. for example, causing a fan to work or run after repairing.

2. The causative *naTattu* formed by suffixation gives the meaning 'cause to walk as a child; lead; conduct; transact; administer'. *naTattu* generally imply direct causation. Its compound counterparts *naTakkavai* and *naTakkaccey* generally imply indirect causation; for example, making a patient suffering from paralysis to walk by curing the disease is denoted by *naTakkavai* or *naTakkaccey*; forcing something to occur or happen (which was thought as impossible) is denoted by *naakTkavai* or *naTakkaccey*.

3. *paRattu* 'cause to fly' differs from *paRakkovai* and *paRakkaccey* in the same manner *naTatiu* differs from its counterparts. Similarly *asai* 'cause to move', *a:TTu* 'cause to swing', *cuRRu* 'cause to rotate'. *kaRakku* 'cause to rotate', etc differ from their counterparts formed by compounding.

4. The causative *tiruppu* can denote 'turning one's own head'. This a direct causative situation. *tirumpavai* and *tirumpaccey* generally express an indirect causative situation of causing somebody to turn the head. Similarly *e:RRu* differs from *e:Ravai* and *e:Raccey*. If the causer is directly responsible in causing something to climb up or go up *e:RRu* is preferably used. For example, to express placing a load on one's head and lifting and placing somebody at a higer place *e:RRu* is preferably used. *e:Ravai* and *e:Raccey* generally express an indirect causative situation of causing sombody to climb by ordering, etc.

5. *viLakku* differs from its compound counterparts *viLankavai* and *viLankaccey* by denoting 'explaining'. Explain does not necessarly mean 'cause one to understand'. *viLankavai* and *viLankaccey* mean 'cause one to understand'. That is the

reason among the following examples the first sentence is acceptable and the second one is less acceptable.

> *avan aval:ukku paTLattai viLakkina:n. a:na:l avaLukku pa:Tam viLankavillai*
>
> 'He explained her the lesson, but she could not understand it'
>
> **avan avaLukku pa:Tattai viLankavaitta:n. a:na:l avaLukku pa:Tam viLankavillai*
>
> 'He caused her to understand the lesson, but she could not understand it'

6. *a:RRu* differs from *a:Ravai* and *a:Raccey* by denoting a different causative situation. *a:RRu* denotes causing to become cold by pouring a hot liquid repeatedly from one vessel to another; *a:Ravai* and *a:Raccey* denote a wider causative situation of causing some hot things to become cold which includes *a:RRu* also.

7. The transitive form of the verb *va:z* 'live', *va:zttu* gives the meaning 'bless'. The compounds *va:zavai* and *va:zaccey* denote helping one to live.

8. The causative verb *vi:zttu* is used in the written language with the meaning 'cause to fall'. The compound *vizattaTTu* is used in the spoken language to denote causing fruits, etc. to fall down by striking, throwing a stone, etc. *vizavai* and *vizaccey* express a wider causative situation including that of *vizattaTTu*.

வினையாலணையும் பெயர்-வினையா? பெயரா?

J. K. வாஸந்தி
கேரளப் பல்கலைக்கழகம்
திருவனந்தபுரம்

'எல்லா சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' – என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. சொல்வகை நான்கு (பெயர், வினை, இடை, உரி) என்பர். இடையும் உரியும் ஒரு காலத்தில் பெயரா கவும், வினையாகவும் இருந்து தேய்ந்தனவே. பெயரும் வினையும் கூட ஒரு காலத்தில் ஒன்றுகவே அமைந்திருந்தது எனக் கருதுவர்.

எ.டு. மலர் — பூ (Flower) — பெயர்

மலர் — மலர்வது (Blossom) — வினை

இது போன்று பல சொற்கள் பெயர், வினை இரண்டையும் ஒரு சேர உணர்த்தி வருகின்றன. வினைவடிவச் சொல்லைக்கூட தொல்காப்பியர் பெயர்ச் சொல்லாகவே கொண்டிருந்தார் என்று சேனவரையர் கருதுகின்றுர். 'கொல்யானை' — என்ற வினைத் தொகையின் நிலைமொழியாகிய கொல் என்னும் சொல்லை பெயர்ச் சொல்லாகவே அவர் விளக்கியுள்ளார். இத்தகைய மொழி அமைப்பு (Language construction) இன்றும் ஓரசை மொழிகளில் இருப்பதாக அறிஞர் விட்னே அவர்கள் கூறுகின்றுர் (Language and the study of language) சீன மொழியில் 'த' என்ற சொல்லுக்கு உயர்ச்சி (Greatness) என்ற பெயர்ப் பொருளும் உயர்வாக்கு (To make great) என்ற வினைப் பொருளும் உண்டு.

தமிழிலுள்ள 'வினையாலணையும் பெயர்' எனும் தனிப்பகுப்பு ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் போன்ற பிற மொழிகளில் இல்லை.

தொன்மை இலக்கணப் பேராசிரியனுகிய தொல்காப்பியரும் இதனை தனித்தெடுத்துப் பேசவில்லை. தற்கால மொழியியல் அறிஞர்கள் தான் இவ்வமைப்பினை தனித்தெடுத்து ஆராய்கின்றனர். இப் பெயரானது பெயர்+வினை சேர்ந்த ஒரு பகுப்பாகும். தாயும் தந்தையுமாக இருக்கும் அர்த்தநாரீஸ்வர் வடிவைப் பார்த்து 'அம்மையப்பன்' என்று அழைப்பதைப்போன்று வினையும் பெயரு மாய் இருக்கும் சொல்லை வினையாலணையும் பெயர் என்று குறித் திருக்க வேண்டும்.

எ.டு. நான் சென்றவனைக் கண்டேன்

சென்றவன் – வினையாலணையும் பெயர் ஆகும், இது பெயர் எனில் காலம் காட்டாது. ஆனல் செல் + ற் + அவன் — எனப் பிரித்து 'ற்' இறந்தகாலம் உணர்த்துகின்றதால் பெயரன்று எனலாம். வினை எனில் வேற்றுமை உருபினை ஏற்காது. சென்றவன் என்ற சொல் 'ஐ' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபினை ஏற்கின்றமையால் வினையுமன்று எனலாம். எனவே பெயர்க்கு உரிய உருபேற்கும் தன்மையையும், வினைக்கு உரிய காலங்காட்டும் தன்மையையும் ஒருசேரப் பெற்றுள்ளமையால் வினைப்பெயரென்றும், வினையாலணையும் பெயர் என்றும் வழங்கி யிருக்கலாம். வினை அல்லது பெயர் என்று தனித்துக் காட்ட இயலாததாகி விடுகின்றது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தொழிற்பெயர் வினையாலணையும் பெயர் இரண்டனையும் ஒன்ருகவே தான் கருதியிருந்தனர்போலும் இரண்டையுமே அவர் வினைப்பெயர், தொழிற்பெயர் என்பவை போன்று பொதுச் சொல்லினுலேயே குறித்துள்ளார்.

''பெயர்நிலைக்கிளவி காலந் தோன்ரு
தொழில்நிலை ஒட்டும் ஒன்றலங்கடையே'' (தொல் சொல். 70)

என்ற நூற்பாவுக்கு உரைவிளக்கம் கூறும் இளம் பூரணர்கூட காலந்தோன்ரு தொழிற்பெயர்; காலந் தோன்றும் தொழிற்பெயர் என்று வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ருர். ஆனல் தெய்வச்சிலையார் தொழிற் பெயரைத் தனிப்பெயர் என்றும், வினையாலணையும் பெயரை ஒட்டுப்பெயர் என்றும் கூறுகின்ருர்.

தொழிற்பெயர் செயலைக் குறிக்கும் (Verbal Noun denotes action) என்பர் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார். ஆனால் வினையாலணையும் பெயரைக் கூறும்போது செயல் இயற்றும் பொருளைக் குறிக்கும் (Conjugated Noun denotes to the doer) என்று கூறுகின்றார். எனவே இரு பெயர்களும் பெயரின் இரு நிலைகள் எனச் கருதப் பட்டு வந்தது என்பதும் தனியாக வழங்கப்படவில்லை என்பதும் தெரிகின்றது.

நன்னூலார்,

'வினையின் பெயரே படர்க்கை
வினையாலணையும் பெயரே யாண்டுமாகும்'' (நன். 286)

என்று தனியாகப் பிரித்துக் காட்டியுள்ளார். ஆனால் இவர் காட்டும் வேறுபாடு இலக்கியத்தினுள் பொருந்தி அமையவில்லை. இக்கருத்து ஆய்விற்குரியது.

வினைமுற்றுக்கள் அனைத்தும் வினையாலணையும் பெயர்களேதான் என்பது இன்னொரு கருத்தாகும். ஆனால் வினைமுற்று வேற்றுமை உருபை ஏற்காது. 'காலங்காட்டும் வினைதான் தெரிநிலை வினை யாலணையும் பெயர் ஆகும் என்று கமில் சுவலபெல் போன்ற அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றனர். இவை மூன்று காலம், ஐந்து பால்கள் ஆகியவற்றில் கூட வரும் என்பர், என்றிசினோர், என்மனார் என்பர் - இவை போன்றும் வரலாம் எனக் காட்டு கின்றனர். எனவே வினைமுற்றும், வினையாலணையும் பெயரும் தொழிலில்(Function) மட்டுமே தான் வேறுபட்டு வருகின்றன என்று கூறியுள்ளனர். ''இன்று திராவிட மொழியில் பயன்படுத்தப் படுகின்ற வினைமுற்றெல்லாம் முற்காலத்து வினையாலணையும் பெயராகவும் அதற்கு முன்பு தொழிற் பெயராகவும் பயன்படுத்தப் பட்டிருந்தது'' என்று தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் (History of Tamil Language) கூறுகின்றார்.

டாக்டர் கால்டுவெல் அவர்கள் ''வினைமுற்று விகுதிகளாகிய ஆன், ஆள், ஆர் என்பன அவன், அவள், அவர் என்ற சுட்டுப் பெயர்களின் திரிந்த வடிவங்களே'' என்று(Comparative Linguistics) கூறுகின்றார்.

அவன் > அன் > ஆன்

அவள் > அள் > ஆள்

அவர் > அர் > ஆர்

'சென்றவன்' போன்று சென்றான் என்னும் சொற்களும் வினையாலணையும் பெயர்களாகக் குறிக்கப்படுவதுண்டு.

பெயரெச்சத்தோடு மாற்றுப் பெயர்கள் தொடர வினையாலணையும் பெயர் அமையும் என்றும் கூறுவர். வினைமுற்று விகுதிகள் பெரும்பாலான மாற்றுப் பெயர்களின் (Pro nouns) திரிந்த வடிவங்களே'' என்று டாக்டர் கால்டுவெல் அவர்கள் கருதுகின்றார். எனவே அவர் கூறுவது எம், ஏம் என்பன யாம், யான் என்பவற்றின் திரிபுகளே – என்று கொளின் மேற்கூறிய கருத்து தகாது என்று வருகின்றது.

பேராசிரியர் அகஸ்தியலிங்கம் அவர்கள் வினையாலணையும் பெயரை பெயரெச்சம் + ஐம்பாற்பெயர்கள் என்று பகுத்துள்ளார்

எ.டு. படித்த + பையன் --> படித்தவன்

தமிழில் வருகின்ற முக்கால எதிர்வாகிய 'உம்' *(um)* என்பது பெயரெச்சத்தோடு சேர்ந்து வரும்போதும், அதன் முன் சுட்டுப் பெயர் வரினும் அது எதிர்காலப் பெயரெச்சம் போன்றே அமையும்.

எ.டு. காணும் + அவன் > காணுமவன் > காண்பவன் இங்கு 'உம்' மறைந்து விடுகின்றது.

கன்னடத்தில் பெரும்பாலும் எதிர்காலமுணர்த்தும் தொழிற் பெயர்களையே வினையாலணையும் பெயர்கள் எனக் கொள்கின்றனர்.

எ டு. *iḷiyu-v-adu* or *ilivu-du* (the act of descending from its to descend)

எனவே தனியான ஒரு வரன் முறையில் தான் திராவிட மொழிகள் வினையாலணையும் பெயர்களை ஏற்கும் என்ற கட்டுப்பாடு

இல்லே. மேலும் பிற மொழிகளுக்கில்லாத ஒரு தனி அமைப்பு இத்திராவிட மொழிகளில் மட்டும் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய இவ்வமைப்பை இரண்டாகப் பிரித்து பெயரெச்சத்தின் உள்ளேயோ அல்லது பெயரின்னுள்ளேயோ அடக்கிவிடல் நலம். அன்றி பெயரா? வினேயா? என்று ஐயம் கொள்வது தீராத ஒரு பிரச்சினே யாகவே தோன்றுகின்றது.

பேச்சில் விகாரங்கள்

திருமதி. விஜயலெட்சுமி நவநீதகிருட்டிணன் எம். ஏ.
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை

விகாரங்களை நன்னூலார் 1. புணர்ச்சி விகாரம் 2. செய்யுள் விகாரம் என்று பகுக்கிறார். புணர்ச்சி விகாரங்கள் சொற்களில் புணர்ச்சியின் போது நிகழ்வன. செய்யுள் விகாரங்களாக,

''வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல்
விரித்தல் தொகுத்தலும் வரும் செய்யுள் வேண்டுழி''
(நன். 155)

என்றும்,

''ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலும் அனைத்தே''

என்றும் வகுப்பார். செய்யுள் விகாரங்களாகிய வலித்தல் முதலியவை எவ்வடிப்படையில் நிகழ்கின்றன ? சில சமயம் எதுகை முதலிய ஓசைக்கட்டுக்காக நிகழ்கின்றன.

''தண்டை இனக்கிளி ....பண்டையள்'' என்பன சான்றுகள் ஆனால் எதுகைக்காக மட்டுமே விகாரம் நிகழ்வதாகக் கூற முடியாது. புலவன் மனத்தில் தன்னையறியாமல் தோன்றிய சில பொருள் விகாரமும் காரணமாக அமையலாம்.

''குரக்குமுகம்'' என்ற வலித்தல் விகாரம், முகத்தின் அழகின்மையை அதிகரிக்கிறது. ''சிறியிலை'' என்ற தொகுத்தல் விகாரம் இலையின் சிறுமையை வலியுறுத்துகின்றது. ''நெல்

விளையும்மே'' என்ற விரித்தல் விகாரம் விளைவின் பெருக்கத்தைச் சிறப்பிக்கிறது. ''நன்றென்றேன்தியேன்'' என்று குறுக்கல் விகாரத்தில், சொல்லும் தலைவியின் பெருமூச்சின் முடிவு உணர்த்தப் படுகின்றது. மனோன்மணீயத்தில் ''சொற்றதற்காய்'' என்ற சொல்லை ஆளும் நாராயணன், ''சோற்றதற்காய்'' என்று அதனை ஆக்கியமைத்து ''நீட்டல் விகாரமாய் நினையினும் அமையும்'' என்பான். ''அப்பனைப்பாடும் வாயால்'' என்ற பாடலில் ''அறுதலைப்பிள்ளையை'' என்ற வரி ஆறுதலை என்ற சிறப்புப் பொருளையல்லாமல், ''அறுதலைப்பையல்' என்ற இளக்காரமான பொருளையும் தருவது காணலாம். இவ்விகாரங்கள் எல்லாம் கவிஞனின் பிரக்ஞை இல்லாமல் நிகழ்வனவா?

கவிதைப்பொருளில் உணர்ச்சியோடு ஈடுபடும்போது அவனுக்கு இயற்கையாகவே இவ்விகாரங்கள் அமையக்கூடும். முதற்குறை, இடைக்குறை, கடைக்குறை விகாரங்களும் செய்யுளில் அமைகின்றன. ஆனால் அவ்விகாரங்களும் யாப்பின் பொருட்டுப் பெரும் பாலும் வந்தாலும் சொற்களின் பொருளை முற்றிலும் மாற்றிக் காட்டுதாக வருவதில்லை.

''தாமரை இதழ் / புரையும் / அஞ்செஞ் / சீறடி'' என்னும்போது ''தாமரை இதழ்'' என்பது ஆசிரியர்க்கு ஒவ்வாத சீராக வரும் போது, ''மரை இதழ்'' என்று முதற்குறை விகாரமாகி வருகிறது. ''நீலம்'' என்பது கடைக்குறையாக ''நீல்'' என்று வருகிறது. ''பாவாடை'' என்பது இடைக் குறையாகப் ''பாடை'' என்றுவ தில்லை. ''மகள்'' என்பது முதற்குறையாக 'கள்'' என்றுவதில்லை.

எவ்வாறுயினும் மேற்கூறிய செய்யுள் விகாரங்கள் வழக்கில் வருவதில்லை எனக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால் பேச்சு வழக்கிலும் சில விகாரங்கள் காணப்படுகின்றன. அவ்விகாரங்களுள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டுவது இங்கு நோக்கம் ''பிள்ளையை வளர்க்கிறேன், வளர்க்கிறேன் என்றாளே'' என்ற தொடர், ''பிள்ளையவக்குறேன் வக்குறேன் என்றாளே'' என்று பேசப்படுகிறது. வளர்க்கிறது, என்பது ''வக்கிறது'' என்று தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று. ''வக்குதல்'' என்ற சொல்லுக்கு வதக்குதல், கெடுதல் என்று

பொருள். ''கொடுத்தேன் கொடுத்தேன் என்று என்ன கொடுத்தாள்'' என்பது, ''குத்தேன் குத்தேன் இன்னு என்ன குத்தாள்? என்று விகாரமாகிறது. கொடுத்தல் —→ குத்தல் என்பதும். தொகுத்தல் விகாரம்தானே? குத்தல் என்பது தைத்தல் அல்லது தாக்குதல் என்று பொருள் தருவது.

இந்த இரண்டு இடங்களிலும் தொகுத்தல் விகாரம், வளர்த்தல், கொடுத்தல் என்ற சொற்களின் நேரிய பொருளை நையாண்டி செய்யக் காணலாம். ''பாட்டி, பாட்டி என்று அலைந்தாயே'' என்பது, ''பட்டி பட்டின்னு அலைஞ்சியே'' என்று விகாரப்படுகிறது பாட்டி என்பது பட்டி என்றாகும்போது குறுக்கல் விகாரமாகிப் பொருளை இழிவாக்கி எள்ளல் புரிகிறது. ''அதைவிடத்தான் நான் செய்தேன்'' என்பது ''அதை வீடத்தான் நான் செஞ்சேன்'' என்று 'நீட்டி விகாரமாக ஒலிக்கப்படும்போது எவ்வளவு அதிகம் என்பது 'வீட'' என்ற மாத்திரை நீட்டலில் உணர்த்தப்படுகிறது.

பல்லை நெடுநேரம் துலக்கி மினுக்குபவரை, ''பல்லாக்குத் தேய்ச்சிருக்கா இம்புட்டுநேரம்'' என்று கூறுவதும் உண்டு. ''பல் தேய்ப்பதற்கு எடுத்துக் கொண்ட நேரத்தையும், அத்தொழிலையும் எள்ளும் பொருட்டுப் ''பல்'' என்பது ''பல்லாக்கு'' என்று விரித்தல் விகாரமாகிறது. இவ்வாறு ஒரு சொல்லை மற்றொரு சொல்லாக விகாரமாக்கிப்பேசுவது, பேசுபவரின் குறிப்பையும், உணர்ச்சியையும் உணர்த்தக் காணலாம்.

''என்ன பெரிய கொடுத்தாள். மூன்று ரூபாதான்'' என்பதை ''என்ன பெரிய குடுத்தா மூணு கொருவா தான்'' என்று பேச்சு விகாரம் மாற்றுகிறது. ''ரூபா'' வடிவமுடையது. ''கொருவாப் பானை கொருவாச்செம்பு'' என்பன ஒறுவாய்போன, விளிம்புடைந்து விகாரமான பானையையும், செம்பையும் குறிப்பன. அவ்வகையில் வடிவமுடைய ''ரூபா'', எள்ளலில் ஒறுவாய்ப்போன ''கொருவா'' ஆக ஆகிவிட்டது.

ஒரெழுத்துத் திரிந்தால் சொல்லின் பொருள் இழிவாகும் நிலையில், அந்த ஒரெழுத்தை மாற்றி அமைத்துப் பேசல் உண்டு.

படிக்கிருன் பறிக்கிருன் (இலே பறிக்கிருன், குழிபறிக்கிருன்)

எழுதுருன் எருவுருன் (இடக்கரடக்கல் பொருள்)

இவைதவிரச் சொல்லவேண்டிய சொல்லுக்கு நேர் எதுகையான மட்டமான சொற்கள் இருப்பினும் ஓரெழுத்துமாறுவதால் அவை உருவாளுல் அவையும் பயன்படுகின்றன.

அத்தை → சொத்தை, தம்பி → தும்பி, மதினி → பதினி என்ற உச்சரிப்புக்கள் சொல்லின் பொருள் மதிப்பை இறக்கி இழிவு செய்வன. 'சின்னப்பிள்ளேயா'? → 'சின்ன நொள்ளேயா'? என்பதில் ''நொள்ளே'' என்பது ''வண்டு'' என்று பொருள்படுகிறது. ஆனல் பொதுவாக எத்த எழுத்துக்கும் பதிலாக ''நொ'' என்ற ஒலியைப் பயன்படுத்தி எரிச்சலே வெளிப்படுத்துவதும் உண்டு. ஏனென்ருல் ''நொ'' கரத்தில் தொடங்கும் எச்சொல்லுமே பெரும் பாலும் ஒரு குறைவான பொருளேயே உணர்த்துவதாக அமைவதே இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

அம்மா → நொம்மா

அப்பா → நொப்பா

ஆமா → நோமா

மேற்கண்டவிகாரங்களே எண்ணும்போது, எரிச்சல், சினம், எள்ளல், இழிவு அங்கதம், போன்ற அடிப்படைகளில் பேச்சு விகாரங்கள் அமைவதை அறியலாம். அவற்றிலும், தொகுத்தல், விரித்தல், நீட்டல், குறுக்கல் ஆகிய பழைய விகார முறைகள் பின்பற்றப் படுவதை உணரலாம்.

1. சொல்லில் ஓரெழுத்தைத் திரித்து அதன் மூலம் வேறு சொல்லின் பொருளே உணர்த்தி விகாரப்படுத்தல்.

2. ஓரெழுத்தைத் தொகுத்தோ, நீட்டியோ, குறுக்கவோ முடிந்து அதன் மூலம் சொல்லேயும் பொருளேயும் விகாரப்படுத்தல்.

3. சொல்லும் சொல்லுக்கு எதுகையாக வருகின்ற ஓரொலி மாறிய மதிப்புக் குறைவான சொற்களே வேண்டுமென்றே பயன் படுத்தல்.

4. சொல்லின் முதல் எழுத்துக்குப் பதில் "நொகரத்தைப் பயன்படுத்தல் என நான்கு செய்திகளையும் உணரமுடிகிறது.

பொருளோடு சம்பந்தப்படாத முதற்குறை விகாரச் சொற்களையும் பேச்சுவழக்கில் காணலாம்.

அராவுகிறுன் → ராவுகிறுன்
விளாவிக்கொண்டு → லாவிக்கிட்டு, உலாவிக்கொண்டு → லாத்திக்கிட்டு,
விசாரித்து → சாரிச்சு, இராவில் → ராவில்

இவற்றில் பெரும்பாலும் மொழிமுதலில் அ, இ, உ, எ என்ற உயிரொலிகள் இடம் பெறுகின்றன. அவை இழக்கப்படுகின்றன. இவற்றை எவ்வகையாலும் உயிரிடம் பெயரலாகக் கூறமுடியாது. இவை பொருளின் பொருட்டு மாறியவையும் அல்ல. இச்சொற்களில் ஒரு குறில் + நெடில் ஆகாரம் என்று அமைந்திருக்கக் காண்கிருேம். பின்வரும் நெடில் ஆகாரம், முன் அமைந்த இ, உ என்ற கீழுயிர்களை விழுங்கி ஆக்கிரமித்திருப்பதைக் காண்கிருேம். ப்லாச்சுளை, க்ளாக்காய், ப்டாரன் என்றமைந்து வரும் உச்சரிப்புக்களையும் இங்கு எண்ணலாம். இறுதியாக, மேற்கண்ட முதற்குறைப் பேச்சுவிகாரங்கள் ஒலி எளிமைக்காக ஆக்கப்பட்டவை என்பதை அறியலாம். வட்டார வழக்குகளை மேலும் ஆராய்ந்து பேச்சு வழக்கு விகாரங்களைக்கணித்தால் பல உண்மைகள் புலனுகும். அதற்கு இம்முயற்சி ஒரு சிறு தொடக்கம்.

Some of the Phonological Features of Medieval Tamil (600 A.D. 900 A.D.)

S. Vaidyanathan
Punjabi University, Patiala

It is a well-known fact the 'y' (not frequently) 'r', and 'l' do not occur in the initial position of a word in Old Tamil (50 B.C. – 300 A.D.) and Early Medieval Tamil (300 A.D.–600 A.D.)

It is shown in this paper that for the first time in the history of Tamil language, we find the occurrence of *y*- (frequently), *r*–, and *l*- in Medieval Tamil (Med. Ta), (600 A.D.–900 A.D.)

The literature of this period contains hymns on Shiva sung by different Saints and on mysticism. The data presented in this paper are from the *Tiruñaanacampanta Cuvaamikaḷ Teevaaram* (T.C.T.) *Appar Teevaaram* (A.T.) *Cuntaramuurtti Teevaaram* (C.T.), *Tirumantiram* (T.M.) *and Tiruvaacakam* (T.V.)

/*y*–/

(i) Med. Ta. *yaakam* (A.T. 4. 87:9:2)[1],
'sacrificial fire'

Skt: *yaaga-* 'sacrificial fire'

/r-/

(i) Med. Ta: *rati-*, (T.C.T. 6:4. 680)[2],
'the goddess of love'

Skt: *rati-*, 'the goddess of love'

(ii) Med. Ta: *raNi* (T.C.T 2:2. 148), 'queen'
MIA: *raaNi*:
Skt: *raajñi-*, 'queen'

iii) Med. Ta: *reekai-*, (TM.1282:21)[3] 'a line'
Skt: *reekhaa-*, 'a line'

/l-/

(i) Med. Ta: *loopi* (A.T. 6. 23:3.3), 'a miser'
Skt: *loobhi-*, 'a miser'

(ii) Med. Ta: *liṅkam* (TM. 455:1), 'the linga-'
Skt: *liṅga-*, 'the linga'

There is no evidence for the occurrence of the voiced fricative 'h' either in OTa., Or Early Medieval Tamil But we do find its occurrence in the Medieval Tamil.

/hau/

(i) Med. Ta: *hau* (TM 1320:1), 'the sound hau'
Skt: 'hau'

(ii) Med. Ta: *hirim* (TM. 910:4) 'the sound hrim'
Skt: *hrim-*

It is interesting to note that some of the consonant clusters which are found in Modern Tamil. occur in the Medieval Tamil texts.

/kt-/

Med. Ta. *niruktaa* (TV. 4:202), 'shiva'
Skt: *nirukta*-' indescribable : shiva'

/-kr-/

Med. Ta. *vakram* (C. T. 4. 3:9.1), 'faulty'
Skt: *vakra.*, 'crooked'

/kṣa/

Med. Ta. *kśa* (TM. 924.3), 'the letter ksa'
Skt : *kṣa* -

/-tk-/

Med. Ta. *caṭkooNam* (TM. 1311.4) 'six angles
Skt: *ṣaḍkooNa*-, 'six angles'

/-rcc-/

Med. Ta. *arccanai* (T. C. T. 1.3:891), ,worshipping'
Skt: *arccanaa*-, 'worshipping'

/sau/

Med. Ta. *sau* (TM. 1359:1), the latter sau
Skt: *sau* -

/sri:-/

Med. Ta. *sri*: (TM. 903:3), 'wealth'
Skt: *sri*:-, 'wealth'

/-Rp-/

(i) Med. Ta. *aRputam* (TM. 887:1), 'wonderful'
Skt: *adbhuta*-, 'wonderful'

(ii) Med. Ta. *caRkuNam* (TM. 1703:1), 'good qualities'
Skt: *ṣaḷguNa*-, 'good qualities'

These phonological features suggest that the beginning of the Modern Tamil period can be traced back to 600 A. D. 900 A. D.

Bibliography

1. Meenakshisundaran, T. P. : A History of Tamil Literature Annamalai University, 1965

2. *Teevaara. T. tirupati kattiraTTu* Tirunelveii Tennintiya Caiva-cittaanta NuuR patippu-k-kaZHAKAM, Madras 1964

3. *Tirumantiram* : by Tirumuular, published by the South India Saivasiddhanta Publishing House Madras-1965

4. *Ttruvaacakam*, ed : by G. U. Pope

5. Vaidyanathan S : Lexical Borrowings in Tamil Tamil Carkam, London-1976

1 The first number denotes the *TirumuRai* number, the second one, the serial number of the place, the number after the colon the verse, and the number after this denotes the line in which the word occurs.

2 The first number in the parenthesis aginst the word denotes the verse, the second number the line in which it occurs and the last number denotes the page.

3 The first number denotes the verse and the number after the colon the line in which the word occurs.

A Note on Completive Auxiliaries in Tulu

K. V. Jalajakshi
Annamalai University

There are four verbs used as auxiliaries to denote completive meaning in Tulu. As main verbs they do occur with many a different meaning, viz., *a:* 'to happen ...', *buḍu* 'to leave ...', *po:* 'to go ...', and *paḍi* 'to put ...'. Besides the completive denotation these auxiliaries express certain feelings of the speaker like relief, displeasure, unexpectedness ... etc., depending on their contexts.

The present paper contains a priliminary study of the syntactic behaviour of these auxiliaries given above. All these auxiliaries occur after the past participle forms of the preceding verbs. It can be noticed here that "there will be no pause between the main verb form and the auxiliary; pause can, however, occur between the two verbs only, when the second verb is not used as an auxiliary." (Subrahmanyam, P.S. 1973. "Modal Auxiliaries in Telugu" in Ashok R. Kelkar, et al (Eds): *Proceedings of the IV All India Conference of Linguists*, Agra; pp. 70–83).

For example :

1 *a:ye o:ditt -buḍyx* (Auxiliary usage)
'he read left'

2 *a:ye o:diti, buḍyx* (Main verb usage)
'having read he left'

As an auxiliary *a:* 'to happen' occurs always in Third Person Neuter Singular form *a:ni*. It maintains concord with the subject when it is a main verb; but when it is an auxiliary it does not. The other auxiliaries *buḍu* 'to leave', *po:* 'to go', and *pa:ḍi* 'to put', maintain concord with the subject in both the cases.

1.1. Even though all the four auxiliaries give the completive meaning, subtle differences can be noticed if their function is closely observed. The auxiliaries *a:* and *buḍu* appear to have wider occurrence when compared to *po;* and *paḍi*. On the basis of this criterion we can group them into two classes:

(i) *a:* and *buḍu* (which occur with almost all verbs)

(ii) *po:* and *paḍi* (which occur w th a very limited number of verbs)

Although *a:* and *buḍu* are grouped together some differences can be seen between the sentences in which these auxiliaries are used.

For example:

3 a) *barša bathetta:vara boḷḷa battiti a:nu*

b) *barša batnetta:vara boḷḷa battiti buḍni*
'Since it rained, the flood has come'

4 a) *a:pare:šan antnetta:vara a:ya ji:va po:tēa:ni*

b) *a:pare:šan antnetta:vara a:ya ji:va po:ti buḍni*
'Since operation has been done, his life ended'.

The examples given above contain *a:* and *buḍu* to denote completive meaning. But *buḍu* seems to be appropriate when

compared to *a*; and generally *a*: is not used in the above context When it is used it implies that the action is already expected or predicted by the speaker.

But there are sentences where both *a:* and *buḍu* can be used to denote completion; for example:

5 *a*) *a:ye o:ditti a:nu*

b) *a:ye oditi buḍyx*
'He finished reading'.
Here both *a*: and *buḍu* give the completive meaning.

By observing the illustrations given above, it appears that if the incident is taking place unexpectedly, then *a*: cannot be used; but the auxiliary *buḍu* occurs in the context where there is no such prediction.

1.2. The anxiliary *po*: 'to go...' gives the completive meaning, when it occurs after the verbs denoting transition. To illustrate:

6. *a:ye sayttі po:yx*
'He is dead'

This can be seen with other verbs as well, which belong to the same category. To name a few : *tekki* 'to extinguish', *muḷugu* 'to sink', *mugi* 'to end', *ti:ri* 'to end',... etc.

There are some more verbs which give more or less the same kind of meaning when *po*: is added to them; but it is not exactly the same meaning as mentioned above For instance : *ba:ḍi* 'to fade', *uduru* 'to fall down *bu:ḷu* 'to fall', *a:ri* 'to cool... etc.

The verbs which show instantaneous reactions like *naḍigi* 'to shiver', *begari* 'to sweat', *poḍi* 'to be scared', *ga:bari* 'to be stunned'... etc., will give intensive and completive meaning when

they are followed by the auxiliary *po:*. When the auxiliary *buḍu* is added to the past participle of *po:* it gives an emphasis to the completive meaning of the verb.

1.3. When the auxiliary *pa:ḍi* 'to put' is added to the verbs which denote manual work or sensory activities, it gives the completive meaning.

Verbs showing manual action: *soy* 'to wash clothes' *jekki* 'to clean', *oresi* 'to clean the floor, remove the dust, etc', *aḍi* 'to sweep', *keri* 'to kill', *aṭḷamapu* 'to cook', *oḍe* 'to break', *kaṭṭi* 'to tie', *kesi* 'to prune' etc.

Verbs showing sensory activities: *nakki* 'to lick', *agi* 'to chew', *ubi* 'to spit', *kaṇṇi* 'to put an eye', *nuṉgi* 'to swallow' ... etc. To illustrate:

7. *a:ye vastra soytti pa:ḍyx*
   'He washed the clothes.'

8. *a:ḷi pa:tre jekkiti pa:ḍyaḷi*
   'She cleaned the vessels.'

The above sentences show the completive meaning. Even though the auxiliary *pa:ḍi* itself shows the completive meaning, *buḍu* occuring after the past participle of *pa:ḍi* imparts a full emphasis to the completion of the action denoted by the main verb. For instance:

9. *a:ye pa:trejekkiti pa:ḍti buḍyx*
   'He cleaned away the vessels.'

The same case with the verbs denoting sensory activities also:

10. *a:ye nakkiti pa:ḍti buḍyx*
    'He licked it.'

11. *a:ḷi agiti pa:ḍti buḍyaḷi*
    'She chewed it.'

From the above discussion it can be observed that though the four auxiliaries are used to denote completion in Tulu subtle differences can be noticed in their function. *a*: 'to happen', *buḍu* 'to leave' have quite a free occurrence in comparision with *po*: 'to go' and *pa:ḍɨ* 'to put'. The auxiliary *a*: gives the completive meaning in a predicted situation, where as *buḍu* occurs in all the contexts where there is no such prediction. From this it seems that the *buḍu* has the wider occurrence than *a*: in Tulu *po*: occurs after the verbs denoting some transition and instantaneous reactions, and gives the completive meaning. *Pa:ḍɨ* occuring after the verbs denoting manual work and sensory activities gives the completive meaning. When the auxiliary *buḍu* follows the past partciple forms of *po*: and *pa:ḍɨ*, it imparts an emphasis to the completion of the action of the main verbs.

Since the auxiliaries *po*: and *pa:ḍɨ* seem to be in complementary distribution in almost all the cases, it is really doubtful whether all the four auxiliaries can occur after one and the same verb, denoting the completion of the action of thə main verb.

To illustrate:

12 a) *akuḷu saytti a:nɨ*
'He is dead' 'finished'

b) *akuḷu saytti buḍyerɨ*
'He is dead' 'left'

c) *akuḷu sayttɨ po:yerɨ*
'He is dead' 'gone'

*d) *akuḷu sayttɨ pa:ḍyerɨ*
'He is dead' 'put'

*12 d) Shows that *pa:ḍɨ* cannot be used in such a context. Likewise where *pa:ḍɨ* can occur, *po*: cannot be used to give the completive meaning; for example,

13 a) *lata vastra soyitɨ a:nɨ*
'Latha washed the clothes' 'finished'

b) *lata vastra soyttɨ buḍyaḷɨ*
'Latha washed the clothes' 'left'

c) *lata vastra soyttɨ pa:ḍyeḷɨ*
'Latha washed the clothes' 'put'

*d) *lata vastra soyttɨ po:yaḷɨ*
'Latha washed the clothes and went away'

Sentence * (13d) is an adverbial construction and it does not give the completive meaning.

Colophon:

I am very much grateful to my guide, Professor P. S. Subrahmanyam for his kind encouragement and valuable suggestions. My thanks are due to my colleague Miss K. Thilagawathi, for her fruitful discussion with me.

Reflexive Pronouns in Tamil

W. Johnsy Beula
Annamalai University

A reflexive construction is one in which the subject and object refer to the same person or thing. Reflexive sentence is one in which the identity of subject or object is overtly marked either in the form of the object pronoun or in some other way by the use of a particular suffix, prefix or infix attached to the verb stem. Thus, *avaṉ taṉṉai aṭittukkoṇṭa:ṉ* 'He beat himself' contrasts with *avaṉ avaṉai aṭitta:ṉ* 'He beat him' Curme defines that a reflexive pronoun is often added to transitive verbs to indicate that the subject acts upon himself. As the name implies these pronouns reflect another nominal element of the sentence, usually the subject with which it is in co-referential relation. Thus all reflexive pronouns are co-referential pronouns all co-referential pronouns are not reflexive pronouns. From the examples, *avaṉ taṉṉai nontukkoṇṭa:ṉ* 'He scolded himself' and *avaṉ taṉ vi:ṭṭiṟkup po:ṉa:ṉ* 'He went to his house' it is clear that the pronoun *taṉ* in the first sentence is a co-referential as well as a reflexive pronoun, whereas *taṉ* in the second sentence is only a co-referential pronoun but not a reflexive one.

The personal pronouns in the Dravidian languages distinguish three persons, the first, second and third and two numbers the singular and the plural. Tamil has the pronouns

na:n̲ (nominative singular - n sg). *na:m* (nominative plural - n pl), *en̲* (oblique singular - o sg,) and *nam* (oblique plural - o pl) for first person; *ni:* (n sg), *ni:ṅkaḷ* (n pl), *un̲* (o sg), *uṅkaḷ* (o pl) for second person and *ta:n̲* (n sg), *ta:m* (n pl) *tan̲* (o sg) and *tam* (o pl) for third person. As far as the third person is concerned Tamil has also the demonstrative pronouns *avan̲*, *avaḷ*. *avar*. *atu*, *avai* etc. which show number and gender distinctions. To express a greater respect for the addressee, plural farms of personal pronouns are often used in the function of the honorific form of the singular.

Generally it is beleived that Tamil draws a distinction between reflexive and non-reflexive objects only in the third person where *ta:n̲* (n. sg), *ta:m* (n. pl), *tan̲* (o. sg) and *tam* (o. pl) are found to be reflexive pronouns. The old Tamil grammar *Tolka:ppiam* does not mention anything about reflexive pronouns. Dr. P. S. Sastri treats '*ta:n̲* (n. sg) and *ta:m* (n. pl) mentioned by *Tolkka:ppiyar* as reflexive pronouns and argues *ta:n̲* and *ta:m* were reflexive in origin and their use has been so extended that they are used even as demonstrative pronouns. R. Swaminatha Aiyar concludes that a reflexive meaning has come to be superimposed on the third person pronoun *ta:n̲*, to such an extent that it has now come to be called the reflexive pronoun even when used merely as a pronoun of the third person. Some scholars like Kandappa Chetty, Dr. Caldwell etc. have reconstructed * *ta:n̲* (n. sg), * *ta:m* (n. pl), * *tan̲* (o. sg), * *tam* (o. pl) to the Proto. Dravidian (PDr) and they have the view that both the third person and reflexive meanings of these forms might have developed in PDr itself.

Dr. Caldwell thinks that the reflexive pronoun is entitled to a place amongst personal pronouns because it possesses all their characteristics and is declined precisely in the same manner. He thinks "It may almost be regarded as a pronoun of the third person, seeing that when it stands alone as the

nominative of a verb, the verb with which it agrees must always be in the third person." But we can find these forms in first and second person also.

Eg. I Person:

ya:n̲ tan̲ aṭaṅkavum	'I suppressed my (feelings) in me' (*aiṅkur̲unu:r̲u*: 68-4) *aiṅ*

II Person:

ta:n̲e: te:roṭu ...... *nin̲ vaḷaman̲ai varutalum*	'you, with your chariot' (*aiṅ*: 66-2)

III Person

ce:rppan̲ ... ta:n̲ varak ka:ṇkuvam na:me	'let us see Cherpan's coming' (*aiṅ*: 112-3)
an̲n̲ai ta:n ar̲intan̲r̲u	'mother herself did not know' (*nar̲r̲iṇai*: 175)
ka:lam ta:me: mu:n̲r̲en̲a moḻipa	'tenses are three' (*Tol. Col* 199)

From the above examples it is very clearly found out that *ta:n* and *ta:m* are mere co-referential pronouns but not reflexive pronouns because there is no subject-object relationship. We can also see that without *ta:n̲* and *ta:m* in the above examples, we will have the same meaning and hence *ta:n̲* and *ta:m* are optionals.

Thus in Tamil eventhough *ta:n̲* and *ta:m* are in usage from old Tamil to Modern Tamil, we are not in a position to have it as a reflexive pronoun. While sighting the following examples we can find out that in Tamil all personal pronouns when used as co-referential pronouns where the subject(s) acts upon himself (verb) function as reflexive pronouns. The emphatic markers *-e:*, *ta:n̲*, *ta:n̲e:*, *ta:n̲e:ye:* etc are suffixed to the

pronouns for emphasis and the verb added must be a transitive verb.

Egs:

na:ṉ	*eṉṉai* *eṉṉaiye:* *eṉṉaiye:ta:ṉ* *eṉṉuitta:ṉ* *eṉṉaitta:ṉe:* *eṉṉaitta:ṉe:ye:*	*aṭitte:ṉ* *aṭittukkoṇṭe:ṉ*	'I beat myself'
ni:	*uṉṉai* *uṉṉaiye:* *uṉṉaiye:ta:ṉ* *uṉṉ itta:ṉ* *uṉṉaitta:ṉe:* *uṉṉaitta:ṉe:ye:*	*aṭitta:y* *aṭittukkoṇṭa:y*	'you beat yourself'
avaṉ	*taṉṉai* *taṉṉaiye:* *taṉṉaiye:ta:ṉ* *taṉṉaitta ṉ* *taṉṉaitta:ṉe:* *taṉṉaitta:ṉe:ye:*	*aṭitta;ṉ* *aṭittukkoṇṭa:ṉ*	'He beat himself'
avaḷ	*avaḷai* *avaḷaiye:* *avaḷaiye:ta;ṉ* *avaḷaitta:ṉ* *avaḷaitta:ṉe:* *avaḷaitta:ṉe:ye:*	*aṭitta:ḷ* *aṭittukkoṇṭa:ḷ*	'She beat herself'

All other personal pronouns and demonstrative pronouns behave in the similar manner and give the reflexive meaning.

Some believe that the auxiliary *koḷ* is having the reflexive meaning. While dealing with the examples given below, we can come to the conclusion that *koḷ* is merely optional in the

case of constructions where the subject does any action for it's own sake, even if there is no subject - object relationship or even if subject and object differ.

Eg.

avaṉ taṉ kaṇṇai mu:ṭikkoṇṭa:ṉ	'He closed hie eyes'
avaḷ pu: cu:ṭikkoṇṭa:ḷ	'She kept flowers'
araṉ naṉṟa:ka naṭantukoṇṭa:ṉ	'He behaved well'

ko! is used in the above sentences, even though these sentences are not reflexives. Also without *koḷ*, we can have the same meaning. The forms *aṭippo:ṭṭarkaḷ*, *aṭippo:ṭṭuk-koṇṭa:rkaḷ*, *aṭippiṭitta:rkaḷ*, *aṭippiṭittukkoṇṭa:rkaḷ* etc are in free variation with *aṭitta:rkaḷ* in certain dialects of Tamil. Thus we have *po:ṭu*' *po:ṭṭukkoḷ*, *piṭi*, *piṭittukkoḷ* etc are forms function as *koḷ*.

The plural pronouns, will have some other reflexive forms such as *eṅkaḷukkuḷ*, *uṅkaḷukkuḷ*, *taṅkaḷukkuḷ*, *avarkaḷukkuḷ*, *avaikaḷukkuḷ* etc., and

eṅkaḷukkuḷḷe: [*ye:* / *ta:ṉ* / *ta:ṉe:* / *ta:ṉe:ye:*] , *uṇkaukkuḷḷe:* [*ye:* / *ta:ṉ* / *ta:ṉe:* / *ta:ṉe:ye:*] etc.

Also we can have *eṉṉai na:n* [*e:* / *e:ye:* / *e:ta:ṉ* / *ta:ṉ* / *ta:ṉe:* / *ta:ṉe:ye:*]

unnai ni:	*ye:* *ta:n̲* *ye:ta:n̲* *ta:n̲e:* *ta:n̲e:ye:*	etc. function as reflexives,

and it is applicable to all three persons.

It is not only the accusative case *-ai* is suffixed with the pronouns but all case suffixes can be used, but the verb must be a transitive one.

Eg. *na:n̲ en̲n̲a:l keṭṭe:n* — 'I spoiled because of myself'

na:n̲ en̲akku etiriya:n̲e:n̲ — 'I became the enemy of me'

na:n̲ en̲akkuḷ nin̲aittukkoṇṭe:n̲ — 'I thought myself'

From this, it is clearly known that a reflexive construction is one in which the agent undergoes the effect of his own action. This necessiates that the agent and the patient must be co-referential, more over the agent and the patient must be in the same simple sentence and the verb of the sentence must be transitive.

A Brief Study of Co-ordination in Paniya:

S. Jean Lawrence
Annamalai University

Co-ordination is the process by which compound sentences are derived by adding two or more sentences using co-ordinators. All compound sentences have deep structure sentences the number of which are equal to the number of constituents connected by the co-ordinators in the surface structure. The constituents cannot be conjoined unless they are dominated by the same node ie, the underlying phrase marker must have the same grammatical node.

There are mainly three types of co-ordination in *Paṇiya*:

1 Additive co-ordination

2 Alternative co-ordination

and 3 Adversative co-ordination

1 *Additive Co-ordination*

In *Paṇiya -um* 'and' is the additive co-ordinator and it links any number of similar grammatical units. The additive co-ordinator is also called as combinatory co-ordinator. There are mainly two types of additive co-ordination.

1 Noun - phrase co-ordination

2 Verb - phrase co-ordination

1.1 *Noun - phrase co-ordination*

Here two or more noun-phrases of the same grammatical rank are conjoined. The following sentence 1) *pakkiyum bommenum pa:yñjeru* 'Pakki and bomman ran' is a noun phrase co-ordinate construction in which the following two constituent sentences (1. a) *pakki pa:yñja:n* 'Pakki ran' and (1. b) *bommen pa:yñja:n* 'Bomman ran' are conjoined by the additive co-ordinator *-um*. The sentences (1. a) and (1. b) will undergo the following transformations to derive the sentence (1).

Step a. copying the identical VPs.

,, b. deletion of identical VPs dominated by S_1 and S_2.

,, c. creation of a new NP node dominated by S_O

,, d. copying and adjoining the co-ordinator with the NPs

,, e. deletion of co-ordinator dominated by S_O

,, f. Agreement rule applying

[Before applying c, by prunning the non-branching S_1 and S_2 got deleted]

The deep structure of sentece (1) is the following:

$$\left[_{So}\ \begin{matrix}\text{um}\\ \text{co}\end{matrix}\ \left[_{S_1}\ \begin{matrix}\text{pakki}\\ \text{`Pakki'}\end{matrix}_{NP}\ \underline{\begin{matrix}\text{pa:y-tense}\\ \text{`run'}\end{matrix}}_{VP}\right]_{S_1}\ \left[_{S_2}\ \begin{matrix}\text{bommen}\\ \text{Bomman'}\end{matrix}\ \underline{\begin{matrix}\text{pa:y-tense}\\ \text{run}\end{matrix}}_{VP}\right]_{S_2}\right]_{So}$$

This will undergo the above mentioned transformations as follows

$[_{So}$ um/co $[_{S_1}$ pakki (NP) po:y-tense (VP) $]_{S_1}$ $[_{S_2}$ bommen (NP) pa:y-tense (VP) $]_{S_2}$

[pa:y-tense (VP)]] ....(a)

$[_{So}$ um/co $[_{S_1}$ pakki (NP) $]_{S_1}$ $[_{S_2}$ bommen (NP) $]_{S_2}$ [pa:y - tense (VP)] $]_{So}$ ....(b)

$[_{So}$ um/co [pakki (NP)] [bommen (NP)] [pa:y - tense (VP)] $]_{So}$ ... by prunning non-branching S_1 and S_2

$[_{So}$ um $[_{NP}$ [pakki (NP)] [bommen (NP)] $]_{NP}$ [pay:-tense (VP)] $]_{So}$ ....(c)

$[_{So}$ um $[_{NP}$ [pakki-um (NP Co)] [bommen-um (NP Co)] $]_{NP}$ [pa:y-tense (VP)] $]_{So}$ ....(d)

[So [NP [pakki-um NP Co] [bommen-um NP Co] NP] [pa:y-tense VP] So] ....(e)

[So [NP [pakki-um NP Co] [bomen-um NP Co] NP] [pa:y-tense-p.T. VP] So] ....(f)

By applying relevant morphophonemic rules the surface structure *pakkiyum bommanum pa:yñjaru* 'Pakki and Bomman ran' is derived.

1.2. *Verb-phrase co-ordination*

In verb-phrase co-ordination two or more verb-phrases of the same grammatical rank are conjoined. The following sentence (2) *moṭṭe kuḷippa:num kaḷippa:num po:ya:n* 'The boy went to take bath and play' is derived by conjoining (2.a) *moṭṭe kuḷippa:n po:ya:n* 'The boy went to take bath' and (2.b) *moṭṭe kaḷippa:n po:ya:n* 'The boy went to play'. As in noun-phrase co-ordination the same transformations are applied with a change in the first three (a, b and c) steps. Here copying of identical NPs (a), deletion of identical NPs (b) and creation of a new VP node (c) take place.

2. *Alternative co-ordination*

In *Paṇiya* the alternative co-ordinate constructions are formed by adding the co-ordinators *o:*, *allaḏu* or *allakkalo*. Alternative co-ordination offers a choice between two possibilities.

The alternative co-ordinate construction (3) *boḷḷeno: pa:ḷeyo: barum* 'Either Bollen or Pale will come' has the following sentences as its constituents (3.a) *boḷḷen barum* 'Bollen will come' (3.b) *pa:le barum* 'Pale will come'. By applying the transformational rules as in noun-phrase additive co-ordination on these two sentences (3.a) and (3.b) the sentence (3) is derived.

When the co-ordinator *allaḏu/allakkalo* is used a modification in copying and adjoining the co-ordinator with the NPs is taking place. Here, in step-d the co-ordinator is inserted in between the two NPs. By this way, the sentence (4) *boḷḷen allaḏu/allakkalo pa:ḷe barum* 'Either Bollen or Pale will come' can be derived from the constituent sentences (4.a) *boḷḷen barum* 'Bollen will come' (4.b) *pa:le barum*' 'Pale will come'

3. *Adversative co-ordination*

The adversative co-ordinator of *Faṇiya* is *entisum* 'but' In the adversative co-ordinate construction opposition is essential. The adversative co-ordinate construction (5) *na:nu nallaṇe boḷa:ḍuṯṯen entisum to:tten* 'I played well but failed' is derived from the following sentences (5.a) *na:nu nallaṇe boḷa:ḍuṯṯen* 'I played well' (5.b) *na:nu to:tten* 'I failed'. The transformational rules which operated here are similar to verb-phrase additive co-ordination. But here also the co-ordinator *entisum* is inserted in between the two VPs, as in alternative co-ordination where the co-ordinators *allaḏu/allakkalo* is inserted in between the NPs.

Modal Auxiliaries in Tamil

N. Joseph
Annamalai University

The term auxiliary is used for the markers that indicate tense, mood, voice and aspect. In case any verb is used as a marker that can be called as auxiliary verb.

Modal Auxiliary:

Modal Auxiliaries highlight the mood of the speaker. Mood can be defined as a set of grammatical devices for marking sentences according to the speakers' commitment with respect to the factual status of what he is saying as certainly or uncertainly, wish or command emphasis or hesitancy. They include the notions such as probability, permission, capability necessity and supposition.

The auxiliaries such as - *laam*; *-aṭṭum*; *ve:ṇṭum*; *ku:ṭum muṭiyum*; *ma:ṭṭu* and *iru* express the above notions of modality. There are some defective verbs which are very similar in form to some of the modals. So there are certain modals which have the feature [+ *verb*] like *muṭi* where the others do not, and they are suffixed to a verb stem.

-laam:- Three uses of *-laam* is suggested here.

i) Probability

ii) Possibility

iii) Permission

i) *Probability*:- *-laam* is used to indicate that something probably is happening,

ra:man inRu vara laam
Rama will come to-day

ii) *Possibility*:- *-laam* is used to suggest that perhaps something may be.

maḻai peyya la:m
It may rain

There is a slight variation between probability and possibility. Probability has more certainty whereas possibility has less chance of happening.

iii) *Permission*:- Permission to act may be granted by using *-laam*

nii pooka la:m
you can go

-aṭṭum:- This auxiliary too expresses the notion of permission. This is more emphatic, *-aṭṭum* does not come with second person pronouns. But as a conditional mood expressions like *niivaraṭṭum, pokala:m enthirunteen*.

avan pokaṭṭum
He may go

ve:ṇṭum:- The auxiliary *ve:ṇṭum* expresses the notion of necessity.

naan po:ka ve:ṇṭum
I must go

ku:ṭum:- As an Auxiliary, it indicates that perhaps something may be. *laam* can be replaced by *ku:ṭum* to give the possibility notion.

inRu maḻai peyyak ku:ṭum
It may rain to-day

muṭiyum:- The most familiar use of *muṭiyum* is to express ability or capability.

enakku a:ṅkilam paṭikka muṭiyum
I can read English

ma:ṭṭu:- The Auxiliary simply refers to denote the future negation.

ra:man vara ma:ṭṭa:n
Rama will not come

iru:- *iru* is used to indicate one's supposition of anothers action.

avan po:yiouppa:n
He might have gone

Structure of a Modal Auxiliary:- According to Descriptive grammarians a modal Auxiliary usually comes after the infinitive participle of a verb. But it may not hold good when we go deep into the semantic aspects of Auxiliary verb *iru* which comes after the verbal participle. According to generative grammarian's view the structure of a modal Auxiliary is,

VP → Vstem + Aux
Aux → Tense, modal

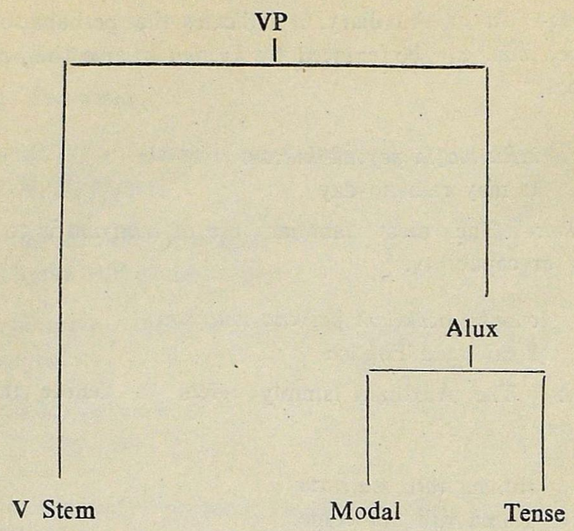

They are advocating two structures for an utterance namely deep structure and surface structure. Modals are recognized as a separate category of the deep structure under Auxiliary.

The Auxiliary verb *iru* is an aspectual auxiliary and inthe mean time it functions as a modal Auxiliary. As an aspectua Auxiliary it denotes the perfection of an action where as it indicates supposition of an action as a modal auxiliary. The deep structure for *avan po:yiruppa:n* 'He might have gone' can be explained as below.

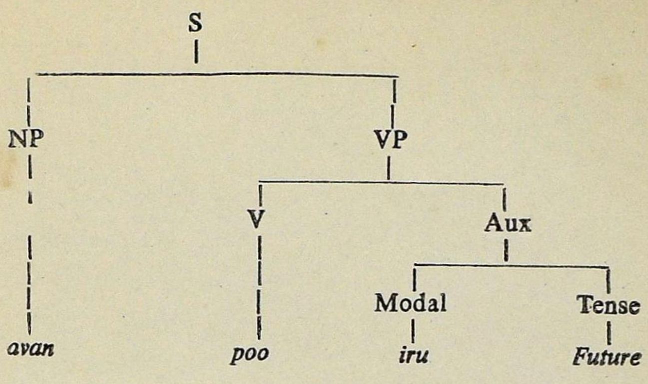

avan+poo+iru + Fut

Trn⇒ V.P marker insertion

avan po:yiruppa:n

Referenes

Agesthialingam, S. 1976, Auxiliary and Main verbs *Seminar on Auxiliaries in Dravidian* Annamalainagar

Forsyth, J. 1970 *A Grammar as aspect*

Palmer, F. R. 1965 *A Linguistic study of the English verb.*